

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZABETH HOYT

*Bir Aşk
Masalı*

Pegasus Yayınları:
313
Baskı: 125
Bir Aşk Masalı
ELIZABETH HOYT
Özgün Adı: THE SERPENT PRINCE

Editör: Berna Sirman
. Düzelti: Sibel Yıldız
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke
Kapak Baskı: Gündüz Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı; Mayıs 2011
ISBN: 978-605-4456-35-2

PEGASUS YAYINLARI ©Türkçe Yayın
Hakları, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla
Grand Central Publishing, New York, New York, USA'dan
alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

• PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46.
www.pegasusyayinlari.com /

ELIZABETH HOYT

Bir Aşk Masalı

İngilizceden Çeviren:
SEDEN GÜREL

PEGASUS YAYINLARI

"Ah, zalim melek "

"Neden bana öyle dediniz? Bu, Londralı kadınlarınıza verdiğiniz bir isim mi?" dedi Lucy.

"Hayır, sadece sana." Parmağının ucunu -sadece ucunu- yanağına dokundurdu. Gece olmasına rağmen teni sıcak ve yumuşaktı; yumuşacık.

Genç kadın ondan uzaklaştı. "Size inanmıyorum."

Lucy'nin sesi nefes nefese miydi? Karanlığın içinde şeytan gibi sırttı ama cevap vermedi. Tanrım, onu kollarının arasına alıp tatlı dudaklarını dudaklarıyla aralayarak nefesim ağzında, göğüslerini göğsünün üzerinde hissetmek istiyordu. Doğrulup birbirlerine değecek hale gelene kadar ona doğru ilerleyince Lucy dönüp başını kaldırmak zorunda kaldı.

Saçının lülesi aralarındaki birkaç santimlik mesafeyi kapatırken Lucy adamın boynuna dokundu. Elini tereddütle uzatıp parmağının ucunu yanağına değdirdi. Bu temasın yaydığı elektriği ayak parmaklarında bile hissetti.

Bölüm Bir

MAIDEN HILL, İNGİLTERE

KASIM, 1760

Lucinda Craddock-Hayes'in ayaklarının dibinde yatan ölü adam, cennetten kovulmuş bir tanrıya benziyordu. Apollon'a ya da daha çok, evine giden bir kız tarafından bulunmak üzere gökten düşen, insan kılığına bürünmüş Savaş Tanrısı Mars'tı. Tabii tanrılar pek kanamazlardı.

Ya da şu anki durumda, ölmezdi.

"Bay Hedge," diye bağırdı Lucy, başını hafifçe arkaya çevirerek. Maiden Hill'den Craddock-Hayes evine uzanan boş yola baktı. Keşfinden önceki haliyle aynı görünüyordu: Issız; kendisini, arkasında oflayıp puflayan uşağını ve hendekteki cesedi saymazsa. Gökyüzü kış grisine bürünmüş, âdeta yeryüzüne yaklaşmıştı. Saat beş bile olmamasına rağmen gün ışığı kararmaya yüz tutmuştu. Yapraksız ağaçlar yolun iki yanına dizilmişti, sessiz ve soğuktu.

Lucy ürpererek şalını omuzlarına iyice sardı. Ölü adam çıplak, dövülmüş bir halde yüzüstü serilmiş yatıyordu. Sırtındaki güçlü hatlar, sağ omzunun arkasında birikmiş olan kanla gölgelenmişti.

Bîr Aşk Masalı

Aşağılara inince dar kalçaları, tüylü ve kaslı bacakları, merak uyandıracak kadar pürüzsüz ve ince ayakları dikkat çekiyordu. Ölüm bile yakışıklılığını bozamamıştı. Başı yana dönüktü ve yüzünün görülebilen yarısında aristokrat bir hava vardı: uzun bir burun, biçimli, çıkık elmacık kemikleri ve geniş bir ağız. Kapalı gözünün üzerindeki kaşı aşağı doğru kıvrılmış ve bir yara iziyle ikiye ayrılmıştı. Kısa kesilmiş açık renkli saçları, kanla keçeleşmiş olan kısmı sayılmazsa düzdü. Sol eli başının üzerine uzanmıştı, işaret parmağında bir yüzük olması gerekiyormuş hissini veriyordu insana. Katilleri onu da diğer eşyalarıyla birlikte almış olmalıydı. Vücudu çamurla kaplıydı; arkasındaki çizme tabanı izi, kalçasına vurulmuş bir damga gibi duruyordu. Bunun dışında onu buraya kimin atmış olduğuna dair herhangi bir iz yoktu.

Lucy gözlerinde birikmeye başlayan aptal gözyaşlarını fark etti. Onun bu çıplaklığı ve hırpalanmış hali, katilleri tarafından adama yapılmış büyük bir hakaret gibi görünmüştü gözüne. Bu tahammül edilemeyecek kadar üzücü bir durumdu. *Budala*, diyerek kızdı kendine. Arkasından gittikçe yaklaşan mırıltıları duymaya başlamıştı. Yanaklarındaki ıslaklığı hızla sildi.

"Önce Jones'ları ziyaret etti, o küçük Jones'ların hepsi sümüklü birer oğlan çocuğu. Sonra tepeye tırmanıp Yaşlı Kadın Hardy'ye, o çirkin tavuğa gittik; neden hâlâ ölmemiş olduğunu bir türlü anlamıyorum. Hepsi bu kadar mı? Hayır, bu yarısı bile değil. Sonra, *sonra* o, papaza ziyarete gitti. Ve benim bütün bu süre zarfında koca kavanozlar dolusu marmelatları oradan oraya taşımam gerekti."

Lucy gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Kirli, kır saçlarının üzerine yağlı, üç köşeli şapkasını takmış olan adamı Hedge gelip yanında durdu. Tozlu ceket ve yeleği de aynı şekilsizliğe »sahipti; kırmızı, dize kadar çoraplarıyla çarpık bacaklarını daha

. Elizabeth H oy t

da bir ortaya çıkarmayı tercih etmişti, bunların babasından kalma olduğuna Lucy'nin hiç şüphesi yoktu. "Aman Tanrım, ölü gibi!"

Küçük adam şaşkınlığından eğilmeyi unutmuştu ama Lucy ona dönünce iri vücudu yavaşça alçalmaya başladı. Sırtı kavislendi, omuzlan şu an boş olan sepetinin yükü altında ezilmiş gibiydi, başı umursamaz bir tavırla yana doğru eğilmişti. Gösterisinin en önemli bölümünü yerine getirmek için ekoseli mendilini çıkararak alnını kurulamaya başladı. Lucy bu hareketlerin tümünü görmezden geldi. Bu hareketleri bin kez olmasa bile en az yüz kez görmüştü. "Onu bir *ölü gibi* olarak tanımlar mıydım bilemiyorum, bu kesinlikle bir ceset."

"Burada durup aval aval bakmanın hiçbir anlamı yok. Ölülerin her zaman huzur içinde yatmaları gerektiğini söylerim." Hedge onun yanından sıvışmaya çalıştı.

Lucy onun yolunu kesti. "Onu burada bırakamayız."

"Neden olmasın? Siz geçmeden önce de buradaydı. Onu görmemiş olabilirdiniz, hatta söylediğim gibi kestirmeden gitmiş olsaydık görmeyecektiniz de."

"Fark etmez, onu bulduk. Onu taşımama yardım edebilir misin?"

Hedge duyduklarına inanmadığı her halinden belli bir şekilde geri çekildi. "Onu taşımak mı? Böylesine iri bir kütleyi hem de. Kötürüm olmamı istemiyorsanız, hayır. Sırtım çok kötü, yirmi yıldır da böyleydi. Şikâyet etmiyorum ama öyle."

"Pekâlâ," diyerek kabul etti Lucy. "Bir araba bulmamız gerekiyor."

"Neden onu olduğu yerde bırakmıyoruz?" diye isyan etti küçük adam. "Birileri bulur nasıl olsa."

"Bay Hedge;.."

"Omzundan bıçaklanmış ve her yeri kan içinde. Bu hiç hoş değil." Hedge çürümüş bir kabağa benzeyinceye kadar suratım ekşitti.

Bir Aşk Masalı

"Bilerek ve isteyerek omzundan ya da herhangi bir yerinden bıçaklanmış olduğunu sanmıyorum, bu yüzden bunu ona karşı kullanamayız," diye azarladı onu.

"Ama kokmaya başlamış!" Hedge mendilini burnunun önünde salladı.

Lucy o yanına gelene kadar ortalıkta koku filan olmadığından bahsetmedi bile. "Sen gidip Bob Smith ile arabasını getirene kadar ben burada beklerim."

Uşağın çalı gibi kır kaşları aralarında hiç mesafe kalmayınca kadar birbirine yaklaştı.

"Tabii cesedin başını sen beklemek istemiyorsan?"

Hedge'in kaşları aralandı. "Hayır, efendim. Sizin en iyisini bildiğinizden hiç şüphem yok. Ben şimdi demirciye doğru yürümeye..." Ceset inledi.

Lucy şaşkınlıkla yere baktı.

Yanında duran Hedge geriye doğru sıçrayarak ikisi için de bariz olanı dile getirdi. "Hay ulu Tanrım! Bu adam ölü değil!"

Aman Tanrım. Bunca zamandır burada Hedge'le ağız dalaşı yaparak vakit geçiriyordu. Lucy şalım çıkarıp adamın sırtına sardı. "Ceketini ver."

"Ama..."

"Hemen!" Başını çevirip Hedge'e bakmadı bile. Bu tiz ses tonunu birisine iş buyurması gerekmediği Sürece pek kullanmazdı.

"İyy," diye inledi uşak ama yine de ceketini verdi.

"Git, Doktor Fremont'u çağır. Ona acil olduğunu söyle, hemen gelsin." Lucy ciddi bakışlarını uşağının boncuk gözlerinin içine dikti.

"Ve Bay Hedge..."

"Evet, efendim?"

. Elizabeth H oy t

"Koşarak, lütfen."

Hedge sepetini bırakıp koşmaya başladı, şaşılacak bir hızla ilerliyordu, kötü durumdaki sırt unutulmuştu.

Lucy eğilip Hedge'in ceketini adamın kalçasına ve bacaklarına sardı. Elini burnunun altına koyup beklemeye başladı ve nefes bile almadan adamın soluğunu hissetmeye çalıştı. Gerçekten yaşıyordu. Yere çömelerek durumu değerlendirmeye çalıştı. Adam yan donmuş bir halde çamurlu ve otlarla kaplı olan hendekte yatıyordu, soğuk ve sert hendekte. Bu onun yaralarına hiç de iyi gelmezdi. Ama Hedge haklıydı; adam çök iriydi, onu tek başına hareket ettirebileceğinden emin değildi. Sırtına örttüğü şalı açtı. Omzundaki yaranın üzeri kabuk tutmaya başlamıştı, onun tecrübesiz gözleri bue kanamanın durmuş olduğunu anlayabiliyordu. Sırtında ve yan taraflarında çürükler vardı. Önünün ne halde olduğunu sadece Tanrı bilirdi.

Bir de kafasındaki yara vardı tabu.

başını iki yana salladı. Adam bembeyazdı ve öylece yatıyordu. Ölmüş olduğunu sanması normaldi. Ama ne olursa olsun, zavallı adamın durumunu tartışmak için kaybettikleri süre içinde Hedge çoktan Doktor Fremont'un evine varmış olabilirdi.

'Lucy adamın nefes alıp almadığını yeniden kontrol etti, avucunu dudaklarının üzerine tuttu. Nefesi hafif ama düzgündü. Elinin tersini yavaşça soğuk yanağında gezdirdi. Görünmez sakalları eline takıldı. Kimdi o? Maiden Hill onun gibi iri yapılı bir yabancının göze çarpmadan geçip gidebileceği büyüklükte bir yer değildi. Bu akşamüstü ziyaretçiler hakkında herhangi bir söylenti de duymamıştı. Bir şekilde kimsenin dikkatini çekmeden yolun kenarında belirivermişti. Bu adamın dövüldüğü ve soyulduğu açıktı. Neden? Basit bir kurban mıydı yoksa kaderi bir şekilde başına bunları mı getirmişti?

Bir Aşk Masalı

Bu son düşüncesi kollarını bedenine sararak Hedge'in acele etmesi için dua etmesine sebep oldu. Aydınlık hızla kayboluyor ve sunduğu küçücük sıcaklığı da yanında götürüyordu. Yaralı adam kimbilir ne zamandır burada, bu şartlara maruz kalarak yatıyordu? Dudaklarını ısırdı.

Hedge kısa bir süre içinde geri dönmezse doktora gerek kalmayacaktı.

"ÖLDÜ."

Sör Rupert Ffletcher'ın yanında söylenen bu acımasız sözler, kalabalık balo salonu için bile oldukça yüksek bir sesle dile getirilmişti. Yakında duranların duyup duymadığını anlamak için etrafına bakındıktan sonra bu sözleri Sarf eden adama, Quincy James'e bir adım daha yaklaştı.

Sağ elinde tutmakta olduğu abanoz bastonu daha da sıkı tutarak huzursuzluğunu gizlemeye çalıştı. Ya da şaşkınlığını... "Ne demek istiyorsun?"

"Ne dediysem onu." James sırttı. "Öldü."

"Onu öldürdün mü?"

"Ben değil. Bu işi yapması için adamlarımı gönderdim."

Sör Rupert kaşlarını çatarak bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. James kendi başına bir hareket yapmış ve bunda başarılı mı olmuştu?

"Kaç kişi?" diye sordu hızla. "Adamların."

Genç adam omuz sıfıktı. "Üç. Gereğinden fazla."

"Ne zaman?"

"Bu sabah erken saatlerde. Çıkmadan biraz önce haber aldım." James çocuksu gamzelerini ortaya çıkaran ukala bir tavırla, sırttı. Tipik bir İngiliz örneği olan açıkmavi gözleri atletik vücudunu

Elizabeth Hoyt

görenler onun hoş, hatta çekici bir genç adam olduğunu düşün-
bilirlerdi.

Ve yanılırlardı.

"Konunun sana kadar ulaşmayacağına inanmak isterim." Tüm
çabalarına rağmen Sör Rupert'in sesi çatlak çıkmıştı.

James'in gülümsemesi söndü. "Ölü adamlar hikâye anlatamaz."

"Hımm." *Amma salak.* "Bu işi nerede yaptılar?"

"Şehirdeki evinin dışında."

Sör Rupert usulca küfretti. Lordlar Kamarası'na ait bir soyluya
kendi evinin önünde güpegündüz pusu kurmak tam bir yarım
akıllının yapacağı işti. Kötü durumdaki bacağı bu gece canını çok
acıtıyordu ve üstüne bir de James'in bu saçmalığı gelmişti. Abanoz
bastonuna daha da abanarak düşünmeye çalıştı.

"Endişelenmeyin." James sinirle gülümsedi. "H-h-hiç kimse
onları görmedi."

Yaşlı adam tek kaşını kaldırdı. Tanrı, onu düşünmeye çalışan -
düşündüğünü uygulayanlar şöyle dursun- tüm aristokratlardan
korunmalıydı. Bu küçük lordlar için kendilerini oyalayacak saçma
sapan bir sürü iş vardı, suikast gibi karmaşık işlere bulaşmaları
gerekmezdi.

James, Sör Rupert'in düşüncelerinden habersiz, son derece
neşeliydi. "Zaten onu tamamen soyup Londra'ya yarım gün
mesafede bir yere attılar. Onu orada kimse tanımaz. Bulunduğu
zaman da tanınacak pek fazla bir yeri kalmaz, kalır mı? S-s-son
derece güvenli." Genç adamın eli kıvrıldı ve parmağı altın sarısı
peruğunun altında gezindi. Pudralamadan takmıştı, bunun sebebi
muhtemelen kibriydi.

Sör Rupert bu son gelişmeyi düşünürken Madeira şarabından
bir yudum aldı. Balo salonu boğucu bir sıcaklıkdı, yanan mumlar
ile

Bir Aşk Masalı

parfüm ve ten kokuları birbirine karışmıştı. Bahçeye çıkılan camlı kapılar serin havanın içeri girebilmesi için ardına kadar açılmıştı ama odanın ısısında pek bir fark yaratmıyorlardı. Yarım saat önce punç servisi yapılmıştı, geceyarısı büfesinin açılmasınaysa daha birkaç saat vardı. Sör Rupert yüzünü ekşitti. İçeceklerin serinleteceğinden de pek umudu yoktu. Ev sahibi olan Lord Harrington, cimriliğiyle tanınan bir adamdı, sosyetenin üst tabakasını ve Sör Rupert gibi sonradan görmeleri ağırlarken bile bu böyleydi.

Odanın tam ortasında, dans edenler için boş bırakılmış küçücük bir alan vardı. Bir renk cümbüşü içerisinde dönüp duruyorlardı; kadınlar işlemeli elbiseleri ve pudralı saçlarıyla, erkeklerse peruk- ları ve en iyi ama en rahatsız kostümleriyle. Bu güzel hareketleri yapan genç insanlara hiç özenmiyordu. İpek ve dantellerin içinde ter döküyor olmalıydılar. Lord Harrington sezonun başında olmalarına rağmen böylesi kalabalık bir katılımın olmasından dolayı son derece mutlu olmalıydı, ya da daha doğrusu Leydi Harrington mutlu olmalıydı. Bu hanımefendinin evlenmemiş beş kızı vardı ve deneyimli bir asker gibi, elindeki tüm silahlarla savaşa hazırlanmıştı. Kızlarından dördü pistte, seçkin beyefendilerin kollarında yerlerini almıştı.

Kendisinin de yirmi dört yaş altı üç kızı varken bu durumu yargılayamazdı. Hepsi okul çağını geçmişti ve uygun kocalara ihtiyaçları vardı. Hatta... Yirmi adım Ötesinde Sarah'yla birlikte duran Matilda gözüne takıldı. Kaşını kaldırmış, gözlerini anlamlı bir şekilde karşısında duran genç Quincy James'e dikmişti.

Sör Rupert başını hafifçe iki yana salladı; kızlarından birini kuduz bir köpekle evlendirmeyi tercih ederdi. Otuz yıllık evlilikten sonra aralarındaki iletişim oldukça gelişmişti. Sevgili eşi başka bir hanımla konuşmak üzere zarif bir şekilde yer değiştirirken bile kocasıyla iletişimini koparmamıştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde

Elizabeth Hoyt

onu James konusunda sorgulayacak ve onun neden uygun olmadığını öğrenmeye çalışacaktı ama şu an kocasına daha fazla eziyet çektirmeyecekti. Tabii geceyi bu kadar önemli kişilerle geçirmeye devam ettiği sürece.

"Neden endişelendiğinizi anlayamıyorum." James onun sessizliğine daha fazla tahammül edemeyecek gibi görünüyordu. "Sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyor. Kimse sizin hakkınızda bir şey bilmiyor."

"Öyle kalmasını da tercih ederim," dedi Sör Rupert nezaketle. "Bu hepimizin lehine olur."

"Bunu istediğinizden eminim. B-b-beni, Walker'i ve diğer ikisini yem olarak onun önüne attınız."

"Seni ve diğerlerini her hâlükârda bulurdu."

"H-h-hâlâ s-s-sizin hakkınızda bir şeyler öğrenmek isteyenler olabilir." James başını hızla kaşırken az kalsın atkuyruğunu düşürüyordu.

"Bana ihanet etmenin ilgi alanınız içinde olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Sör Rupert kesin bir dille. Yanından geçen bir tanıdığa selam verdi.

"Ortaya çıkmasına izin vereceğimi söylemedim."

"Güzel. Bu işten sen de benim kadar kâr ettin."

"Evet, ama..."

"O zaman her şey yolunda demektir."

"Sizin için s-s-söylemesi k-k-kolay tabii." James'in kekelemesi artmıştı, bu, adamın tedirginliğinin arttığının işaretiydi. "Hartweff'in vücudunu gören siz değilsiniz. Boğazından şişlenmişti. Kan kaybından ölmüş olmalı. Şahidi düellonun sadece iki dakika sürdüğünü söyledi; iki dakika, anlatabildim mi? K-k-korkunç."

"Hartwall'den çok daha iyi bir silahşorsun," dedi Sör Rupert.

Bir Aşk Masalı

Menüet yapmaya başlamış olan en büyük kızı Julia'ya gülümse-
sedi. Mavinin değişik tonlarını içeren bir elbise giymişti. Bunu
daha önce görmüş müydü? Hiç sanmıyordu. Yeni olmalıydı. Onu
iflasa sürüklememiş olduğunu umdu. Partneri, kırkını geçmiş bir
konttu. Biraz yaşlı ama yine de bir kont...

"P-p-peller mükemmel bir s-s-silahşordu ama ilk öldürülen
o oldu!" James'in isterik sesi Sör Rupert'ı düşüncelerinden ayırdı.

Çok bağırıyordu. Sör Rupert onu sakinleştirmeye çalıştı.

"James..."

"Gece düelloya davet edildi ve ertesi sabah kahvaltıda önce
öldü!"

"Ben hiç..."

"K-k-kendini s-savunmaya çalışırken kılıç elinden fırladı ve
üç p-p-parmağım kaybettim. Onları b-b-bulmak için s-s-sonradan
çimlere aramak zorunda kaldım. T-t-tanrım!"

Yanlarında bulunan başlar onlara çevrildi. Genç adamın sesi
gittikçe yükseliyordu.

Ayrılma zamanı gelmişti.

"Bitti artık." Sör Rupert onu durdurabilmek için başını çevirip
gözlerinin içine baktı.

Adamın sağ gözünün altında bir tik belirmişti. Yemden konu-
şabilmek için nefes alması gerekti.

Sör Rupert ondan önce davranıp tatlı bir sesle konuşmaya
başladı. "O öldü. Bunu biraz önce sen söyledin."

"Ama..."

"Endişelenmemiz gereken bir şey yok demek ki." Sör Rupert
hafifçe, eğildi ve topallayarak uzaklaştı. Acilen yeni bir kadeh
Madeira'ya ihtiyacı vardı.

Elizabeth Hoyt

"ONU EVİME ALMAYACAĞIM," diyen Albay Craddock-Hayes, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bacaklarını da sallanan bir güvertede duruyormuş gibi açarak yere sabitlemişti. Peruklu başını havaya kaldırmış, deniz mavisi gözlerini ufukta bir noktaya dikmişti.

Craddock-Hayes evinin giriş salonunda duruyordu. Bu hol, genelde onların tüm ihtiyaçlarını karşılayacak büyüklükteydi. Gerçi şu anda içeride bulunan insan sayısından dolayı küçülmüş gibi duruyor, diye düşündü Lucy hüznüyle. Albay ise tam ortada duruyordu.

"Evet, baba," diyerek onu kandırmaya uğraşırken, arkasına geçip yabancısını taşıyan adamlara onu içeri getirmeleri için elini salladı. "Yukarı, kardeşimin odasına götürülmeli diye düşünüyorum. Aynı fikirde misiniz, Bayan Brodie?"

"Elbette, efendim." Craddock-Hayes'in kâhyası başıyla onayladı. Kırmızı yanaklarını çevreleyen başlığının fırırları da onunla birlikte sallandı. "Yatak zaten hazır ve ateşi hemen tutuşturabilirim."

"Güzel." Lucy onaylayarak gülümsedi. "Teşekkür ederim, Bayan Brodie."

Kâhya hızla basamakları tırmanmaya başladı, geniş kalçası attığı her adımla birlikte bir sağa bir sola sallanıyordu.

"Bu herifin kim olduğunu bile bilmiyorsun," diye devam etti babası. "Ayyaş ya da katil olabilir. Hedge sırtından bıçaklanmış olduğunu söyledi. Sorarım sana, ne tür bir insan kendini bıçaklatır? Ha? Ha?"

"Bunu bilmediğimden eminim," diyerek babasını otomatik olarak cevapladı Lucy. "Onu rahat taşıyabilmeleri için biraz kenara çekilmenin bir sakıncası var mı?"

Babası söz dinleyerek duvara yaklaştı.

Bir Aşk Masalı

Yaralı yabancıyı içeri taşıyan adamlar güreşir gibi nefes alıyordı. Yabancı hareketsiz yatıyordu, yüzü bir ölününki gibi solgundu. Lucy dudağını ısırarak endişelerini belli etmemeye çalıştı. Onu tanımıyordu, gözlerinin ne renk olduğunu bile bilmiyordu ve bu adamın yaşaması onun için çok önemliydi. Onu kolay taşıyabilmek için bir kapının üzerine koymuşlardı ama boyu kilosuyla birleşince taşımak ve döndürmek iyice zorlaşmıştı. Adamlardan biri küfür savurdu.

"Evimde bu tür kelimeler kullanmayın." Albay suçu işleyene çıkıştı.

Adam kızarak bir özür mırıldandı.

Babası başıyla onayladı. "Evime bir çingenenin ya da bir serserinin girmesine izin verirsem ben ne çeşit bir baba olurum? Hem de evde evlenmemiş bir kız varken, ha? Sana söyleyeyim, lanet olası bir çürüğün teki..."

"Evet, baba." Adamlar merdiveni nasıl çıkacaklarını tartışırken Lucy nefesini tuttu.

"Bu yüzden bu serseri başka bir yere götürülmeli, Fremont'un evi olabilir. Doktor olan o. Ya da düşkünler evine. Papazın evi de olabilir, Penweeble Hristiyan nezaketini göstermek için bir fırsat yakalamış olur. Hah."

"Son derece haklısın ama buraya geldi bile," dedi Lucy onu sakinleştirmeye çalışarak. "Onu yeniden hareket ettirmek ayıp olur."

Basamakları çıkmakta olan adamlardan birisi gözlerini dehşetle açarak ona baktı. Lucy onu rahatlatmak için gülümsedi.

"Muhtemelen uzun yaşamaz." Babası kaşlarını çattı. "Çarşafı kirletmenin bir âlemi yok."

"Çarşafı bir şey olmayacağına dair seni temin ederim." Lucy basamakları tırmanmaya başladı.

Elizabeth Hoyt

"Ya yemeğim ne olacak?" diye homurdandı babası arkasından.
"Ha? Dürzülere oda hazırlamak için koşuştururken bu işle ilgilenecekler mi?"

Lucy korkuluktan aşağı sarktı. "Onu yerine yerleştirir yerleştirmez yemek masada hazır olacak."

Babası homurdanmaya devam etti. "Evin sahibi bir başıbozuğun keyfini bekliyor, oh ne güzel."

"Çok anlayışlısın." Lucy babasına gülümsedi.

"Hımm."

Yukarı çıkmak üzere döndü.

"Ufaklık!"

Lucy yeniden başını çevirdi.

Babası somurtarak ona bakıyordu, beyaz kaşları tombul kırmızı burnunun üzerinde birleşmişti.

"O adama dikkat et."

"Tamam, baba."

"Hımm." Babası arkasından homurdanıyordu.

Lucy son hızla merdiveni çıkıp mavi odaya daldı.

Adamlar yabancıyı yatağa henüz koymuşlardı. Lucy odaya girdi, onlar da arkalarında çamurlu ayak izleri bırakarak odadan çıktı.

"Burada olmamanız gerekiyor, Bayan Lucy." Bayan Brodie nefesi kesilmiş bir halde çarşafı adamın göğsüne çekti. "O bu haldeyken olmaz."

"Onu bir saattir görüyorum Bayan Brodie, rahat olun. Şu an en azından sargıları var."

Bayan Brodie homurdandı. "Önemli yerlerinde yok."

BİR AŞK MASALI

"Evet, olmayabilir," diyerek kabul etti Lucy. "Ama içinde bulunduğum durum itibarıyla herhangi bir tehlike yarattığım düşünmüyorum."

"Evet, zavallı adam." Bayan Brodie çarşafın üzerinden adamın göğsüne hafifçe vurdu. "Onu bulduğunuz için çok şanslı. Sabaha kadar bırakıldığı yerde kalsaydı kesinlikle donardı. Bu kadar korkunç bir şeyi kim yapabilir?"
"Bilmiyorum."

"Maiden Hill'de yaşayan hiç kimse yapmaz." Kâhya başını iki yana salladı. "Londra'nın ayaktakımından birileri yapmış olmalı."

Lucy bu ayaktakımının Maiden Hill'de de olabileceğinden bahsetmeye gerek görmedi. "Doktor Fremont sabah uğrayıp sargılan kontrol edeceğini söyledi."

"Tamam." Bayan Brodie kuşkulu gözlerle hastaya baktı, ertesi güne çıkıp çıkmayacağını tartar gibiydi.

Lucy derin bir nefes aldı. "O zamana kadar tek yapabileceğimiz şey onu rahat ettirmek. Kapıyı açık bırakalım, belki uyanır."

"Ben Albay'ın yemeğiyle ilgilensem iyi olur. Geciktiği takdirde ne hale geleceğini siz daha iyi bilirsiniz. O masaya oturur oturmaz Betsy'yi ona bakması için yukarı gönderirim."

Lucy başıyla onayladı. Betsy tek hizmetçileriydi ama üç kadın aralarında anlaşarak yabancıya bakabilirlerdi. "Sen git. Bir dakika içinde ben de iniyorum."

"Peki, küçük hanım." Bayan Brodie ona eski kafalı bir ifadeyle baktı. "Çok kalmayın. Babanız sizinle konuşmak ister."

Lucy burnunu kınıştırarak başını salladı. Bayan Brodie şefkatle gülümsedi ve odadan ayrıldı.

Lücy, kardeşi David'in yatağında yatan yabancıya bakarken yeniden merak etti. Kimdi o? Sön derece hareketsizdi, göğsünün

Elizabeth Hoyt

hafifçe inip kalktığını görebilmek için bütün dikkatini ona vermek zorunda kaldı. Başındaki sargılar güçsüzlüğünü daha fazla vurguluyor, alnındaki morluğu daha bir belirgin kılıyordu. Çok yalnız görünüyordu. Onun için üzülen ya da özlemle yolunu bekleyen birileri var mıydı?

Kollarından biri örtünün üzerindeydi. Ona dokundu.

Eli hızla kalkıp bileğine vurdu ve onu yakalayıp sıkıca tuttu. Lucy çok ürkmüştü, sadece korku dolu bir ciyıklama çıktı dudaklarının arasından. Sonra hayatında gördüğü en solgun gözlere baktı. Buz rengiydi.

"Seni öldüreceğim," dedi net bir dille.

Bir an bu acımasız sözlerin kendisine söylendiğini düşündü ve göğsündeki kalp atmayı kesti.

Bakışları yön değiştirdi. "Ethan?" Adam şaşırmış gibi alnını buruşturdu ve tuhaf gözlerini kapadı. Bir saniye sonra bileğini tutan el gevşedi ve kol yatağa düştü.

Lucy nefes aldı. Göğsündeki ağrıya bakılırsa adam onu yakaladığından beri ilk kez nefes almıştı. Yataktan uzaklaştı ve ağrıyan bileğini ovaladı. Adam çok kabaydı; sabaha bileğinde morluklar olacaktı.

Kiminle konuşmuştu?

Lucy ürperdi. Her kimse, onun yerinde olmak istemezdi. Adamın tonlamasında en ufak bir tereddüt bile yoktu. Zihninde düşmanını öldürmeye çoktan karar vermişti. Yeniden yatağa baktı.

Yabancı şimdi daha yavaş ve daha derin nefesler alıyordu. Huzurlu bir uykuya dalmış gibi görünüyordu. Bileği sızlamasa, biraz önce olanların bir rüya olduğunu düşünecekti.

"Lucy!" Aşağıdan gelen bu kükreme sadece babasına ait olabilirdi.

Bir Aşk Masalı

Eteklerini toparlayarak odadan çıktı ve merdivenden aşağı koştu.

Babası çoktan masaya oturmuş, peçetesini boynuna sıkıştırmıştı. "Geç yemek yemeyi sevmem. Sindirim sistemimi durduruyor. Kaynadığı için de gecenin yarısını uyanık geçirmek zorunda kalıyorum. Kendi evimde yemeği vaktinde yemek istemem bu kadar zor bir şey mi? Öyle mi? Ha?"

"Hayır, elbette değil." Lucy babasının sağında duran iskemlesine oturdu. "Özür dilerim."

Bayan Brodie dumanı tüten patates, pırasa ve şalgamlı bifteği getirdi.

"Hah. Bir adam yemek masasında bunları görmeyi ister işte." Babası keyifle çatal ve bıçağı alarak kesme işlemine hazırlandı. "Mükemmel bir İngiliz bifteği. Çok güzel kokuyor."

"Teşekkür ederim, efendim." Kâhya mutfağa giderken Lucy'ye göz kırptı.

Lucy ona güldü. İyi ki Bayan Brodie vardı.

"Tadına bak bakalım." Babası ona tepeleme dolu olan tabağı uzattı. "Bayan Brodie bifteği nasıl yapacağını çok iyi bilir."

"Teşekkür ederim."

"Bölgenin en lezzetli yemeğini yapar. Bütün öğleden sonrayı sokaklarda boş boş geçirdikten sonra biraz beslenmeye ihtiyacın vardır, değil mi? Ha?"

"Bugün hatıratını yazma iş nasıl gitti?" Lucy şarabını yudumladı, yukarıda yatan adamı düşünmemeye çalışıyordu.

"Harika. Harika." Babası bifteği coşkuyla kesti. "Otuz yıl öncesine ait bir skandali yazdım. Albay Feather -şimdi amiral oldu,

lanet olasıca- ve üç ada yerlisi kadın hakkında. Yerli kadınların

Elizabeth H oy t

bazı şeyleri giymediklerini biliyor muydun? Öh-hö!" Birdenbire öksürmeye başlamıştı, utancını bastırmaya çalışıyor gibiydi.

"Ne?" Lucy bir çatal dolusu patatesi ağzına doldurdu.

"Boş ver. Boş ver." Babası tabağını doldurma işini bitirip onu göbeği ile masanın buluştuğu yerin önüne koydu. "Bunca zaman sonra yaşlı kurdun paçaları biraz tutuşacak diyelim. Hah!"

"Ne hoş." Lucy gülümsedi. Babası anılarını yazmayı bitirip yayımlattığı anda majestelerinin donanmasında inme geçirenlerin sayısı oldukça yüksek olacaktı.

"Çok. Çok." Babası lokmasını yutup bir yudum şarap içti. "Şimdi. Eve getirmiş olduğun o düzrü için endişelenmeni istemiyorum."

Lucy elinde duran çatala bakmaya başladı. Hafifçe titriyordu, babasının bunu görmediğini ümit etti. "Evet, baba."

"Çok yürekli bir iş yaptın, merhamet falan filan... Annenin sana *İncil'den* öğrettiği tarzda şeyler. O da onaylardı yaptıklarını. Ama sakın unutma," çatalını şalgama batırdı, "daha önce birçok kez yaralı baş gördüm. Bir kısmı yaşadı. Bir kısmı başaramadı. Bunun için yapabileceğin çok fazla bir şey yok."

Lucy'nin yüreğine bir ağırlık çöktü. "Yaşayacağımı düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum," diye kükredi babası sabırsızlıkla. "Bunu o yüzden söylüyorum. Yaşayabilir. Yaşamayabilir."

"Anladım." Lucy şalgamıyla oynayarak gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

Babası elini masaya vurdu. "Seni bu yüzden uyarıyorum zaten. O baldırı çıplağa bağlanmaya kalkışma."

Lucy'nin dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Ama hislerime engel olamazsın," dedi usulca. "İstesem de istemesem de bu olacak."

Bir Aşk Masalı

Babası öfkeyle kaşlarını çatı. "Gece mortoyu çekerse üzülmene istemiyorum."

"Üzülmemek için elimden geleni yapacağım, baba," diye söz verdi Lucy. Ama bunun için çok geç olduğunun farkındaydı. Adam bu gece ölürse çok üzülecek ve ağlayacaktı; söz verse de vermese de.

"Hımm." Babası tabağına döndü. "Şimdilik yeterli. Yaşasa bile söylediklerimi unutma." Başını kaldırıp masmavi gözlerini ona dikti. "Saçının tek bir teline dahi zarar vermeye kalkışırsa bu evi kışının üzerinde terk eder."

Altıncı Iddesleigh Vikontu Simon Iddesleigh gözlerini açtığında yatağının yanında bir melek oturuyordu.

Bunun korkunç bir rüya olduğunu düşündü, geceleri bitmek bilmeden ve ardı ardına onu etkisi altına alan kâbuslardan biri olduğunu ya da daha kötüsü, yediği dayığın sonucunda yaşamını sürdürememiş ve son yolculuğuna çıkmıştı, bunun ardından da yanacaktı. Ama cehennemin lavanta ve nişasta kokmayacağından emindi, hatta orada aşınmış keten çarşafı ve kuş tüyü yastıkları hissetmeyeceğinden, serçelerin cıvıltısı ve perdelerin hışırtısınıysa duymayacağından emindi.

Ve cehennemde melekler yoktu,

Simon onu seyretti. Meleği, dindar kadınlar gibi grilere bürünmüştü. Kocaman bir deftere bir şeyler yazıyordu; gözleri bir noktaya sabitlenmiş, kaim siyah kaşları çatılmıştı. Siyah saçları alnından geriye doğru sıkıca gerilmiş, ensesinde topuz yapılmıştı. Eli sayfanın üzerinde gezinirken dudakları hafifçe sarkmıştı. Muhtemelen günahlarını yazıyordu. Kalem kâğıt üzerinde çıkardığı sese mi uyanmıştı?

Bir Aşk Masalı

Erkekler meleklerden bahsederken, özellikle de karşı cinsten olanlardan, bu konuşmanın içerisinde süslü kelimeler yer alırdı. Onları sarı saçlı, pembe yanaklı, nemli ve kırmızı dudaklı varlıklar olarak hayal ederlerdi. O boş bakışlı mavi gözleri olan, yumuşak tenli, yavan İtalyan erkek çocuk heykelleri gelirdi hep akla. Simon'ın meleğinin onlarla alakası yoktu. Onun meleği Kutsal Kitap'tan fırlamıştı; *Teurat*'tan, yenisinden değil. Çok insani olmayan, ciddi ve yargılayan tiptendi. Serinkanlılıkla parmağını şaklatarak insanı tüylü güvercin kanatlarında uçurmak yerine, ebedî lanetlenmenin içine fırlatacak türden. Karşısındakinin karakterinde bulunan ufak tefek kusurları görmezden gelmeyecek cinsten. Simon içini çekti.

Birkaç küçük kusurdan çok daha fazlasına sahipti.

Melek iç çekişini duymuş olmalıydı. Doğaüstü topaz gözlerini ona çevirdi. "Uyandınız mı?"

Bakışlarını elini omzuna koymuş kadar net hissetti ve bundan çok rahatsız oldu.

Huzursuzluğunu ona göstermedi. "Bu, *uyanık* tanımından ne anlaşıldığına bağlı," diyerek hırıltılı bir sesle cevap verdi. Bu kadarcık bir hareket bile yüzünün acımasına sebep olmuştu. İşin aslı bütün vücudu alev alev yanıyordu sanki. "Uyumuyorum ama daha uyanık olduğum zamanlar da olmuştu. Uyanma işlemini tamamlamama yardımcı olacak kahve gibi uyarıcılarının olmadığını sanıyorum." Doğrulamaya niyetlendi ama bunun düşündüğü kadar kolay olmadığını gördü. Örtü karnının üzerine doğru kaydı.

Meleğin gözleri düşen örtüyü izledi ve çıplak vücudunu görünce kaşları çatıldı. Bu kadarcık bir sürede gözünden düşmeyi başarmıştı.

"Korkarım kahvemiz yok," diye mırıldandı göbek deliğine bakarak, "ama çay var."

Elizabeth Hoyt

"Doğal olarak. Hep vardır," dedi Simon. "Oturmama yardım edebilir misin? İnsanın kendini sırtüstü yatar bir halde bulması son derece moral bozucu, birisinin bu pozisyondayken çayını kulaklarına dökmeden içmesinin mümkün olmayacağını söylemiyorum bile."

Melek kuşku dolu gözlerini ona dikti. "Hedge'i ya da babamı çağırmam gerekiyor galiba."

"Seni ısırmayacağıma söz veririm, gerçekten." Simon elini kalbinin üzerine koydu. "Tüküremiyorum bile."
Dudakları büzüldü.

Simon durdu. "Melek falan değilsin, değil mi?"

Abanoz renkli kaş fazlasıyla yukarı kalktı. Bir taşra kızı için fazlasıyla mağrur bir bakıştı bu, böylesi bir tavır ancak bir düşese yaraşırdı. "Adım Lucinda Craddock-Hayes. Ya sizinki?"

"Simon Matthew Raphael Iddesleigh, korkarım vikontum." Reverans için eliyle bir yay çizmekle yetindi, güçsüz durumu göz önüne alınırsa hareketi oldukça iyi yapmıştı.

Kız etkilenmemişti. "Iddesleigh Vikontu musunuz?"

"Maalesef."

"Buralardan değilsiniz."

"Buralar derken..."

"Kent'te, Maiden Hill kasabasındayız."-

"Ah." Kent mi? Neden Kent? Simon başını kaldırarak camın dışını görmeye çalıştı ama beyaz tül perdeler onu engelliyordu.

Kız onun bakışlarını izledi. "Kardeşimin yatak odasındasınız."

"Çok nazıkmış " diye mırıldandı. Başını çevirince ona bir şeyin sarılmış olduğunu fark etti. Elini oraya götürünce parmakları sargılarla buluştu. Muhtemelen tam bir aptal gibi görünüyordu. "Hayır, güzel Maiden Hill kasabasına daha önce hiç gelmedim

Bir Aşk Masalı

ama mükemmel bir manzarası ve onu daha da güzel hale getiren ışıklarla aydınlatılmış bir kilisesi olduğundan eminim."

Genç kadının dolgun, kırmızı dudakları bu kez şaşkınlıkla büzüldü. "Nereden bildiniz?"

"Güzel kasabalarda hep öyle olur." Gözlerini yere indirdi, hesapta düşen örtüyü düzeltereçkti ama aslında o dudakların garip çekiciliğinden kaçmak istemişti. *Ödlek*. "Boş zamanlarımın çoğunu Londra'da geçiririm. Fazlasıyla ihmal ettiğim evimse Northumberland'dedir. Northumberland'e gittin mi hiç?"

Genç kadın başını iki yana salladı. Güzel topaz gözleri ona büyük bir ciddiyet ve kaygıyla bakıyordu; neredeyse bir erkek gibi. Tabii Simon bugüne kadar hiçbir erkeğin bakışının kafasını karıştırdığını hissetmemiştir.

Güler gibi bir ses çıkardı. "Çok kırsal. Bu yüzden de ihmal ediliyor. İnsan, atalarının o taş yığınlarını ne maksatla her şeyden uzağa yaptıklarını anlamakta zorlanıyor. Yakınlarında sis ve koyunlardan başka bir şey yok. Yüzyıllardır aileye ait, Öyle de kalacak."

"Ne kadar alicenapsınız," diye mırıldandı kız. "Ama benim asıl merak ettiğim, buralara hiç gelmediyseniz bu evin bir kilometre ilerisinde, sizi bulduğumuz yerde ne aradığınız."

Hızlıydı, değil mi? Onun zırvalarıyla ilgilenmemiş, konudan uzaklaşmamıştı. Zeki kadınların böyle sıkıcı yanları vardı. Bu nedenle ondan çok fazla etkilenmemeliydi.

"Hiçbir fikrini yok." Simon gözlerini iyice açtı. "Belki de servetim için bana saldırıp soyan hırsızlar çok çalışkandı. Beni olduğum yerde bırakmak onları tatmin etmedi ve buraya kadar taşıyıp değişik yerler görmemi sağladılar."

"Hah. Bir daha herhangi bir şeyi görmenizi istediklerini hiç sanmıyorum," dedi genç kadın üstüne basa basa.

Elizabeth Hoyt

"Hımm. Ve bu üzücü bir durum olurdu, değil mi?" diye sordu Simon sahte bir masumiyetle. "O zaman seninle tanışamazdım." Kız tek kaşını kaldırarak yeniden konuşmak üzere ağzını açtı, tüm sorgulama yeteneğini üzerinde denemeye hazırlandığı kesindi ama Simon onu bastırdı. "Çay olduğunu söylememiş miydin? Biraz önce hakkında kötü sözler sarf ettiğimi biliyorum ama biraz içsem iyi olacak galiba."

Meleği bir anda renk değiştirdi, beyaz yanakları pembe pembe oldu. Ah, ne zayıflık. "Öziir dilerim. Buyurun, doğrulmanıza yardım edeyim."

Küçük, serin ellerini kollarının üzerine koydu -rahatsız edici erotiklikte bir dokunuş- ve onu çekerek doğrultmaya çalıştı; bunu başardıklarında Simon nefes nefese kalmıştı ve sebebi kız değildi. Omzuna küçük şeytanlar -ya da bu durumda azizler- kızgın demirler sokuyorlardı sanki. Bir süre gözlerini kapadı, yeniden açtığındaysa burnunun dibinde bir fincan çayın durduğunu gördü. Onu almak için uzandığı sırada boşta kalan sağ eline baktı. Mühür yüzüğü yoktu. Onu çalmışlardı. Kız onun tereddüdünü yanlış yorumladı. "Çay taze, sizi temin ederim."

"Çok nazıksın." Sesi utanılır derecede zayıf çıkmıştı. Fincanı tartarken eli titredi, çok alışık olduğu yüzüğün porselene çarpma sesi yoktu artık. Ethan'ın ölümünden sonra onu parmağından hiç çıkarmamıştı. "*Lanet olsun.*"

"Üzülmeyin. Ben sizin için tutarım." Sesi yumuşak, kısık ve seksiydi; muhtemelen bunun farkında bile değildi. Bu sesle dinlenebilir, ona kapılıp tüm kaygılarından arınabilirdi.

Tehlikeli kadın.

Simon ılık çayı yudumladı. "Benim için bir mektup yazmanı istesem kızarmısın?"

Bir Aşk Masalı

"Elbette hayır." Fincanı indirip iskemlesine geri döndü. "Kime yazmamı istiyorsunuz?"

"Uşağıma sanırım. Tanıdıklarına söylersem benimle alay edebilirler."

"Ve bunu kesinlikle istemeyiz." Sesinde küçük bir kahkaha gizliydi.

Simon ona ters ters baktı ama gözleri son derece masumdu. "Sorunu anlamış olmana sevindim," dedi soğuk bir sesle. Aslında, düşmanlarının yaşadığını öğrenmelerinden endişeleniyordu. "Uşağım temiz giysi, at ve para gibi şeyleri buraya getirebilir."

Önünde açık duran deftere eğildi. "Adı?"

Simon başını oynattı ama bulunduğu açıdan sayfayı görmeyi başaramadı. "Henry. Cross Yolu Numara 207, Londra. Biraz önce ne yazıyordun?"

"Pardon anlamadım?" Başını kaldırmadı.

Rahatsız edici. "Defterine. Ne yazıyordun?"

Tereddüt etti, kalem öylece durdu, başı hâlâ eğikti.

Simon çok merak etmesine rağmen ilgisiz bir tavır takındı.

Adresi yazmayı bitirene kadar bir sessizlik yaşandı, sonra kalemi bırakıp ona baktı. "Çıziyordum aslında" Defteri uzatıp onun kucağına koydu.

Soldaki sayfa irili ufaklı çizim ve karikatürlerle doluydu. Sepet taşıyan küçük bir adam. Yapraksız bir ağaç. Menteşesi kırılmış bir kapı. Sağ tarafta da uyuyan bir adam. O. Başındaki sargıyla hiç de hoş bir görüntüsü yoktu. Onun kendisini uyurken, seyrettiğim bilmek garip bir histi.

"Kızmadığınızı umarım," dedi.

Elizabeth Hoyt

"Yok canım. Bir işe yaramak güzel." Simon sayfayı geri çevirdi. Burada da sulu boyayla yapılmış çalışmalar vardı. "Bunlar oldukça iyi."

"Teşekkür ederim."

Onun kendinden emin cevabı Simon'ın dudaklarının kıvrılmasına sebep oldu. Kadınların çoğu bir iltifat aldığı anda numaradan alçakgönüllülük yapardı. Bayan Craddock-Hayes yeteneğinden emindi. Başka bir sayfayı açtı.

"Bu nedir?" Bu sayfada aynı ağacın değişik mevsimlerdeki halleri vardı: kış, bahar, yaz ve güz.

Yanakları yine pembeleşti. "Onlar küçük taslaklar. Köydeki Bayan Hardy'ye vermek istediğim küçük dua kitabı için. Doğum günü hediyesi olacak."

"Bunu sık sık yapar mısın?" Başka bir sayfaya geçti, büyülenmişti. Bunlar bir kadının can sıkıntısını geçirmek için yaptığı anlamsız resimler değildi. Çizgilerin kendine has bir canlılığı vardı.

"Resimli kitapları demek istiyorum." Kafası son hızla çalışıyordu. Genç kadın omuz silkti. "Hayır, çok sık değil. Sadece arka-

daşlarıma yaparım."

"O zaman belki sana iş teklifinde bulunabilirim." Başını kaldırıp onun açık kalmış dudaklarına baktı. Genç kadının bunu sadece *arkadaşlarına* yaptığını bir kez daha belirtmesine fırsat vermeden devam etti. "Yeğenim için bir kitap."

Ağzını kapatıp kaşlarını kaldırarak devam etmesini bekledi.

"Yaralı bir adamın yardımını istemesinin bir sakıncası' yoksa tabii." Utanmaz. Nedense onu melgul istiyordu.

"Ne tür bir kitap?"

"Bir peri masalı sanırım. Olur mu?"

Bîr Aşk Masalı

Defterini aldı ve kucağına yerleştirdikten sonra yeni bir sayfa açtı. "Evet?"

Aman Tanrım, şimdi başı dertteydi işte ama bir yandan da kahkahalarla gülmek istiyordu. Kendini uzun zamandan beri bu kadar iyi hissetmemişti. Simon telaşla gözlerini odada gezdirdi ve karşı duvardaki çerçeveli küçük haritayı gördü. Baskının kenarlarında deniz yılanları vardı. Gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Yılan Prens'in masalı."

Lucy'nin bakışları bir an adamın dudaklarına kaydı ve sonra hızla eski yerine geldi. Simon'ın gülümsemesi genişliyordu. Ah, bir melek bile cezbedilebilirdi.

Ama o sadece kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Hiç duymadım."

"Şaşırdım," diyerek hızla yalan söyledi Simon. "Küçükken en sevdiğim masaldı. Güzel anıları anımsatıyor, ateşin önünde oturan yaşlı dadımın dizlerinde zıplarken o bizi bu masalla büyülerdi." Battı balık yan gider.

Genç kadın kuşku dolu gözlerim çekinmeden ona dikti.

"Bir bakalım." Boğuk bir sesle esnedi. Omzundaki acı aptal bir sancıya dönüşmüştü ama baş ağrısı onu sınırmış gibi artıyordu. "Bir varmış bir yokmuş, böyle başlamak gerekir, değil mi?"

Genç kadın yardım etmedi. İskemlesinde arkasına yaslanıp onun kendisini aptal durumuna düşürmesini bekliyordu.

"Yaşamını Kral'ın keçilerine bakarak sürdürmeye çalışan zavallı bir kız varmış. Bu kız öksüzmüş ve dünyada bir başınaymış, tabii keçileri varmış ama onlar da biraz kokuluymuş."

"Keçiler mi?"

"Keçiler. Kral keçi peyniri severmiş. Şimdi sus ve dinle çocuk." Simon başını arkaya yasladı. Çok ağrısı vardı. "Adını Angelica diye hatırlıyorum, tabii bir önemi varsa, ona Keçi Kız da diyebiliriz."

Elizabeth Hoyt

Genç kadın bu kez başıyla hafifçe onayladı. Kalemini alıp bir şeyler karalamaya başladı, defteri göremediği için hikâyesini çizip çizmediğini anlayamıyordu.

"Angelica her gün şafak sökerken çalışmaya başlıyor, güneş batana kadar da devam ediyormuş ve tek arkadaşı keçileriymiş. Kral'ın şatosu kayalık bir yamacın tam tepesindeymiş ve Keçi Kız bu yamacın eteğindeki küçük bir kulübede yaşıyormuş. Uzaklara, ama çok uzaklara baktığında, kayalıkların ardında parlayan beyaz şato duvarlarını ve dev kuleleri görebiliyormuş. Arada bir orada yaşayanları, giysilerini ve mücevher parıltılarını da görmeyi başarıyormuş. Arada bir de Prens'i görüyormuş."

"Yılan Prens'i mi?"

"Hayır."

Başını kaldırdı ama gözleri hâlâ kâğıttaydı. "Prens, yılan prens değilse masalın adı niye Yılan Prens?"

"O sonra gelecek. Hep böyle sabırsız mısındır?" diye sordu büyük bir ciddiyetle.

Genç kadının dudakları ona bakarken yukarı doğru kıvrılarak gülümsemeye başladı. Simon aptala dönmüştü, kafasındaki her şey uçup gitti. Mücevher gibi parlayan gözleri kısılmış, sol yanağında küçük bir gamze belirmişti. Parlıyordu. Bayan Craddock-Hayes gerçekten de bir melekti. Simon o gamzeye parmağıyla dokunmak için son derece güçlü, hatta delice bir istek duydu. Başını kaldırmak ve gülümsemesini tatmak istedi.

Gözlerini kapadı. Bunu istemiyordu.

"Özür dilerim," dediğini duydu. "Bir daha bölmeyeceğim."

"Hayır, sorun yok. Korkanm başını çok ağrıyor. Geçen gün aldığım darbe yüzünden olmalı." Simon aklına çok önemli bir şey gelmiş gibi sohbeti kesti. "Tam olarak ne zaman bulundum?"

Bir Aşk Masalı

"İki gün önce." Ayağa kalkıp defter ve kalemlerini topladı. "Sizi dinlenmeniz için yalnız bırakıyorum. Bu arada uşağınıza mektubu yazıp postalarım. Tabii önce okumak isterseniz o başka."

"Hayır, halledeceğinden eminim." Simon yastıklara gömüldü, yüzüksüz eli örtünün üzerindeydi. Normal bir sesle konuşmaya çalıştı. "Giysilerim nerede?"

Kapıdan çıkmak üzereyken durdu ve omzunun üzerinden ona esrarengiz bir bakış fırlattı. "Sizi bulduğumda üzerinizde bir şey yoktu." Kapıyı yavaşça kapadı.

Simon gözlerini kırıştırdı. Bir kadınla ikinci buluşmadan önce giysilerini kaybetmek gibi bir âdeti yoktu.

"PAPAZ SİZİ GÖRMEYE GELDİ, KÜÇÜK HANIM." Ertesi sabah Bayan Brodie başını oturma odasının kapısından içeri uzattı.

Lucy mavi damasko koltukta oturmuş babasının çoraplarından birini yamıyordu. İçini çekerek gözlerini tavana çevirdi, gelen misafiri Vikont'un pencereden duyup duymadığını merak etti. Uyanıp uyanmadığını da bilmiyordu; onu bu sabah görmemişti. Onun eğlenen gri gözlerinde beliren canlı ve tehlikeli ifade, dün telaşlanmasına yol açmıştı. Telaşlanmaya alışık değildi ve yaşadığı deneyimden hoşlanmamıştı. Dolayısıyla mektubunu yazmak üzere yanından ayrıldığından beri yaralı adamdan kaçıp duruyordu.

Elindeki yama işini kenara bıraktı. "Teşekkür ederim, Bayan Brodie."

Kâhya aceleyle mutfığa dönmeden önce ona göz kırptı; Lucy ise Eustace'ı karşılamak için ayağa kalktı. "Günaydın."

Maiden Hill'in küçük kilisesinin papazı Eustace Penweeble, üç yıldır kötü havalalar ve bayramlar dışında her salı günü yaptığı gibi başını salladı. Büyük, kare biçimli ellerinde tuttuğu üç kenarlı

Elizabeth Hoyt

şapkasını elinde çevirerek utangaç bir tavırla gülümsedi. "Güzel bir gün. Bugünkü gezimde bana katılmak ister misiniz?"

"Kulağa çok hoş geliyor."

"Güzel. Güzel," diye cevapladı.

Toplamış olduğu kahverengi saçlarından bir bukle kurtularak alnına düştü; küçük, yaramaz bir çocuğa benzemişti. Konumu gereğince takması gereken kısa kesimli, pudralı peruğu takmayı unutmuştu yine. Bu daha iyiydi. Lucy onun peruk olmadan daha hoş görüldüğünü düşünüyordu. Ona ilgiyle gülümsedi, kenarda duran şalını aldı ve Eustace'la birlikte kapıya doğru ilerledi.

Gerçekten de güzel bir gündü. Güneş o kadar parlıyordu ki granit basamaklarda dururken neredeyse kör olacaktı. Craddock-Hayes evinin turuncu eski tuğlaları çok sevimli görünüyor, güneş ışıkları ön taraftaki tirizli pencerelerden yansıyor. Eski meşe ağaçları çakıllı yolun iki yanına dizilmişti. Yaprakları dökülmüştü ama gökyüzüne doğru uzanan eğri büğrü dalları ilginç şekiller oluşturuyordu. Papazın iki kişilik küçük arabası kapının Önündeydi, Hedge atın başını tutuyordu.

"Binmenize yardım edebilir miyim?" diye nezaketle sordu Eustace, onu geri çevirmesinden korkar gibiydi.

Lucy elini onun elinin üzerine koydu.

Hedge gözlerini devirerek kendi kendine mırıldandı. "Her lanet salı. Neden perşembe ya da cuma değil, Tanrı aşkına?"

Eustace kaşlarını çatı.

"Teşekkür ederim." Lucy'nin sesi uşağını bastırdı ve Eustace'ın gözlerini ondan uzaklaştırmasına sebep oldu. Yerine yerleşti.

Papaz yanına oturup dizginleri aldı. Hedge başını sallayarak eve döndü.

Bir Aşk Masalı

"Sizin için de uygunsa kilisenin etrafında dolaşmak isterim." Eustace atı dehledi. "Zangoç giyinme odasının üzerinde bir yerin aktığı konusunda beni uyardı. Bana fikir verebilirsiniz."

Lucy, ezberlemiş olduğu *ne hoş* cümlecğini sarf etmekten kaçınarak gülümsemekle yetindi. Craddock-Hayes yolundan Vikont'u bulduğu patikaya çıktılar. Yol, gün ışığında son derece masum görünüyordu, yapraksız ağaçlar artık tehditkâr değildi. Yukarı doğru uzayıp gidiyorlardı. Kuru, taş duvarlar ilerideki kireç taşından tepelere doğru uzanıyordu.

Eustace boğazını temizledi. "Anladığım kadarıyla Bayan Hardy'yi geçenlerde, ziyaret etmişsiniz."

"Evet." Lucy nezaketle ona döndü. "Ona biraz paça çorbası götürdüm."

"Onu nasıl buldunuz? Burkulan bileği iyileşmiş miydi?"

"Hâlâ biraz sıkıntısı vardı ama götürdüğüm çorbanın onunki kadar lezzetli olmadığından şikâyet edecek kadar iyiydi."

"Ah, güzel. Şikâyet edebiliyorsa iyileşiyor demektir."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Eustace ona gülümsedi, kahverengi gözlerinin kenarları kırıştı. "Köylülerle ilgilenerek bana çok büyük bir yardımda bulunuyorsunuz."

Lucy başını salladı ve yüzünü rüzgâra çevirdi. Eustace buna benzer yorumları sık sık yapardı. Bunlar aptalca da olsa geçmişte ona huzur verirdi. Bugünse son derece rahatsız edici buluyordu.

Eustace hâlâ konuşuyordu. "Keşke köydeki diğer hanımlar da sizin kadar yardımsever olsalar."

"Kimden bahsediyorsunuz?"

Adamın elmacık kemiklerinde bir kızılık oluştu. "Arkadaşınız Bayan McCulloch onlardan bir tanesi. Bütün zamanımı dedikodu yaparak geçirdiğini düşünüyorum."

Elizabeth H oy t

Lucy kaşlarını kaldırdı. "Patricia dedikoduyu sever ama son derece yardımseverdir de."

Eustace kuşkuluydu. "Bu durumda size inanmak zorundayım."

Bir inek sürüsü yola çıkmış, boş boş geziniyordu. Eustace arabayı durdurup sıgırtmaç onları yandaki araziye doğru sürene kadar bekledi.

Dizginleri sallayarak arabayı yeniden yürütmeye başladığında yanlarından geçtikleri adama el salladı. "Geçen günkü maceranızı duydum."

Lucy hiç şaşırmadı. Muhtemelen bütün köy, Hedge'in Doktor Fremont'a varmasından birkaç dakika sonra her şeyi öğrenmişti. "Evet, adamı tam şurada bulduk." Yeri gösterirken Vikont'un ölümüne ne kadar yaklaşmış olduğunu hatırlayınca sırtından aşağı bir ürperti hissetti.

Eustace sorumluluk sahibi birisi olarak hendeği inceledi. "Gelecekte daha dikkatli olmalısınız. Adam iyi niyetli olmayabilirdi."

"Kendinde değildi," dedi Lucy tatlılıkla.

"Olsun. Yine de tek başınıza dolaşmamalıyız." Ona gülümsedi. "Bir şey kaybetmezsiniz."

Eustace onun bir yaban ördeği olduğunu mu düşünüyordu? Kızgınlığını göstermemeye çalıştı. "Bay Hedge'le birlikteydim."

"Elbette, elbette. Ama Hedge ufak tefek bir adam ve yıllar geçtikçe yaşıyor."

Lucy ona baktı.

"Doğru değil mi? Sadece aklınızda bulunsun." Yeniden boğazını temizledi. "Bulduğunuz kişinin kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Dün uyandı," dedi Lucy dikkatle. "Adının Simon Iddesleigh olduğunu söyledi. Vikontmuş."

Bir Aşk Masalı

Eustace dizginleri çekti, yaşlı gri at başını iki yana salladı. "Bir vikont mu? Gut hastası, yaşlı bir adam sanırım."

Lucy onun etkileyici gözlerini ve daha da etkileyici olan dilini hatırladı. Örtü düştüğünde gördüğü geniş göğsünü de. Vikont'un teni düzgün ve gergindi, uzun kaslara sahipti. Göğüs uçlarının kahverengisi, vücudunun diğer kısımlarındaki soluk renkle bir tezat oluşturuyordu. Böyle bir şeye dikkat etmemiş olması gerekirdi.

Lucy boğazını temizleyerek gözlerini yola çevirdi. "Otuz yaşımdan büyük olduğumu sanmıyorum."

Eustace'in kendisine baktığını hissetti. "Otuz. Yine de. Vikont. Maiden Hill ruhu için biraz fazla, siz de öyle düşünmüyor musunuz?" Ne bunaltıcı bir fikir! "Olabilir."

"Yine de burada ne yapıyormuş merak ettim."

Maiden Hill'in merkezine ulaşmışlardı, Lucy fırıncıyla pazarlık etmekte olan iki yaşlı hanıma başıyla selam verdi. "Bunu ben de bilmiyorum."

Hanımların ikisi de gülerek el salladı. Onlar geçer geçmez ak saçlı başlar birbirine yaklaştı.

"Hımm. Geldik işte." Eustace arabayı Norman kilisesinin önünde durdurup aşağı atladı. Arabanın etrafından dolaşıp gelerek Lucy'nin inmesine yardım etti. "Şimdi. Zangoç akıntının nefte..." Kilisenin arkasına doğru ilerleyerek hem kilisenin mimarisi hem de gerekli tamiratlar hakkında yorumlar yaptı.

Lucy bunları daha önce de duymuştu. Kurlaştıkları üç yıl süresince, Eustace onu buraya sık sık getirmişti, belki kendini burada daha otoriter hissediyordu. Onu yarım kulakla dinleyerek arkasından yürüdü. Alaycı Vikont'un sürekli olarak aynı çatıya gittiğini hayal dahi edemiyordu, özellikle de bir kilise çatısına. İşin aslı bu konuda nasıl bir yorum yapacağım düşünmeye bile korkuyordu;

Elizabeth Hoyt

ters bir şey olacağı kesindi. Vikont'un göstereceği muhtemel tepki kilisenin çatısını önemsiz kılmıyordu elbette. Birileri yaşamın sürebilmesi için detaylara dikkat etmeliydi, böylesi küçük bir köyde tavanı akan kilise önemli bir meseleydi.

Vikont büyük ihtimalle günlerini -ve gecelerini- kendisine benzeyen hanımlarla geçiriyordu. Tek dertleri elbiselerinin kesimi ve saçlarının modeli olan hoppa ve esprili kadınlarla... Böyle insanların onun dünyasında pek yeri yoktu. Yine de... Vikont'un sohbeti eğlenceliydi. Onunla konuşurken kendini çok daha canlı ve yaşıyor gibi hissetmişti, sanki beyninde bir kıvılcım çakmıştı.

"Hadi içeri girip bakalım. Akıntının duvarlardaki küfleri daha kötü bir hale getirmediğinden emin olmak istiyorum." Eustace dönüp kiliseye girdi, sonra başını dışarı çıkardı. "Tabii sizin için bir sakıncası yoksa?"

"Hayır, elbette yok," dedi Lucy.

Eustace sırttı. "İyi kız." İçeri girip gözden kayboldu.

Lucy onu yavaşça takip etti, ellerini avludaki mezar taşlarının üzerinde gezdiriyordu. Maiden Hill kilisesi, burası fethedildikten hemen sonra yapılmıştı. Ataları o zamandan beri burada değildi ama pek çok Craddock-Hayes kemiği, mezarlığın sol köşesinde bulunan küçük mozoleyi şerefendiriyordu. Küçükken pazar günleri kiliseden çıkınca burada oynardı. Annesi ile babası Maiden Hill'de tanışmış, evlenmiş ve tüm hayatlarını burada geçirmişti ya da en azından annesi geçirmişti. Deniz kuvvetlerinde albay olan babası tüm dünyaya yelken açmıştı ve dinleyen herkese bunu anlatmayı severdi. David de denizciydi. Şu an okyanustaydı, belki de egzotik limanlardan birine yanaşmak üzereydi. Bir anlığına da olsa Lucy içinde büyük bir kıskançlık hissetti. İnsanın kendi kaderini çizebilmesi ne güzel bir şeydi; doktor, ressam ya da açık denizlerde gezen bir denizci olmaya karar verebilmek. Hiç de kötü

Bir Aşk Masalı

bir denizci olmayacağını düşündü. Geminin pupasında rüzgârı saçlarında hissederek durur, başının üzerinde duran yelkenlerin gıcirtısını dinler ve...

Eustace kilisenin kapısına doğru bakındı. "Geliyor musunuz?"

Lucy gözlerini kırptırarak gülümsedi. "Elbette."

SIMON SAĞ KOLUNU omuz yüksekliğinde uzatarak dikkatle yukarı kaldırdı. Acı dalga dalga omzundan koluna doğru yayıldı. *Kahretsin.* Uyanıp Bayan Craddock-Hayes'i yatağının yanında otururken bulunduğu sabahın ertesi günüydü ve onu o zamandan beri hiç görmemişti. Aklına gelen şey onu rahatsız etti. Ondan kaçıyor muydu? Ya da daha kötüsü, onu bir daha ziyaret etmeme kararı mı almıştı? Belki de canını sıkıyordu.

Bu iç karartıcı fikirle ürperdi. Başı daha iyiydi ve o komik sargıları çıkarmışlardı ama sırtı alev alev yanıyordu. Simon kolunu indirdi ve acısı hafifleyene kadar derin nefes aldı. Koluna baktı. Gömleğin kolu bileğinden on beş santim yukarıdaydı. Bunun sebebi üzerindeki gömleğin David'e ait olmasıydı; meleğin burada olmayan kardeşinin. Yataktan kalkmasını bir utanca dönüştürecek olan giysinin boyuna bakılırsa, kardeşi bir cüceydi.

Simon içini çekerek küçük odayı gözden geçirdi. Odanın tek penceresi, günün geceye dönmeye başladığını gösteriyordu. Oda içine bir yatak -ki bu yatak onun için oldukça dardı-, bir dolap, şifonyer, yatağın yanında duran bir adet komodin ve iki iskemle alacak boyutlardaydı. Hepsi buydu. Onun standartlarına göre son derece sadeydi ama bulunduğu yer ve seçme şansının olmadığı göz önünde bulundurulduğunda kötü sayılamayacak bir yerdi. Ateş sönmek üzereydi ve oda soğumaya başlamıştı. Ama soğuk, onu endişelendiren şeylerin en sonuncusuydu. Kılıç tutabilmek için sağ koluna ihtiyacı vardı. Sadece tutmak için değil; hamleleri

Elizabeth Hoyt

savuřturmak, karřı hamle yapmak ve dūřmanı geri pūskūrtmek için.
Ve ldūrmek için.

Her zaman ldūrmek için.

Dūřmanları onu ldūrmeyi bařaramamıřtı ama saę kolunu geçici bir sūre için de olsa devre dıřı bırakmayı bařarmıřlardı; kalıcı olma ihtimali de vardı. Aęabeyini ldūrmūřlerdi. Onu intikamını almaktan sadece lūm alıkoyabilirdi. Ne olursa olsun ona saldırdıklarında kendini savunabilecek durumda olmalıydı. Diřlerini sıkarak kolunu yeniden kaldırdı. Dūn gece rūyasında yine o parmakları grmūřtı. Peller'in ayaklarının altındaki yeřil imende būyūyen ve dūęūn çiçeklerine benzeyen parmakları. Rūyasında Peller kopan parmaklarını bulabilmek için çimleri sakat elleriyle dehřet içinde deřiyordu...

Kapı açıldı ve melek elinde bir tepsiyle içeri girdi. Simon minnetle ona dndū, zihnindeki delilięi bir kenara bırakmasına sebep olmuřtu. Onu son grūřūnde olduęu gibi gri rahibe elbisesini giymiř, siyah saçlarını ensesinde sade bir topuz yapmıřtı. Bunu yaparken bir kadının ensesinin ne kadar seksi grūnebileceęinden habersizdi muhtemelen. Oradaki minik bukleleri ve beyaz omuzlarının bařlangıcını belirten mūkemmek eęimi görebiliyordu. Teni yumuřak ve hassas olmalıydı, dudaklarını omzuyla boynunun birleřtięi o noktada gezdirdięi takdirde titreyeceęinden emindi. Bu dūřūnce kendini tutamayıp gūlūmsemesine sebep oldu; eline viřneli turta tutuřturulan bir salaęa benziyordu.

Genç kadın kaşlarını çattı. "Bunu yapmak zorunda mısınız?"

Būyūk ihtimalle egzersizden bahsediyordu, yūzindeki saçma ifadeden deęil. "Elbette hayır." Kolunu indirdi. Bu kez binlerce an sokuyor gibi hissetmiřti.

"O halde durup yemeğinizi yemenizi oneririm." Tepsiyi yatağın yanında duran komodinin üzerine koyup ateşi canlandırmak

Bir Aşk Masalı

için şömineye gitti ve elinde ince bir mumla dönüp diğer mumları yakmaya başladı.

Simon kolunu kaldırdı. "Ah. Bugünkü lezzetlerimiz neler? Sütlu lapa mı? Et suyu mu?" Önceki iki günün menüsü bunlardan oluşuyordu. Artık kuru ekmek bile ona lezzetli gelebilirdi.

"Hayır. Bayan Brodie'nin bifteğinden bir dilim ve böbrekli börek."

Simon kolunu öyle bir hızla indirdi ki, inlememek için dişlerini sıkı.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Artık şunu durdurun."

Başını yana eğerek yarım bir reverans yaptı. "Leydim nasıl isterse."

Lucy tek kaşını kaldırdı ama herhangi bir cevap vermedi.

Simon onun tabağın üstündeki kapağı açışını seyretti. Onu duyabilecek olan bütün azizlere şükretti, kız yalan söylememişti. Tabağın ortasında koca bir et parçası duruyordu.

"Ey, kutsal kadın." Eliyle böreğin kenarından bir parça kopardı, ağzına götürüp tadına baktığındaysa neredeyse ağlayacaktı. "Tanrıların yemeğine benziyor. Aşçıya ona âşık olduğumu ve benimle kaçmazsa öleceğimi söyle."

"Ona böreği çok beğendiğinizi söylerim." Börekten bir dilim keserek tabağa koydu ve ona verdi.

Tabağı kucağına yerleştirdi. "Evlilik teklifimi ona iletmeyi ret mi ediyorsun?"

"Evlilikten bahsetmemiştiniz. Zavallı Bayan Brodie'nin itibarını iki paralık etmeyi teklif etmiştiniz."

"Hayatımın aşkının adı Bayan Brodie mi?"

Elizabeth Hoyt

"Evet, çünkü o şu an denizde olan *Bay Brodie*'yle evli." Yatağın yanında duran iskemleye oturarak ona baktı. "Onun Maiden Hill'deki en güçlü adam olduğunu bilmek belki ilginizi çeker."

"Öyle mi? Bunu söyleyerek benim gücümü karalamış olmuyor musun?"

Lucy'nin bakışları bedeninde dolaşınca Simon'ın nefesi hızlandı.

"Öldüresiye yediğiniz dayaktan kurtulmuş bir şekilde yatakta yatıyorsunuz," diye mırıldandı.

"Küçük bir ayrıntı," diye böbürlendi Simon.

"Ama belirleyici bir ayrıntı."

"Hımm." Börekten bir çatal aldı. "Yanında kırmızı şarap olduğunu hiç sanmıyorum."

Genç kadın azarlayan bakışlarını ona çevirdi. "Şimdilik su var."

"Gereksiz bir umuttu, katılıyorum." Koca bir lokma eti yuttu. "Bilge kişi bulduğumuzla yetinmemiz gerektiğini öğütler, ben de bunu yapacağım."

"Bir şey değil," dedi genç kadın kuru bir sesle. "Kolunuzu hareket ettirerek kendinize işkence etmenizin sebebi nedir?"

Simon onun topaz renkli gözlerine bakmadı. "Sıkıntı, sadece sıkıntı..."

"Öylemi?"

Onun ne kadar zeki olduğunu unutmuştu. Etkileyici bir gülümseme sergiledi. "Dün gece masalımda pek ilerleyemedim."

"Gerçekten bir yeğeniniz var mı?"

"Elbette var. Sana hiç yalan söyler miyim?"

"Sanırım evet Ayrıca yeğenine son derece düşkün olan bir adama benzemiyorsunuz."

Bir Aşk Masalı

"Ah, ne çeşit bir adama benziyorum?" diye düşünmeden sordu.

Başını hayaya dikti. "Ruhunu saklamaya çalışan bir adama."

Aman Tanrım. Hayatında ilk kez verecek cevap bulamamıştı.

Genç kadının dudakları yine büyüleyici bir şekilde kıvrıldı.

"Lordum?"

Boğazını temizledi. "Evet, masalım. Nerede kalmıştım?" Tam bir kişiliksiz hıyardı! Bir sonraki adımda küçük çocukları sopalarla kovalayacaktı herhalde. "Zavallı Angelica, keçi hizmetçisi, büyük beyaz şato ve..."

"Yılan Prens olmayan Prens." Yenilgiyi kabullendi ve eline kömür uçlu kalemlerinden birini aldı. Bugün başka bir defter getirmişti -safir mavisi ciltli- onu açtı, tahminen hikâyesini çizecekti.

Simon'ın içini bir huzur kapladı, sorgulamasına devam etmeyecek ve onu çözemeyecekti; en azından şimdilik. Yeteri kadar şanslıysa, belki de hiç.

Böreğini çatallamaya devam etti, aralarda konuşuyordu.

"Doğru. Yılan Prens olmayan Prens. Bu Prens'in altın dalgalı saçları ve gök mavisi gözleri olan, son derece yakışıklı bir insan olduğuna değinmeme gerek var mı? Aslında yıldızların ışıltısıyla rekabet eden gece rengindeki uzun buklelere ve şeker pekmezi rengindeki gözlere sahip olan Angelica kadar güzelmiş."

"Şeker pekmezi mi?" Sesi çok düzgündü, belli belirsiz bir güvensizlik seziliyordu, dudaklarıysa gülümsememek için zorla büzülmüş gibi görünüyordu.

Onu güldürmeyi çok istedi. "Hımm, şeker pekmezi," dedi usulca. "Üzerine ışık yansınca nasıl parladığını hiç fark ettin mi?"
"Sadece fazlasıyla yapışkan olduğunu fark ettim."

Bunu duymazdan geldi. "Her neyse, zavallı Angelica göz kamaştıran ilahî bir güzelliğe sahipmiş ama bunu gören kimse

Elizabeth Hoyt

yokmuş. Sadece keçileri varmış. Bu nedenle Prens'i gördüğünde nasıl bir heyecana kapılmış olduğunu hayal edebilirsin tabii. Prens aslında hem mecazi hem de kelimenin tam manasıyla onun çok üstündeymiş ama yine de onunla tanışmayı çok istiyormuş. Onun gözlerinin içine bakıp yüzünü seyretmek istiyormuş, o kadar. Onunla konuşmayı aklına bile getiremezmiş."

"Neden?" Bayan Craddock-Hayes bu soruyu mırıldanarak sormuştu.

"Dürüst olmak gerekirse, keçileri yüzünden," dedi Simon ciddiyetle. "Angelica keçilerinden ona geçen kokunun farkındaydı."

"Elbette." Dudaklarında yukarı doğru bir eğim oluştu, yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi.

Ve son derece beklenmedik bir şey oldu. Erkekliği de aynı hareketi yaptı; tabii bu eğimli hareket pek de bir gülücük olarak tanımlanamazdı. Tanrım, bir kızın gülümsemesiyle çadır kurmak ne utanç vericiydi. Simon öksürdü.

"İyi misiniz?" Yüzündeki gülümseme yok olmuştu -Tanrı'ya şükür- ama bu kez de endişeli gözlerle ona bakıyordu ve bunlar karşı cinste görmeye alışık olmadığı duygulardı.

Gururu hiç bu kadar yerlerde sürünmemişti. "İyiyim." Su içti. "Nerede kalmıştım? Ah, evet böylelikle Angelica o günden sonra günlerim kendisinden çok üst seviyede olan bu altın saçlı Prens'i hayal ederek geçirmeye başlamış. Ama günün birinde bir şey olmuş."

"Ben de öyle olmasını ummuştum, aksi takdirde bu son derece kısa bir masal olurdu," dedi Bayan Craddock-Hayes. Yeniden defteriyle ilgilenmeye başladı.

Simon onun araya girmesine takılmadı. "Bir gece geç saatte

Angelica keçilerini eve getirip her gece yaptığı gibi onları saymış. Ama o gece bir eksik varmış. Keçilerin, en küçüğü bir ayağında

Bir Aşk Masalı

beyaz lekesi olan siyah yavru yokmuş. Tam o sırada kalenin bulunduğu yamaçtan gelen bir meleme duymuş. Etrafa bakınmış ama bir şey görememiş. Meleme yeniden duyulmuş. Angelica yamaca tırmanmaya çalışmış, melemeyi takip ediyormuş, kayalıkların arasında bir yarık görünce de çok şaşırmış."

Suyunu içmek için durdu. Lucy başını kaldırmadı. Yüzü ateşin ışığında oldukça ciddi görünüyordu, eli sayfanın üzerinde yavaşça geziniyordu ama aslında içine kapanmış gibi duruyordu. Simon çok az tanıdığı bu kadının yanında rahat ettiğini fark etti.

Gözlerini kırptırdıktan sonra hikâyesine döndü. "Bu yarıktan gelen bir ışık varmış sanki. Yarık darmış ama Angelica yan döndüğü takdirde içine girebileceğini keşfetmiş. Bunu yapınca dudak uçurtan bir görüntüyle karşılaşmış. Çok garip bir adam ya da adam gibi görünen bir şeyle... Uzun ve zayıfmış, gümüş rengi saçları varmış ve çıplakmış, cırlıçıplak. Küçük bir maltızda yanan mavi alevlerin ışığında oturuyormuş."

Lucy'nin kaşları kalktı.

"İşin en tuhaf yanı, Angelica onu seyrederken adam yavaş yavaş kayboluyormuş. Adamın oturduğu yere gidip baktığında maltızın etrafına dolanmış kocaman, gümüş bir yılan görmüş." İşaret parmağını eskiden kayıp yüzüğünün bulunduğu boşlukta gezdirip duruyordu.. Birdenbire bir yorgunluk hissetti.

"Sonunda meşhur Yılan Prens'e gelebildik." Başını kaldırdı ve Simon'ın yüzündeki yorgunluğun farkına vardı. Yüzü ciddileşti. "Sırtınız nasıl?"

İğrenç. "Dayanıklı, oldukça cesur. Bıçak yarası ona çok iyi, geldi."

Simon gözlerini bir süre ona, dikti. Kadınlarla olan onca deneyimine rağmen onun ne düşündüğünü anlayamadı. "Ciddi olduğunuz anlarda var mı?" diye sordu genç kadın.

Elizabeth Hoyt

"Hayır," dedi. "Hiç."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gözleri hâlâ üstündeydi. "Neden?"

Gözlerini kaçırıldı. O bakışların yoğunluğuna dayanamayacaktı.

"Bilmiyorum. Bir önemi var mı?"

"Bildiginizi düşünüyorum," dedi usulca. "Önemi olup olmadığına gelince... Bunun cevabını vermek bana düşmez."

"Öyle mi?" Gözlerini dikme sırası ona gelmişti, itiraf ettirmesi gerekiyordu... Neyi? O da bilmiyordu.

Genç kadın, "Evet," diye fısıldadı.

Tartışmak üzere ağzını açtı ama kendini koruma içgüdüğü buna engel oldu.

Genç kadın içini çekti. "Dinlenmeniz gerekiyor, yorulmanıza sebep oluyorum." Meleği defterini kapayarak ayağa kalktı. "Mektubu dün uşağınıza gönderdim. Yakında eline geçer."

Simon başını hafifçe yastıklara dayayıp boş tabakları toplayan genç kadını seyretti. "Teşekkür ederim, güzel bayan."

Kapının önünde durup ona baktı. Işıklar yüzünde titreyiyor ve ona bir meleğe daha da uyan, Rönesans devri resimlerinin havasını veriyordu. "Burada güvende misiniz?"

Sesi yumuşacıktı, Simon hayaller âleminde sürü klenmeye başlamıştı bile, sonraki kelimelerin kime ait olduğuna karar veremedi

"Bilmiyorum."

Bölüm Üç

"Iddesleigh. Iddesleigh." Babası domuz bifteğini çiğnerken kaşlarını çatmıştı, çenesi yukarı aşağı oynuyordu. "Yirmi beş yıl önce, *The Islander* ile seyahat ederken orduda bir Iddesleigh'yle tanışmıştım. Asteğmendi. Limandan ayrılır ayrılmaz deniz tutmuştu. Orta güvertede yeşil bir suratla küpeşteden sarkar ve içini boşaltırdı. Bir akrababalığı var mı acaba?"

Lucy iç çekme isteğim bastırdı. Babası yemek boyunca Vikontla sohbet etmişti. Yeni misafirlerden çok hoşlanırdı. Onlar, çocuklarına, komşularına, hizmetkârlarına ve onu dinleyebilecek kadar uzun kalan herkese binlerce kez anlattığı deniz anılarını dinleyecek taze kuvvetlerdi. Ama Lord Iddesleigh babasının anılarında yeni şeyler canlandırmıştı. Bu, zavallı adamın dört gün boyunca yatakta yat-tıktan sonra aşağı inip onlarla birlikte yediği ilk yemektir. Vikont masada son derece büyük bir nezaket ve huzurla oturuyor gibi görünüyordu. Dikkatle bakan biri, sağ koluna hâlâ dikkat ettiğini görebilirdi.

Bu geceden sonra bir daha odasından çıkmayı reddederse Onu suçlayamazdı. Ama bu onu çok üzerdi. Vikont'tan uzak durması gerektiğini çok iyi biliyordu ama sürekli olarak onu düşünmekten

Bir Aşk Masalı

kendini alıkoyamıyordu. Her an. Bu son derece rahatsız ediciydi. Belki de onun kısıtlı arkadaş çevresinde bir yenilik olduğu içindi. Çocukluğundan beri her gün aynı kişileri görüp duruyordu. Tabii başka bir açıdan bakıldığında bunun tek sebebi adamın kendisi olabilirdi ve bu rahatsızlık veren bir düşünce değil miydi?

"Hayır, sanmıyorum." Lord Iddesleigh, babası tabağına haşlanmış patates koyarken onu cevapladı. "Prensip olarak ailemin fertleri hayatları boyunca çalışmaktan kaçındılar. Ter akıtmak yerine vergi toplamayı tercih ettiler. Günlerimizi kremalı pastalar yiyip en son dedikoduları tartışarak geçirmeyi tercih ederiz."

Lucy, genç adamın babasına karşı kendini tutmakta zorlandığını fark etti. Babasının gözleri kuşkuyla kısılmıştı.

Sepeti alıp babasının burnunun dibinde salladı. "Ekmek? Tazedir, Bayan Brodie bu sabah pişirdi."

Babası onun oyununa gelmedi. "Eski eşraflar, öyle mi?" Babası konuşurken bir yandan da hırsıyla etini kesiyordu. "Bırak başkaları çalışsın, ha? Onlarla ilgilenmek yerine günah şehri Londra'daki oturak âlemlerine daldılar."

Tanrı aşkına! Lucy vazgeçerek ekmek sepetini bıraktı. Kimse katılmasa da o bu yemeğin tadını çıkaracaktı. Yemek odaları ne yazık ki eski modaydı ama yine de huzurlu bir havası vardı. Bu tatsız sohbeti dinlememek için dikkatini çevresine verdi. Başını sola çevirip çitirtılarla yanan ateşi keyifle izlemeye başladı.

"Evet, oldum olası oturak âlemini sevmişimdir," dedi Lord Iddesleigh iyi niyetle gülümseyerek. "Yataktan çıkma enerjisini bulmama bu yüzden çok mutluyum... Çocukluğumda dadım bana eşlik ederdi..."

Lucy, "Gerçekten..." diye başladı ama babasının homurtusu sözünü kesti. İçini çekerek gözlerini önce odanın diğer tarafında

Elizabeth Hoyt

bulunan koridora, ardından da mutfaka açılan küçük kapıya dikti. Odada cereyan olmaması çok iyi bir şeydi.

"Yine de," diye devam etti Vikont, "oturak âlemi derken neyi kastettiğinizi tam olarak anlamış sayılmam."

Lucy bakışlarını masaya indirdi, şu an odadaki en güvenli yer orasıydı. Eski ceviz masa çok uzun değildi, yiyeceklerin sıkışık durması gerekiyordu. Bordo ve krem çizgili duvar kâğıtlarını annesi Lucy doğmadan önce seçmişti ve babasının gemi resimleri koleksiyonu da bu duvarlarda asılıydı-

"Yani oturak ve âlem, bunlar nasıl bir araya geldiler?" Lord iddesleigh düşünüyordu. "Sanırım lazımlıklardan bahsetmiyoruz..."

Tehlikeli bölge! Lucy kararlı bir tavırla gülümsedi ve adamın sözünü kesti. "Bayan Hardy bana önceki gün birinin çiftçi Hope'un domuzlarını salıverdiğini söyledi. Bir kilometrelik bir alana dağılmışlar, çiftçi Hope ile çocuklarının onları toplamaları tam bir gün sürmüştü."

Kimse onunla ilgilenmedi.

"Ha. *İncil*'den, oturak âlemi." Babası öne doğru eğildi, uzanabileceği en uç noktaya kadar uzandı. "Toplu göç. *İncil*'i okudun, değil mi?"

Ah, Tanrım. "Herkes onları bırakanın Jones'un oğulları olduklarını düşünüyor," dedi Lucy bağırarak. "Domuzlardan bahsediyorum. Jones'ların hep haylazlık peşinde koştuklarını biliyorsunuz. Ama çiftçi Hope bu işi araştırmak için Jones'lara gittiğinde bilin bakalım neyle karşılaşmış? Çocukların ikisi de ateşliymiş ve yatak döşek yatıyorlarmış."

Adamlar gözlerini birbirlerinden ayırmadılar.

"İtiraf ediyorum son zamanlarda okumadım." Vikont'un buzu andıran gümüşü gözleri masumca parlıyordu. "Hayatımı haylazlık

Bir Aşk Masalı

yaparak geçirmekle öylesine meşguldüm ki, bilirsiniz işte. Ve oturak âlemi ne anlama..."

"Öh-höö. Oturak âlemi." Babası çatalı öyle bir salladı ki sofraya yeni bir tabak patates getiren Bayan Brodie'yi yaralıyordu neredeyse. "Herkes ne anlama geldiğini bilir. Oturak âlemi oturak âlemi demektir işte."

Bayan Brodie gözlerini devirip tabağı Lucy'nin babasının dirseğine çarparak masaya koydu. Lord Iddesleigh'nin dudakları büzüldü. Kadehini dudaklarına götürdü ve içkisini yudumlarken Lucy'yi süzdü.

Lucy yüzünün ısınmaya başladığını hissedebiliyordu. Ona böyle bakmak zorunda mıydı? Bu onu rahatsız ediyordu, ayrıca kibar bir tavır olduğunu da düşünmüyordu. Kadehini masaya bırakıp dudaklarını yaladığındaysa daha da ısındı; gözleri hâlâ ondaydı. Alçak herif !

Lucy başka tarafa baktı. "Baba, bir zamanlar gemindeki domuzla ilgili keyifli bir hikâye anlatırdın. Onun nasıl güverteye çıktığını ve kimsenin onu yakalamayı başaramadığını, hatırladın mı?"

Babası, Vikont'a dehşet dolu gözlerle bakıyordu. "Evet, anlatacak bir hikâyem var. Bazıları için eğitici olabilir. Bir kurbağa ve bir yılanla ilgili."
"Ama..."

"Çok ilginç," dedi Lord Iddesleigh ağır ağır. "Lütfen anlatın." İskemlesinde arkasına yaslandı, elleri hâlâ kadehin sapındaydı.

David'in eski giysilerini giyiyordu, hiçbiri üzerine uymamıştı, kardeşi daha kısa boyluydu ama sırtı daha genişti. Kemikli bilekleri kırmızı ceketin kollarından dışarı çıkmış, sırtına oturmadiğı için ceketin yakası havada kalmıştı. Onu bulduğı ilk günle kıyaslarsa

Elizabeth Hoyt

yüzüne epey renk gelmişti ama hâlâ solgundu. Komik görünmesi gerekiyordu ama öyle görünmüyordu.

"Bir zamanlar küçük bir kurbağa ve kocaman bir yılan varmış," diye başladı babası. "Yılan akarsuyun karşısına geçmek istemiş. Ama yılanlar yüzemez."

"Emin misiniz?" diye mırıldandı Vikont. " Engerek yılanlarının bir kısmı avlarını yakalamak için suya atlamazlar mı?"

"Bu yılan yüzemiyormuş," diye düzeltti babası. "O da kurbağaya sormuş, 'Beni karşıya geçirebilir misin?' diye."

Lucy yemek yiyormuş gibi yapmayı bıraktı. Bakışları adamların arasında dolaşmaya başladı. Çok karmaşık boyutlara varmışlardı ve artık karışması mümkün değildi. Babası beyaz peruğunun altındaki kızarmış yüzüyle öne doğru eğilmişti, kararlıydı. Vikont'un başı boştu, açık renk saçları mum ışığında parlıyordu. Yüzeyde sakin ve huzurlu görünüyordu, biraz canının sıkıldığı söylenebilirdi ama onun altında kendisini tamamiyle karşısında duran yaşlı adama adamıştı.

"Kurbağa da cevap vermiş: 'Beni aptal mı sandın? Yılanlar kurbağa yer. Şu anda oturduğumdan ne kadar eminsem, bundan da o kadar eminim.'" Babası içkisini içmek için durdu.

Oda sessizdi, bir tek ateşten gelen çıtırtılar duyuluyordu.

Kadehini masaya bıraktı. "Bu yılan oldukça kurnazmış. Kurbağaya, 'Korkma, akarsuyu geçerken seni yemeye kalkışırsam boğulurum,' demiş. Kurbağa bu konuyu bir kez dâha düşünmüş ve yılanın doğru söylediğine karar vermiş; suda olduğu sürece güvendenmiş."

Lord iddesleigh şarabım yudumladı, ardından dikkatli ve keyifli gözlerle bakmaya devam etti. Betsy tabakları toplamaya başladı, tombul, kırmızı elleri son derece becerikli ve hızlıydı.

Bir Aşk Masalı

"Yılan küçük kurbağanın sırtına tırmanmış ve suda ilerlemeye başlamışlar, yolun yarısına geldiklerinde ne olmuş dersiniz?" Babası misafirine baktı.

Vikont başını yavaşça iki yana salladı.

"Yılan dişlerini kurbağaya geçirmiş." Babası konuyu daha iyi vurgulayabilmek için yumruğunu masaya vurdu. "Kurbağaysa son nefesini verirken sormuş, 'Bunu neden yaptın? Şimdi ikimiz de öleceğiz; Yılan cevap vermiş...'"

"Çünkü kurbağa yemek yılanın doğasında vardır." Lord Iddesleigh'nin sesi babasınıninkiyle karışmıştı.

İki adam kısa bir süre bakiştılar. Lucy'nin vücudundaki bütün sinirler gerilmişti.

Vikont ortamı yumuşattı. "Özür dilerim. Bu hikâyeyi birkaç yıl önce duymuştum, kendimi tutamadım." Kadehini boşalttı ve dikkatle tabağın yanına bıraktı. "Belki de başkalarının hikâyelerini mahvetmek doğamda vardır."

Lucy neden tuttuğunu bilmediği nefesini bıraktı. "Pekâlâ, Bayan Brodie'nin tatlı olarak elmalı turta yaptığını biliyorum, yanma da mükemmel bir çedar peyniri hazırladı. Biraz alır mısınız, Lord Iddesleigh?"

Ona bakıp gülümsedi, dudakları yukarı doğru belirgin bir şekilde kıvrılmıştı. "Beni baştan çıkarıyorsunuz, Bayan Craddock-Hayes."

Babası yumruğunu masaya vurunca tabaklar yerinden oynadı. Lucy sıçradı.

"Ama bir delikanlıyken bu baştan çıkarma meselesine karşı fazlasıyla uyarılmıştım," dedi Vikont. "Gerçi ne yazık ki hayatımın çoğunu bu uyarıları göz ardı ederek geçirdim ama bu gece ölçülü davranacağım. İzninizi rica ediyorum, Bayan Craddock-Hayes."

Elizabeth H oy t

Albay" Eğildi ve Lucy ağzını dahi açmayı başaramadan odadan ayrıldı.

"Sütü bozuk küstah," diye kükredi babası iskemlesini hızla geriye iterek. "Ayrılrken bana nasıl baktığını gördün mü? Kahrolası gözler. Ve oturak âlemleri. Hah, Londralı sefa düşkünleri. Bu adamı sevmedim ufaklık, vikont olsun ya da olmasın."

"Biliyorum, baba." Lucy üzüntüyle gözlerini kapadı ve başını ellerinin arasına aldı. Migreni tutmak üzereydi.

"Bunu bütün *ev* biliyor," diye onayladı Bayan Brodie hızla odaya girerek.

ALBAY CRADDOCK-HAYES'İN HAKKI VAR, diye düşündü Simon gecenin ilerleyen saatlerinde, yaşlı kurt haklıydı. Her erkek -özellikle de-kartal bakışlı, akıllı bir baba- Bayan Lucinda Craddock-Hayes gibi bir meleği dünyadaki iblislerden korumaya çalışırdı.

Onun gibilerden.

Simon ödünç odasında başını pencerenin çerçevesine dayayarak geceyi seyretti. Bahçede dolaşıyordu, muhtemelen lezzetli ama sosyal açıdan bir facia olan yemekten sonra hava almaya çıkmıştı. Onun oval yüzünü ve hareketlerini incelemeye çalıştı, vücudunun geri kalanı karanlıkta görünmüyordu. Bu taşra kızımdan neden etkilendiğini bulmak zordu. Belki de ışığı karalamak içindi; meleği lekelemek isteyen bir şeytandı ama öyle olmadığını düşünüyordu. Onda başka bir şey vardı; ruhuna dokunan, akıllı ve ciddi bir şey. Onu cennetin kokusuyla cezbedip günahlardan arınmak gibi imkânsız bir umuda sürüklemişti. Onu yalnız bırakmalıydı, meleği taşraya aitti. O, iyilikler yapıp babasının evini idare ederek masum bir hayat sürüyordu. Peşinde ona uygun adamların olduğuna da hiç şüphe yoktu; önceki gün gelen iki kişilik arabayı ve onu çeken

Bîr Aşk Masalı

atı görmüştü. Konumuna saygı gösterecek biri, dış görünüşünün altında yattığını hissettiği zincirleri zorlamaya çalışan biri değil. Kendisine hiç benzemeyen biri, bir beyefendi.

Simon içini çekerek pencerenin önünden uzaklaştı. Hayatın *yapılması* ve *yapılmaması* gerekenleriyle bugüne kadar pek ilgilenmemişti. Geçici odasından çıktı ve merdivenlerden inmeye başladı, gülünç olma derecesinde dikkatliydi. Koruyucu babayı ayağa kaldırmanın âlemi yoktu. Karanlık sahanlıkta omzunu bir yere çarpınca küfretti. Sağ kolunu mümkün olduğunca çok kullanmaya çalışarak pratik yapıyordu ama lanet olasıca şey hâlâ acıyordu. Kâhya ile hizmetçi mutfakta çalışıyordu. Gülümseyerek yürümeye devam etti.

Bayan Brodie'nin sesini duyduğunda kapıdan çıkmıştı. "Bayım..."

Kapıyı yavaşça kapadı.

Bayan Craddock-Hayes bunu duymuş olmalıydı. Dönerken ayaklarının altındaki çakıllar çatırdadı. "Burası soğuk." Karanlıkta bir silüetti ama sesi gecenin esintisiyle birlikte ona ulaştı.

Bahçe, yaklaşık bir dönümdü. Gün ışığında gördüğü kadarıyla bakımlıydı. Alçak duvarlı bir bostanı, meyve ağaçlarından oluşan bir bölümü, onun yanında da bir çiçek bahçesi vardı. Çakıl taşıyla kaplı yollar bu farklı bölümleri birbirine bağlıyordu, her yer kışa hazırlanmıştı; bunda onun payı olduğuna kuşku yoktu.

Ayın loş ışığı yolunu bulmasına yardımcı olmuyordu. Onu yine kaybetti ve bu canını sıktı. "Soğuk olduğunu mu düşünüyorsun? Farkında bile değilim. Biraz rüzgârlı." Ellerini ceplerine soktu. Bahçede lanet olası dondurucu bir soğuk vardı.

"Hastalığınızı atlattıktan bu kadar kısa bir süre sonra dışarı çıkmamanız gerekir."

İlgilenmedi. "Soğuk kış gecesinde dışarıda ne yapıyorsunuz?"

Elizabeth Hoyt

"Yıldızlara bakıyorum." Sesi ondan uzaklaşıyordu, yürümeye devam ediyordu sanki. "Kışın parladıkları gibi parlamazlar hiçbir zaman."

"Evet." Ona her mevsim aynı görünürlerdi.

"Hımm. Şuradaki Orion takımıyıldızını görebiliyor musunuz? Bu gece parlıyor." Sesi hafifledi. "İçeri girmelisiniz, çok soğuk."

"Egzersiz yapmış olurum, babanın bunu belirtmiş olduğundan eminim, benim gibi zayıf düşmüş birine kış soğuğu çok iyi gelir." Ses çıkarmadı.

Ona doğru yürüdüğünü düşünüyordu ama artık emin değildi. Babasından bahsetmemesi gerekirdi.

"Akşam yemeğinde olanlar için babam adına özür dilerim."

İşte! Biraz ileride, sağda. "Neden? Hikâyesi zekiceydi. Biraz uzun ama gerçekten..."

"Genellikle bu kadar katı değildir."

Çok yakınındaydı, kokusunu alabiliyordu, nişasta ve güller, son derece domestik, bir o kadar da uyarıcı. Tam bir hıyardı. Kafasındaki çatlak beynini sulandırmış olmalıydı.

"Ah, şu konu. Evet, yaşlı delikanlı biraz asabiydi ama evinde uyuduğum gerçeğini unutmamak lazım. Oğlunun giysilerini giyip davet bile edilmeden yemeklerini yiyorum."

Ay ışığında Lucy'nin yüzünü ona çevirdiğini belli belirsiz gördü. "Hayır, bu sizinle ilgili bir durum." Nefesinin yanağını okşadığını hissediyordu. "Gerçi siz de daha nazik olabilirdiniz."

Kıkırdadı. Ya gülecekti ya da ağlayacaktı. "Hiç sanmıyorum." Onun göremeyeceğini biliyordu ama başını iki yana salladı. "Hayır, eminim. Kesinlikle daha nazik olamazdım. Bu içimde yok. Babanın hikâyesindeki yılan gibiyim, ısırمامam gereken yerde

Bir Aşk Masalı

ısınveriyorum. İçinde bulunduğum durumda buna gereksiz yere espri yapmak da denebilir."

Ağaçlar rüzgârla sallandı ve arteritli parmaklarını gecenin içine uzattı.

"Maiden Hill'deki bir hendekte yarı ölü bulunmanızın sebebi de bu olabilir mi?" Yaklaştı. Simon onun açık sözlülüğünden etkilendi. "Birine hakaret mi ettiniz?"

Simon nefesini tuttu. "Neden bu saldırının benim hatamdan kaynaklandığını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Öyle miydi?"

Kaba etini bostanın duvarına yasladı, donmaya başlamıştı; kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benim yargıcım ol, adalet dağıtan kadın. Ben davamı sunayım, sen de cezamı kes."

"Kimseyi yargılayacak eğitime sahip değilim."

Kaşlarını mı çatmıştı? "Ah, evet sahiptin, tatlı melek."

"Ben hiç de..."

"Sus. Dinle. Sabah hiç de alışılmadık bir saatte kalkıp giyindim, kırmızı topuklu, ayakkabıların uygunluğu hakkında uşağımla onun kazandığı küçük bir tartışma yaşadıktan sonra -Henry beni her zaman korkutmuştur-..."

"Bundan nedense kuşkuluyum."

Simon elini kalbinin üzerine koydu, gerçi bu hareketi de karanlığa yenilmişti. "Seni temin ederini. Daha sonra pudralanmış bukleli peruğum, fitilli mavi kadifeden muhteşem ceketim ve biraz önce bahsetmiş olduğum kırmızı topuklu ayakkabılarımla evimin önündeki merdivenleri, indim..."

Lucy homurdandı.

Elizabeth Hoyt

"Sokaktan aşığı doğru beş yüz metre kadar yürüdüm ve karşıma üç tane serseri çıktı."
Lucy'nin nefesi kesildi. "Üç mü?"

Sevindirici.

"Üç." Sesini kıstı. "İki taneyle başa çıkabilirdim. Bir taneden zaten şüphe bile etmem. Ama üç benim sonum oldu. Ayakkabılar da dâhil olmak üzere üzerimdeki her şeyi aldılar ve seninle ilk karşılaşmamızda utanç içinde kalmam için beni cırılçıplak bıraktılar -daha da kötüsü- bayılttılar. Bu ilk travmadan sonra ilişkimiz kendini toplamayı başarabilir mi bilemiyorum."

Lucy yemi yutmadı. "Saldırganlarınızın kimler olduğunu bilmiyor musunuz?"

Simon kollarını iki yana doğru açtı, ürperince yeniden indirdi. "Şerefim üzerine yemin ederim. Tabii kırmızı topukların Londralı hırsızlar için dayanılmaz bir cazibeye sahip olduğunu düşünmüyorsan -ki güpegündüz onlarla sokağa çıkmakla büyük bir hata yaptığımı kabul ediyorum- benden özür dilemek sorundasın."

"Dilemezsem?" Bunu çok kısık bir sesle söylemişti, rüzgâr bile kelimeleri taşımakta zorlandı.

Ne kadar temkinli bir flörtleşme. Yine de bu kahkaha belirtisi bile kasıklarının gerilmesine sebep olmuştu. "O halde bundan sonra adımı bile anmasanız iyi olur, küçük hanım. Simon Iddesleigh sizin için bir hiç, küçük bir iç çekiş olacaktır. Sonsuza dek yok olacağım, beni suçlayabilir misiniz?"

Sessizlik. Galiba iç çekiş kısmı biraz fazla olmuştu.

Lucy bir kahkaha attı. *Bu* gürültülü, keyif dolu ses Simon'ın yüreğinin hoptamasına sebep oldu.

"Londra'da kadınları bu saçmalıklarla mı besliyorsunuz?"
Gerçekten de nefes almakta zorlanıyordu. "Eğer bu doğruysa pudralı

Bir Aşk Masalı

sıratlarındaki gülücüklerin belli olmaması için hepsinin yüzünü buruşturduğunu düşünüyorum."

Bir anda havası sönmüştü. "Londra sosyetesinde oldukça zeki biri olarak tanındığımı bilmeni isterim." Aman Tanrım, kendisiyle övünmeyi seven bir hıyar gibi davranmıştı. "Ev sahipleri beni davet listelerinin en başında tutarlar."

"Gerçekten mi?"

Küçük şeytan!

"Evet, gerçekten." Engel olamıyordu, kelimeler dudaklarından dökülüveriyordu. Ah, işte bu onu etkileyecekti. "Geçen yıl bir düşes davetine katılamayacağımı duyunca bayıldı."

"Zavallı, zavallı Londralı hanımlar. Şu an hepsi çok üzgündür!"

İrkildi. Tuş. "Ashnda..."

"Hâlâ siz olmadan yaşıyorlar." Kahkahaları hâlâ duyuluyordu. "Yaşamıyor da olabilirler. Belki de yokluğunuz ev sahibelerinin hepsinin bayılmasına sebep olmuştur."

"Ah, zalim melek."

"Neden bana öyle dediniz? Bu, Londralı kadınlarınıza verdiğiniz bir isim mi?"

"Ne, *melek* mi?"

"Evet." Bir anda onun tahmininden çok daha yakınında olduğunu fark etti. Hemen dibindeydi.

"Hayır, sadece sana." Parmağının ucunu -sadece ucunu- yanağına dokundurdu. Gece olmasına rağmen teni sıcak ve yumuşaktı yumuşacık.

Geri çekildi.

•Genç kadın ondan uzaklaştı. "Size inanmıyorum."

Elizabeth Hoyt

Nefes nefese miydi? Simon karanlığın içinde şeytan gibi sırttı ama cevap vermedi. Tanrım, onu kollarının arasına alıp tatlı dudaklarını dudaklarıyla aralayarak nefesini ağzında, göğüslerini göğsünün üzerinde hissetmek istiyordu.

"Neden, *melek*?" diye sordu Lucy. "Meleğe benzemiyorum."

"Ah, işte bunda yanılıyorsun. Kaşların çok ciddi, dudakların Rönesans azizeleri gibi şekilli. Muhteşem güzellikteki gözlerine insanın bakası geliyor. Ve zekân..." Doğrulup birbirlerine değecek hale gelene kadar ona doğru ilerleyince Lucy dönüp başını kaldırmak zorunda kaldı.

"Zekân mı?"

Onun sıcak nefesini hissetti. "Zekân hoş, korkunç ve doğru bir ses çıkaran demir bir çan gibi." Sesi boğuklaşmıştı, bunu kendi bile duyabiliyordu, gereğinden fazlasını söylemişti.

Saçının lülesi aralarındaki birkaç santimlik mesafeyi kapatırken boynuna dokundu. Erkekliği acı verecek derecede sertleşmiş, kalbiyle aynı süratte atmaya başlamıştı.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Lucy.

"Belki de böylesi daha iyi."

Lucy elini tereddütle uzatıp parmağının ucunu yanağına değdirdi. Simon bu temasın yaydığı elektriği ayak parmaklarında bile hissetti.

"Bazen seni tanıdığımı düşünüyorum," diye mırıldandı, bunu usulca söylemişti, Simon ne dediğini, tam olarak anlayamadı. "Bazen seni her zaman tanıyordum. gibi geliyor; gözlerim açtığın ilk andan beri içinde bir yerlerde senin de beni tanıdığım hissediyorum. Ama sonra bir espri yapıyorsun, aptalı ya da serseriye oynamaya başlıyorsun ve kaçıyorsun. Bunu neden yapıyorsun?"

Bir Aşk Masalı

Korkularını haykırmak ya da bambaşka şeyler söylemek için dudaklarını araladığı sırada mutfak kapısı açıldı ve bahçeye bir ışık şeridi düştü. "Ufaklık?"

Gardiyan baba.

Lucy yüzü mutfaktan görünecek şekilde döndü. "İçeri girmeliyim. İyi geceler." Elini geri çekerken parmakları dudaklarının üzerinden geçti.

Simon konuşmadan önce sesinin düzgün çıkabilmesi için çaba gösterdi. "İyi geceler."

Lucy mutfak kapısına doğru yürüdü ve ışığa çıktı. Babası dirseğinden tutarak onu içeri soktu ve kapıyı kapamadan önce bahçedeki gölgeleri gözden geçirdi. Simon, Albay Craddock-Hayes'in onu görmemesi için karanlıkta kalmayı tercih ederek onun gidişini izledi. Omzu ağrıyor ve başı zonkluyordu, ayaklarıysa donmuştu.

Ve kazanma ihtimali olmayan bir oyuna girmişti.

"S-S-İZE İNANMIYORUM." Quincy James, Sör Rupert'in çalışma odasının penceresine doğru yürüyüp geri döndü, adımları hızlı ve sarsaktı. "B-b-bana başının kanadığını söylediler. Onu s-s-sırtından bıçaklayıp dondurucu soğukta cırılçıplak bırakmışlardı. B-b-ir adam bu şartlar altında nasıl ha-hayatta kalabilir?"

Sör Rupert içini çekerek ikinci viskisini doldurdu. "Nasıl hayatta kaldığını bilemiyorum ama kalmış işte. Kaynağım son derece güvenilir."

Odadaki üçüncü adam, Lord Gavin Walker, ateşin karşısındaki koltuğunda kıpırdandı. Walker demiryolu işçilerine benziyordu; iri ve genişti, elleri koca birer domuz butu büyüklüğündeydi ve hatları kabaydı. Peruğu, ve pahalı giysileri olmasa kimse ona aristokrat demezdi. İşin aslı, aile.geçmişi Norman'lara dayanıyordu. Walker

Elizabeth Hoyt

ceketinin cebinden üzeri mücevher işli bir enfiye kutusu çıkardı, bir tutam enfiyeyi elinin üzerine koyup burnuna çekti. Bir durak-samadan sonra patlarcasına hapsirdi ve mendilini devreye soktu.

Sör Rupert irkilerek bakışlarını diğer yöne çevirdi. Enfiye, iğrenç bir alışkanlık.

"Anlayamıyorum, James," dedi Walker. "Önce Iddesleigh'nin öldüğünü ve endişelerimizin sona erdiğini söyledin, şimdi de adamın yeniden canlandığını. Adamlarının doğru adama saldırdığından emin misin?"

Sör Rupert sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini tavana dikti ve James'in kaçınılmaz patlamasını dinlemeye hazırlandı. Çalışma odasının duvarları erkeksi koyu kahverengiydi, ortada krem rengi yatay bir hat vardı. Yerde siyahlı kırmızılı kalın bir halı seriliydi, altın rengi kadife perdeler sokağın gürültüsünün içeri girmesini engelliyordu. Duvarlarda bitki gravürleri koleksiyonu asılıydı. Bu koleksiyona otuz yıl önce bir kitapçada bulduğu küçük bir *Chrysanthemum parthenium* -krizantem- ile başlamıştı. Çok iyi bir baskı değildi. Köşesinde su lekesi vardı, kenarına Latince adı kazınmıştı ama hoş bir kompozisyondu; onu satın almak için ödediği para, bir ay çay içmek için dışarı çıkamayacağı anlamına geliyordu o zamanlar. Ondan daha büyük ve daha pahalı olan iki gravürün arasında asılıydı.. Bir *Morus nigra* -karadit- ve ondan daha zarif görünen bir *Cynara eardunculus*. Yabani enginar.

Karısı ve çocukları, Sör Ruperten çalışma odasında bulunduğu sure zarfında acil bir şey olmadığı takdirde rahatsız edilmemesi gerektiğini çok iyi bilirlerdi. Bu yüzden krallığını James, Walker ve yanlarında getirdikleri sorunlarla paylaşmak sinirini daha da bozuyordu.

"

E

m

Bir Aşk Masalı

Genelde yavaş ve hantal bir adam olan Walker istediği zaman hızlı hareket edebiliyordu. Cismi yakaladı ve incelemeye başladı, kaşları yukarı kalktı. "Iddesleigh'nin mühür yüzüğü."

Sör Rupert'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Lanet olsun James, onu neden sakladın?" Son derece tehlikeli salaklarla çalışıyordu.

"Önemi yok ki, var mı, yani iddesleigh ölmüştü." James alınmıştı.

"Şu an ölü değil, yanılıyor muyum? Bunu adamlarının beceriksizliğine borçluyuz." Sör Rupert viskisinden büyük bir yudum aldı.

"Bana ver şunu. Ondan kurtulacağım."

"B-b-bak burada..."

"Haklı," diye araya girdi Walker. "Herhangi bir kanıt kalmasını istemiyoruz." Odada ilerleyip yüzüğü Sör Rupert'in masasına bıraktı.

Sör Rupert yüzüğe baktı, Iddesleigh arması düzleşmiş, altın zamanla aşınmıştı. Bu yüzüğü kimbilir kaç nesil aristokrat takmıştı? Onu avucuna alıp yeleğinin cebine attı.

Gizlice masanın altındaki sağ bacağına masaj yaptı. Babası şehirde ithalat tüccarlığı yapıyordu. Sör Rupert küçüklüğünde onun işlettiği büyük depoda çalışır tahıl çuvallarını ve büyük yük sandıklarını taşırdı. Bacağının ezildiği kazayı hatırlayamıyordu, en azından tamamını. Sadece kırık fıçidan dökülen tuzlanmış morinanın kokusunu hatırlıyordu. Bir de parçalanmış olan kemiğinin acısını. Şimdi bile tuzlanmış balık kokusu midesini altüst etmeye yetiyordu.

Sör Rupert ortaklarına baktı ve hayatlarında bir gün bile çalışıp çalışmadıklarını merak etti.

"Nereden biliyorsun?" James artık iri adamla karşı karşıyaydı. "Yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadın. Peller'dan sonra sıra bendeydi."

Elizabeth Hoyt

"Bu da senin ne kadar aptal olduğunu bir kez daha gösteriyor. Bellerin Ethan Iddesleigh'yi öldürmesine izin vermeyecektin. Sana bunu öğütlemiştim." Walker yemden enfiye kutusunu çıkardı. James ona baktı, ağlamak üzereydi. "B-B-Bunu yapmadın!"

İri adam hiç istifini *bozmadan enfiyesini* elinin üzerine koydu. "Yaptım. Bunu çok daha üstü kapalı yapmalıydık." "Planı en başından beri çok sevmiştin, lanet olsun sana!"

"Hayır." Walker hapsirdi. Mendilini yeleğinin cebinden çıkarırken yavaşça başını salladı.

"Aptalca olduğunu düşünmüştüm. Beni dinlememen çok kötü oldu."

"Seni hayvan!" James, Walkerin üzerine atıldı.

İri adam yana çekildi ve James komik bir şekilde tökezledi. Yeniden Walker'a döndüğünde yüzü kıpkırmızıydı.

"Beyler!" Sör Rupert dikkatlerini çekebilmek için bastonunu masaya vurdu. "Lütfen. Konudan uzaklaşıyoruz. Iddesleigh'yle ne yapacağız?"

"Yaşadığından emin miyiz?" diye directti Walker. Adam yavaş ama inatçıydı.

"Evet." Sör Rupert ağrıyan bacağını ovmaya devam etti. Bu toplantıdan sonra onunla ilgilenmesi gerekiyordu, günün geri kalanı iyi geçmeyecekti. "Maiden Hill'de. Kent'te küçük bir köy."

James kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bunun bir önemi yok." Onların uzun süre oraya bakmalarını istemiyordu. "Önemli olan Iddesleigh'nin uşağını yanına isteyecek kadar iyi durumda olması. Biraz daha iyileşince Londra'ya geleceğinden hiç kuşkunuz olmasın. Sonra ne yapacağını hepimiz gayet iyi biliyoruz."

Bir Aşk Masalı

Sör Rupert bakışlarını, başını delice kaşıyarak san saçlarının altındaki deriye kan oturtmakla meşgul olan James ile, düşünceli bir tavırla kendisine bakan Walker arasında gezdirdi.

Konuya açıklık getiren iri adam oldu. "O zaman Iddesleigh'nin geri dönemeyeceğinden emin olmamız gerekiyor, değil mi?"

Bölüm Dört

Bazen seni tanıdığımı düşünüyorum. Bu sözler Simon'ın beynine kazınmıştı. Basit sözler. Samimi sözler. Onu deliler gibi korkutan sözler. Simon koltuğunda kaykıldı. Odasındaki ateşin karşısında oturmuş, Bayan Craddock-Hayes'in nerede olduğunu düşünüyordu. Öğle yemeğinde yoktu ve Albay sadece tek heceli cümleler kurmuştu; tabii cümle kurarsa. O genç kadına lanet olsun. Bu kadar açık ve net olmanın son derece utandırıcı bir patavatsızlık olduğunun farkında değil miydi? Bir erkeğe kirpiklerinin altından gözlerini süzerek bakıp anlamsız sözcükler söylemesi gerektiğim bilmiyor muydu? Flört etmeli, şakalaşmalı ve her zaman, ama her zaman gerçek düşüncelerini saklamalıydı. Bir erkeğin ruhunu paramparça edecek kelimeleri asla yüksek sesle dile getirmemeliydi.

Bazen seni tanıdığımı düşünüyorum. Ne korkunç bir düşünce. Yani onu gerçekten tanısa... Son aylarını Ethan'ın katillerini acımasızca avlayarak geçirmiş olan adamdı o. Hepsini birer birer bulmuş, düelloya çağırılmış ve kılıcıyla katletmişti. Bir melek böyle bir adamı ister miydi? Onu gerçekten tanısa, dehşet içinde çılgınlık atarak arkasına bakmadan kaçardı.

Onu asla tam anlamıyla tanımaması için dua ediyordu.

Bir Aşk Masalı

Alt katta bir kargaşanın hüküm sürdüğünü fark etti. Albay Craddock-Hayes'in gürültülü sesini-, Bayan Brodie'nin gittikçe tizleşen konuşmasını ve bunların altında da Hedge'in hiç dinmeyen mırıltılarını duyabiliyordu. Simon koltuktan kalktı ve topallayarak merdivenlere yöneldi. Bir önceki gece soğuk bahçede melek peşinde koşmasının bedelini ödüyordu. Arka tarafında bulunan bütün kaslar isyan etmiş ve tutulmuştu. Sonuç olarak yaşlı bir adam gibi hareket edebiliyordu; son zamanlarda sıkı bir dayak yiyip bıçaklanmış bir yaşlı adam.

Simon birinci kata yaklaştığında sesleri birbirlerinden ayrı olarak algılamaya başladı.

"... araba bir balinanın yarısı kadar. Gösterişli, onun için söylenecek tek kelime, gösterişli."

Albayın bariton sesi.

"Çay içerler mi, efendim? Çöreklerime bakmam lazım. Dünyaya yetecek kadar yaptım."

Bayan Brodie.

Ve son olarak, "... sırtım kötü, gerçekten kötü. Dört at ve onlar kocaman birer canavarlar. Gün geçtikçe gençleşmiyorum. Muhtemelen beni öldürecekler. Ama kimsenin umurunda mı? Hayır, tabii ki değil. Sadece bir çift kol, onlar için sadece buyum."

Doğal olarak Hedge.

Simon merdiveni inmeyi bitirdiğinde gülümsedi ve diğerlerinin toplanmış olduğu ön kapıya doğru ilerledi. Bu evin ritmi ve tonlamasının kolayca iliklerine işleyivermesi komikti.

"Tünaydın, Albay," dedi. "Bu karmaşanın sebebi nedir?"

"Karmaşa mı? Ha. Çok büyük bir araç. Evin yolundan girmeyi başarayabilecek mi bilemiyorum. İnsanların niye böyle bir şeye ihtiyacı olur, onu da hiç anlamam. Ben gençken..."

Elizabeth H o y t

Simon açık kapıdan dışarıdaki arabayı gördü ve Albayın şikâyetleri sona erdi. Bu onun seyahat arabasıydı, kapılarında altın Iddesleigh armaları vardı. Ama beş yıllık uşağı Henry'nin yerine arabadan daha genç bir adam indi, kapıdan geçebilmek için neredeyse ikiye katlanmak zorunda kalmıştı. Daha fazla uzamayacak kadar büyümüşü -Tanrı'ya şükür, aksi takdirde bir dev olma ihtimali yüksekti- ama henüz vücudu eriştiği etkileyici boya yetecek dolgunluğa ulaşmamıştı. Elleri gereğinden büyük ve kemikliydi, incecik bacakların altında yer alan uzun ayakları tam bir kuklanın ayaklarına benziyordu, omuzlarıysa geniş ama zayıftı.

Christian doğruldu, portakal kızılı saçları akşamüstü güneşinin altında parlıyordu, Simon'ı görür görmez sırttı. "Dedikodulara göre ölü ya da ölüye yakın bir durumdaymışsın."

"Dedikodularda her zaman bir abartı vardır."

Simon basamakları indi. "Cenazeme katılmaya mı geldin, yoksa sadece geçiyor muydun?"

"Gerçekten ölüp ölmediğini gözlerimle görmem gerektiğini düşündüm. Hem kılıcını ve kınını bana bırakmış olabildin."

"Mümkün değil." Simon sırttı. "Sana olsa olsa mineli bir oturak bırakırım. Bana antika olduğunu söylemişlerdi."

Henry genç aristokratın arkasında beliriverdi. Çift kuyruklu beyaz peruğu, menekşe-gümüş rengi karışımı ceket ve gümüş işlemeli

siyah çoraplarıyla Henry sıkıcı kahverengiler içindeki Christian'dan çok daha iyi giyinmişti. Henry her zaman için yanında bulunan kişiden çok daha şık olurdu; ister uşak ister aristokrat olsun. Simon bazen uşağının yanında gölgede kalmamak için çabalamak zorunda olduğunu hissederdi. Buna Henry'nin yüz hatlarının Eros'a -san saçlar ve dolgun kırmızı dudaklar- benzediği gerçeğini de ekleyince, adam karşı cinsin sürekli olarak ilgisini çeken bir şeytana

Bir Aşk AAasalı

dönüşüyordu. Simon'ın onu neden yanında dolaştırmaya devam ettiğiyse tam bir muammaydı.

"Bu kez dedikoduların abartılmasından dolayı mutlu olduğumu söylemek zorundayım." Christian, Simon'ın elini ellerinin arasına aldı, neredeyse ona sarılacaktı, yüzü son derece endişeliydi. "Gerçekten iyi misin?"

Simon çok utanmıştı. Başkalarının kendisi için endişelenmesine alışık değildi. "Yeterince iyiyim."

"Beyefendinin kim olduğunu sorabilir miyim?" Albay ona yetişmişti.

Simon yaşlı adama doğru hafifçe döndü. "Sizi Christian Fletcher'la tanıştırebilir miyim, efendim? Bir dost, eskrim arkadaşı... Christian, ev sahibim Albay Craddock-Hayes. Bana büyük bir misafirperverlik gösterdi; oğlunun odasından, kâhyasının mükemmel yemeklerinden ve kızının harika refakatinden faydalanmama izin verdi."

"Albay. Sizinle tanışmak bir onurdur, efendim." Christian eğildi.

Albay *refakat* sözünün ikinci bir anlamı olup olmadığını anlamak ister gibi Simon'ı süzüyordu, bakışlarını Christian'a çevirdi. "Sanırım siz de bir oda isteyeceksiniz, genç adam."

Christian irkildi. Simona yardım ister gibi baktı. "Yok, hayır. Ben geçtiğimiz kasabadaki handa kalmayı düşündüm." Christian hanın orada olduğunu varsayarak omzunun üzerinden geriye doğru anlamsız bir hareket yaptı.

"Hah." Albay bir an için duruldu. Sonra hemen Simon'a döndü. "Ya sizin hizmetkârlarınız, Lord Iddesleigh, onlar odamız olsa da olmasa da burada mı kalacaklar?"

"Elbette, Albay Craddock-Hayes," dedi Simon neşeli bir sesle. "Aslında onları hana yerleştirmeyi düşündüm ama sizin misafir

Elizabeth Hoyt

perverliğinize hakaret etmek istemedim. Bu yüzden görgü kuralları üzerine yapılan o garip savaflara başlamadan önce yenilgiyi kabul ettim ve adamlarımı buraya getirdim." Bu fütursuz yalanlarını küçük bir reveransla sonlandırdı.

Albay bir süre konuşamadı. Gözlerinde şimşekler çakarak etrafa bakındı, Simon onu on ikiden vurduğunu biliyordu.

"Ha. Tabii. Ha." Yaşlı beyefendi topuklarının üzerinde gerilerek arabaya baktı. "Tam beklediğim gibi bir şehirli züppeliği. Ha. Bayan Brodie'ye haber vermem gerekir."

Döndüğü anda neredeyse Hedge'le çarpıştıyordu. Uşak dışarı çıkmış ve Simonin üniformalı arabacısı ile uşağını görür görmez olduğu yerde ağzı açık bir şekilde donakalmıştı.

"Vay. Şuna bak," dedi Hedge, Simon onun sesinde ilk kez bir saygı belirtisi duymuştu. "İşte bir adam böyle giydirilmeli; gümüş şeritler ve mor giysiler. Altın şeritler elbette daha iyi görünürdü. Ama yine de *bazılarının* personelini giydiriş şeklinden çok daha iyi."

"Personel mi?" Albay öfkelenmişti. "Sen personel falan değilsin. Sen garip işlerin adamısın. Şimdi onlara sandıkları taşımalarında yardım et. Yüce Tanrım, *personelmiş*." Ardından eve girdi, hâlâ bir şeyler mırıldanıyordu.

Hedge de aksi istikamete yöneldi, o da mırıldanıyordu.

"Benden hoşlandığını sanmıyorum," diye fısıldadı Christian.

"Albay mı?" Simon genç adamla birlikte eve doğru yürümeye başladı. "Hayır, hayır. Yaşlı adam sana kesinlikle taptı. Bu onun tarzı. Gözlerindeki yaramaz parıltıyı gördün mü?"

Christian hafifçe gülümsedi, Simonin sözlerini hangi yöne çekmesi gerektiğine karar verememiş gibiydi. Simon'in bir an içi sızladı. Bu dünyada genç olmak, kabuğundan daha yeni çıkmış, tüyleri ıslak bir civciv olarak iyi niyetli gibi görünen kümes hay-

Bir Aşk Masalı

vanlarının ve gözden uzaktaki tehlikeli tilkilerin dünyasına adım atmakla aynı şeydi.

Simon'ın aklına gelen şey yüzünün asılmasına sebep oldu. "Ölümüm hakkındaki dedikoduları nereden duydun?"

"Harrington'ların balosunda bu konudan bahsediliyordu, sonra ertesi akşamüstü kafede aynı konu konuşuldu. Yine de Angelo'dan duyana kadar bunları pek ciddiye almamıştım." Christian omuz silkti. "Ayrıca sen de rutin olarak yaptığımız karşılaşmaya gelmemiştin."

Simon başını salladı. Dominico Angelo Malevolti Tremamondo - kısaca Angelo- son zamanların en meşhur eskrim hocasıydı. Pek çok aristokrat beyefendi bu İtalyan'dan özel ders alıyor ya da onun Soho'da bulunan savaş sanatları okuluna gidip antrenman yapıyordu. Simon, Christian'la birkaç ay önce hocanın yerinde tanışmıştı. Genç adam Simon'ın tekniğine hayran olduğunu bariz bir şekilde belirtmişti. Bu hayranlık Simon'ın ona işin püf noktalarını gösterdiği haftalık karşılaşmalara dönüşmüştü.

"Ne oldu sana?" Dışarıdaki güneşten sonra iyice karanlık gelen hole girdiler, Christian hem konuşuyor hem de geniş ve hızlı adımlarla ilerliyordu, Simon'ın herhangi bir zayıflık belirtisi göstermeden onunla birlikte yürümesi için büyük bir çaba harcaması gerekiyordu. "Henry bilmiyor gibi görünüyordu."

"Bıçaklandı." Albay oturma odasına geçmiş ve onlar içeri girerken sorulan soruyu duymuştu. "Vikont sırtından bıçaklanmıştı. Omzuna isabet etmişti. Biraz daha sola kaysa ciğerleri parçalanırdı."

"Şanslıymış o zaman." Christian söze nasıl devam etmesi gerektiğini bilemeden durdu.

"Kesinlikle öyle, çok şanslıymış." Albay diğer adamı içeri davet etmek için herhangi bir harekette bulunmadı. "Ciğerinden yarala-

Elizabeth Hoyt

nan birinin nasıl öldüğünü gördünüz mü hiç? Ha? Nefes alamaz. Kendi kanında boğulur. Kötü bir son."

Simon koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı, sırtındaki ağrıyı göz ardı etmeye uğraşıyordu.

"Tanımlamanız beni çok etkiledi, Albay."

"Ha." Albay koltuğuna iyice yerleşti, yüzünde acı bir gülümseme vardı. "Beni asıl etkileyense neden size saldırıldı. Hımm? Kıskanç bir koca mı? Hakarete uğramış biri mi?"

Yalnız başına ayakta kalakalmış olan Christian etrafına bakındı ve koltuğun yanında oturabileceği ahşap bir iskemle gördü. Yavaşça oturdu ama iskemleden uğursuz bir çatırtı yükselince donakaldı.

"Yaşadığım süre zarfında hakaret ettiğim pek çok kişi olmuştur, bundan eminim." Simon Albay'a gülümsedi. Yaşlı adamın kuruntularını hafife almaması gerekiyordu. "Kıskanç kocalara gelince, terbiyem bu konuda konuşmamam gerektiğini söylüyor."

"Ha! Terbiye..."

Albay, kızının arkasında çay tepsisini taşımakta olan Bayan Brodie'yle içeri girmesiyle birlikte lafına devam edemedi.

Simon ile Christian ayağa kalktı Albay önce doğruldu, sonra kendini yeniden koltuğuna bıraktı.

"Sevgili Leydim," dedi Simon eline doğru eğilirken. "Varlığınızın ısıltısıyla ezildim." Doğrularak gün boyunca ondan kaçıp kaçmadığını çözmeye çalıştı ama genç kızın bakışları örtülüydü ve Simon onun ne düşündüğünü anlamadı. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Meleğin dudakları kıvrıldı. "Dikkat etseniz iyi olur, Lord Id-desleigh. Günün birinde bu süslü iltifatlarınız başımı döndürebilir."

Simon elini göğsüne vurarak geriye doğru tökezledi. "İyi bir vuruş. Tam isabet."

Bir Aşk AAasalı

Onun yapmış olduğu bu maskaralığa Lucy hafifçe gülümsedi ye altın renkli gözlerini Christian'a çevirdi. "Misafiriniz kim?"

"O bir baronetin zavallı oğlu ve üstüne üstlük de kısl saçlı. Dikkatinizi ona vermenize değmez bile."

"Ne ayıp." Ona dondurucu -ve son derece etkileyici- bakışlarla baktıktan sonra Christian'a döndü. "Kısl saç severim. Adınız nedir, baronetin zavallı oğlu?"

"Christian Fletcher, Bayan..." Genç adam hoş bir şekilde gülümseyerek eğildi.

"Craddock-Hayes." Reverans yaptı. "Babamla tanışmış olduğunuzu görüyorum."

"Evet." Christian elini tutup dudaklarına götürürken Simon onun boğazını sıkma isteğini bastırmak zorunda kaldı.

"Lord Iddesleigh'nin arkadaşı mısınız?" diye sordu Lucy.

"Ben..."

Simon onun dikkatini başka bir yere çekme zamanının geldiğine karar verdi.

"Christian bir dostta bulabileceğim her özelliğe sahip." Hayatında ilk kez doğru mu, yoksa yalan mı söylediğine kendi de karar verememişti.

"Gerçekten mi?" Yüzü yine o vakur ifadeye bürünmüştü.

Onu bu kadar ciddiye almadığı için Lucy'ye lanet olsun; kimse onu ciddiye almazdı, kendi bile.

Asil bir edayla koltuğa oturup çay doldurmaya başladı. "Lord Iddesleigh'yi uzun zamandan beri mi tanıyorsunuz, Bay Fletcher?"

Genç adam fincanı alırken gülümsedi. "Sadece birkaç aydır."

"O zaman, ona neden saldırıldığını bilmiyorsunuz?"

"Korkarım bilmiyorum, efendim."

Elizabeth Hoyt

"Ah." Çayını verirken Simon'la göz göze geldi.

Simon gülümseyerek çayını alırken parmağını bilerek onun eline çarptı. Lucy gözünü kırptı ama bakışlarını kaçırmadı. Küçük, cesur melek. "Merakınızı gidererek sizi tatmin edebilmeyi çok isterdim, Bayan Craddock-Hayes.""

"Öh-hÖ!" Koltukta kızının yanında oturan Albay patladı.

Christian tepsiden bir çörek alarak yerine oturdu, "Simon'a saldıran kişi onu tanıyor olmalı."

Simon durdu. "Neden böyle söyledin?"

Genç adam omuz silkti. "Üç kişi vardı, değil mi? Ben öyle duydum."

"Evet?"

"Demek ki senin bir kılıç ustası olduğunu biliyorlardı." Christian arkasına dayanıp çöreğini ısırdı, yüzü her zamanki gibi son derece masumdu.

"Kılıç ustası mı?" Bayan Craddock-Hayes bir Simon'a bir de Christian'a baktı. "Bilmiyordum-" Gözü üstündeydi.

Kahretsin. Simon açık vermediğini umarak gülümsedi. "Christian abartıyor..."

"Ah, hadi! Seni hiç alçakgönüllü biri olarak bilmezdim, Iddesleigh." Genç adam hem konuşuyor hem de gülüyordu. "Hanımefendi, sizi temin ederim ki bu koca adam yolda yürürken deprem yaratan cinstendir ve kimse onun karşısına çıkmaya cesaret edemez. Geçtiğimiz sonbaharda..."

Ulu Tanrım. "Bu hikâyenin bir bayana uygun olduğunu hiç sanmıyorum," diye tısladı Simon.

Christian kızardı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ben sadece..."

Bir Aşk Masalı

"Ama ben bana uygun olmayan hikâyeleri dinlemeye bayılırım dedi Bayan Craddock-Hayes usulca. Bakışları meydan okurcasına ona dikilmişti, onun baştan çıkarıcı şarkısını duyar gibiydi: *Söyle. Söyle. Bana kim olduğunu söyle.*" Bay Fletcherin devam etmesine izin vermeyecek misiniz?"

Korumacı baba işe karıştı ve onu başka bir çılgınlık yapmaktan kurtardı. "Sanmıyorum, ufaklık. Zavallı adamı rahat bırak."

Meleği kızardı ama bakışlarında herhangi bir tereddüt yoktu Simon burada biraz daha kalırsa o topaz gözlerde boğulacağını biliyordu ve üçüncü kez dibe giderken bile böyle bir servete sahip olduğu için tanrılara şükredecekti.

"ÇIPLAK MI? HEM DE ÇIRILÇIPLAK." Patricia McCullough oturduğu eski koltukta öne doğru eğildi, içinde limonlu bisküvilerin bulunduğu kucağındaki tabağı devirmek üzereydi.

Kremalı şeftali kıvamındaki teni, kırmızı dolgun dudakları, altın bukleleri ve yuvarlak yüzüyle resimlerdeki donuk çoban kıza benziyordu. Yine de görüntüsüne hiç yakışmayan bir tavır sergiliyordu, kasapla kavga etmeye niyetlenmiş bir ev kadınına benziyordu daha çok.

"Evet." Lucy bisküvisini ağzına attı ve çocukluk arkadaşına sükûnetle gülümsedi.

Craddock-Hayes evinin arka kısmında bulunan küçük odada oturuyorlardı. Üzerinde elma yeşili çizgileri olan gül rengindeki duvarlar, yazdan kalma bir çiçek bahçesini hatırlatıyordu. Oda, oturma odası kadar büyük ve güzelce döşenmiş değildi ama annesinin en sevdiği odaydı ve ona arkadaşı Patricia'yla paylaşmak istediği sıcak ortamı sağlıyordu. Pencere arka bahçeye bakıyor ve dışarıda duran beyleri rahatça görmelerini sağlıyordu.

Elizabeth Hoyt

Patricia arkasına yaslanıp kaşlarını çatarak dışarıda duran Vikont'u ve genç arkadaşını inceledi. Dışandaki kasım soğuşuna rağmen daha genç olan adamın üzerinde ceket yoktu. Kılıcını eline almış dolanıyordu, bunun eskrim çalışması olduğunu biliyordu ama yine de adımlar Lucy'ye çok aptalca görünüyordu. Lord Iddesleigh ona yakın bir yerde oturuyordu, arkadaşına cesaret veriyor olabilirdi ama daha çok onu eleştirir gibi duruyordu.

Bir önceki gün Bay Fletcher'ın ağzından kaçırmak üzere olduğu hikâye neydi? Neden Vikont büyük bir kararlılıkla bu hikâyeyi onun duymasını istememişti? Aklına gelen ilk cevap bunun skandal çıkaran bir aşk ilişkisi olduğuydu. Ancak bu tür bir hikâye, genç bir kızın duymaması gereken bir iğrençlikte olabilirdi. Ama Lord Iddesleigh'nin onu -ve babasını- yatak hikâyeleriyle şoke etmekten pek etkilenmeyeceğini düşünüyordu. Bu daha kötü bir şey olmalıydı. Onun utandığı bir şey.

"Böyle şeyler hiç benim başıma gelmez," diyen Patricia onu içinde bulundukları ana döndürdü.

"Ne?"

"Eve dönerken yolun kenarında çıplak adam bulmak gibi şeyler." Dalgın dalgın bisküvisini ısırdı. "Ben daha çok hendekte Jones'lardan birini sarhoş halde bulmaya adayım. Hem de giyinik olarak."

Lucy ürperdi. "Sanırım öylesi daha iyidir."

"Kuşkusuz. Ama yine de insana soğuk kış gecelerinde torunlarına anlatabileceği bir hikâye kazandırıyor."

"Bana da ilk kez böyle bir şey oldu."

"Hımm. Yüzüstü müydü yoksa sırtüstü mü?"

"Sırtüstü."

"Yazık"

Bir Aşk Masalı

İkisi de pencereye döndü. Vikont elma ağaçlarından birinin altında duran taş sıraya oturmuş ve uzun bacaklarını öne doğru uzatmıştı, kısa saçları güneşte parlıyordu. Bay Fletcherin söylediği bir şeye güldü, geniş ağzı yukarı doğru kıvrıldı. Sarışın bir Pan'a¹ benziyordu; yalnızca toynakları ile boynuzları eksikti.

Yazık.

"Maiden Hill'de ne yaptığını düşünüyorsun?" diye sordu Patricia. "Burada gübre yığınının üzerine düşmüş altın bir zambak gibi duruyor."

Lucy kaşlarını çattı. "Maiden Hill'e gübre yığını demezdim."

Patricia hiç umursamadı. "Ben derim."

"Saldırıya uğradığını ve sonra da buraya bırakıldığını söyledi."

"Maiden Hill'e mi?" Patricia'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, duyduklarına inanamıyordu.

"Evet."

"Bunun nedenim hayal dahi edemiyorum. Tabii özel olarak tutulmuş birtakım soyguncular tarafından saldırıya uğramadıysa."

"Hımm." Lucy de aynı şeyi merak ediyordu aslında ama bunu söylemedi. "Bay Fletcher kibar bir beyefendiye benziyor."

"Evet. İnsan Lord Iddesleigh'yle nasıl arkadaşlık ettiğini merak ediyor. Birbirlerine ince kadife ile çuval bezinin uyumlu olduğu kadar uyumlular"

Lucy kahkahasını bastırmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı.

"Kızıl saç bir erkeğe pek yakışmıyor, öyle değil mi?" Patricia çillerle kaplı burnunu, kırıştırdı, bu haliyle her zamankinden daha sevimli görünüyordu.

"Çok kötüsün."

1 Frigya mitolojisinde kırım ve çobanların tanrısı.(ed.n)

Elizabeth Hoyt

"Sen de çok iyisin."

Bay Fletcher gösterişli bir hareket yaptı.

Patricia onu süzdü. "Çok uzun boylu olduğunu itiraf etmek zorundayım."

"Uzun mu? Onun hakkında söyleyebileceğin tek güzel şey bu mu?" Lucy fincanlara biraz daha çay koydu,

"Teşekkür ederim." Patricia fincanını aldı. "Uzun boyu küçümsememelisin."

"Benden daha kısasın ve ben de bir Amazon değilim."

Patricia bisküviyi buklelerinin önünde salladı. "Biliyorum. Üzücü ama öyle. Yanımda kule gibi duran adamlar bana garip bir şekilde çekici geliyor."

"En önemli ölçütün buysa Bay Fletcher bulabileceğin en uzun adam gibi görünüyor."

"Doğru."

"Belki de seni bizimle akşam yemeği yemen için davet etmeliyim, böylelikle onu daha yakından tanıyabilirsin."

"Bunu kesinlikle yapmalısın. Hem zaten Maiden Hill'de soyadı Jones ya da umutsuzca sığ biri olmayan en gözde bekârı sen kapmış durumdasın." Patricia çayını yudumlamak için durdu. "Bu arada lafı açılmışken..."

"Biraz daha sıcak su getirmeliyim," diye sözünü kesti Lucy.

"Hazır laf açılmışken" Patricia üzerine gelmeye devam etti, "dün seni Eustace'la dışarıda arabayla gezerken gördüm. Evet?"

"Evet, ne?"

"Bana aptal numarası yapma," dedi Patricia, kızgın bir kedi yavrusuna benziyordu. "Bir şey söyledi mi?"

Bir Aşk Masalı

"Elbette bir şey söyledi." Lucy içini çekti. "Kilisenin çatısındaki tamir edilmesi gereken yerlerden, Bayan Hardy'nin bileğinden ve kar yağıp yağmayacağından bahsetti."

Patricia gözlerini kıştı.

Lucy pes etti. "Evlilikle ilgili bir şey söylemedi."

"Söylediklerimi geri aldım."

Lucy kaşlarını kaldırdı.

"Sanırım Eustace'ı umutsuzca sığ kategorisine almamız gerekiyor."

"Bak, Patricia..."

"Üç yıl!" Arkadaşı koltuğun yastığına vurdu. "*Üç yıl* seni Maiden Hill'de oradan oraya gezdirdi. Atı uykusunda bile yolu bulur hale geldi. Geçtiği yollarda tekerlek izi bile oluşmuştur."

"Evet, ama..."

"Ve evlilik teklif etti mi?"

Lucy yüzünü ekşitti.

"Hayır, etmedi," diyerek kendi sorusuna cevap verdi Patricia. "Ve neden?"

"Bilmiyorum." Lucy omuz silkti. Bu aslında onun için de bir muammaydı.

"Adamın harekete geçirilmesi gerekiyor." Patricia yerinden sıçradı ve Lucy'nin önünde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

"Papaz ya da değil, Eustace istediğin noktaya gelene kadar saçların beyazlayacak. Bunun sana ne gibi bir faydası olacak so-
rarım. Çocuk bile doğuramayacaksın."

"Belki de istemiyorum."

Elizabeth Hoyt

Arkadaşının hezeyanının arasında duyulmayacak kadar kısık bir sesle konuştuğunu düşünmüştü ama Patricia durup ona bakmaya başladı.

"Çocuk doğurmayı mı istemiyorsun?"

"Hayır," dedi Lucy usulca, "artık Eustace'la evlenmek istediğimden emin değilim."

Ve o anda bunun doğru olduğunu fark etti. Birkaç gün önce gözüne kaçınılmaz ve bir anlamda iyi gibi görünen şey, şu anda ona kötü ve imkânsız geliyordu. Hayatının geri kalanını Maiden Hill için en iyi olanı yaparak geçirmek ona yetecek miydi? Dünyada daha başka şeyler yok muydu? Farkında olmadan gözleri pencerenin dışına kaydı.

"Ama o zaman geriye bir tek Jones erkekleri kalıyor ve açıkçası.."
Patricia dönüp onun bakışlarını takip etti. "Aman Tanrım."
Arkadaşı yerine oturdu.

Lucy kızarmaya başladığını hissetti. Gözlerini hızla başka yöne çevirdi. "Üzgünüm, Eustace'ı sevdiğini biliyorum ama..."

"Hayır." Patricia başını sallayınca bukleleri de başıyla birlikte sallandı. "Bu, Eustace'la ilgili değil, sen de biliyorsun. Bu *onunla* ilgili."

Dışarıda Vikont ayağa kalkmış, bir hamle gösteriyordu; bir kolu ileri doğru uzanmıştı, eli kalçasının üzerindeydi.
Lucy iç geçirdi.

"Ne düşünüyorsun?" Patricia'nın sesi araya girdi. "Yakışıklı olduğunun farkındayım ve o gri gözler sıradan bir bakireyi bayıltmaya fazlasıyla yeter, vücudundan bahsetmeye gerek bile görmüyorum çünkü sen zaten onu çıplak görmüşsün."

"Ben..."

Bir Aşk Masalı

"Ama o bir Londra beyefendisi. Onun, avını suya yaklaştığı anda yutmaya hazır olan Afrika'daki şu timsah denen yaratıklara benzediğinden eminim. Ham! Hum!"

"Beni yemeyecek." Lucy yemden fincanına uzandı, "Benimle ilgilenmiyor..."

"Nasıl..."

"Ben de onunla ilgilenmiyor um."

Patricia kuşku dolu bakışlarla tek kaşını kaldırdı.

Lucy onu önemsememek için elinden geleni yaptı. "Ayrıca o benim yörüngemde değil. Londra'da yaşayan ve oradaki şık hanımlarla ilişkiye giren bir adam ve ben..." Umutsuzca omuz silkti. "Ben bir taşra faresiyim."

Patricia onun dizini okşadı. "Bu iş yürümez hayatım."

"Biliyorum." Lucy yeni bir limonlu bisküvi aldı. "Günün birinde Eustace bana evlenme teklif edecek ve ben de kabul edeceğim." Bunu inanarak ve gülümseyerek söylemeye çalışmıştı ama içinde bir yerde artan baskıyı hissediyordu.

Ve gözleri hâlâ penceredeydi.

"RAHATSIZ ETMEDİĞİMİ UMUYORUM," dedi Simon, gecenin ilerleyen saatlerinde.

Bayan Craddock-Hayes'in kendisini kapatmış olduğu, evin arka kısmında bulunan küçük odaya girdi. Çok huzursuzdu. Christian handaki odasına gitmiş, Albay Craddock-Hayes evde birtakım işleri yapmak için ortadan kaybolmuş, Henry de kendini büyük bir titizlikle elbiselerini yerleştirmeye adanmıştı; muhtemelen kendisinin de iyileşmesini hızlandırmak için yatakta olması gerekiyordu. Ama değildi. Paltolarından birini kapıp onu tepeden tırnağa giydirmeye uğraşan Henry'yi atlatarak meleşinin peşine düşmüştü.

Elizabeth Hoyt

"Hiç de değil." Endişeli gözlerini ona çevirdi. "Lütfen *oturun*. Benden kaçtığınızı düşünmeye başlamıştım."

Simon irkildi. Kaçmıştı. Ama aynı zamanda ondan uzak da kalamamıştı. Gerçeği söylemek gerekirse tam olarak iyileşmemişti ama yola çıkacak kadar da iyiydi. Toparlanıp kibar bir şekilde bu evden ayrılmalıydı.

"Ne çiziyorsun?" yanına oturdu, çok yakına. Nişasta kokusunu içine çekti.

Lucy sesini çıkarmadan büyük defterini onun görebilmesi için çevirdi. Sayfanın ortasında kara kalemle çizilmiş bir Christian vardı, hayali bir düşmanla savaşıyordu.

"Çok güzel." Bu kadar yaygın bir iltifat yaptığı için kendini aptal gibi hissetti ama Lucy gülümsedi ve bu gülümseme onun üzerindeki bilindik etkisini gösterdi. Arkasına yaslanıp ceketinin eteklerini kasıklarının üzerine yerleştirdikten sonra bacaklarını dikkatle ileri uzattı.

Genç kadının suratı asıldı, düz kaşları neredeyse birleşmişti. "Sırtınıza fazla yüklendiniz."

"Erkeklerin zayıflıklarını fazla dile getirmemelisin. Erkeklik gururumuz fazlasıyla incinebilir."

"Saçma." Ayağa kalkıp ona yastık getirdi. "Öne doğru eğilin."

Ona boyun eğdi. "Ayrıca bizi saçma olarak da değerlendir-memelisin."

"Öyle olsa bile mi?"

"Özellikle öyle olduğumuz anlarda." Lucy yastığı arkasına yerleştirdi. "Bu gerçekten gururumuzu yerle bir ediyor." Tanrım, şimdi çok daha rahattı.

"Hımm." Eli yavaşça omzuna sürtündü, sonra da kapıya gidip kâhyayı çağırdı.

Bir Aşk Masalı

Simon onun şömineye gidip ateşi karıştırmasını izledi. "Ne yapıyorsun?"

"Sizin için bir sakıncası yoksa akşam yemeğini burada yeriz diye düşündüm."

"Sana uyan her şey bana da uyar, güzel kadın."

Lucy burnunu kırıştırarak ona baktı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Kâhya kapıda belirdi, kadın işine dönmeden önce yeniden sohbete başlamışlardı.

"Babam bu akşam Dr. Fremont'la yemek yiyecek," dedi meleği. "Politikadan bahsetmeye bayılıyorlar."

"Öyle mi? Bu, yarama bakan doktor mu?" Bu iyi doktor, Albayın ilgisini çektiğine göre aynı zamanda iyi bir tartışmacı da olmalıydı. Simon yine de onun için iyi dileklerini gönderdi. "Evet."

Bayan Brodie ve bir hizmetçi ellerinde dolu tepsilerle içeri girdiler. Sehpanın üzerine yemeği yerleştirdikten sonra odadan ayrıldılar.

"Babam aslında David'le harika tartışmalar yapardı." Bayan Craddock-Hayes börekten bir parça kesti. "Sanırım onu özleyorsun." Tabakası ona uzatıldı.

Simon'in aklına korkunç bir düşünce yerleşti. "Matemde misin?"

Lucy bir süre boş gözlerle ona baktı, eli böreğin üzerinde öylece duruyordu, sonra güldü. "Ah, hayır. David denizlerde. O da babam gibi bir denizci. *New Hope* gemisinde bir yüzbaşı."

"Affet beni," dedi Simon. "Bir anda odasını kullanmak dışında kardeşin hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim."

Elizabeth Hoyt

Kendisine bir elma seçerken başını aşağı eğdi. "David yirmi iki yaşında, yani benden iki yaş küçük. On bir aydır denizde. Sık sık yazıyor ama biz o mektupları yığınlar halinde alıyoruz. Onları bir limana *varınca* postalayabiliyor." Tabasını kucağına koyup ona baktı. "Babam mektuplar eline geçer geçmez son hızla okuyor ama ben onları biriktirip haftada bir ya da iki tanesini okumayı tercih ediyorum. Böylelikle David uzun süre benimle birlikte oluyor." Bir suçlu gibi gülümsedi.

Simon birdenbire bu David'i bulup kardeşine yüzlerce mektup yazmasını söylemek istedi. Simon ona verdiğinde yüzünde biraz daha fazla gülücük oluşturacak mektuplar. Onu daha da aptallaştıracak...

"Kız ya da erkek kardeşiniz var mı?" diye sordu Lucy tüm masumiyetiyle.

Böreğine baktı. Bu, karanlığın üzerine gelmesiydi; kaşları çatıldı, dudakları ciddi bir ifadeye büründü. Biri diğerinin tüm kalkanlarını yerle bir ediyordu. "Kız kardeş konusunda şanssızım maalesef." Çatalıyla dilimini ufaladı. "Dalga geçebileceğim ufak bir kız kardeşim olmasını isterdim hep. Eninde sonunda büyüyip intikamını alırdı elbet ama yine de eğlenceli olabilirdi."

"Peki ya erkek kardeşler?"

"Bir tane." Çatalını ağzına doğru götürdü, ellerinin titriyor olmasına lanet etti içten içe. Bir an önce titremenin durmasını diledi. "Öldü."

"Üzgünüm." Sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

"Ben de." Simon kadehine uzandı. "O büyük olanımızdı, yani öbür dünyayı boylamamayı becerebilseydi ben bu unvana hapsolmazdım." Şarabından büyük bir yudum aldı. Boğazını yakan bir yudum. Kadehini masaya koydu ve sağ işaret parmağıyla onu okşamaya başladı.

Bir Aşk Masalı

Lucy sessizdi, topaz gözleriyle onu dikkatle izliyordu.

"Hem zaten," diye devam etti, "Ethan götün tekiydi. Her zaman doğru şeyi yapmanın peşindeydi ve hayattaki en büyük amacı benim ailemizin şerefine layık bir şekilde hareket edip etmediğimi kontrol etmektir. Tabii bu hiçbir zaman umurumda olmadı. Yılda bir ya da iki kez beni ailemizin malikânesine çağırır, kasvet dolu gözleriyle yaptığım tüm hata ve günahları sıralar, harcadığım paranın hesabını yüzüme vururdu." Boşboğazlık ettiğini fark edip bir anda sustu.

Onu kendinden uzaklaştırmak için yeterince şoke edip etmediğini merak ederek Lucy'ye baktı. O ise şefkatli bakışlarla ona cevap verdi. Korkunç, çok korkunç melek.

Bakışlarını böreğine çevirdi, iştahı kaçmıştı. "Önceki gün masalımı bitirememiştim. Zavallı Angelica ve Yılan Prens hakkındakini."

Neyse ki Lucy başıyla onayladı. "Büyülü mağaraya ve gümüş rengi yılanı kadar gelmişsiniz."

"Doğru." İçini çekti, göğsündeki baskıdan kurtulmaya çalışıyordu. Kafasını toplayabilmek için şarabından bir yudum daha aldı. "Gümüş renkli yılan Angelica'nın bugüne kadar gördüğü tüm yılanlardan daha büyükmüş; başı, Angelica'nın kolundan daha uzunmuş. Yılan gözlerinin önünde dolandığı yerden çözölmüş ve onun küçük keçisini tümüyle yutmuş. Sonra da yavaşça karanlığın içinde yok olmuş."

Bayan Craddock-Hayes ürperdi. "Kulağa çok korkunç geliyor."

"Öyle." Böreğinden bir ısırık almak için durdu. "Angelica kayadaki yarıktan ses çıkarmadan, sürünerek dışarı çıkmış ve adamakıllı düşünebilmek için derme çatma kulübesine dönmüş. Aslında çok korkmuş. Ya bu iri yılan keçilerimin hepsini yerse, diye düşünmüş? Ya daha yumuşak bir et isteyip onu da yerse?"

Elizabeth Hoyt

"Çok iğrenç," diye mırıldandı Lucy.

"Evet."

"Ne yapmış peki?"

"Hiçbir şey. Zaten dev bir yılanı karşı ne yapabilirdi ki?"

"Ne bileyim, en azından..."

Simon tek kaşını kaldırıp ona baktı. "Sözümü kesmeye devam edecek misin?"

Lucy dudaklarını birbirine yapıştırdı, gülmemeye çalışır gibiydi, elmayı soymaya oışladı. Simon içine bir sıcaklığın yayılmaya başladığını hissetti. Burada onunla şakalaşarak oturmak çok keyifliydi. Bir erkek yaptığı her şeyi, tüm günahlarını ve daha sonra yapmak zorunda olduğu birtakım kasaplıkları ancak böyle bir ortamda unutabilirdi.

Derin bir nefes alarak bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. "Angelica keçileri bir bir kaybolmaya başlayınca neredeyse aklını kayırıyormuş. Yalnız yaşıyormuş, doğru, ama günün birinde kralın adamlarından biri gelip keçileri sayınca, eksiklerin hesabını nasıl verecekmış?" Şarabından bir yudum almak için durdu.

Lucy'nin düzgün kaşları çatal ve bıçağıyla elmayı ayıklarken yine bir araya gelmişti. Alnının ortasında beliren küçük yumruya bakarak, Angelica'nın metanetsizliğine itiraz etmek istediğini anlayabiliyordu.

Gülümsemesini şarap kadehinin ardına sakladı. "Sonra bir gece geç saatte zavallı görünüşlü çerçi bir kadın derme çatma kulübesinin kapısını çalmış. Ona sattığı eşyaları göstermiş: kurdeleler, birkaç parça dantel ve solmuş bir eşarp. Angelica kadına acımış. 'Benim param yok,' demiş, 'peki kurdeleye karşılık bu sürahi dolusu keçi sütünü kabul eder misin?' Yaşlı kadın bu pazarlıktan oldukça mutluymuş. 'Madem bu kadar iyi kalplisin, ben de sana bir tavsiye

Bir Aşk Masalı

de bulunacağım: Yılanın derisini saklarsan yaratığın üzerinde güç kazanırsın. Yaşamını ellerinin arasmda tutarsın,' demiş. Bunu söyledikten sonra Angelica ona herhangi bir soru soramadan önce hızla oradan uzaklaşmış."

Lucy elmayı soymayı bırakmış ve kuşku dolu gözlerini ona dikmişti. Simon kaşlarını kaldırıp şarabından bir yudum aldı ve bekledi.

Lucy dayanamadı. "Yaşlı çerçi kadın gecenin içinde öylece beliriverdi yani."

"Evet."

"Bu kadar basit."

"Neden olmasın?"

"Bazen anlatırken hikâyeyi yeniden yazdığınıza dair bir hisse kapılıyorum." İcini çekerek başını salladı. "Devam edin."

"Emin misin?" diye sordu Simon, çok ciddiymi.

Lucy ona kaşlarının altından korkunç bir şekilde baktı.

Simon gülmemek için boğazını temizlermiş gibi yaptı. "O gece Angelica mağaraya gitmiş. Yerde sürünmekte olan dev yılanı karanlığın içine gizlenip seyretmeye başlamış. Yılan mavi alevlerle yanan ateşin etrafına dolanmış ve yine o gümüş saçlı çıplak adam ortaya çıkıvermiş. Angelica sürünerek ona yaklaşınca o büyük yılan derisinin adamın ayaklarının dibinde durduğunu görmüş. Cesaretini kaybetmeden ileri doğru atılıp deriyi kollarının arasına almış." Simon böreğinden bir parça daha aldı, yavaşça çiğneyerek tadını çıkardı.

Başını kaldırınca Bayan Craddock-Hayes'in ona diktiği inanmaz bakışları gördü. "Ve?"

Simon masum bir tavırla gözlerini kırıştırdı. "Ve, ne?"

"Benimle oynamayı bırakın," diye açıkça belirtti Lucy. "Ne oldu?"

Elizabeth Hoyt

Erkekliği, *oynamayın* sözcüğüyle birlikte harekete geçti; şeytani beyni Bayan Craddock-Hayes'in çıplak ve sere serpe yatağa uzanmış olan görüntüsünü yaratmıştı, dili onun göğüs uçlarıyla *oynuyordu*. Tanrım.

Simon gözlerini kırıştırdı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Angelica, Yılan Prens'i etkisi altına almış tabii. Maltıza doğru koşup devasa deriyi ateşe atmak üzereyken genç adamın söylediği sözler onu durdurmuş. 'Lütfen, iyi kız, lütfen hayatımı bağışla.' Ona bakınca boynunda bir zincir olduğunu görmüş..."

Lucy homurdandı.

Simon, "Ucunda da küçük safir bir taç asılıymış," diyerek hızla tamamladı cümlesini. "Ne?"

"Daha önce bir ylandı," dedi Lucy abartılı bir sabırla. "Omuzlan filan da yoktu. Kolyeyi *boynuna nasıl* takıyordu?"

"Zincir. Erkekler kolye takmaz."

Lucy, insaf artık diyen bakışlarını ona dikti.

"Büyülenmişti," diye belirtti. "Üzerinde kalmış."

Lucy gözlerini devirmeye başlayacakken durdu. "Angelica yaşamını bağışlamış mı?"

"Elbette." Simon hüzinle gülümsedi. "İlahî güçler bunu hep yaparlar, yaratığın bunu hak edip etmemesi önemli değildir."

Elmasının kalanını dikkatle yanına koydu ve ellerim ovuşturdu.

"Pekâlâ, yılan neden kurtarılmayı hak etmiyordu?"

"Çünkü o bir ylandı. Karanlık ve şeytani bir güç."

"Buna inanmam," dedi, netti.

Kocaman bir kahkaha attı; son derece tiz ve gürültülü bir kahkaha. "Hadi ama Bayan Craddock-Hayes, *İncil'i* okuduğunuzdan

Bir Aşk Masalı

ve yılanın Âdem ile Havva'yı nasıl baştan çıkardığını bildiğinizden eminim."

"Yapmayın, Lordum." Lucy başını gülerek salladı. "Dünyanın bu kadar basit olmadığı bilginizden eminim."

Simon kaşını yukarı kaldırdı. "*Beni* şaşırtıyorsun."

"Neden?" İşte şimdi tarifi imkânsız bir şekilde kızmıştı ona. "Taşrada yaşadığım için mi? Arkadaşlarım unvan sahibi ve bilmiş insanlar olmadığı için mi? Sadece Londra'da yaşayanların mı dünyada olup bitenler hakkında konuşabilecek entelektüellikte olduğunu düşünüyorsunuz?"

Bu tartışma nasıl başlamıştı? "Ben..."

Lucy öne doğru eğilip öfkeyle devam etti. "Siz de o dar kafalı-lardansınız, beni tanımadan yargılıyorsunuz. Ya da beni tanıdığınızı *sanıyorsunuz* ama gerçekte hiçbir fikriniz yok."

Bir süre onun şaşkın yüzüne baktı ve yerinden kalkıp hızla odayı terk etti.

Simon'ı sertleşmenin dayanılmaz acısıyla baş başa bıraktı.

Bölüm Beş

"Geç kaldı!" dedi babası ertesi gece. Şöminenin üzerinde duran saate baktıktan sonra gözlerini odada gezdirdi. "Londra'da saatin kaç olduğunu fark etmiyorlar, değil mi? Boş boş gez dur, canın ne isterse onu yap, ha?"

Eustace küçümser bir ifadeyle başını sallarken Lucy'nin babasına anlayışlı gözlerle baktı; bu ikiyüzlü bir hareketti çünkü o da saati unutmasıyla tanınırdı.

Lucy içini çekerek gözlerim devirdi. Hepsi ön taraftaki oturma odasında toplanmış, yemeğe oturmak için Lord Iddesleigh'nin gelmesini bekliyorlardı. Aslında Lordu yeniden görmek gibi bir arzusu yoktu. Bir gece önce kendini tam bir aptal durumuna düşürmüştü. Birdenbire neden öyle öfkelenişini kendi de anlayamamıştı, her şey çok, çabuk gelişmişti. Ama gerçektir. O, birinin kızı ya da bir bakıcı olmaktan çok daha fazla özelliğe sahipti; bunu içinde hissediyordu. Küçük Maiden Hil'i'de istediklerini yapamayacağını da, biliyordu.. Ne olabileceğinin farkındaydı ama buraya sıkışıp kalmıştı, ve kendini asla bulamayacaktı.

Bir Aşk Masalı

"Kısa bir süre içinde burada olacağından eminim, efendim," dedi Bay Fletcher. Lord Iddesleigh'nin arkadaşının sesi ne yazık ki kendinden emin çıkmamıştı. Boğazını temizledi. "Belki de gidip onu..."

"Ne seçkin bir grup." Lord Iddesleigh'nin sesi kapıdan duyuldu.

Herkes o tarafa döndü, Lucy'nin ağzı neredeyse açık kalıyordu. Vikont muhteşem görünüyordu. Onun için söylenebilecek tek kelime buydu. *Muhteşem*. Üzeri gümüş işli gümüş rengi brokar bir ceket giymişti; kollarının kıvrılmış kenarları, ceketin etekleri ve ön tarafı siyahtı. Altında, üzerine rengârenk sarmaşık çiçeklerinin işlendiği safir rengi bir yelek vardı. Gömleğinin bilekleri ve yakası dökümlü dantellerden oluşmuştu, başınaysa kar beyazı bir peruk takmıştı.

Vikont odaya girdi, "Herkesin beni beklediğini söylemeyeceksiniz herhalde?"

"Geciktin!" diye patladı Lucy'nin babası. "Akşam yemeğime geciktin! Bu evde yemeğe saat tam yedide oturulur, bayım ve siz buna..." Babasının sesi bir anda kesildi ve bakışları Vikont'un ayaklarına kilitlendi.

Lucy onun bakışlarını takip etti. Vikont çok şık ayakkabılar giymişti ve onların...

"Kırmızı topuklar!" diye bağırdı babası. "Aman Tanrım, bayım, buranın bir genelev olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Bu sırada Vikont, Lucy'nin yanına gelmiş ve babası bu son sözleri söyleyemeden önce onun elini tutup dudaklarına götürmüştü. Ona baktı, başı hâlâ eğikti. Lucy, onun, gözlerinin peruğundan sadece birkaç ton koyu olduğunu gördü. Büyülenmiş bir halde ona bakarken Simon göz kırptı ve Lucy, adamın nemli dudaklarının arasından parmaklarının üzerinde sinsice dolaşan dilini hissetti,

Elizabeth Hoyt

Lucy derin bir nefes aldığı sırada Vikont onun elini bırakmış ve hiçbir şey olmamış gibi babasına dönmüştü. O konuşmaya başladığında Lucy elini eteklerinin arasına sakladı.

"Genelev mi, efendim? Hayır, evinizi genelevle karıştırmam söz konusu dahi olamaz. Duvarları birkaç resimle..."

"Yemeğe geçelim mi?" diye ciyakladı Lucy.

Kimsenin onayını beklemedi; konuşmanın gidişatı yemek başlamadan önce savaş çıkacağını gösteriyordu. Vikont'un koluna girip onu yemek odasına doğru yürütmeye başladı. Onu istemediği bir yere zorla götürebilecek güce sahip olmadığının elbette ki farkındaydı. Neyse ki Simon onu yönetmesine izin vermişti.

Yemek odasına girerken başını ona doğru eğdi. "Beni bu kadar büyük bir özlemle yanında istediğini bilseydim," oturması için Lucy'nin iskemlesini çekti, "Henry'ye boş verir ve o küçük elbiselerimle hemen yanına koşardım, tatlım."

"Ahmak," diye mırıldandı Lucy otururken.

Simon'ın yüzündeki gülümseme kocaman bir sırıtışa dönüştü. "Meleğim."

Masanın etrafını dönerek tam karşısına oturdu. Herkes yerine oturunca Lucy hafifçe nefesini bıraktı. Belki şimdi daha medeni olurlardı.

"Hep Londra'daki Westminster Manastır'ını görmek istemişimdir," dedi Eustace şişinerek, Betsy patatesli pırasa çorbasını tabaklara koyarken. "Ünlü şair ve yazarların mezarlarını görmek için tabii. Ama korkarım başkentimize yapabildiğim kısıtlı ziyaret süreleri içinde bunu yapmaya hiçbir zaman fırsat bulamayacağım."

»

Kilise meseleleri bitmek bilmiyor, siz de bilirsiniz. Belki de bu büyüğü manastır hakkındaki görüşlerinizi bizimle paylaşsınız, Lord Iddesleigh?"

Bir Aşk Masalı'

Masadaki bütün başlar Vikont'a çevrilmişti.

Parmağını şarap kadehine uzatırken gümüş renkli gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. "Üzgünüm. O tozlu mezarlığa gitmek için bugüne kadar hiçbir sebebim olmadı. İlgilendiğim bir konu değil. Hatta benim açımdan son derece moral bozucu bir yer olduğunu söyleyebilirim."

Lucy babası ile Eustacein içten içe anlaştıklarını duyar gibiydi. Bay Fletcher öksürerek şarap kadehinin arkasına gizlendi.

İçini çekti. Babası, Eustace'ı onlarla yemek yemeye çağırdığında yeni bir konunun iyi bir gelişme olacağını düşünmüştü. Bay Fletcher da hoş bir insandı ama o da babasının öfkesine karşı koymayı başaramamış ve bir önceki gün yedikleri öğle yemeğinin sonunda bayağı bitkin görünmüştü. Vikont, babasıyla başa çıkabiliyordu ama o sadece başa çıkmakla kalmıyordu. Babasının kıpkırmızı bir suratla ortalıkta dolaşmasına sebep oluyordu. Eustacein arayı bulabileceğini ummuştu. Görünüşe bakılırsa bu söz konusu bile değildi. Üstüne üstlük üzerindeki füme rengi giysiyle kendini çok sönük hissediyordu. İyi bir kesimi vardı ama son derece sade bir elbiseydi ve Vikont'un şüslü giysilerinin yanında tam bir paçavra gibi duruyordu, Tabii taşrada tanıdığı hiç kimse öylesine şatafatlı giysiler giymiyordu ve Lord Iddesleigh hiç bilmediği bir ortamda bu şekilde giyinebilecek kadar güçlü bir özgüvene sahipti.

Lucy bu düşünceyle kadehini kaldırıp gözlerini karşısında oturan Vikont'a dikti ve her zamanki bıkkınlık ifadesini yüzüne takmamadan önce gözlerinde beliren şaşkınlığı yakalamayı başardı.

"Size Vauxhall zevk bahçelerinin renkli bir tanımını yapabilirim," dedi Lord Iddesleigh, Eustacein açtığı konu üzerinde konuşmaya devam ederek. "Oraya hatırlamak dahi istemeyeceğim kadar çok sayıdaki farklı kişilerle, her yerini hatırlayacak kadar çok kez gidip çok değişik şeyler yaptım... Gözünüzde canlandırabileceğinizi

Elizabeth Hoyt

düşünüyorum. Tabii bunu böyle karışık bir ortamda anlatmamın uygun olup olmadığını bilemiyorum."

"Ha. O zaman anlatmayın," diye kükredi babası. "Londra'daki manzarayla ilgilendiğim de söylenemez zaten, İngiliz kırsalları her zaman en güzel yerlerdir. Bunu bilirim. Zamanında bütün dünyayı dolaştım."

"Sizinle aynı fikirdeyim, Albay," dedi Eustace. "Hiçbir şey İngiliz kırsallarının manzarası kadar güzel olamaz."

"Ha. İşte öyle." Babası Öne doğru uzanıp gözlerini konuğuna dikti. "Bu gece daha iyisiniz, değil mi Lord Iddesleigh?"

Lucy inlemek üzereydi. Babasının Vikont'un buradan gitmesi gerektiği konusundaki imaları gün geçtikçe daha belirgin hale geliyordu.

"İlgilendiğiniz için çok teşekkür ederim, efendim." Lord Iddesleigh kendine biraz daha şarap koydu. "Sırtımdaki yaranın acısını, sağ kolumdaki his kaybını, ayağa kalktığım anda başımın dönmesini ve mide bulantımı saymazsak demir gibiyim."

"Güzel. Oldukça iyi görünüyorsunuz. Sanırım yakında bizden ayrılacaksınız, ha?" Babasının gür beyaz kaşlarının altındaki gözleri parladı. "Belki *de* yarın?"

"Baba!" Lucy, babası misafirlerini bu gece kapanın önüne koymaya kalkışmadan araya girdi. "Lord Iddesleigh daha biraz Önce yeterince iyileşmemiş olduğunu anlattı."

"Bayan Brodie ile Betsv içeri girip çorba tabaklarını toplayarak diğer yemeğini servisine başladılar. Kahya etrafındaki huzursuz yüzleri gözden geçirdikten sonra iç geçirdi. Odadan çıkmadan önce Lucy'yle göz göze gelip ona sevgiyle gülümsedi. Herkes bezelyeli kızarmış tavuğunu yemeye başladı.

Bir Aşk Masalı

"Ben Westminster Manastırına bir kez gitmiştim," dedi Bay Fletcher.

"Yolunu mu kaybetmiştin?" diye sordu Lord iddesleigh nezaketle.

"Ah, hayır. Annem ve kız kardeşlerim mimarisini çok merak etmişlerdi."

"Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Var. Üç tane."

"Aman Tanrım. Özür dilerim, papaz efendi."

"İkisi benden büyük," diye devam etti Fletcher, "biri küçük."

"Kutlarım."

"Teşekkür ederim. Neyse, manastırı on yıl kadar önce gezmiştik, St. Paul ile Kule'nin arasında."

"Tabii o zamanlar genç ve etki altında kalan bir delikanlıydın." Vikont başını hüznle salladı. "İnsanın hayatının tadını çıkaracağı yaşlarda yaşlılar tarafından ele geçirilmiş olması ne kötü bir durum. İnsan İngiltere'nin ne hale geldiğini merak etmeden duramıyor."

Lucy'nin yanında oturan babasından patlar gibi bir ses çıktı, Lord Iddesleigh masanın karşısından ona göz kırptı. Lucy kadehini kaldırırken kaşlarını çatmaya uğraştı, gerçi ne yaparsa yapsın onu durduramayacağını biliyordu.

Muhteşem Vikont'un yanında oturan Eustace, kahverengi çuhadan klasik takımının içerisinde tozlu bir serçeye benziyordu. Kahverengi Eustace'a yakışıyordu ve bir taşra papazının gümüşler içinde gezmesi de elbette beklenemezdi. Bu hiç uygun olmazdı ve öyle ihtişamlı bir görüntüyü sergilerken muhtemelen tam bir aptal gibi görünürdü. Bu insanı merak ettiriyordu; neden Vikont bu giysilerle aptal görünmek yerine son derece tehlikeli bir görünüm sergiliyordu?

Elizabeth Hoyt

"Westminster'm tam ortasında durup ıslık çaldığınızda garip bir yankının oluştuğunu biliyor muydunuz?" diye sordu Bay Fletcher etrafına bakınarak.

"Çok etkileyici," dedi Vikont. "Bunu aklımda tutacağım, olur ya bir gün oraya giderim ve canım deli gibi ıslık çalmak ister."

"Tabii bunu kadın akrabalarının yanında yapmamaya özen göstermelisin, kulaklarım çok kötü çekilmişti." Bay Fletcher geçmişini hatırlayarak başının yanını ovuşturmaya başladı.

"Ah, hanımlar. Bizi hep hizaya getirirler." Eustace kadehini kaldırarak Lucy'ye baktı. "Onların yol gösteren elleri olmasaydı ne yapardık?"

Lucy kaşlarını kaldırdı. Eustace'a hiç yol göstermemişti ama sanırım bu şu an pek önemli değildi.

Lord Iddesleigh de kadehini ona kaldırdı. "Elbette. Elbette. Hayatımdaki tek dileğim kadının demir pençesinin altında öylece yatmaktır. Onun ciddi bakışları titrememe, seçkin gülümsemesi sertleşmeme ve mest olmama sebep olmalı."

Lucy'nin göğüsleri sertleşirken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Alçak herif!

Bay Fletcher yeniden öksürmeye başladı.

Babası ve Eustace, Vikont'a öfkeyle baktılar ama ilk sözcükler genç adamın ağzından çıktı. "Ben bu tanımın biraz fazla cüretkâr olduğunu söyleyeceğim."

"Önemli değil..." diye atıldı Lucy ama adamlar onu dinlemiyorlardı.

"Cüretkâr mı?" Vikont kadehini indirdi. "Ne açıdan?"

"Eee, *sertleşmek*." Papaz kızardı.

Ulu Tanrım! Lucy ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden önce yine sözüne karışıldı.

Bir Aşk AAasalı

"Sertleşmek mi? Sertleşmek mi? Sertleşmek mi?" Lord iddesleigh sözcüğü tekrarladıkça kulağa daha da aptalca gelmeye başlamıştı. "Dilimizdeki çok güzel kelimelerden biridir. Basit ve nettir. Bütün evlerde kullanılır. Kralın kendisinin bile söylediğini kulaklarımla duymuştum. İşin aslı şu an yapmakta olduğunuz şeyi net olarak anlatan bir kelime, Bay Penweeble."

Bay Fletcher iki büklüm olmuş, kızaran suratını elleriyle kapatmaya uğraşıyordu. Lucy onun gülerken dozu kaçırıp boğulmamasını umdu.

Eustace kızardı, hatta rengi patlıcan moruna doğru ilerliyordu. "Ya *mest olmak* kısmına ne diyeceksiniz? Bu konudaki savunmanızı da duymak isterim, bayım."

Vikont oturduğu yerde iyice dikleşip onun uzun burnuna doğru baktı. "Bunu en çok sizin anlayacağınızı düşünürdüm; siz papaz olarak kralın kilisesinde bir nefersiniz, öğretene, öğrenene ve mâkul düşünen, kutsal ruhun ve ebedî kurtuluşun İsa'ya ulaşarak yakalanacağını bilen siz, *mest olmanın* en doğru ve en dinî terimlerden biri olduğunu gayet iyi bilirsiniz." Lord Iddesleigh tavuğundan bir parça yemek için durdu. "Siz ne dediğimi sanmıştınız?"

Masanın etrafında toplanmış olan adamlar bir süre Vikont'a baktılar. Lucy sıkıntıyla birinden diğerine bakıyordu. Her akşam yapılan bu söz savaşları artık yorucu olmaya başlamıştı. Babası konuşmaya başladı. "Bunu dine bir küfür zannetti." Ve kıkırdamaya başladı.

Bay Fletcher sessizce gülmeyi bir yana bırakıp kahkahalara katıldı. Eustace önce yüzünü ekşitti, ardından hafifçe güldü ama huzursuz görünüyordu.

Lord Iddesleigh gülümseyerek kadehini kaldırdığı sırada gümüş rengi gözlerim Lucy'ye dikti.

Elizabeth H oy t

Hem dine küfretmişti hem de son derece uygunsuz davranmıştı ve bu Lucy'nin umurunda bile değildi. Dudakları titriyor, ona bakarken nefesi kesiliyordu.
Çaresizlik içinde ona gülümsedi.

"BEKLE!" Ertesi sabah Simon sırtındaki ağrıyı göz ardı ederek evin önündeki basamaklardan aşağı atladı. Bayan Craddock-Hayes'in arabası evin yolundan çıkmak üzereydi. "Hey, bekle!" Sırtı yanmaya başlayınca koşmayı bırakmak zorunda kaldı. Ellerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi, başı aşağı sarkmıştı. Bir hafta önce olsaydı nefesi bile kesilmezdi.

Hedge arkasında, Craddock-Hayes evinin girişinde durmuş mırıldanıyordu. "Lord ya da değil, hiç fark etmez, aptal genç. Bıçklanacak kadar aptal, bir kızın peşinde koşacak kadar aptal. Bu kız Bayan Lucy bile olsa."

Simon onu tüm kalbiyle onayladı. Telaşı gerçekten komikti. Ne zaman bir kadının peşinden koşmuştu? Ama onunla konuşmaya ihtiyacı vardı; ona bir gece önceki bir beyefendiye yakışmayacak tavrını açıklaması gerekiyordu. Ya da bu sadece bahanesiydi. Belki de sadece onunla birlikte olmak istiyordu. Zamanın elinden akıp gittiğinin farkındaydı. Çok yakında Maiden Hill'de kalmak için öne sürdüğü tüm bahaneler tükenecekti. Ve meleşini bir daha göremeyecekti.

Neyse ki Bayan Craddock-Hayes çılgınlığını duymuştu. Atı koruluğa çıkmadan durdurdu ve oturduğu yerde dönüp arkasına baktı. Sonra atın başını çevirdi.

"Peşimden koşarak ne yapıyorsunuz?" diye sordu arabayı onun yanına sürerken. Hiç de etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Yaranız yeniden açılacak."

Bir Aşk AAasalı

Simon doğruldu, bir enkaz gibi görünmemeye uğraşıyordu.
"Sizinle biraz vakit geçirebilmek için ödenecek küçük bir bedel,
güzel Leydim."

Hedge gürültüyle homurdanıp kapıyı arkasından sertçe kapadı.
Lucy ise ona gülümsedi.
"Kasabaya mı gideceksin?" diye sordu.

"Evet." Başını yana eğdi. "Köy oldukça küçük. Orada ilginizi
çekebilecek herhangi bir şey bulabileceğinizi hiç sanmıyorum."

"Ah, seni şaşırtabilirim. Hırdavatçı, köyün ortasındaki haç,
tarihî kilise; bunların hepsi ayrı birer heyecan." Arabaya tırmanıp
yanına oturdu. "Benim sürmemi ister misin?"

"Hayır. Kate'i idare edebilirim." Atı -yani Kate'i- yürütmeye
başladı ve araba sarsılarak yola çıktı.
"Sana beni hendekten kurtardığın için teşekkür etmiş miydin?"

"Evet." Lucy ona bir göz atıp başını yeniden yola çevirdi,
şapkasının kenarından yüzünü tam olarak göremiyordu. "Sizi ilk
gördüğümde ölmüş olduğunuzu sandığımı söylemiş miydim?"

"Hayır. Böyle bir sıkıntı yarattığım için Özür dilerim."

"Ölmediğinize sevindim."

Keşke yüzünü görebilseydi. "Ben de."

"Ben..." Lucy sözünü yarıda kesip yeniden konuşmaya baş-
ladı. "Sizi bulmak gerçekten çok garipti. Son derece sıradan bir
gün geçirmiştim ve sonra yere bakıp sizi gördüm. Önce gözlerime
inanamadım. Benim dünyama uygun görünmüyordunuz."

Hâlâ öyleyim. Simon bu cümleyi yüksek sesle dile getirmedi.

"Büyülü bir yaratık bulmak gibi," dedi Lucy usulca.

"Ciddi bir hayal kırıklığı yaşamış olmalısın."

"Hangi anlamda?"

Elizabeth Hoyt

"Benim etten kemikten bir adam olduğumu görünce, büyülü bir şey olmadığımı anladığında yani."

"Ah! Bugünü günlüğüme kaydetmeliyim."

Bir tümseğin üzerinden geçerken ona çarptı. "Neden?"

"2 Aralık," dedi Lucy soğuk bir sesle. "Öğle yemeğinden hemen sonra, Iddesleigh Vikontu kendisi hakkında son derece alçak gönüllü bir yorum yaptı."

Simon ona bakarak tam bir salak gibi gülümsedi. "Tuş."

Lucy başını çevirmedi ama Simon yine de yanağındaki kıvrımı görüp gülümsediğini anladı. Dizginleri elinden almak için inanılmaz bir istek duydu, atı yolun kenarına sürüp, onu etten kemikten kollarının arasına almak için. Belki de onun gibi insan kılığına girmiş bir canavarı gerçek bir insana çeviren bir büyüsü vardı.

Ama bu, meleğini suça teşvik etmek olabilirdi.

Simon bunu yapmak yerine yüzünü kış güneşine çevirdi. Dondurucu rüzgâra rağmen dışarıda olmak güzeldi. Onun yanında oturmak da. Omsundaki ağrı aptal bir sızlamaya dönüşmüştü. Yarası yeniden açılmadığı için çok şanslıydı. Meleğini seyretti. Sırtı dimdik bir şekilde oturmuş dizginleri ustalıkla yönetiyordu, bir erkekle birlikteyken dramatik tavırlara bürünen alışık olduğu kadınlara hiç benzemiyordu. Çok sade, hasır bir şapka takmış ve sol kulağının altından sıkıca bağlanmıştı. Açık gri elbisesinin üzerine koyu gri bir pelerin giymişti, Simon onu üzerinde başka bir renkle hiç görmediğini düşündü.

"Hep gri giymenin belli bir sebebi var mı?"

"Ne?"

"Elbisen." Eliyle giysilerini işaret etti. "Hep gri giyiyorsun. Güzel, küçük bir güvercin gibi. Yasta değilsen neden hep gri giyiyorsun?"

Bir Aşk Masalı

kaşlarını çattı. "Bir kadının giysileri üzerinde fikir yürütmenin bir beyefendiye yakışmayacağını düşünüyorum: Londra'da kurallar farklı mı işliyor?"

Ah. Meleği bu sabah tam formundaydı.

Simon dirseğini onun arkasına koyarak öne doğru eğildi. Ona çok yakındı ve sıcaklığını göğsünde hissedebiliyordu. "Evet, aslında öyle. Mesela iki kişilik bir arabada bir erkekle birlikteyken kadının arabayı sürmesi, onun yanındaki beyefendiyle flört etmek istediği anlamına gelir,"

Lucy dudaklarını büzdü, ona bakmayı halâ reddediyordu.

Bu onu daha çok kıskırttı. "Bu kurala uymayan hanımlar hiç hoş karşılanmazlar. Hatta sosyetenin yaşlıları sıklıkla bu zavallı kayıp ruhlara bakıp olumsuz bir tavırla başlarını sallarlardı."

"Çok kötüsünüz."

"Korkarım öyleyim," Simon içini çekti. "Ama cahil bir taşrada olduğumuz için bu kuralı göz ardı edebilirim."

"Cahil mi?" Lucy dizginleri şaklattı ve Kate adımlarını hızlandırdı.

"Cehalet konusunda ısrarlıyım."

Lucy ona kötü bir bakış attı.

Simon parmağını Lucy'nin omurgasında gezdirdi. Lucy gerildi ama sesini çıkarmadı. Simon bir gece önce parmaklarının dilinde bıraktığı tadı hatırladı ve farklı bir anatomik yapıya sahip olan yeri sertleşti. Onun bu dokunuşu, kabullenışı herhangi bir kadının bariz bir şekilde kurlaşmasından çok daha seksiydi. "Şehirde olsaydık beni suçlayamazdın, tam tersine kızaran kulaklarıma eğilip müstehcen şeyler söylemek zorunda kalırdın."

Lucy içini çekti. "Bütün bu saçmalıktan önce sormuş olduğunuz soruyu bile unuttum."

Elizabeth Hoyt

Simon patavatsızlık olduğunu bile bile sırttı. O da en son ne zaman bu kadar çok eğlendiğini unutmuştu, "Neden sadece gri giyiyorsun? Griye karşı değilim, ayrıca sana gizemli ve kutsal bir hava katıyor."

"Rahibeye mi benziyorum?" Kaşları iyice çatılmıştı.

Araba başka bir tümseğin üzerinden geçince omzu omzuna çarptı.

"Hayır, güzel kız. Son derece dolambaçlı yollardan ve imalar yardımıyla senin beni günahlarımdan arındırmak için cennetten yollanmış bir melek olduğunu söylemeye çalışıyorum."

"Gri giyiyorum çünkü kir göstermiyor." Gözlerini ona dikti. "Ne tür günahlar işledin?"

Simon ona doğru eğildi, gizli bir şey paylaşacak gibiydi, bu arada gül kokusunun bir kısmını da almayı umuyordu. "Griye renk denmemesini öneriyorum çünkü gri bir renk değildir, rengi yoktur." Gözleri kısılmıştı, bakışları tekin değildi.

Ardından geri çekilip içini çekti. "Günahlarıma gelince, sevgili Leydim, bir meleğin önünde konuşulacak türden değiller."

"O zaman onları nasıl yargılayacağım? Ve gri bir renktir."

Simon bir kahkaha attı. Kollarını iki yana açıp şarla söylemek istiyordu. Bunun sebebi taşra havası olmalıydı. "Leydim, ben sizin iyi niyetli yargılama gücünüzün Sofokles'i bile dize getireceğine inanıyorum. Ve bu nedenle gri de bir renktir."

Lucy öksürdü. "Ya günahlarınız?"

"Günahlarım oldukça fazla ve telafi edilemez günahlardır." Zihninde Peller'ın çaresizce açılan kolu ve kendi kılıcının onu kesen görüntüsü belirdi; kan ve havaya saçılan parmaklar. Simon gözlerini kırıştırıp dudaklarına bir gülümseme oturttu. "Günahlarımı

Bir Aşk Masalı

bilenler," dedi usulca, "beni görünce burnu ya da kulağı düşmüş bir cüzzamlı görmüş gibi korkup kaçıyorlar."

Lucy gözlerini ona dikti, çok sessiz ve çok masumdu. Cesur küçük melek onun iğrençliğinden etkilenmemişti. Simon onun sırtını yeniden dikkatle ve gizlice okşamaktan kendini alamadı. Lucy'nin gözleri büyüdü.

"Ve kaçmalılar da," diye devam etti. "Mesela şapkamı takmadan asla evden çıkmam."

Kaşları çatıldı. Şu an şapkası yoktu.

"Londra'da," diye açıkladı.

Ama Lucy şapkalar konusunda endişelenemiyordu. "Neden telafi edilemez olduklarını düşünüyorsunuz? Gerçekten pişman olurlarsa bütün insanlar günahlarından arınabilirler."

"Dedi Tanrı'nın Meleği." Ona iyice yaklaştı, başını şapkasının altına uzatıp saçlarının gül kokusunu içine çekti. Erkekliği hareketlendi. "Ama ya ben cehennemden gelen bir şeytansam ve senin dünyana ait değilsem, melek?"

"Ben melek değilim." Yüzünü havaya kaldırdı.

"Ah, evet, öylesin," diyerek nefes aldı. Dudakları saçlarına sürtündü, bir an delirerek onu öpebileceğim düşündü, bu kızın dudaklarını kendi lanetli ağzına hapsedip onu yoldan çıkarabilirdi. Araba virajı alırken sallanınca Lucy başını çevirdi ve o an sona erdi.

"Ne kadar bağımsızsın?" diye mırıldandı Simon.

"Taşra kızları öyle olmak zorunda, tabii bir yerlere gitmek istiyorlarsa," dedi Lucy hafifmeşrep bir tavırla. "Her gün evde oturup bir şeyleri yamamakla mı meşgul olduğumu düşünüyordunuz?"

İşte bu tehlikeli topraklardı. İki gece önce, ona kızıp odayı terk ettiği gece de konu buydu. "Hayır, pek çok görev ve yeteneğinin olduğunun farkındayım, bunun köyün en güçsüzüne yardım etmekle

Elizabeth Hoyt

sınırlı olmadığının da farkındayım. Londra'nın kadın valisi olma yeteneğine sahip olduğundan en ufak bir şüphem bile yok ama bu gibi şeyler bu küçük köyden ayrılmanı gerektirir ve buradakilerin sen olmadan yaşayabileceklerinden şüpheliyim."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi samimiyetle. "Sen şüphe duymuyor musun?"

"Bence herkes ben olmadan da başının çaresine bakabilir," dedi Lucy tutkusuz bir tavırla. "Benim yerimi herhangi bir kadın doldurabilir, bundan eminim."

Simon kaşlarını çatı. "Kendini biraz hafife almıyor musun?"

"Sorun bu değil. Burada yaptığım yardımları bir başkası da yapabilir."

"Hımm." Güzel profilim inceledi. "Burada sana ihtiyacı olanları bırakmaya karar verirsen ne yapmayı düşünüyorsun?"

Cevabı düşünürken dudakları aralandı. Simon daha da yaklaştı. Ah, bu masumiyeti nasıl da günaha davet etmek istiyordu! "Londra pistlerinde mor terliklerle dans mı edeceksin? Arap sahillerine ipek yelkenlerle mi gideceksin? Zekâsı ve güzelliğiyle ünlü bir salon kadını mı olacaksın?"

"Kendim olacağım."

Gözlerini kırıştırdı. "Zaten kendinsin, güzel ve ciddisin."

"Öyle miyim? Bu sizden başka kimsenin dikkatini çekmedi."

O ciddi topaz gözlerin içine bakıp bir şeyler söylemek istedi. Hepsini dilinin uçundaydı ama nedense konuşamadı.

Lucy ileriye baktı. "Maiden Hill'e varmak üzereyiz. Bakın, kilise orada." Eliyle gösterdi.

Simon gözlerini gösterdiği yere dikip sakinleşmeye çalıştı. Gitme zamanı çoktan gelmişti. Burada biraz daha kalırsa bu baki

Bir Aşk AAasalı

reyi baştan çıkaracaktı; bütün yaşamı boyunca bunu ispatlamıştı, arzularına karşı koyma yeteneğine sahip değildi. Kahretsin, bazen üstüne bile giderdi. Ama bu kez değil. Bu kadınla değil. Onu seyretti, arabayı köye doğru sürerken kaşlarını çatmıştı. Koyu renkli saç lülelerinden biri aşağı düşmüş, bir sevgilinin eli gibi yanağını okşuyordu. Bu kadına karşı arzularına yenik düşerse iyi ve güzel bir şeyi mahvedecekti. Bu iğrenç dünyada asla bulamadığı bir şeyi...

Böylesi bir yıkımla yaşamını sürdüremeyeceğini düşündü.

LUCY İÇİNİ ÇEKEREK SUYA GÖMÜLDÜ. Çok da gömülemedi, su ancak kalçasına kadar yükseliyordu ama yine de şu an bu bile ona oldukça konforlu geliyordu. Evin arkasındaki küçük odadaydı, annesinin odasında. Onu üst kata çıkarmadığı halde Hedge bu "anlamsız" tekneye su getirirken söyleniyordu.. Oda mutfaktan sadece birkaç adım uzaklıktaydı ve bu nedenle banyo yapmak için en uygun yerdi. İşi bittikten sonra suyun boşaltılması gerekiyordu ama Lucy bu akşam Hedge ile Betsy'ye tekneyi ertesi sabah boşaltabileceklerini söylemişti. Gidip uyuyabilirlerdi, böylelikle etrafında sabırsızca dolanan hizmetkârlar olmadan huzur içinde suda yatabilecekti.

Boynunu teknenin kenarına dayayıp tavana bakmaya başladı. Alevler eski duvarların üzerinde gölgeler yaratıyor ve kendini daha rahat hissetmesini sağlıyordu. Babası bu akşam yemeğe Doktor Fremont'a gitmişti, muhtemelen hâlâ politika ve tarihten bahsediyorlardı. Lord iddesleigh ise Bay Fletcher'ı ziyaret etmeye hana, gitmişti. Bu gece izin verdiği hizmetkârlar sayılmazsa evde yalnızdı.

Gül ve lavanta kokuları her yanını sarmıştı. Elini kaldırıp parmaklarından süzülen suları seyretti. Lord Iddesleigh'yi bulduğu

g

ü

babasının evine bakıp yardım işlerini yapmaktan ve Eustace'la flört etmekten daha fazlasının olduğunu çok da düşünmemişti. Neden papazın karısı olmakla yetinmiyordu? Daha fazlasını istediğini neden daha önce fark etmemişti? Bu, bir rüyadan uyanmak gibi bir şeydi. Aniden daha önce karşılaştığı kimseye benzemeyen göz alıcı bir adam çıkmıştı karşısına. Havası ve kostümleriyle neredeyse efemine bir görüntüye sahip olan ama bir yandan da son derece erkeksi olmayı başaran, bakışlarıyla ona farklı şeyler hissettiren bir adam.

Onu sarsmış ve üzerine gelmişti. Normal bir tanışıklıktan fazlasını talep etmişti. Tepkisini görmek istemişti. Ona bugüne kadar hissetmediği bir şekilde yaşamı hissettirmişti. O gelmeden önce kesinlikle bir uyurgezerdi. Sabahları onunla konuşma isteğiyle yataktan kalkıyor, kendisini kızdıran ya da güldüren saçmalıkların tok sesiyle dudaklarından dökülüştüğünü duymak istiyordu. Onun hakkında her şeyi öğrenmek, gümüş rengi gözlerine zaman zaman o hüznü yerleştiren şeyi bilmek, alaycılığının ardında gizli olanı görmek ve onu güldürmek istiyordu.

Dahası da vardı. Onun dokunuşlarını istiyordu. Geceleri dar yatağında uyumadan önce ona dokunduğunu, uzun parmaklarını yanaklarında gezdirdiğini hayal ediyordu. O geniş dudakların kendisinininkileri örttüğünü.

İç i ürpererek derin bir nefes aldı. Yapmamalıydı, bunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Gözlerini kapadı ve şu an burada olsaydı neler olurdu diye hayal kurmaya başladı. Lord Iddesleigh.

Simon.

Islak ellerini sudan çıkarıp, sular yavaş yavaş damlarken ellerini onun elleri olarak hayal ederek köprücük kemiğine götürdü, Titredi. Tüyleri diken diken oldu. Göğüs uçları sıcak suyun üzerine yükseldi, kabarmışlardı. Parmaklarınaşğılara kayd ı, teninin

Bir Aşk AAasalı

yumuşaklığını, suyun ıslaklığını hissetti. Parmaklarını dolgun göğüslerinin etrafında gezdirdikten sonra tepe noktalarına dokundu. Çıplak göğüslerini ve sertleşmiş meme uçlarını görürdü mutlaka. Bu düşünce dudaklarını ısırmasına yol açtı. Yavaşça parmaklarını göğüs uçlarına çarptı ve bu, kasıklarının gerilmesine sebep oldu. Onu görseydi... Baş ve işaret parmaklarıyla göğüs uçlarını sıktı. İnledi.

Ve bir anda fark etti. Sonsuzluk kadar süren bir an donakaldı ve yavaşça gözlerini açtı.

Kapıda duruyordu, gözleri onunkilere kilitlenmişti; ateşli, aç ve son derece erkeksi. Sonra bakışlarını aşağı indirerek kararlı bir şekilde onu inceledi. Kıpırmızı yanaklarından çıplak göğüslerine, hâlâ bir şey sunar gibi kıvrık duran ellerine ve suyun güçlükle saklayabildiği aşağı bölgelere baktı. Bakışlarını çıplak vücudunun her yerinde hissediyordu. Burun delikleri hızla açılıp kapanmaya, elmacık kemikleri kızarmaya başlâmıştı. Ona yeniden baktı ve gözleri buluştu. Bu bakışlarda hem kurtuluşu hem de laneti gördü. O an umurunda bile değildi. Simon'ı istiyordu. Arkasını dönerek odadan çıktı.

SIMON BASAMAKLARI ÜÇER ÜÇER KOŞARAK ÇIKTI, kalbi son hızla atıyor, sertleşmiş organı çok yoğun bir acı veriyor ve nefesini kesiyordu. Tanrım! Delikanlılık çağında hizmetçileri elleyen uşakları gizlice seyrettiği günlerden beri böyle bir duruma düşmemişti. On dört yaşındayken sabah, öğlen ve akşam aklındaydı; kukular ve içine nasıl gireceği.

Kendini odasına atıp kapıyı arkasından kapadı. Başını kapıya dayayarak nefesini düzeltmeye çalıştı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Anlamsız bir şekilde omzunu ovdu. O eski günlerden sonra sayısız kadınla yatmış, bazılarıyla tek gecelik ilişkiler yaşamış, bazılarıyla bir süre birlikte olmuştu. Kadının müsait olduğu anda gönderdiği.

Elizabeth Hoyt

sinyalleri çok iyi tanırdı. Tam bir kadın uzmanıydı. Ya da öyle olduğunu düşünüyordu. Şu andaysa kendini on dört yaşındaki bir erkek çocuğu gibi hissediyordu; heyecanlı ve korkak.

Gözlerini kapadı ve hatırladı. Christian'la yenmesi mümkün olmayan bir yemeği paylaşmış ve evin sessizliğe gömülmüş olduğunu düşündüğü bir saatte dönmüştü. Herkesin yattığını sanmıştı. Hedge bile onu karşılamak üzere ayakta değildi; gerçi onu tanıdığı için bu pek de sürpriz olmamıştı. İlk basamağı çıkmak üzereyken tereddüt etmişti. Onu küçük odaya çekenin ne olduğunu bilmiyordu. Belki de hayvani erkeklik dürtüsü onu orada bulacağını ve ne göreceğini biliyordu. Ne olursa olsun gafil avlanmıştı. Lut'un karısı gibi bir tuz sütununa dönüvermişti.

Ya da bu durumda bir şehvet sütunu da denebilirdi.

Banyoda Lucy'yi görmek, açık renkli teninden tüten buharlar, şakaklarında lüle lüle olmuş saçları. Başı geriye atılmış, dudakları nemli ve aralık...

Simon inleyerek pantolonunun önünü açtı, gözleri hâlâ kapalıydı.

Boynu arkaya doğru gerilmişti, boğazında atmakta olan damarı görebiliyordu, bembeyaz ve yumuşacıktı. Bir damla su, istiridye kabuğunun içindeki inci gibi köprücük kemiklerinin ortasındaki boşluğa damladı.

Elini bacaklarının arasında bulunan sertliğe sardı ve yukarı doğru çekti, derisi parmaklarının etrafında toplanmıştı.

Onun o muhteşem, beyaz ve çan biçimli çıplak göğüsleri, küçük elleri tarafından *avuçlanmış*...

Hızla aşağı indirince eli sızan sıvısıyla nemlendi.

Parmakları pembe, kabarmış meme uçlarının üzerinde, banyo yaparken onlarla oynuyor ve kendini uyarıyordu.

Bir Aşk Masalı

Hayalarımı sol eliyle avuçlarken sağ eliyle diğer hareketi hızla yapmaya devam etti.

Seyrederken meme uçlarım sıkıştırmıştı, onları çekiştirip, uzatmak ve...

"Ahhh, *Tanrım!*" Sarsıldı, kalçalarını bilinçsizce oynatıyordu.

Lucy zevkle inlemişti.

Simon içini çekerek başını kapıya yasladı ve nefesini yeniden dengelemeye çalıştı. Yavaşça mendilini çıkarıp elini sildi, kendinden nefret etmemeye çalışıyordu. Şifonyere yürüdü ve oradaki su dolu kaba yaklaştı. Yüzünü suya sokup boynunu yıkadı.

Kontrolünü kaybetmek üzereydi.

Dudaklarından bir kahkaha kopup sessiz odada yankılandı. Artık kontrolünü kaybetmişti. Ona ertesi sabah ne söyleyeceğini Tanrı bilirdi, banyosunda seyrettiği meleşine, mahremiyetini çaldığı meleşine. Simon acıyla doğruldu, yüzünü kuruladı ve soyunmadan yatağına uzandı.

Ayrılma zamanı çoktan gelmişti.

Bölüm Altı

Lucy gri yün pelerinini omuzlarına her zamankinden daha sıkı sardı. Rüzgâr bu sabah çok sertti. Buz gibi parmaklarıyla eteğinin altına doluyor, kemiklerine işliyordu. Normalde dışarı çıkmayı göze almayacağı bir hava vardı, özellikle de yürüyerek; ama yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacı vardı ve ev erkek doluydu. İşin doğrusu, babası, Hedge ve Simon vardı ama bunların ikisiyle konuşmak istemiyordu ve Hedge de en iyi şartlarda bile sinirini bozuyordu. Bu yüzden taşrada dolaşmak yerinde bir kararmış gibi görünüyordu.

Lucy yerdeki çakıllardan birini tekmeledi. İnsan, gördüğü son şeyin çıplak bedeni ve, okşamakta olduğu göğsü olduğunu bile bile öğle yemeğinde aynı adamın karşısına nasıl otururdu? Bu kadar utanmasa Patricia'ya soracaktı. Arkadaşının bu soruya verilecek bir cevabı olurdu mutlaka, doğru ya da yanlış. Belki de Patricia bu berbat durumu pek önemsememesi ve endişelenmemesi gerektiğini söyleyecekti. Bir önceki gece onu gördükten sonra çok korkunç, şeyler olabilirdi. Korkunç ama harika, gizli ve yaramazlıkla dolu. Onun kendisine bakmasından hoşlanmıştı. Dürüst olması gerekiyorsa, onun kalmasını dilerdi. Kalmasını ve...

Arkasından hızlı ve güçlü bayak sesleri duyuldu.

Bir Aşk Masalı

Lucy bir anda yolda yalnız, olmadığını fark etti, görünürde bir kulübe de yoktu. Maiden Hill genelde durgun bir bölgeydi ama yine de... Ona yetişmeye çabalayanın kim olduğunu görmek için arkasına döndü.

Gelen bir haydut değildi.

Hayır, çok daha kötüsüydü. Simon. Neredeyse yeniden arkasını dönüyordu:

"Bekle." Sesi kısık çıkmıştı. Ağzını tekrar açtı ama son hızla kapadı, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

Onun bu alışılmadık dil tutulması, Lucy'nin kendini daha iyi hissetmesine sebep oldu. O da kendisi kadar utanmış olabilir miydi? Birkaç adım ötesinde durdu. Başı çıplaktı, peruk ya da şapka takmamıştı; hiç konuşmadan ona bakıyordu, gri gözlerinde özlem vardı. Onda olan bir şeye çok ihtiyacı varmış gibiydi. Lucy tereddütlü bir tavırla konuştu. "Tepelere doğru yürüyüşe çıktım, bana eşlik etmek ister misiniz?"

"Evet, lütfen, başışlayıcı melek."

Bir anda her şey yoluna girmişti. Yeniden yola koyuldu, Simon da adımlarını ona uydurdu.

"Baharda bu ağaçlar çan çiçekleriyle kaplanır." Eliyle etraftaki ağaçları gösterdi. "Bu mevsimde, her şey kasvetliyen gelmeniz büyük bir şanssızlık."

Simon, "Bir dahaki sefere yaz aylarında tuzağa düşürülmek için elimden geleni yaparım," diye mırıldandı.

"Aslında, bahar aylarında."

Simon gözlerini ona dikti.

Lucy alaycı bir edayla gülümsedi. "Çan çiçekleri o zaman açıyor."

Elizabeth H oy t

"Küçükken annem David'i ve beni, kış boyunca evde sıkıntıdan patladıktan sonra baharda piknik yapmaya buraya getirirdi. Babam çoğu zaman denizde olurdu. David'le birlikte kollarımıza sığdırabilirdik kadar çok çan çiçeği toplayıp onun kucağına atardık."

"Kulağa sabırlı bir annemiş gibi geliyor."

"Öyleydi."

"Ne zaman öldü?" Sesi yumuşak ve samimiydi.

Lucy bu adamın onu çoktan en kırılgan haliyle görmüş olduğunu bir kez daha hatırladı. Gözlerini uzak bir noktaya dikti. "On bir yıl önce. On üç yaşındaydım."

"Ebeveyn kaybetmek için zorlu bir yaş."

Ona baktı. Ailesiyle ilgili bir tek ağabeyinden bahsetmişti. Kendi hikâyesini anlatmadan onunkini öğrenmeye çabıyormuş gibi bir hali vardı. "Anneniz yaşıyor mu?" Unvan ona geçtiğine göre babasının ölmüş olduğu aşikârdı.

"Hayır. O birkaç yıl daha önce..." Durdu.

"Daha önce?"

"Ethan'ı, ağabeyimi kaybetmeden önce öldü. Neyse ki." Başını arkaya doğru atıp yapraksız ağaçları dallarını seyretebilmeye başladı, bambaşka bir yere de bakıyor olabüirdi. "Ethan onun göz bebeğiydi. Onun en büyük başarısı, yeryüzündeki en sevdiği kişiydi. O herkesi nasıl cezbedeceğini -genç yaşlı fark etmez- çok iyi bilirdi ve insanları yönetirdi. Civardaki çiftçiler sorunlarını çözmesi için ona gelirlerdi. Hayatım boyunca onu sevmeyen bir kişi bile görmedim."

Lucy onu izledi. Ağabeyinden bahsederken sesi son derece duygusuz çıkıyordu ama beline koymuş olduğu elleri yavaşça kasılıyor ve yumruk haline geliyordu. Bu hareketinin farkında mıydı acaba? "Ondan mükemmellik timsaliymiş gibi bahsediyorsunuz."

Bir Aşk AAasalı

"Öyleydi. Ama fazlasına da sahipti. Çok daha fazlasına. Ethan hiç düşünmeden yanlış ile doğruyu birbirinden ayırabilirdi. Bunu çok az insan yapabilir." Başını aşağı eğip ellerine baktı, işaret parmağım çekiştirmeye başladığını görünce de ellerini arkasında birleştirdi.

Lucy bir ses çıkarmış olmalıydı.

Simon ona baktı. "Ağabeyim yeryüzündeki en ahlaklı insandı."

Lucy kaşlarını çatarak bu mükemmel ölü insanı düşünmeye başladı. "Size benziyor muydu?"

Simon rahatsız olmuş gibiydi.

Lucy kaşlarını kaldırıp beklemeye başladı.

"Aslında benziyordu." Hafifçe gülümsedi. "Ethan benden biraz daha kısaydı -en fazla üç santim- ama daha iri ve daha kiloluydu.

"Saçları?" Onun neredeyse renksizmiş gibi görülecek kadar açık olan saçlarına baktı. "O da sarışın mıydı?"

"Evet." Avucunu başının üzerinde gezdirdi. "Ama bukleleri daha altın sarıydı. Onları uzatırdı, peruk ya da pudra kullanmazdı. Sanırım onlarla gurur duyardı." Muzır bir tavırla gülümsedi.

Lucy de ona gülümsedi. Onu bu haliyle seviyordu; alaycı, kaygısız... Bir anda tüm kaygısızlığına rağmen nadiren huzurlu olduğunu fark etti,

"Gözleri masmaviydi," diye devam etti. "Annem bunun en sevdiği renk olduğunu söylerdi."

"Sanırım ben griyi tercih ediyorum."

Simon keyifle eğildi. "Leydim beni onurlandırıyor."

Lucy ona cevap olarak küçük bir reverans yaptı ye bir sonraki sorusunu sormadan önce ciddi tavrını takındı. "Nasıl öldü?" Durdu ve onu da durdurdu. Başını kaldırıp yüzüne baktı.

Elizabeth Hoyt

İçten içe savaşır gibiydi; o güzel, buz grisi gözlerin üzerindeki kaşlar birleşmişti. "Ben..."

Yanından vızıldayarak bir böcek geçti ve onu büyük bir gürültü izledi. Simon onu kolundan tuttuğu gibi hendeğin içine itti. Lucy kalçasının üzerine düştü, acı ve şaşkınlık birbirine karışmıştı, Simon yanına gelip onu toprağın ve kurumuş yaprakların içine doğru bastırdı. Lucy başını yana çevirerek nefes almaya çalıştı. Sırtında bir at oturuyordu sanki.

"Kıpırdama, lanet olası." Elini başının üzerine koyup aşağı doğru bastırdı. "Biri bize ateş ediyor."

Lucy ağzına giren yaprağı tükürdü. "Bunu anladım."

Simon kulağının dibinde garip bir şekilde kıkırdadı. "Mükemmel melek." Nefesi çay ve nane kokuyordu.

Bir atış daha yapıldı. Omzunun birkaç santim Ötesindeki yapraklar havaya savruldu.

Oldukça sunturlu bir küfür savurdu. "Yeniden dolduruyor."

"Nerede olduğunu söyleyebilir misin?" diye fısıldadı Lucy.

"Yolun karşısında bir yerde, tam bulunduğu noktayı kestiremiyorum. Sus."

Lucy nefes alamama probleminin yanı sıra her an vahşice öldürülebilme sorunuyla da karşı karşıya olduğunu anladı; hem de Simon onun üzerindeyken. Mükemmel bir sıcaklığı vardı. Çok hoş kokuyordu; erkeklerin çoğu gibi tütün kokmuyordu, daha egzotik bir kokusu vardı. Sandal ağacı olabilir miydi? Kollarını ona sarıp rahat ettirmeye çalıştı.

"Dinle." Simon dudağını Lucy'nin kulağına yapıştırdı, her kelimesiyle birlikte dudakları onu okşuyordu. "Bir sonraki atışın ardından koşacağız. Bir tabancası var ve onu doldurmak zorunda. O..." Yüzünden biraz ilerisine bir kurşun isabet etti.

Bir Aşk AAasalı

"Şimdi!"

Simon onu ayağa kaldırdı ve Lucy daha emrin ne olduğunu anlayamadan önünden koşmaya başladı. Nefes nefese ona uyum sağlamaya çalışıyor, bir yandan da kürek kemiklerinin ortasına bir kurşun yemeyi bekliyordu. Bir silahı doldurmak ne kadar sürerdi ki? Sadece birkaç saniye. Nefesi canını acıtıyor, göğsünü yakıyordu.

Simon onu önüne doğru itti. "Git! Ağaçların arasına... koşmaya devam et."

Onu bırakmaya mı karar vermişti? *Tanrım, ölecekti.*

"Ama..."

"Benim peşimde." Ateş püsküren gözleriyle ona baktı. "Seninle birlikteyken kendimi savunamam. Hemen git!"

Son sözüne cevap olarak bir silah sesi daha duyuldu. Lucy dönüp koşmaya başladı; arkaya bakacak cesareti yoktu, duracak cesareti de. Ağaçların soğuk karanlığına dalınca hıçkırdı. Son hızla koşmaya devam etti; yerdeki tümseklerde tökezliyor, dallar pelerinini tutuyor, korku ve endişe dolu yaşlar gözlerinden süzülüyordu. Simon orada kalmıştı, silahsız bir şekilde silahlı bir adamın karşısına çıkacaktı. Ah, Tanrım! Geri dönmek istedi ama bunu başaramadı; yoluna çıkmadığı takdirde saldırganına karşı bir şansa sahip olabilirdi.

Arkasında güçlü ayak sesleri duydu.

Lucy'nin yüreği ağzına geldi. Saldırganına döndü, ellerini havada yumruk yapmıştı.

"Şişşt, benim." Simon onu göğsüne bastırdı, nefesi yüzünü dağlıyordu. "Her şey yolunda. Çok cesursunuz, Leydim."

Lucy başını onun göğsüne yasladı ve kalp atışlarını duydu. İki eliyle ceketinin yakasına yapıştı. "Yaşıyorsun."

"Evet, elbette. Korkarım benim gibi adamlar asla..."

Elizabeth Hoyt

Durdu çünkü Lucy hıçkırığını tutmayı başaramamıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı daha ciddi bir sesle. Lucy'nin başını kaldırıp yüzündeki yaşları parmaklarıyla silmeye başladı. Endişeli, yorgun ve ne yapacağını bilmez bir haldeydi. "Ağlama, hayatım. Buna değmem, gerçekten değmem."

Lucy gözyaşlarından kurtulmak için gözlerini kırptırırken kaşlarını çatı. "Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

"Çünkü bu doğru."

Lucy başını iki yana salladı. "Benim için çok değerlisin ve istediğim sürece senin için ağlayabilirim."

Simonin ağzının kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ama onun bu aptalca sözleriyle dalga geçmedi. "Gözyaşların beni aptala çevirdi." Lucy gözlerini kaçırdı, şu an ona bakamazdı. "Tetikçi ne oldu..."

"Sanırım gitti," diye mırıldandı Simon. "Sırtı eğik, yaşlı gri bir atm çektiği küçük bir çiftlik arabası yolda beliriverdi. İçinde işçiler vardı, bu tetikçiye korkutmuş olmalı."

Lucy bir kahkaha attı. "Jones'lar. Hayatlarında ilk kez bir işe yaradılar." Sonra aklına yeni bir şey geldi ve ona doğru eğilip incelemeye başladı. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Ona gülümsedi ama aklı başka yerdeydi, Lucy bunu gözlerine bakarak arılayabiliyordu. "Eve gitsek iyi olacak, sonra da..." Bekledi ama Simon devam etmedi, düşünüyordu.

"Sonra ne?" diye üsteledi.

Başını çevirirken dudakları yanağında gezinince, Lucy dediklerini duymakta zorlandı. "Sonra buradan ayrılmam gerekiyor. Seni korumak için."

Bir Aşk Masalı

"ATEŞ Mİ EDİLDİ?" ALBAY CRADDOCK-HAYES bir saat sonra kükrüyordu.

Simon bir anda karşısında otuz yıl boyunca bir sürü adamı ve gemiyi idare etmiş olan o ters adamı gördü. Pencerelerin üzerinde bulunan baklava desenlerin yerlerinden fırlayacağından korktu. Craddock-Hayes evinin resmî oturma odasında oturuyorlardı. Burası gayet hoş dekore edilmişti; mor ve krem çizgili perdelerle aynı renkteki koltuklar odanın değişik yerlerine serpiştirilmişti, şöminenin üzerinde güzel, porselen bir saat duruyordu; tabii Simon Lucy'nin evin arka kısımdaki küçük oturma odasını buraya tercih ederdi.

Ama seçim hakkı verilmemişti.

"Benim kızım, kadınlığın güzel çiçeği, uysal, itaatkâr yavrum." Albay odayı boydan boya geçti, sözlerini vurgulamak için kollarını ciddiyetle sallıyor, ayakları sertçe yere vuruyordu. "Dünyadaki en masum yaratık, hayatını koruma altında geçirmiş, doğduğu evden iki kilometre öteye gitmemiş. Ha! Maiden Hill'de çeyrek asırdır tek bir cinayet olmadı. Yirmi beş yıl! Ve sonra sen ortaya çıktın."

Albay şömine ile denizle ilgili birtakım bibloların yerleştirilmiş olduğu masanın arasında durdu. Derin bir nefes aldı. "Alçak herif!" diye patladı, Simon'ın kaşlarını yolacaktı neredeyse. "Serseri! Aşağılık! İngilizleri, şeylerini tehlikeye atan rezil, ah, eee..." Dudakları hâlâ gerekli kelimeleri arıyordu.

"Kızlarını," diye tamamladı Hedge.

Çayı Hedge getirmişti, Betsy ya da Bayan Brodie değil; kadınların Simon'ın yardımına koşmasını engellemek istediği Ortadaydı. Hedge gümüş takımları elinden bırakmayarak onları dinlemeye devam ediyordu.

Elizabeth Hqyt

Albay ateş püskürmeye devam etti. "*Hanımlarım.*" Öfkesini Simon'a yöneltti. "Bugüne kadar böylesi bir hainlikten korkmak aklıma bile gelmemişti, bayım! Kendinizi savunmak için ne söyleyeceksiniz? Ha? Ha?"

"Son derece haldi olduğunuzu söyleyeceğim, Albay." Simon üzgün bir şekilde oturduğu koltukta arkasına yaslandı. "Uysal ve itaatkâr bölümü dışında tabii. Saygısızlık etmek istemem ama Bayan Craddock-Hayes uysal ve itaatkâr sıfatlarıyla tanımlanmamak"

"Bu ne cesaret bayım, hem de kızımın neredeyse ölümüne sebep olmanıza rağmen!" Yaşlı adam yumruğunu onun bulunduğu tarafa doğru salladı, yüzü morarmaya başlamıştı, "Ha. Daha fazla vakit kaybetmeden eşyalarınızı toparlayıp evimden ayrılmanızı istiyorum. Buna daha fazla katlanmayacağım, Lucy burada herkes tarafından sevilir ve sayılır. Gerekirse sizi üzeriniz katran ve tüylerle kaplı olarak köyün dışına sürdürürüm!"

"Vay!" Hedge, Albay'ın konuşmasına kendini kaptırmış ve duygularını dışa vurmuştu; bunun sebebi Lucy'ye olan sevgisi miydi, yoksa bir asili katran ve tüy içinde görme sevdası mı, belli değildi.

Simon içini çekti. Baş ağrımaya başlamıştı. Bu sabah hayatının en büyük korkularından birini yaşamış, kurşunlardan birinin yanındaki muhteşem yaratığa bir zarar verip vermeyeceğini düşünmüştü. Böyle bir şeyin olması onu delirtirdi, onu koruyamama korkusu içini yiyip bitirmişti. Başkasının hayatı için bir kez daha bu duyguları yaşamayı ye böylesi bir acıyı çekmeyi hiç istemiyordu. Lucy'nin yumuşak vücudu toprak ile kendi vücudu arasındaydı ve o zamandan beri ayakları tam olarak yere değmiyordu. Ve bu his gerçekten de yürek durdurucu güzellikteydi. Asla yapmayacağına yemin ettiği şey olmuştu; yüzü ona dönük, kalçası kasıklarının altında... Kendi hatasından kaynaklanan bu dehşet anının ortasında, onun yaşamını tehlikeye atmış olduğu anlarda, aralarında

Bir Aşk AAasalı

o kaim İngiliz kumaşı varken bile ona tepki vermişti. Gerçi, Simon meleşinin onu ölmüş olsaydı bile diriltebileceğini biliyordu artık ve bunun din ya da inançla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

"Bayan Craddock-Hayes'i tehlikeye attığım için gerçekten çok özür dilerim, Albay," dedi. "Şu an size bir anlam ifade etmese de, onun başına herhangi bir kötülüğün geleceğini tahmin etmiş olsaydım bunun olmasındansa için bileklerimi kesmeyi yeğlerdim."

"Pıffft." Hedge garip bir ses çıkardı, bir anlamı olmasa da etkileyiciydi.

Albay bir süre ona baktı. "Ha," dedi sonunda. "Güzel sözler, bunları söylerken ciddi olduğunuzu umuyorum."

Hedge ırkılmıştı ya da en azından Simon öyle hissetmişti.

Simon başını kaldırdı. "Henry'ye eşyalarımı toplamasını söyledim, handa kalan Bay Fletcher'a da haber yolladım. Bir saate kadar yola çıkmış olacağız."

"Güzel." Albay oturup onu süzmeye başladı.

Hedge hızlıca bir fincan çay verdi.

Yaşlı adam onu geri gönderdi. "O sintine suyunu getirme. Adam gibi brendi getir."

Hedge dolabı açtı ve yarısına kadar amber rengi sıvıyla dolu olan kesme cam sürahiyi getirdi. İki kadehi doldurup onlara verdikten sonra sürahiye bakmaya devam ederek durdu.

"Al, hadi al," dedi Albay.

Hedge kendine de bir parmak kadar doldurup elinde kadehle beklemeye başladı.

"Kadınlara," dedi Simon.

"Ha," diye homurdandı yaşlı adam ve içti.

Elizabeth Hoyt

Hedge brendisini bir dikişte bitirip gözlerini kapadı ve omuz silkti. "Mükemmel bir şey."

"Gerçekten de öyle. Sahilde bir kaçakçı tanıyorum," diye mırıldandı Albay. "Siz ayrıldıktan sonra Lucy hâlâ tehlikede olacak mı?"

"Hayır." Simon başını koltuğun arkasına yasladı. Brendi iyiydi ama başı daha kötü olmuştu. "Benim peşimdelere, buradan ayrıldığım anda çakal gibi kokumu takip edeceklerdir."

"Bu katilleri tanıdığınızı kabul ediyorsunuz yani."

Simon başını salladı ve gözleri kapandı.

"Sizi ölüme terk edenler aynı kişiler mi?"

"Ya da onların kiraladıkları serseriler."

"Bunun sebebi nedir?" diye homurdandı Albay. "Bana anlatın."

"İntikam." Simon gözlerini açtı.

Yaşlı adam gözünü bile kırpmadı. "Sizin mi, onların mı?"

"Benim."

"Neden?"

Simon kadehine baktı, elinde çevirip amber renkli sıvının kadehi renklendirmesini inceledi. "Ağabeyimi öldürdüler."

"Ha." Yaşlı adam kadehini kaldırdı. "O zaman size şans diliyorum. Başka bir yerde."

"Teşekkür ederim." Simon içkisini bitirip ayağa kalktı.

"İntikam hakkında ne derler bilirsiniz."

Simon dönüp malum soruyu sordu çünkü bunu sorması bekleniyordu, yaşlı adam kendisine karşı umduğundan çok daha merhametliydi. "Ne?"

"İntikam konusunda dikkatli olmak gerekir." Albay yaşlı, şeytani bîr cüce gibi sırttı. "Bazen geri teper ve seni kışından ısıtır"

Bir Aşk Masalı

LUCY KÜÇÜK YATAK ODASINDA OTURMUŞ evin girişine bakıyor, Bay Hedge ile Simon'ın uşağının siyah arabayı yükleyişlerini seyreliyordu. Bir bavulu nasıl yerleştirmeleri gerektiği konusunda tartışıyorlardı. Bay Hedge birtakım el ve kol hareketleriyle bir şeyler gösteriyor, Henry bıyık altından onun söylediği sözlere karşı çıkıyor, yardımcı uşak da elinde bavulla ne yapacağını bilmez halde bir ona bir diğerine bakıyordu. Bu sorunu kısa bir süre içerisinde çözebilecek gibi görünmüyorlardı ama gerçek ortadaydı; Simon gidiyordu. Bugünün geleceğini biliyordu ama yine de henüz beklemiyordu ve gelmişti işte, hissettiği şey... neydi?

Biri odasının kapısına vurarak onu düşüncelerinden ayırdı.

"Gel." Tülü bırakıp arkasına döndü.

Simon kapıyı açtı ama koridorda durmaya devam etti. "Seninle biraz konuşabilir miyim? Lütfen."

Lucy sessizce başını salladı.

Simon tereddüt etti. "Bahçede yürüyebileceğimizi düşünmüştüm."

"Elbette." Burada yalnız başlarına konuşmaları uygun olmazdı. Yün şalını alıp merdivende Simon'ın peşi sıra ilerledi.

Simon, mutfak kapısını açıp geçmesi için bekledi, Lucy soğuk ama güneşli olan havaya .çıkı. Bayan Brodie'nin bostanı bu mevsimde son derece hüznü bir görünüm sergiliyordu. Toprağın üzeri ayaz yüzünden sertleşmiş, ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Lahana sapları sanki sarhoşlanmış gibi bir oradan bir buradan yüzeye, çıkmıştı. Yanlarında her an kırılacakmış gibi görünen bir- kaç ince soğan sapı topraktan başını çıkarmıştı. Toplanma zamanı geçirilmiş olan birkaç elma, büzüşmüş bir şekilde yapraklarını dökmüş ağaç dallarında salmıyordu. Kış, bahçeyi ölüme benzeyen bir uykuya yatırmıştı.

Elizabeth Hoyt

Lucy kollarını bedenine iyice sararak nefesini düzenlemeye çalıştı, "Demek gidiyorsun"

Simon başıyla onayladı. "Seni ve aileni daha fazla tehlikeye atamam. Bu sabah ölüm çok yakınımızdaydı. Suikastçı ilk atışı kaçırmamış olsaydı..." Yüzü kasıldı. "Burada bu kadar uzun bir süre kalmamın sebebi sadece bencilliğim. Onların nerelere ulaşabileceklerini bilen biri olarak geçen haftayı burada geçirmemem gerekirdi."

"Yani Londra'ya döneceksin." Ona bakamıyordu, umursamaz bir tavır sergilemeye çalıştı ve gözlerini sallanan ağaç dallarına daktı. "Seni orada bulmayacaklar mı?"

Simon güldü, boğuk bir ses çıkarmıştı. "Meleğim, korkarım sorun benim onları bulmamın an meselesi olması." Bu kez ona baktı. Yüzü acı doluydu. Ve yalnız.

"Neden böyle söyledin?" diye sordu Lucy.

Simon tereddüt etti, tartışacak gibi oldu ve başını iki yana salladı. "Hakkımda bilmediğin ve öğrenmemen gereken çok şey var. Öğrensen de bir faydası olmaz, böyle kalmasını tercih ediyorum."

Ona söylemeyecekti; içinde anlamsız bir Öfkenin büyüdüğünü hissetti. Hâlâ bezlere sarınması gereken kırılğan bir şey olduğunu mu düşünüyordu? Ya da onu açılmayacağı kadar güvenilmez mi buluyordu? .

"Gerçekten seni tanımamı istemiyor musun?" Yüzünü tam olarak

görebilmek için ona döndü. "Yoksa tanıştığın her naif kadına seni daha yüce ve karmaşık sanmaları için mi bu sözleri söylüyorsun?"

"Sanmak mı?" Simonin dudakları büzüldü. "Belden aşağı vuruyorsun."

"Sen de beni bir sürü zırvayla başından savmaya çalışıyorsun"

Lucy ona bir tokat atmışçasına başı geri savruldu. "Zırva mı?"

Bir Aşk Masalı

"Evet, zırva." Sesi öfkeden titremeye başlamıştı ama düzeltmek için büyük bir çaba harcamaya devam etti. "Gerçeği söylememek için aptal ayaklarına yatıyorsun."

"Bunu söylediğim tek kişi sensin." Gerçekten huzursuz olduğu anlaşıyordu artık.

Pekâlâ, tamam. Öyleyse. "Böyle mi yaşamak istiyorsun? Yalnız başına? Kimseyi yanına yaklaştırmadan?" Daha fazla zorlamaması gerektiğinin farkındaydı, bu birbirlerini son görüşleri olabilirdi.

"Bu bir istek meselesi değil..." Omuz silkti. "Bazı şeyler değiştirilemez. Ve benim durumum bu."

"Bu yalnızlığının bir göstergesi ve hiç tatmin edici değil," dedi Lucy usulca, kelimelerini dikkatle seçiyordu, savaşa hazırlanan bir asker gibiydi. "Yaşamına yanında güveneceğin biri olmadan devam etmek. Hiç korkmadan, kendini anlatabileceğin biri olmadan. Hatalarını, zayıflıklarını bilmesine rağmen seni sevmeye devam eden biri olmadan. Rol yapmadan yanında durabileceğin biri olmadan..."

"Bazen beni korkutuyorsun." Sözleri fısıldarken gümüşü gözleri parlıyordu, Lucy orada yazanları okumayı çok isterdi. "Arkadaşlık lütfu olmadan bir adamı uzun bir süre baştan çıkarma."

"Kalsaydın..." Durup nefesini tuttu, göğsü ağrıyordu. Son söyledikleriyle tam bir kumara girişmişti, daha anlaşılır cümleler kurması gerekiyordu artık. "Kalsaydın, birbirimizi daha iyi tanıyabilirdik belki. Belki de sırdaşın olurdum. Güvendiğin arkadaşın."

"Seni başka bir tehlikenin içine sürüklemeyeceğim." Lucy onun gözlerinde tereddüt gördüğünden emindi.

"Ben..."

"Ve istediğin şeye gelince," Simon gözlerini ufka "çevirdi, "içimde verecek bir şey olduğunu hiç sanmıyorum."

"Anladım." Lucy ellerine baktı. Bu yenilgi anıydı.

Elizabeth Hoyt

"Eğer birileri..."

Simon'ın ona acımasını engellemek için hızla kelimeleri ardı ardına sıralamaya başlayarak onun sözünü kesti. "Sen son derece hareketli bir şehirdensin, ben de taşrada yaşayan basit bir hanım kız. Bunu biliyorum zaten..."

"Hayır." Arkasını dönüp ona doğru birkaç adım attı, aralarında bir kol mesafesi kalınca durdu. "Aramızda olanları sakın şehir-köy meselesine indirgeyerek basitleştirme."

Rüzgâr esince Lucy titredi.

Rüzgârdan etkilenmemesi için Simon ona biraz daha yaklaşarak vücudunu siper etti. "Geçen bir buçuk hafta içerisinde hayatım boyunca hissetmediğim kadar çok şey hissettim. İçimde bir şeyleri allak bullak ettin. Ben..." Başının üzerindeki bulutlu gökyüzüne baktı. Lucy bekledi.

"Nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Kendimi. Ne hissettiğimi." Ona silik bir tebessümle baktı. "Beni tanıdığın kadarıyla bu benim için son derece alışılmadık bir durum. Söyleyebileceğim tek şey var, seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Lucy Craddock-Hayes."

Yaşlar Lucy'nin göz pınarlarında birikmişti. "Ben de, sizi..."

Elini tuttu, kibarca kapalı avuçlarını açtı ve parmaklarını avucunun üzerine yerleştirdi; yaprakların üzerine konmuş bir çiçek gibiydi. "Seni hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım," diye mırıldandı, bunu o kadar kısık sesle mırıldanmıştı ki Lucy onu duymakta zorlandı. "Bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilemiyorum." Elinin üzerine eğildi, Lucy onun dudaklarının sıcaklığını buz gibi avucunun içinde hissetti.

Bir Aşk AAasalı

Başını aşağı eğdiğinde gözlerinden akan yaşlar onun saçlarına damladı.

Simon doğruldu ve ona bakmadan konuştu. "Elveda." Arkasını dönüp uzaklaştı.

Lucy önce hıçkırdı ve ardından kendini topladı. Uzaklaşan arabanın tekerlek sesleri duyulmaz hale gelene kadar bahçede kaldı.

SIMON ARABASINA BİNDİ ve kırmızı deri minderlere yerleşti. Arabanın üstünün kapalı olmasına küfrettikten sonra Craddock-Hayes evini pencereden izleyebilmek için ters oturarak arkasına yaslandı. Lucy'yi göremiyordu -onu son gördüğünde mermer bir heykel gibi bahçede duruyordu- ama evi onun yerine koymuştu. Araba sarsılarak ilerlemeye başladı.

"Bu taşra köyünde bu kadar uzun kaldığına inanamıyorum." Karşısında oturan Christian *içini çekti*. "*Son derece can sıkıcı bulduğundan eminim. Günlerini nasıl geçirdin? Okuyarak mı?*"

Sürücü John daha hızlı ilerlemeleri için atlan kamçılardı. Araba sarsıldı. Christian'ın yanında oturan Henry boğazını temizleyerek gözlerini tavana çevirdi.

Christian sıkıntıyla ona baktı. "Craddock-Hayes'ler son derece misafirperver insanlar ama hepsi o kadar. İyi insanlar. Bayan Craddock-Hayes o berbat yemekleri hoş bir hale getirmek için elinden geleni yaptı tabii. Beni babasından korumak için de elinden geleni yaptı, o yaşlı palavracıdan. Çok nazikti. O Penweeble denen adamla evlenince iyi bir papaz karısı olacak."

Simon yerinden sıçramak üzereyken kendine hâkim olmayı başardı. Ya da başardığını sandı. Henry boğazını öyle büyük bir gürültüyle temizledi ki Simon onun bazı organlarının yer değiştirmesinden korktu.

Elizabeth Hoyt

"Senin neyin var?" Christian kaşlarını çatarak uşağa baktı. "Nezle filan mı oldun? Babamın gazı olduğu zamanlardaki gibi sesler çıkarıyorsun."

Ev oyuncak gibi görünmeye başlamıştı, etrafı meşelerle çevrili pastoral bir resim gibiydi.

"Son derece sağlıklıyım, efendim," dedi Henry buz gibi bir sesle. "Sorduğunuz için teşekkür ederim. Londra'ya dönünce ne yapacağınız konusunda bir karara vardınız mı, Lord Iddesleigh?"

"Hımm." Virajı döndüler ve evi göremez oldu. Bir süre daha bakmaya devam etti ama hayatının bir bölümü sona ermişti. O gitmişti. Her şeyi unutmak en iyisiydi. Tabii unutulabilirse.

"Muhtemelen birtakım ziyaretler yapacak," diyerek keyifle gevezelik etmeye başladı Christian. "Angelo'daki dedikoduları öğrenip kumarhaneleri ziyaret ettikten sonra, bazı kötü şöhretli evlerdeki güvercinlerin peşine düşecek."

Simon doğrulup pencerenin perdesini kapadı. "Aslında ava çıkacağım. Burnumu toprağa gömüp kulaklarımı dört açarak, kanlı gözlerimle saldırganlarımın peşine düşeceğim."

"Ama onlar bir grup haydut değil miydi?" Christian şaşkın görünüyordu. "Yani demek istediğim, Londra'da bu tür alt tabaka insanların peşine düşmek biraz zor değil mi? Şehir onlarla dolu."

"Onların kim olduğuna dair bazı fikirlerim var." Simon diğer eliyle sağ elinin, işaret parmağını ovalıyordu. "İşin aslı onlarla tanışmış olduğumdan da eminim. Ya da en azından efendileriyle tanıştım"

"Gerçekten mi?" Christian ona baktı, ilk kez bir şeyler kaçırdığım anlamıştı sanki, "Onları bulduğunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Bir Aşk Masalt

"Onları davet etmeyi." Simon dişlerinin arasından konuşmuştu.
"Onları davet edip öldürmeyi."

Bölüm Yedi

"... giyinme odasının çatısının artık son kez tamir edileceğini düşünüyorum. Thomas Jones bu işi beceriksiz çalışanlarından birisine teslim etmek yerine kendisinin yapacağına dair güvence verdi." Eustace atı yoldaki tümseklerden birinin üzerinden dikkatle geçirirken kilisenin yenilenmesiyle ilgili son durumu özetledi.

"Ne güzel," diyerek araya girdi Lucy, fırsat bulmuşken.

Hava bir önceki salı gibi güneşliydi. Eustace'ın her zaman kullandığı yoldan Maiden Hill'e gidiyorlardı, iki yaşlı kadının fırıncıyla pazarlık ettiği fırının önünden geçtiler. Kadınlar bir hafta önce yaptıkları gibi dönerek onlara el salladılar. Hiçbir şey değişmemişti. Simon Iddesleigh bu kadar çabuk yok olacaktıysa hayatına hiç girmemeliydi.

Lucy çığlık atmak için delice bir istek duydu.

"Ama ben yine de nef bölümünü yapabileceğinden pek emin değilim," dedi Eustace.

Bu, kilise sorunlarına yeni eklenen bölümdü. "Nefin nesi varmış?"

Eustace kaşlarını çattı, ama zaten normalde de kaşları birbirine değiyordu. "Onun çatısı da akmaya başladı. Çok değil, henüz

Bir Aşk AAasalı

tavandan görülmüyor ama artarsa tamiri çok daha zor olacak Yaşlı Tom'un bile bu işi yapabileceğini sanmıyorum. Ona daha yüksek bir ödeme yapmamız gerekebilir."

Lucy kendine hâkim olamadı. Başını geriye atarak bir kahkaha attı, sesi aptal çanları bile bastırmış ve soğuk kış havasında yankılanmaya başlamıştı. Eustace hafifçe gülümsemeye çalıştı, bu, şakayı tam olarak anlamayanların utanmamak için gösterdiği klasik tepkiydi. Yolun karşısında kalan yaşlı kadınlar, demirci ve çırağı da ne olduğunu anlayabilmek için onlara bakıyordu.

Lucy sakinleşmeye çalıştı. "Özür dilerim."

"Hayır, özür dilemeyin." Eustace onu süzdü, kahverengi gözlerinde bir utanç gizliydi. "Mutlu olduğunuza sevindim. Çok sık gülüyorsunuz."

Bu daha da kötü olmasını sağlamıştı.

Lucy gözlerini kapadı. Bu işi çağlar önce bitirmiş olması gerekiyordu.

"Eustace..."

"Ben isterdim ki..." Onunla aynı anda konuşmaya başlamıştı, sözleri birbiriyle Çakıştı. Eustace durup gülümsedi. "Lütfen." Onun devam etmesini istemişti. Ama Lucy kendini kötü hissetmeye başlamıştı ve sonu hüsrana olacak konuşmayı yapmaya pek de gönüllü değildi. "Yok, ben özür dilerim. Ne söylemek istiyordunuz?"

Eustace derin bir nefes aldı, göğsü yünlü kahverengi ceketinin altında iyice şişti. "Uzun zamandır önemli bir konu hakkında seninle konuşmak istiyordum." Arabayı kilisenin arkasına doğru çevirdi, bir anda tüm gözlerden uzaklaşmışlardı.

Lucy'nin içinde kötü bir his vardı. "Sanırım..."

Eustace hayatında ilk kez ona öncelik tanımadı. Onu dinlemeden konuşmaya devam etti. "Sana ne kadar hayran olduğumu

Elizabeth Hoyt

söylemek istedim. Seninle vakit geçirmekten ne kadar hoşlandığımı. Bu araba gezintilerimizin ne kadar huzur dolu olduğunun sen de farkındasm, değil mi?"

Lucy yeniden denedi. "Eustace..."

"Hayır, sözümü kesme. Bırak söyleyeyim. Bu kadar heyecanlanmamam gerektiğini düşündüğünü biliyorum çünkü seni çok iyi tanıyorum." Bir nefes aldı ve aynı hızla nefesi geri verdi. "Lucy Craddock-Hayes, bana gelinim olma şerefini bahşeder misin? İşte, söylemeyi başardım."

"Ben..."

Eustace onu hızla kendine çekti ve Lucy'nin sesi bir ciyaklamaya dönüştü. Onu geniş göğsüne yapıştırıp, ki bu büyük bir zarfin içine konmaya ya da yumuşak bir yastığa bastırılmaya benziyordu... Hoşluk ve rahatlıkla ilgisi yoktu. Yüzü yüzüne yaklaştı ve onu öptü.

Ah, Tanrı aşkına.' Bir *anda* çok öfkelenildi. Yakışıklı *genç* bir erkek tarafından öpülmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu, adil olmak gerekiyorsa Eustace'ın öpüşü hoştu. Dudakları sıcaktı ve onları kendininkinin üzerinde hoş bir şekilde oynatıyordu. Nane şekeri kokuyordu -bu öpücüğe sakız çiğneyerek hazırlanmış olmalıydı- bu fikir Lucy'nin sabırsızlığını bir çeşit şefkate dönüştürdü.

Durdu, kendinden pek memnun gibi görünüyordu. "Babana söyleyelim mi?"

"Eustace..."

"Olamaz! Önce onun iznini almalıydım." Alını düşünceli bir tavırla buruştu.

"Eustace..."

"Gerçi bu pek sürpriz olmaz, öyle değil mi? Seninle uzun zamandan beri flört ediyoruz. Köy halkı bizi çoktan evli sanıyor."

"Eustace!"

Bir Aşk Masalı

Onun sesinin yükselmesiyle Eustace yerinden sıçradı. "Sevgilim?"

Lucy gözlerini yumdu. Bağırarak istememişti ama genç adam durmadan konuşuyordu. Başını salladı. Bu işi halletmek istiyorsa iyice konsantre olması gerekiyordu. "Bana bahsettiğin onur beni çok duygulandırdı Eustace, ben..." Ona bakma hatasını yaptı.

Orada oturmuş, yanağına düşmüş olan saçıyla son derece masum görünüyordu. "Evet?"

Lucy ürktü. "Seninle evlenemem."

"Elbette evlenirsin. Albay'ın bunu reddedeceğini hiç sanmam. Onaylamasa beni çoktan tekmeleyerek kovalardı. Ve sen de oldukça olgun bir yaştasın."

"Teşekkür ederim."

Kızardı. "Yani demek istediğim..."

"Ne dediğini anladım." Lucy içini çekti. "Ama ben... gerçekten seninle evlenemem, Eustace."

"Neden?"

Onu incitmek istemiyordu. "Bunu böylece bırakabilir miyiz?"

"Hayır." Eustace ağırbaşlı bir tavırla geri çekildi. "Özür dilerim ama beni reddedeceksen bunun sebebim öğrenmeyi hak ettiğimi düşünüyorum."

"Hayır, üzgünüm. Seni kandırmak istemedim. Bu sadece," kelimeleri ararken ellerine baktı, "yıllar boyunca bir alışkanlığa dönüştü ve ben bunu sorgulamamaya başladım. Sorgulamalıyım."

At başını sallayarak dizginleri oynattı.

"Bir *alışkanlık* mıyım?"

İrkildi. "Ben öyle..."

Elizabeth H o y t

Eustace iri ellerini dizlerinin üzerine koyup birbirine kenetledi.

"Bunca zaman evleneceğimizi umdum." Elleri gevşedi. "Sen de bu evliliği bekliyordun; bana sakın aksini söyleme."

"Üzgünüm..."

"Ve şimdi bana birtakım kaprisli sözler söylüyorsun."

"Bu bir kapris değil." Yeniden içini çekti. Onun şefkatini kazanmak için ağlamak çok ödelecekti. Eustace daha fazlasını hak ediyordu. "Son günlerde bu konu üzerinde sık sık düşündüm. Birbirimize ne ifade ettiğimizi bulmak için deli gibi uğraştım. Ve bulduklarım yeterli değil."

"Neden?" Eustace bu soruyu oldukça kısık bir sesle sormuştu.

"Neden birlikteliğimizi sorguluyorsun? Bana oldukça hoş geliyor."

"Ama sadece bu kadar." Lucy onun gözlerinin içine baktı.

"Hoş benim için yeterli değil. Ben, ben daha fazlasını istiyorum."

Eustace bir süre konuşmadı, yerdeki yaprakların bir kısmı kilisenin kapısına doğru uçtu. "Bunun sebebi o Iddesleigh denen adam mı?"

Lucy uzaklara baktı, derin bir nefes aldı ve inler gibi bıraktı.

"Sanırım öyle, evet."

"Geri dönmeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"O zaman neden?" Hızla bacağına vurdu. "*Neden* benimle evlenmiyorsun?"

"Bu sana haksızlık olur. Bunu bilmen gerekir."

"Bunun kararını bana bırakman gerektiğini düşünüyorum."

"Belki de öyle," diyerek onayladı Lucy. "Ama sen de benim için neyin daha doğru olduğuna karar vermeme izin vermelisin."

Bir Aşk Masalt

Hayatımı hoş bir evliliğe adanarak yaşamak artık bana uyan bir şey değil."

"Neden?" Eustacein sesi boğuklaşmıştı. Ağlayacak gibiydi.

Lucy kendi gözlerinin de nemlendiğini hissetti. Böylesine iyi bir adamı nasıl bu hale getirmeyi başarmıştı?

"O adamı seviyor musun?"

"Bilmiyorum." Gözlerini kapadı ama yaşlar yine de aktı. "Bildiğim tek şey varlığından dahi haberdar olmadığım bir dünyaya bir kapı açtı. O kapıdan geçtim ve geri dönmem imkânsız."

"Ama..."

"Biliyorum." Elini havada sallayarak onu susturdu. "Geri dönmeyeceğini biliyorum, onu bir daha görmeyeceğimi ve onunla bir daha konuşamayacağımı da. Ama bunun bir önemi yok, anlamıyor musun?"

Eustace başını salladı ama bir kez başlamıştı, duracağı da yoktu. Başı ileri geri inatçı ve hantal bir tavırla sallanıyordu.

"Bu aslında..." Lucy ellerini yalvarır gibi havaya kaldırdı, benzer bir durum bulmaya çalışıyordu. "Doğuştan kör olmaya benziyor ve sonra günün birinde gözlerin açılıveriyor. Sadece açılmakla da kalmıyor, güneşin nasıl yükseldiğini, tüm göğe nasıl hâkim olduğunu da algılamaya başlıyorsun. Mor ve mavi lavantalar, pembe ve kırmızılara döner ve ufka dek uzanarak dünyayı aydınlatır. Bu, insanın gözlerinin kamaşıp acı içinde diz çökmesine kadar devam eder."

Eustacein dili tutulmuş, ona bakakalmıştı.

"Anlamıyor musun?" diye fısıldadı Lucy. "İnsan yeniden kör olsa bile artık neler kaçırdığını hatırlayacaktır. Neler olabileceğini."

"Yani benimle evlenmeyeceksin," dedi sükûnetle.

Elizabeth Hoyt

"Hayır." Lucy ellerini indirdi, kederli ve bıkkın görünüyordu.
"Seninle evlenmeyeceğim."

"KAHRETSİN!" BEŞİNCİ SWARTINGHAM KONTU EDWARD DE RAAF, garsonlardan birisi daha hemen dibinden geçince kükredi. Çocuk nasıl olduysa onun havada sallanan iri kolunu görmemişti.

Simon nefesini bıraktı. Londra'daki en sevdiği kafede oturmuş, ayaklarını -yeni kırmızı topuklu ayakkabılarını- yanındaki iskemleye uzatmıştı, aklı hâlâ bir hafta önce ayrılmış olduğu küçük kasabadaydı.

"Servis günden güne bozuluyor mu ne?" diye sordu arkadaşı, çocuk yine ona sürtünerek geçerken. Oğlan kör olmalıydı. Ya da bilerek görmemeyi tercih ediyordu. De Raaf, 1.85 boyunda, sarı benizli, çiçek bozuğu yüzlü ve dağınık simsiyah saçları olan bir adamdı. Yüzündeki ifade herkesi dondurabilirdi. İçinde bulunduğu kalabalığa hiç yakışmıyordu.

"Hayır." Simon düşünceli bir tavırla kahvesini yudumladı. Diğer adamdan önce geldiği için servisi yapılmıştı. "Hep bu kadar kötüydü."

"O zaman niye hep buraya geliyoruz?"

"Benim gelme sebebim bu mükemmel kahve." Simon alçak tavanlı, pis kahvehanede gözlerini gezdirdi. Çiftçiler Derneği, çeşitli üreticiler, örücüler kulübü hep burada toplanırdı. Buraya üye olmak için gereken tek şart tarımın herhangi bir koluyla ilgilenmekti. "Tabii bir de sofistike atmosferi."

De Raaf ona komik sayılabilecek bir şaşkınlıkla baktı.

Dükkânın bir köşesinde pembe pudralı ve üç kuyruklu acı- nası bir peruk takmış olan bir züppe ile çamurlu süvari çizimleri giymiş taşralı bir toprak beyi arasında kavga patlak verdi. Çocuk

Bir Aşk Masalı

yine son hızla yanlarından geçti -de Raaf bu kez elini kaldırma fırsatını bile bulamamıştı- ve Harry Pye kafeden içeri süzüldü. Pye ses çıkarmadan ama son derece asil bir edayla, avının peşinden giden bir kedi gibi ilerliyordu. Bu belirgin bir özelliğe sahip olmayan adamın -orta boylu ve klasik kahverengi giysili- dikkatleri üzerine çekmesi zaten mümkün değildi. Simon gözlerini kıstı. Böylesi bir vücut kontrolüne sahip olan bu adam usta bir silahşor olabilirdi. Ama halk takımından olduğu için bugüne kadar eline kılıç bile almamış olduğundan emindi; sadece asiller kılıç kuşanabilirdi. Bu, Pye'in çizmesinin sol tekinin içinde küçük bir bıçak taşımasına engel teşkil etmiyordu tabii.

"Lordlarım." Pye masadaki diğer iskemleye oturdu.

De Raaf canı acırmış gibi bir nefes verdi. "Sana kaç kez bana Edward ya da de Raaf diye hitap etmeni söyleyeceğim?"

Pye bu cümleyi duymaya alışık bir adam edasıyla hafifçe gülümsedi ama o zaten Simon'la konuşuyordu.

"Sizi burada gördüğüme çok memnun oldum, Lordum. Ölmüş olduğunuz hakkında birtakım haberler almıştık."

Simon hafifçe omuz silkti. "Sadece bir söylenti, seni temin ederim."

De Raaf kaşlarını çatı. "Ben hiç de öyle duymadım."

Oğlan, Pye'in önüne dolu bir kahve fincanı koydu.

De Raafın ağzı açık kaldı. "Bunu nasıl başardın?"

"Neyi?" Pye'in gözleri Kont'un önündeki boşluğa kaydı. "Siz bugün içmiyor musunuz?"

"Ben..."

"Kahveyi bırakmaya karar verdi," diye kestirip attı Simon. "Libidoya iyi gelmediğini duymuş. Huntington son dönemde bu

Elizabeth H oy t

konuda bir tez yazmış, duymadınız mı? Özellikle de orta yaştakileri etkiliyormuş."

"Öyle mi?" Pye göz kırptı.

De Raaf ın çiçek bozuklu soluk yüzü kızarmaya başladı. "Bu ne büyük bir saç..."

"Beni çok fazla etkilediğini söyleyemeyeceğim." Simon anlamsız bir şekilde sırtarak kahvesini yudumladı. "Tabii de Raaf benden oldukça yaşlı." "Yalan söylüyorsun..."

"Ayrıca yeni evlendi. Bu da yavaşlatıcı unsurlardan biri." "Bak şimdi..."

Pye'in dudakları seğirdi. Simon onu dikkatle izliyor olmasaydı bunu kaçırabilirdi. "Ama ben de yeni evlendim," diye araya girdi Pye sükûnetle. "Ve bunun bir problem olmadığını söyleyebilirim, sanırım sorun yaşta."

Simon bir an onlardan birisi olmadığını fark etti ve içi sızladı. İkisi birden söylenmekte olan Kont'a döndü. "Adi, rezil, yalancı, terbiyesiz..."

Oğlan yeniden geçti. De Raaf kolunu deliler gibi salladı. "Ahhh, *kahretsın*

Oğlan başını bile çevirmeden mutfığa daldı. "Bu mübarek içkiyi bıraktığın iyi olmuş." Simon sırttı. Köşedeki ağız dalaşından bir gürültü geldi. Başlar oraya döndü. Toprak beyi peruklu züppeyi sırtüstü masaya yatırmıştı. Yanlarındaki iki iskemle kırılmıştı.

Pye kaşlarını çatı. "O Arlington değil mi?"

"Evet," diye cevapladı Simon. "O iğrenç peruğu olmasa onu tanımak mümkün olmayacak. Neden pembeyi seçtiğini anlayamıyo-

Bir Aşk Masalı

rum. Bence o çiftçi onu sırf bu yüzden dövüyor. Adam muhtemelen peruktan nefret etti."

"Domuz yetiştiriciliği konusunda tartışıyorlardı." De Raaf başını salladı. "Ağları genişletmek konusunda her zaman mantıksız tavırlar sergilemiştir, hâlbuki aile bununla geçiniyor."

"Ona yardım etmemize gerek var mı?" diye sordu Pye.

"Hayır." De Raaf çocuğu bulmak için etrafına bakındı, gözlelerinden ateş fişkırdıyordu. "Dayak yemek Arlington'ın işine yarayabilir. Birkaç darbe aklını başına getirebilir."

"Bundan kuşkuluyum." Simon yeniden fincanını kaldırdı ama kapının önünde çekinerek duran zayıf, pejmürde kılıklı adamı görünce yeniden aldığı yere bıraktı.

Adam dükkânı gözden geçirdi ve onu gördü. Onlara doğru yürümeye başladı.

"Kahretsin-" diye bağırdı de Raaf yanında. "Beni bilerek görmezden geliyorlar."

"Sana kahve almamı ister misin?"

"Hayır. Ya kendim yapacağım ya da bu uğurda öleceğim."

Adam Simon'ın önünde durdu. "Günümün çoğunu aldı patron ama sonunda buldum." Ona eski püskü bir kâğıt parçası uzattı.

"Teşekkürler." Simon adama bir altın verdi.

"Ha." Küçük adam alnına düşen saçı itti ve gözden kayboldu.

Simon kâğıdı açıp okudu: *On birden sonra Şeytanın Bahçesinde.* Notu buruşturup cebine kovdu. Bunu yaptıktan sonra diğer iki adamın kendisini izlediğini fark etti. Kaşlarını kaldırdı.

"Bu da nesi?" diye gürlledi de Raaf. "Düello yapacak yeni birisim mi buldun?"

Elizabeth H o y t

Simon şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bu düelloyu de Raaf ile Pye'dan gizleyebileceğim düşünmüştü. Karışmalarına ya da kendisine öğütler vermelerine ihtiyacı yoktu.

"Biliyor olmamız seni şaşırttı mı?" De Raaf oturduğu iskemle iki bacağının üzerine duracak şekilde arkasına yaslandı. "Hartwell'le yaptığın kılıç dövüşünden sonra son birkaç ayını ne halt ederek geçirdiğini tahmin etmek çok da zor olmadı."

Nereye varmak istiyordu? "Bu sizi ilgilendirmez."

"Hayatını tehlikeye attığın her düello bizi ilgilendirir," diyerek ikisi adına cevap verdi Pye. Simon kötü kötü baktı.

İki adam da gözünü bile kırpmadı.

Onlara da lanet olsun. Bakışlarım çevirdi. "Onlar Ethan'ı öldürdü."

"Ağabeyini John Peller öldürdü." De Raaf sözlerini daha iyi vurgulamak için parmağım masaya vuruyordu. "Ve o da öldü. Onun hakkından geleli ild yıldan fazla oldu. Şimdi neden her şeyi yeniden başlatıyorsun?"

"Peller komplonun sadece bir parçasıydı." Simon yine uzaklara baktı. "Cehennemden çıkma bir komplonun. Bunu birkaç ay önce Ethanin belgelerini karıştırırken öğrendim."

De Raaf arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu.

"Bu gerçeği Hartwell'le dövüşmeden önce buldum." Simon işaret parmağını uzattı. "Bu komployu dört kişi kurdu. Geriye ikisi kaldı ve ikisi de onun kadar suçlu. Sizin ağabeyiniz söz konusu olsaydı *ne* yapardınız?"

"Muhtemelen senin yaptığını."

"İşte bu kadar."

Bir Aşk Masalı

De Raaf yüzünü buruşturdu. "Yaptığın her düelloyla öldürölme ihtimalin daha da artıyor."

"Bugüne kadar yaptıklarımı kazandım." Simon başını çevirdi.

"Bir sonrakini kazanamayacağımı düşünmene sebep olan ne?"

"En iyi silahşor bile bir an boş bulunabilir." De Raaf rahatsız görünüyordu. "Bir saniye buna yeter. Bunlar senin sözlerin."

Simon omuz silkti.

Pye öne eğildi, sesini iyice alçaltmıştı. "En azından seninle gelmemize ve şahidin olmamıza izin ver."

"Hayır, aklımda başka birisi var."

"Angelo'daki genç eskrim partnerin mi?" diye araya girdi de Raaf.

Simon başıyla onayladı. "Christian Fletcher."

Pye'in bakışları sertleşti. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun? Ona güvenebilecek misin?"

"Christian'a mı?" Simon güldü. "Genç, kabul ediyorum ama kılıcı çok iyi. İşin aslı neredeyse benim kadar iyi. Beni bir ya da iki kez yenmeyi başardı."

"Ama kriz anında arkamı kollayabilecek mi?" De Raaf başını salladı. "Senin hangi numaraya başvuracağımı anlayabilecek mi?"

"İş o noktaya gelmeyecek."

"Kahretsin..."

"Ayrıca," Simon onları sırayla süzdü, "ikiniz de evlilik bağıyla kutsanmış durumdasınız. Kanlarınızdan birinin ilk yıldönümünü kocası olmadan geçirmesini istemem mümkün değil."

"Simon..." diye başladı de Raaf.

"Hayır. Söz konusu bile değil"

Elizabeth Hoyt

"Tanrı seni *kahretsin*." Koca adam ayağa kalktı, iskemlesi yere yuvarlanacak şekilde sallandı. "Seni bir dahaki görüşümde ölü olmasan çok iyi edersin," dedikten sonra hızla kafeden çıktı. Simon kaşlarını çatı.

Pye sesini çıkarmadan kahvesini bitirdi. "Madem karımdan bahsettin, ben de gitsem iyi olacak." Ayağa kalktı. "Bana ihtiyacın olduğu anda bir haber göndermen yeterli, Lord Iddesleigh."

Simon başıyla onayladı. "Sizden istediğim tek şey dostluğunuz."

Pye omzuna dokundu ve sonra o da gitti.

Simon kahvesine baktı. Soğumuştı, üzerinde yağlı bir tabaka belirmişti ama yenisini ısmarlamadı. Bu gece saat on birde ağa-beynin katillerinden biriyle daha karşı karşıya gelip onu düelloya davet edecekti. O zamana kadar yapacak hiçbir şeyi yoktu. Onun dönüşünü bekleyen kimse de yoktu. Onun için endişelenecek kimse de. Dönmediği takdirde ardından yasını tutacak kimse de.

Simon iğrenç kahvesinden bir yudum daha alarak yüzünü ekşitti. Yasını tutacak kimsenin olmadığı doğru değildi -Pye ve de Raaf biraz önce bunu yapacaklarını belirtmişlerdi- ama yasını tutacak bir kadın yoktu. Hayır, hâlâ yalan söylüyordu. *Lucy*. Lucy yas tutmamalıydı. Onun adını tekrarlayarak fincanına vurdu. Bir karısı ve ailesinin olacağı normal bir yaşam hakkını ne zaman kaybetmişti? Ethan ölüp unvan ona geçtiğinde ve bütün sorumluluklar sırtına bindiğinde mi? Yoksa ilk adamı öldürdüğünde mi? John Peller'ı. Simon ürperdi. Düşlerinde hâlâ Peller'm parmaklarını görüyordu; kopmuş ve yeni açmakta olan dehşet verici çiçeklermiş gibi çiyle kaplı toprağa düşmüşlerdi.

Tanrım.

Bununla yaşayabilirdi, o korkunç kâbusları görerek yaşamını sürdürebilirdi. Sonuçta adam ağabeyini öldürmüştü. O da ölmeliydi.

Bir Aşk Masalı

Hatta kâbuslar azalmaya bile başlamıştı. Öldürülmesi gereken yeni adamlar olduğunu öğrendiği ana kadar.

Simon fincanı yeniden dudaklarına götürdü, boş olduğunu unutmuştu. Hartwell'le yaptığı düello sonrasında bile kâbuslarında Peller'ı ve parmaklarını görmeye devam etmişti. Garip. Zihninin bir oyunu olmalıydı. Normal bir oyun olmadığından emindi çünkü kafası da artık normal değildi. Bazı insanlar öldürmekten etkilenmeyebilirdi ama Simon onlardan değildi. Bu düşünce onu yeniden kendine getirdi. Lucy'yi arkasında bırakmakla iyi etmişti. Onu kendisine eş yapmamakla, arzuları ne olursa olsun onunla yaşayıp sıradan bir adama dönüşmeye çalışmamakla doğru bir şey yapmıştı. Çünkü artık sıradan değildi. Olamazdı.

İntikâmını almaya karar verdiği gün bundan vazgeçmişti.

"VİKONT OLSUN YA DA OLMASIN, bu Iddesleigh denen adamın senin için iyi bir arkadaş olduğunu düşünmüyorum, Christian." Matilda ekmeği uzatırken gözlerini tek oğluna dikmişti.

Sör Rupert yüzünü buruşturdu. Karısının kızıl saçları yıllar içinde beyazlarla yumuşamıştı ama huylarında buna benzer bir değişiklik görülmemişti, Matilda bir baronetin tek kızıydı, bu eski aile sonradan fakir düşmüştü. Sör Rupert onunla tanışmadan önce bütün soylu kadınların solmaya yüz tutmuş küçük zambaklar olduğunu düşünürdü. O öyle değildi. Matilda'nın kırlıgan görüntüsünün altında demir gibi bir iradenin olduğunu görmüştü.

Kadehini kaldırarak akşam yemeğindeki bu çatışmanın daha ne kadar süreceğini merak etti. Matilda genelde müsamahakâr bir anneydi, çocuklarının arkadaşlarını, ve ilgi alanlarını dilediklerince seçmelerine izin verirdi. Ama Christian'ın Iddesleigh'yle ilişkisi konusunda kafasına takılan şeyler vardı.

Elizabeth Hoyt

"Neden anne, neden ona karşısın?" Christian etkileyici bir gülüşle annesine bakıyordu, saçları tıpkı onun yirmi yıl önceki saçları gibi kızıl kahveydi.

"O bir hergele, iyi bir hergele olduğunu da söyleyemeyeceğim." Matilda sadece evde ailesiyle birlikteyken taktığı yarım ay şeklindeki gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "İki ayrı düelloda iki kişiyi öldürdüğü söyleniyor."

Christian ekmeği sepete düşürdü.

Zavallı delikanlı. Sör Rupert için için başını iki yana salladı. Oğlu kaçamak cevaplara hâlâ alışamamıştı. Tanrı'ya şükür ablası imdadına yetişti.

"Ben Lord Iddesleigh'nin nefis bir erkek olduğunu düşünüyorum," dedi Rebecca, lacivert gözlerinde bir meydan okuma vardı. "Dedikodular onu daha da çekici kılıyor."

Sör Rupert içini çekti. Becca ikinci çocuklarıydı ve klasik hatlarıyla ailenin güzel kızıydı, on yıl önce on dört yaşına girdiği günden beri annesiyle arası bozuktı. Bu kininin bugüne kadar çoktan geçmiş olması gerekirdi.

"Evet hayatım, biliyorum." Matilda kızının bu tür kasıtlı sözlerine alışık ve tartışmayı uzatmaya gerek görmedi. "Yine de bunu bu kadar kaba bir şekilde ortaya koymana gerek yoktu. *Nefis* deyince kulağa adam bir pastırmaymış gibi geliyor."

"Of anne..."

"Onun neresini beğendiğini bir türlü anlayamıyorum, Becca." Julia, en büyükleri kaşlarını çatarak tavuğuna baktı.

Sör Rupert uzun zamandan beri annesindeki miyobun onda. da olup olmadığı merak ediyordu. Bu gerçeğin farkında olmasına rağmen Julia, bu konuda oldukça gururluydu ve gözlükten söz

Bir Aşk AAasalı

açıldığında ortalığı birbirine katıyordu. Devam etti. "Hiç nazik bir espri anlayışına sahip değil ve insana garip garip bakıyor."

Christian bir kahkaha attı. "Gerçekten mi, Julia?"

"Ben Vikont Iddesleigh'yi hiç görmedim," dedi en küçükleri Sarah, o daha çok babasına benziyordu. Kardeşlerini analitik bakan kahverengi gözleriyle inceliyordu. "Benim gittiğim herhangi bir baloya davet edilmiş olduğunu hiç sanmıyorum. Neye benziyor?"

"Çok neşeli bir dost. Komik bir insan ve kılıcını mükemmel kullanıyor. Bana birkaç hareket öğretti..." Christian annesinin bakışlarını gördüğü anda bezelyeleriyle ilgilenmeye başladı.

Julia devam etti. "Lord Iddesleigh normalden uzun boylu ama kardeşimiz kadar uzun değil. Düzgün bir vücudu, yakışıklı bir yüzü var ve mükemmel bir dansçı olduğu söylenebilir."

"İlahî bir güzellikte dans ediyor," diyerek Becca söze daldı.

"Oldukça." Julia önündeki eti küçük eşit küplere bölüyordu. "Ama evli olmayan kızlarla nadiren dans eder, oysa kendisi de evli değil ve bence kendisine uygun, evlenecek bir kız araması gerekir."

"Evlenmek istememesini ona karşı kullanabileceğin kötü bir şey olarak düşünemiyorum," diye karşı çıktı Christian.

"Gözleri alışılmadık bir gri renkte ve insanlara korkunç bakıyor."

"Julia..."

"Onu kim neden sever anlamıyorum." Julia küçük küplerinden bir tanesini ağzına atıp kaşlarını kaldırarak kardeşine baktı.

"Pekâlâ, ben seviyorum, hem de o doğal olmayan gözlerine rağmen." Christian gözlerini büyüterek en büyük ablasına baktı.

Becca elini ağzına kapatarak kıkırdadı. Julia burnunu çekerek kremalı patatesinden bir çatal aldı.

Elizabeth H oy t

"Hımm." Matilda oğlunu süzdü. Huzursuz olmuştu. "Lord Iddesleigh hakkında babanızın ne düşündüğünü duymadık henüz."

Bütün gözler ona, bu küçük ailenin efendisine çevrildi. Bunu kaybetmesine nasıl da ramak kalmıştı. Borçlarından dolayı hapse düşmüş olacaktı ve ailesi de beş parasız kalıp parçalanacak, sevgisiz akrabaların yanına sığınmış olacaktı. İki yıl önce Ethan Iddesleigh buna anlayış göstermemişti. Ona basmakalıp birtakım sözler söyleyerek ahlak dersi vermişti. Sanki bu sözler çocuklarının karnını doyurup onları güzel evlerde oturtacak ve iyi evlilikler yapmalarına yardım edecekmiş gibi. Ethan Iddesleigh bu yüzden yok edilmişti.

Ama bunlar geçmişte kalmıştı. Ya da kalmalıydı. "Christianin karşısındakini tanıyacak yaşa geldiğini düşünüyorum."

Matilda ağzını açtı ve hemen kapadı. O iyi bir ești ve sözlerine katılmasa bile kocasına ulu orta karşı çıkmazdı.

Oğluna gülümsedi. "Lord Iddesleigh'nin sağlığı nasıl?" Bu sırada uşağın tuttuğu servis tabağından bir parça tavuk almaya çalışıyordu. "Acilen Kent'e doğru yola çıktığı sırada onun yaralandığını söylemiştin."

"Dövülmüştü," dedi Christian. "O bunu söylemekten hoşlanmasa da ölesiye dövülmüştü."

"Aman Tanrım," dedi Becca.

Christian kaşlarını çattı. "Görünüşe göre saldırganlarının kim olduğunu biliyor. Garip bir mesele."

"Belki de kumarda para kaybetmiştir," dedi Sarah.

"Tanrım, yardım et." Matilda en küçük kızına ters ters baktı.

"Sen bu konulardan ne anlarsın, çocuk?"

Sarah omuz silkti. "Duyduğum kadarını, maalesef."

Matilda kaşlarını iyice çattı, dudaklarının kenarı kırışmıştı. Ağzını açtı.

Bir Aşk AAasalı

"Evet evet, şimdi çok daha iyi," diyerek hızla araya girdi Christian. "Hatta bu gece bir işi olduğunu bile söyledi."

Sör Rupert boğulmamak için şarabından bir yudum aldı. "Gerçekten mi? Başta söylediklerinden sonra iyileşmesinin biraz daha zaman alacağını düşünmüştüm."

En azından bir hafta ya da ona yakın bir süre diye ummuştu. James ile Walker bu gece neredeydi? Onları uyarmalı mıydı? Onlara da lanet olsun; James, Iddesleigh'ye yapılan ilk saldırıda başarısız olmuş, Walker da onu tabancayla vurmayı becerememişti. Karısına baktı ve onun kendisini izleyen endişeli gözleriyle karşılaştı. Tanrı onu korusun, gözünden hiçbir şey kaçmazdı ama şu an en son ihtiyacı olan şey onun açıkgozlülüğüydü.

"Hayır, Iddesleigh tam formunda," dedi Christian. Babasına bakan gözleri şaşkındı. "Kimin peşindeyse onun yerinde olmayı hiç istemezdim."

Ben de. Sör Rupert yeleğinin cebinde duran mühür yüzüğünü hissetti; sert ve ağır. *Ben de.*

"Sen delisin," diye söylendi Patricia.

Lucy pembe Türk lokumlarından bir tane daha almak için uzandı. Bu şekerlemeler yenilebilir gibi görünmüyordu ve renkleri de hiç doğal değildi ama onları yine de çok seviyordu.

"Sana söylüyorum, delisin." Arkadaşının sesi yükseliyordu, kucağındaki gri renkli tekir kedi rahatsız olmaya başlamıştı. Puss yere atlayıp pufalayarak oradan uzaklaştı.

Patricia, Lucy'nin başarısız aşk hikâyesini dinleyip bağırmaya başlamadan önce birlikte çay içiyorlardı. Kendisi de birâz sesini yükseltmiş olabilirdi. Bu aralar babası dâhil herkes ona kederli gözlerle bakıyordu. Hedge bile önünden geçerken içini çekiyordu.

Patricia'nın dul annesiyle paylaştığı iki katlı evin ön tarafında bulunan oturma odası bu akşamüzeri gayet güneşliydi. Lucy finansal durumlarının Bay McCullough'nun ölümünden sonra oldukça kötü olduğunu biliyordu ama oturma odasına bakan birisinin bunu anlaması mümkün değildi. Duvarlara Patricia tarafından çok akıllıca suluboya hatlar çizilmişti. Sadece çok dikkatli gözler sarı çizgili duvar kâğıdının birkaç yerinde kalmış olan izlerden eskiden buralarda yağlı boya tabloların asılı olduğunu anlayabilirdi. Karşı

Bir Aşk AAasalı

lıklı duran koltukların üzerine siyah ve sarı yastıklar gelişigüzel bir şekilde atılmıştı, çok zarif duruyorlardı. Yastıkların altında kalan döşemenin yıpranmış olduğu kimsenin aklına gelmezdi.

Patricia kedinin tepkisinden etkilenmedi. "Adam seninle üç yıldır flört ediyor. Seninle konuşacak cesareti bulmak için harcadığı zamam da sayarsak, *beş*."

"Biliyorum." Lucy bir lokum daha aldı.

"Aksatmadan her salı geldi. Köydeki insanların bir kısmının saatlerini papazın arabasının evlerinin önünden geçişine göre ayarladıklarını biliyor muydun?" Patricia kaşlarını çatıp dudaklarını sevimli bir şekilde büzdü.

Lucy başını iki yana salladı. Ağız yapışkan şekerlemeyle doluydu.

"Doğru söylüyorum. Bayan Hardy şimdi saati nasıl bilecek?"

Lucy omuz silkti.

"Üç. Uzun. Yıl." Patricianın topuzundan fırlayan altın rengi lüle söylediği her kelimeyi vurgularcasına sallanıyordu. "Ve Eustace sonunda, *sonunda* sana kutsal evlilik bağıyla bir araya gelmek istediğini sordu ve sen ne yaptın?"

Lucy yutkundu. "Onu geri çevirdim."

"Onu geri çevirdin," diye tekrarladı Patricia, sanki Lucy konuşmamıştı. "Neden? Ne düşünüyordun?"

"Bir elli yıl daha onun çatı tamiri hakkındaki konuşmalarına katlanamayacağımı düşünüyordum." Ve Simondan başka bir erkekle herhangi bir mahremiyeti paylaşamayacağını.

Patricia sanki Lucy canlı bir örümceği burnunun dibine uzatıp yemesini istemiş gibi irkildi. "Kilise çatısının tamiri mi? Geçen üç yıl boyunca bunun farkında değil miydin? O ya kilisenin çatısından ya kilisede olanlardan ya da..."

"Kilise çanından bahseder," diye araya girdi Lucy.

Elizabeth Hoyt

Arkadaşı kaşlarını çatı. "Kilise avlusu..."

"Kilise avlusundaki mezar taşları," diye tamamladı Lucy.

Patricia, "Kilisenin zangocu, kilisenin sıraları, kilisenin çayları," diyerek onu bastırdı. Porselen mavisi gözlerini açarak ona doğru eğildi. "O bir papaz. O lanet olası kilisenin her şeyiyle ilgilenmek zorunda."

"O sıfatı kilise kelimesinin yanına koymaman gerektiğinden eminim ve buna daha fazla katlanamadım."

"Bunca zamandan sonra mı?" Patricia öfkeli bir baştankaraya benziyordu. "O konuşurken neden benim yaptığımı yapıp ayak-kabıları, şapkaları falan düşünmüyorsun? Ona arada bir 'evet', 'gerçekten' gibi kelimeler sarf etmen yeterli, bununla mutlu oluyor."

Lucy bir lokum daha alıp dişleriyle ikiye böldü. "O zaman Eustace'la sen evlensene."

"Aptal olma." Patricia kollarını kavuşturup uzaklara daldı. "Benim parası olan birisiyle evlenmem gerekiyor ve o bir... bir kilise faresi kadar fakir."

Lucy şekerlemenin kalan yarısını ağzına atmadan önce durdu. Daha önce Eustace'la Patricia'yı hiç düşünmemişti. Patricia papaza karşı bir sempati besliyor olamazdı, değil mi? "Ama..."

"Benden bahsetmiyoruz," dedi arkadaşı sertçe. "Senin evlilik ihtimallerini yok etmenden bahsediyoruz."

"Neden?"

Patricia üzerine yürüdü. "En güzel yıllarını ona harcadın. Kaç olmuşsun? Yirmi beş mi?"

"Yirmi dört."

"Aynı şey," Karşısındaki kadın bir yılı elinin tersiyle yok edivermişti. "Yeniden başlayamazsın."

Bir Aşk AAasalı

"Başlamaya..."

Patricia sesini iyice yükseltti. "Ona gidip büyük bir hata yaptığını söylemek zorundasın! Onun dışında Maiden Hill'de evlenilebilecek tek adam Thomas Jones ve ben onun geceleri domuzlarıyla yattığından eminim."

"Bunu sen uydurdun," dedi Lucy zor anlaşılır şekilde, lokumunu çiğniyordu. Yuttu. "Peki ya sen kiminle evlenmeyi planlıyorsun?"

"Bay Benning'le."

Neyse ki şekerlemesini biraz önce yutmuştu, aksi takdirde boğulması işten bile değildi. Lucy bir kadına hiç de yakışmayan gürültülü bir kahkaha attıktan sonra arkadaşının ciddi olduğunu anladı.

"Deli olan sensin," diyerek nefes almaya çalıştı. "O baban olacak yaşta. Üç karısını da gömdü. Bay Benning'in *torunları* var."

"Evet. Ama onların yanı sıra..." Konuşurken parmaklarıyla sayıyordu. "Bir malikânesi, iki büyük arabası, altı atı, iki üst ve üç alt kat hizmetçisi, 365 dönüm ekili arazisi var, çoğu da kiracılı." Ellerini indirip hiç konuşmadan kendine biraz daha çay aldı.

Lucy ağzı açık bakakalmıştı.

Patricia koltuğa oturup arkasına yaslandı ve kaşlarını kaldırdı, sanki şapka modellerini tartışıyorlardı. "Evet?"

"Bazen beni gerçekten korkutuyorsun."

"Gerçekten mi?" Patricia mutlu olmuş gibiydi.

"Gerçekten." Yeniden lokuma uzandı. Diğer kadın eline vurdu.

"Bunları atıştırmaya devam edersen gelinliğine sığmayacaksın."

"Of, Patricia." Lucy yastıklara gömüldü. "Evlenmeyeceğim, ne Eustace'la ne de bir başkasıyla. Senin, Bay Benning'le onun

Elizabeth Hoyt

mükemmel malikânesinde yapacağın çocukların peşinden üç alt kat hizmetçisiyle birlikte koşan deli bozuk bir kız kurusu olacağım."

"İki de üst."

"Ve iki de üst," diye onayladı Lucy. Bir an önce evde kalmış kızların giydiği bonelerden takmaya başlamalıydı.

"Vikont yüziünden, değil mi?" Patricia yasaldı lokumlardan birini alıp farkında olmadan ağzına atıverdi. "Onun sana Puss'un kuşlara baktığı gibi baktığını gördüğüm anda sorun olacağım anlamıştım. O yırtıcı bir hayvan."

"Bir yılan," dedi Lucy usulca, Simon'ın kadehinin üzerinden ona sadece gözleriyle nasıl gülümsediğini hatırlayarak.

"Ne?"

"Ya da engerek de istersen."

"Sen ne saçmalıyorsun?"

"Lord Iddesleigh." Lucy bir lokum daha aldı. Nasıl olsa evlenmeyecekti, elbiselere sığıp sığmaması önemli değildi. "Bana kocaman, gri bir yılanı hatırlatıyor. Parlak ve çok tehlikeli. Sanırım gözlerinden dolayı. Babam bile fark etti, tabii o bunu biraz daha küçümseyerek belirtti. Lord Iddesleigh bir yılanı benziyor." Başıyla onaylayıp lokumu yedi.

Patricia onu süzdü. "İlginç. Çok tuhaf ama bir o kadar da ilginç."

"Ben de öyle düşünüyorum." Lucy başını kaldırdı. "Onun geri dönmeyeceğini söylemene hiç gerek yok zira bu konuyu Eustace'la çoktan konuştum."

"Bunu yapmış olamazsın." Patricia gözlerini kapadı.

"Korkarım yaptım. Konuyu Eustace açtı."

"Neden değiştirmedin?"

Bir Aşk Masalı

"Çünkü Eustace bunu bilmeyi hak ediyor." Lucy içini çekti. "Onu sevecek birisini hak ediyor ve o ben değilim."

Hafif bir mide bulantısı hissediyordu. O son lokum iyi bir fikir olmayabilirdi. Ya da hayatının kalanını Simon'ı görmeden geçirmenin ne demek olduğunu yeni anlamıştı.

"Pekâlâ." Patricia çay fincanını sehpa koydu, eteğinde var olmayan buruşukluğu düzeltti. "Eustace aşkı hak ediyor olabilir ama sen de ediyorsun hayatım. Sen de hak ediyorsun."

SIMON CEHENNEMİN BASAMAKLARINDA DURUP sefahat düşkünlerini gözden geçirdi.

Şeytanın Bahçesi Londra'nın son zamanlardaki en moda kumar merkeziydi, açılalı sadece on beş gün olmuştu. İri şamdanlar parlıyordu, dorik sütunların üzerindeki boyalar daha yeni kurumuştu, mermer döşemelerin üzerindeki cilalar henüz aşınmaya başlamamıştı. Bir yıl içerisinde şamdanlar islenip tozlanacak, sütunlar, üstlerine yaslanan binlerce yağlı omzun izleriyle dolacak, döşemeyse üzerindeki yoğun trafik sonucu aşınacaktı. Ama bu gece, *bu gece* güzel kızlar neşeyle, erkeklerse yepyeni bir heyecanla masaların etrafına üşüşmüşlerdi. Genel bir gürültü olarak süren konuşmaların arasından sürekli olarak ya delice bir kahkaha ya da bir zafer çılgılığı yükseliyordu. Hava; yoğun ter, yanan mumların is, boca edilmiş parfümler ve gece bitmeden önce ya bir servet kazanacak ya da kafasına bir tabanca dayayacak olan erkeklerin salgıladıkları kokularla ağırlaşmıştı.

Saat on birdi ve bu insan yığının arasında bir yerlerde avı saklanıyordu. Simon birkaç basamak daha inerek ana salona girdi. Yanından geçen uşak ona elindeki tepside bulunan sulandırılmış şaraplardan sundu. İçkiler bedavaydı. İnsan ne kadar çok içerse o kadar çok kumar oynamak istiyor, bir kez başladıktan sonra

da durması mümkün olmuyordu. Simon başıyla reddetti ve uşak uzaklaştı.

Uzakta, sağ köşede altın saçlı bir adam sırtı odaya dönük şekilde masanın üzerine eğilmiş, duruyordu. Simon parmak uçlarında biraz yükselerek görmeye çalıştı ama sarı ipekler görüşünü kapattı. Yumuşak, kadınsı bir hat dirseğine çarptı.

"Pardon moi" Hiç de güvenilir bir görünüşü olmayan bu kadının Fransız aksanı oldukça iyiydi. Gerçeğe çok yakındı. Simon başını eğip baktı.

Dolgun pembe yanakları, nemli teni ve haberi bile olmaması gereken şeyleri vadeden mavi gözleri vardı. Saçlarının arasına yeşil bir tüy takmıştı, ustalıkla gülümsedi. "Özür olarak size şampanya ısmarlamama izin verin, olur mu?" On altı yaşından daha büyük olması mümkün değildi ve Yorkshire'da bulunan bir çiftliğe aitmiş gibi görünüyordu, sanki orada inekleri sağan bir kızdı.

"Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandı Simon.

Genç kızın yüzünü bir hayal kırıklığı kapladı ama o erkeklerin görmek istediklerini göstermek üzere eğitilmişti. O daha cevabını veremeden son hızla yanından ayrılp yeniden köşeye baktı. Altın saçlı adam artık orada değildi.

Yorulmuştu.

Bu çok komikti, saat daha on bir buçuk bile olmamıştı ve yatağına yatıp tek başına uyumak istiyordu. Geç saate kadar ayakta kalınca omzu ağrımaya başlayan bu yaşlı adama ne ara dönüşmüştü? On yıl önce geceye bu saatte başlardı. Küçük fahişenin teklifini yaşına bile bakmadan çoktan kabul etmiş olurdu. Harçlığının yarısını masada çoktan kaybetmiş olurdu ve bu duruma kılını bile kıpırdatmazdı. Tabii on yıl önce yirmi yaşındaydı, kendi mülkünü geçindiriyordu ve o lanet olasıca fahişenin yaşına şu an olduğu yaştan çok daha

Bir Aşk Masalı

yakındı, sonunda kendi krallığını kurmuştu. On yıl önce korku nedir bilmiyordu. On yıl önce yalnızlıktan korkmuyordu. On yıl önce ölümsüzdü.

Solunda altın rengi bir baş belirdi. Döndü ve peruğun altındaki kavruk, yaşlı yüzü gördü. Simon kalabalığı yavaşça yararak arka odaya doğru ilerledi. Orası gerçek kumarbazların toplandığı yerd.

De Raaf ile Pye onun korkusuz olduğunu ve hâlâ on yıl önceki delikanlı gibi düşünmeden hareket ettiğini düşünüyorlardı. Ama gerçek hiç de öyle değildi. Her düelloda korkuları biraz daha artıyordu, her seferinde ölümün biraz daha gerçek olduğunu -ve muhtemelen gerçekleşeceğini- görüyordu. Ve bu korku bir şekilde ileri atılmasını sağlıyordu. Vazgeçip ağabeyinin katillerinin yaşamasına izin verirse ne tür bir adam olurdu? Hayır, omurgasında gezinen korkunun buzdan parmaklarını her hissedişinde, ona bırakmasını söyleyen, *vazgeç, oluruna bırak* diyen çağırışı her duyuşunda biraz daha güçlenmişti.

Orada.

Altın Saç siyah kadifeyle kaplı kapıların arasından eğilerek geçti. Adam mor saten giymişti. Simon ne yapacağım belirledi, ihbarın doğruluğundan artık emindi..

"Seni burada bulacağımı biliyordum." dedi Christian arkasından.

Hızla döndü, yüreği yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Korkunç bir şekilde yakalanmıştı, bu tam bir düztabanlıktı. Genç adam kaburgalarının arasına küçük bir hançer şaplamış alabilirdi ve farkına bile varmadan ölmüş olurdu. Yaşla gelen bir problem daha; reflekslerden zayıflamıştı. "Nasıl?"

"Ne?" Genç adam kızıl uçlu kirpiklerini kırptırdı.

Elizabeth H oy t

Simon sesini kontrol altına alabilmek için bir nefes aldı. Öfkesini Christian dan çıkartmasının bir anlamı yoktu. "Burada olacağımı nereden bildin?"

"Ah. Evine gittim, Henry'ye sordum ve işte!" Christian sihirbazlık yapar gibi kollarını iki yana açtı.

"Anladım." Simon sesinin tedirgin çıktığının farkındaydı. Christianin beklenmedik anlarda birdenbire ortaya çıkivermesi alışkanlık olmaya başlamıştı. Derin bir nefes aldı. Gerçi, biraz düşününce bu genç adamın şu an yanında olması hiç de kötü bir durum değildi. İnsan kendini yalnız hissetmiyordu en azından. Ayrıca birisinin kahramanı olmak da hoş bir histi.

"Şuradaki yavruyu gördün mü?" diye sordu Christian. "Yeşil tüylü olanı?"

"Çok küçük."

"Senin için öyle olabilir."

Simon ona baktı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Elbette, elbette, yaşlı adam." Christian hafifçe güldü, Simon i izlemeye öncelik vermesinin ne kadar mantıklı olduğunu gözden geçiriyor gibiydi.

"Bana öyle deme." Simon siyah kadife kapılara doğru ilerlemeye başladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Christian arkasından. "Nereye gidiyoruz?"

"Ava."

Kapıya varmışlardı, Simon odanın loşluğuna, alışabilmek için gözlerini kıstı. Burada üç masa vardı. Her masada da dörder oyuncu. Kimse dönüp yeni gelenlere bakmadı. Altın Saç kapıya, arkası dönük şekilde en uzaktaki masada oturuyordu. Simon durup bir nefes daha aldı. Ciğerleri yeteri kadar havayı içine çekecek

Bir Aşk AAasalı

kadar genişleyememişti sanki. Sırtından ve koltuk altlarından ter boşandı. Bir an için Lucy'yi düşündü; beyaz göğüslerini ve ciddi bakışlı, amber renkli gözlerini. Onu bırakmakla ne büyük bir aptallık etmişti.

"En azından onu öpmeliydim," diye mırıldandı.

Christianin kulakları gayet iyi duyuyordu. "Yeşil tüylü kızı mı? Hani çok küçüktü?"

"Onu değil. Boş ver." Simon Altın Saç'ı izliyordu. Bu açıdan kim olduğunu tam olarak...

"Kime bakıyorsun?" diye sordu Christian, bunu fısıltıyla sormayı akıl etmişti neyse ki.

"Quincy James," diye mırıldandı Simon ve yürümeye başladı.

"Neden?"

"Düelloya davet etmek için."

Christianin bakışlarının ona dikildiğini hissedebiliyordu. "Ne için? Sana ne yaptı?"

"Bilmiyor musun?" Simon başını çevirip onun gözlerinin içine baktı.

Ela gözler gerçekten de şaşkın görünüyordu. Yine de Simon arada bir merak ediyordu. Christiania hayatının çok kritik bir noktasında karşılaşmıştı. Genç adam kısa bir sürede onun dostu olmuştu ve Simonin peşinde dolaşmaktan başka bir işi yok gibi görünüyordu. Belki de Simon kuruntulu bir insana dönüşmüştü, her köşebaşından bir düşman çıkacağını düşünüyordu.

Uzaktaki masaya yanaştılar ve Simon altın saçlı adamın arkasında durdu. Korku onu kollarına almaya başlamıştı; dondurucu dudaklarıyla dudaklarını emiyor, soğuk göğüslerini göğsüne dayıyordu. Ertesi gün şafağı görürse Lucy'ye gidecekti. İnsan güneş doğarken bakiresinin dudaklarının tadını dahi bilmeden ölecekse

Elizabeth H oy t

bu şövalyelik oyununun ne anlamı vardı? Artık bunu yahu? başına yapmaya devam edemeyeceğini biliyordu. İnsanlığını onaylayıp hayatını sürdürebilmesi, hayvani yönlerini ve cesaretini yeniden toplayabilmesi için ona ihtiyacı vardı. Lucy'nin onun aklını korumasına ihtiyacı vardı.

Simon yüzüne bir tebessüm takınıp adamın omzuna vurdu. Yanında duran Christian keşik soluklar alıyordu.

Adam dönüp baktı: Simon, beyni gözlerinin gördüğü şeyi algılayana kadar bir an için aptalca bakakaldı. Sonra arkasını döndü. Adam bir yabancıydı.

LUCY BAŞINI YANA EĞEREK defterine çizdiği karikatürü inceledi. Burnu biraz ufak olmuştu. "Kıpırdama." Hedge'in, konu mankeninin, kaçmaya çalıştığını anlaması için başını kaldırmasına gerek yoktu.

Hedge ona modellik yapmaktan nefret ediyordu. "Ooof. Yapacak işlerim var, Bayan Lucy."

"Ne gibi?" İşte, bu daha iyiydi. Hedge gerçekten sıradışı bir buruna sahipti.

Arkadaki küçük odada oturuyorlardı. Öğleden sonra en iyi ışık burada oluyordu, güneş uzun, tirizli pencerelerden engellenmeden içeri doluyordu. Hedge şöminenin önünde duran bir tabureye tünemişti. Üzerinde her zamanki buruşuk ceket, pantolonu ve bunlara ilaveten mor puantiyeli boynunbağı vardı. Lucy onu nereden bulduğunu bilemiyordu. Babası öyle bir şeyi takmak yerine ölmeyi tercih ederdi.

"Yaşlı Kate'i doyurup tımar etmem lazım," diye kükredi uşak.

"Babam o işi bu sabah yaptı."

"O zaman ahırını temizlemeliyim."

Bir Aşk AAasalı

Lucy başını iki yana salladı. "Bayan Brodie daha dün Jones'un oğullarından birine bu işi yapması için para ödedi. Senin yapmanı beklemekten sıkılmış."

"Bu ne büyük küstahlık!" Hedge atı günlerdir ihmal eden kendisi değilmiş gibi gururla başını kaldırdı. "Bugün yapmayı planladığımı biliyordu."

"Hımm." Lucy dikkatle saçlarına gölge verdi. "Geçen hafta da böyle söylemiştin. Bayan Brodie ahırın kokusunu arka kapıdan aldığını söylüyor."

"Bunun tek sebebi kocaman bir burnunun olması."

"Cam evlerde yaşayanların taş atmaması gerekir." Kalemını değiştirdi.

Hedge alnını buruşturdu. "Cam evle neyi kastettiniz? Ben. onun burnundan bahsediyordum."

Lucy içini çekti. "Boş ver."

"Peh."

Hedge kendini toplayana kadar ilahî bir sessizlik yaşandı. Lucy onun sağ kolunu çizmeye başladı. Ev bugün çok sessizdi, babası evde yoktu, Bayan Brodie de mutfakta ekmek, yapıyordu. Zaten Simon gittiğinden beri ev Lucy'ye hep sessizmiş gibi geliyordu, Hatta yaşamıyordu artık. Simon bu eve, gittiği ana kadar Özleyeceğini aklına bile getirmediği bir heyecan getirmişti. Şimdi yürürken adımları yankılanıyordu. Kendini bilinçsizce bir odadan diğerine atıyor ve bir şeyler arıyordu.

Ya da birini.

"Sahip David'in mektubuna ne dersin?" diye sordu Hedge, düşüncelerini bölerek. "Albay onu postalamamı söyledi." Ayağa kalktı.

"Otur yerine. Babam Doktor Fremont'a giderken onu postaladı."

"Ooooof."

Elizabeth Hoyt

Birisi ön kapıyı vurdu.

Hedge hareketlendi.

Lucy daha fazla hareket edemeden bakışlarıyla onu yerine çiviledi. Uşak çöktü. Lucy sağ kolunu bitirip sol koluna başladı. Bayan Brodie'nin hızlı adımlarını duyabiliyorlardı. Birtakım mırıltılardan sonra ayak sesleri yaklaşmaya başladı. *Huzur yok*. Çizimi neredeyse bitirmek üzereydi.

Kapıyı açan kâhya telaşlı görünüyordu. "Ah, küçük hanım, kimin geldiğini asla tahmin..."

Simon, Bayan Brodie'nin etrafından dolandı.

Lucy kalemini düşürdü.

Simon onu yerden alıp Lucy'ye verdi, buzu andıran gözlerinde tereddüt vardı. "Seninle konuşabilir miyim?"

Şapkası yoktu, ceketi buruşmuştu, çizmeleri at sürmüş gibi çamur içindeydi. Peruğunu takmamış, dağınık saçları biraz daha uzamıştı. Gözlerinin altında siyah halkalar oluşmuştu ve dudaklarının kenarındaki çizgiler derinleşmişti. Londra'da geçirdiği bir hafta içerisinde onu bu kadar yorgun gösterecek ne yapmıştı?

Lucy kalemi tuttu ve elinin titrediğini görmemesini umdu.

"Elbette."

"Yalnız."

Hedge yerinden ' fırladı. "Tamam, o zaman ben gidiyorum." Kapıdan dışarı ok gibi fırladı.

Bayan Brodie uşağın peşine düşmeden önce soru soran bakışlarını Lucy'ye çevirdi. Ardından kapıyı arkasından kapadı. Lucy bir anda Vikontla yalnız, kalmıştı., Ellerini kucağında birleştirip ona baktı.

Simon pencerenin önüne gidip daha önce hiç görmemiş gibi bahçeye baktı. "Bu hafta...Londrada yapılacak bir işim -vardı.

Bir Aşk Masalı

Ama yapılması gereken işe yoğunlaşıp kendimi veremedim. Seni düşünüp durdum. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğime söz vermiş olmama rağmen buraya yeniden geldim." Omzunun üzerinden ona baktı; bu bakışlarda kısmen hayal kırıklığı; kısmen merak, kısmen de dile getirmeye cesaret edemediği bir şey vardı. Ama bu şey kalbini -ki zaten odaya girdiği andan itibaren hızla atmaya başlamıştı- tekletiyordu.

Lucy sesinin düzgün çıkmasını sağlayabilmek için bir nefes aldı. "Oturmak ister misiniz?"

Simon tereddütle duraksadı. "Teşekkür ederim." Tam karşısına oturdu, eliyle başını ovdu ve hızla ayağa kalktı.

"Seni bırakmalıyım, hemen o kapıdan dışarı çıkıp aramıza yüzlerce kilometre mesafe koyana dek yürümeye devam etmeliyim, belki de okyanusu geçmeliyim. Bunun bile yeteceğinden değilim. Seni rahat bırakacağıma dair kendime söz yermiştim." Acıyla güldü. "Ve buna rağmen yine ayağının dibine geldim, tam bir ahmağım."

Lucy, "Sizi gördüğüme sevindim," diye fısıldadı. Bu bir rüyaydı. Onu yeniden göreceğini hiç düşünmemişti ve Simon şu anda küçük oturma odasında acı içinde dolanıp duruyordu. Neden döndüğünü merak edecek cesareti bile yoktu.

Simon hızla ona doğru dönüp durdu. "Öyle mi? Doğru mu bu?"

Ne soruyordu? Bilmiyordu ama başıyla onayladı.

"Senin için uygun değilim. Sen çok saftın ve gereğinden fazlasını görüyorsun. Seni sonunda incitirim, eğer şimdi..." Başını salladı. "Senin sade ve iyi birisiyle olman lazım ve ben ikisi de değilim. Neden papazla evlenmedin?" kaşlarını çatmış ona bakıyordu, sözleri daha çok bir suçlamaya benziyordu.

Lucy çaresizlik içerisinde başını salladı.

Elizabeth Hoyt

"Konuşma, sakın söyleme," dedi boğuk bir sesle. "Benimle eğleniyor musun? Bazen rüyalarımnda benimle dalga geçiyorsun tatlı melek, başka rüyalar görmediğim zamanlarda..." Önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Beni tanıımıyorsun, ne olduğumu bilmiyorsun. Kendini koru. Beni evinden kov. Şimdi. Bunu hâlâ yapabiliyorsun yap, çünkü azmimi, irademi ve gururumu yitirdim; zaten çok az kalmışlardı. Kendimi varlığımdan men edemiyorum."

Onu uyarıyordu, bunun farkındaydı ama ona gitmesini söyleyemezdi. "Sizi geri çeviremem. Bunu benden istemeyin."

Elleri koltuğunun iki yanındaydı. Etrafını sarmıştı ama ona dokunmuyordu. Öne eğildi, artık sadece açık renkli saçlarla çevrili başını görebiliyordu. "Vikontum, bunu biliyorsun. Iddesleigh'ler çok eskilere dayanıyor ama unvan sadece beş nesilden beri bizde. Kraliyet savaşlarında yanlış tarafı tutmak gibi bir eğilimimiz var. Üç evim var. Londra'da, Bath'da ve uyandığım ilk gün de sana söylediğim gibi Northumberland'de. El değmemiş bir yer olduğunu söylemiştim, bu doğru ama yine de kendine has vahşi bir güzelliği var. Toprak oldukça bereketli ama istemezsen oraya gitmek zorunda değiliz. Bir kâhyam ve bir sürü de hizmetlim var."

Lucy'nin gözleri yaşlarla buğulanmıştı. Hıçkırığını bastırdı. Sanki ona...

"Bazı madenler de var, bakır ya da kalay," diye devam etti, hâlâ kucağına bakıyordu. Gözlerine bakmaktan korkuyor muydu? "Hangisi olduğunu hiçbir zaman hatırlayamıyorum ama bunun bir önemi yok, çünkü bu işle uğraşan bir adamım var ve gayet iyi bir gelir getiriyorlar. Üç tane araba var, bir tanesi büyükbabamdan kalma ve çok eski. İstersen sana yeni bir tane yaptırabilirim..."

Lucy titreyen elleriyle Simonin çenesini yakalayıp başını kaldırdı, o gri gözlerdeki hüznü ve yalnızlığı gördü. Parmağını dudaklarının üzerine koyarak kelimelerin dökülmesine engel ol

Bir Aşk Masalı

maya çalışırken gülümsemeyi denedi ama yaşlar yanaklarından aşağı akıyordu. "Sus. Evet. Evet, seninle evlenirim."

Parmaklarının altında nabzını hissedebiliyordu, sıcak ve canlıydı, sanki kendi kalbi de onunkini yankılıyordu. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı ve bir anda aklına gelen şeyle ürküdü. *Bu an sonsuza dek sürsün, Tanrım. Bana bunu asla unutturma.*

Simon hâlâ gözlerini araştırıyordu, zafer kazanmış ya da mutluluktan uçar gibi bir hali yoktu, sadece bekliyordu. "Emin misin?" Konuşurken dudakları parmağını okşamıştı.

Başını salladı. "Evet."

Gözlerini kapadı, rahatlamış gibiydi. "Şükürler olsun, Tanrım."

Lucy eğilip yanağına yumuşacık bir öpücük kondurdu. Ama geri çekileceği sırada Simon başını oynattı. Dudakları onunkilerle buluştu.

Onu öptü.

Simonin dudakları onunkilerin üzerinde gezindi ve Lucy onları aralayınca kadar da kışkırtmaya devam etti. Ardından Simon inleyerek alt dudağının içini yaladı. Lucy dilini ileri uzattığı anda onunkiyile karşılaştı. Doğru yapıp yapmadığını bilmiyordu. Daha önce hiç bu şekilde öpüşmemişti ama kalbi kulaklarında atıyordu ve tepeden turnağa titremesine engel olamıyordu. Simon Lucy'nin başını ellerinin arasına alıp aralarındaki mesafeyi kapatarak ona sımsıkı sarıldı. Bu, Eustacein nazikçe öpüşüne hiç benzemiyordu; Bu çok daha karanlıktı, aç ve neredeyse korkutucu. Düşmenin eşğine geldiğini hissetti. Ya da parçalarını bir daha asla bir araya getirmesi mümkün olmayacağı bir dağılmanın eşğine. Simon Lucy'nin alt dudağını dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırdı. Acı duyması ya da en azından rahatsız olması gerekirken Lucy hazzın ortasında bir yerlerde dolaşıyordu. İnleyerek öne doğru uzandı.

Elizabeth Hoyt

Şangır!

Lucy hızla geri çekildi. Simon arkasına baktı; yüzü gergindi ve alını nemden parlıyordu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Bayan Brodie. Ayağının dibinde kırık bir tepsi, etrafa dağılmış kekler ve dökülmüş çay duruyordu.

"Albay buna ne diyecek?"

Bu iyi bir soru, diye düşündü Lucy.

Bölüm Dokuz

"Özel yaşamınıza burnumu sokmak gibi bir niyetim yok, Bayan Craddock-Hayes," dedi Rosalind Iddesleigh, yaklaşık üç hafta sonra.

"Ama kayınbiraderimle nasıl tanıştığınız merak ediyorum."
Lucy burnunu kııştırdı. "Lütfen bana Lucy deyin."

Diğer kadın utangaç bir tavırla gülümsedi. "Çok nazıksınız. Siz de bana Rosalind demelisiniz o zaman."

Lucy de ona gülümsedi ve bu zarif kadına onu bir hendekte cırılçırak bir halde ölmek üzereyken bulduğunu anlattığı takdirde Simon'ın bunu umursayıp umursamayacağını düşündü. Rosalind'in şık arabasındaydılar ve Simon'ın gerçekten de bir yeğeni vardı. Theodora da Londra'nın sokaklarında sarsılarak ilerlemekte olan arabadaydı.

Simon'ın yengesi, yani ağabeyi Ethan'ın dul eşi, taş bir kuleden etrafı inceleyip kendini kurtaracak yiğit şövalyeyi beklemeliymiş gibi görünüyordu. Parlak, düz sarı saçları başının üzerinde sade bir topuz yapılmıştı. Kaymaktaş beyazlığındaki dar yüzünde iri, soluk mavi gözleri vardı. Kanıtı tam yanında oturuyor olmasa Lucy onun sekiz yaşında bir çocuk annesi olduğuna asla inanmazdı.

Bir Aşk Masalı

Lucy bu haftayı, Simon'la evlilik hazırlıklarını tamamlamak için gelecekteki yengesinin evinde kalarak geçiriyordu. Babası bu birleşmeden pek de mutlu olmamıştı ama biraz homurdanıp bağırıldıktan sonra gönülsüzce de olsa onayını vermişti. Lucy Londra'da kaldığı süre içerisinde Rosalind'le birlikte onu hayretten hayrete sürükleyen birçok dükkânı gezmişti. Simon, Lucy'nin çeyizinin baştan aşağı yenilenmesinde ısrar etmişti. Bu kadar çok ve güzel giysiye sahip olmak hoşuna gitmişti ama Simon'a uygun vikontes olamayacağını düşünerek titizlenmeye başlamıştı. O taşradan gelmişti, ipeklere ve dantellere bürünse de hâlâ aynı basit kadındı.

"Simon'la Kent'te, evime giden yolda tanıştık," demekle yetindi Lucy. "Bir kaza geçirmişti, ben de onu iyileşmesi için evimize götürdüm."

"Ne romantik," diye mırıldandı Rosalind.

"Ahvah amcanın kafası iyi miydi?" diye sordu yanındaki küçük kız. Saçları annesininkinden daha koyu, daha altın şansı ve daha bukleliydi. Lucy, Simonin ağabeyinin saçları hakkındaki yorumlarını hatırladı. Theodora'nın bu özelliğini babasından almış olduğu kesindi ama büyük mavi gözleri annesindendi.

"Theodora, lütfen." Rosalind kaşlarını çatınca normalde dümdüz olan alnında iki çizgi oluştu. "Uygun bir dille konuşman gerektiğim daha önce de tartışmıştık. Bayan Craddock-Hayes hakkında ne düşünecek dersin?"

Çocuk oturduğu yere biraz daha çöktü. "Ona Lucy diyebileceğimizi söylemişti."

"Hayır hayatım, ona ilk adıyla hitap edebilme iznini bana verdi. Bu çocuklara uygun bir davranış olmaz." Rosalind, Lucy'ye baktı. "Çok özür dilerim."

Elizabeth Hoyt

"Yakında Theodora'nın yengesi olacağıma göre belki bana Lucy yenge demesinin bir sakıncası olmaz?" Küçük kıza gülümsedi, karşısındaki kadını incitmek istemiyordu ama çocuktan da hoşlanmıştı.

Rosalind dudağının kenarını ısırdı. "Emin misin?"

"Evet."

Theodora oturduğu yerde kıpırdandı. "O zaman sen de bana Cep Faresi diyebilirsin çünkü Ahvah amcam bana öyle der. Ben de ona Ahvah amca derim çünkü kadınlar onu görünce hep ah vah deyip iç çekerler."

"Theodora!"

"Dadım da öyle söylüyor," diyerek kendini savundu küçük kız.

"Hizmetkârların dedikodu yapmasını engellemek gerçekten çok zor," dedi Rosalind. "Çocukların onları tekrarlamasını da..."

Lucy gülümsedi. "Pekâlâ, Ahvah amcan sana neden Cepçi diyor? Cebine sığabileceğin için mi?"

"Evet." Sırttı ve amcasına benzeyiverdi. Annesine baktı. "Ve her ziyaretimize gelişinde ceplerini karıştırdığım için."

"Onu çok şımartıyor," diye iç geçirdi Rosalind.

"Bazen ceplerinde şekerler oluyor ve onların hepsini almama izin veriyor," diye itiraf etti çocuk.

"Bir keresinde, çok güzel teneke askerlerim olmuştu ama annem kızların oyuncak askerlerle oynamasının uygun olmadığını söyledi. O öyle deyince Ahvah amcam neyse ki benim bir kız değil de cepçi olduğumu söyledi." Nefes almak için durup yeniden annesine baktı. "Tabii şaka yapıyordu çünkü benim küçük bir kız olduğumu biliyor."

"Anlıyorum." Lucy gülümsedi. "Muhtemelen hanımlar da onun bu yaptıklarına ah diyorlar."

Bir AşkMasah

"Evet." Cepçi yeniden kıvranmaya başladı. Annesi elini küçük kızın bacağının üzerine koyarak onu durdurdu. "Sen de Ahvah amcamı görünce ah vah dedin mi?"

"Theodora!"

"Ne var, anne?"

"İşte geldik," diye araya girdi Lucy.

Araba kalabalık sokağın ortasında durdu; diğer arabalar, el arabaları, işportacılar, atlı adamlar ve yayalar yüzünden kenara yanaşmayı başaramamıştı. Buna benzer bir sahneyle ilk karşılaşmasında Lucy'nin nefesi kesilmişti. Bir sürü insan! Hepsi bağıyor, koşuşturuyor, *yaşıyordu*. El arabalarını itenler yollarına çıkan yayalara abuk sabuk şeyler söylüyor, işportacılar mallarını satabilmek için bağıyor, üniformalı uşaklar arabalara yer açabilmek için uğraşiyor, küçük çocuklar neredeyse atların toynaklarının arasında geziniyordu. Bunların hepsiyle birden nasıl başa çıkabileceğini bilememişti; bütün duyuları felce uğramıştı. Şimdi, yaklaşık bir hafta sonra, bunları ciddiye almamaya alışmıştı, bu bitmek tükenmek bilmeyen hareketler göz ve kulaklarını şenlendiriyordu. Belki de hep böyle olacaktı. İnsan Londra'yı sıkıcı bulabilir miydi?

Uşaklardan birisi kapıyı açtı ve hanımların inmesine yardım etmeden önce merdiveni yerleştirdi. Dükkâna doğru yürürlerken Lucy yere değmemesi için eteklerini topladı. Güçlü ve genç bir uşak, onları korumak ve daha sonra aldıkları paketleri taşıma görevini yerine getirmek üzere hemen önlerinden yürüyordu. Araba onlar indikten sonra yer değiştirmişti. Sürücü ya ileride durup bir yer bulacak ya da bir tur atıp geri gelecekti.

"Burası oldukça iyi bir tuhafiyecidir," dedi Rosalind binaya girerlerken. "Aradığın aksesuarları burada bulacağından eminini.

Elizabeth Hoyt

Lucy gözlerim kırıştırarak rengârenk danteller, biyeler, kurdeleler, şapkalar ve aksesuarlarla dolu yerden tavana kadar uzanan raflara baktı. Hissettiği kadar ezik görünmemeye çalışıyordu. Bu dükkânın Maiden Hill'deki sadece bir raflık süs eşyasına sahip olan tek dükkânla uzaktan yakından alakası yoktu. Yıllar boyu grinin birkaç tonuyla yaşadktan sonra bu kadar çok rengi bir arada görmek gözlerini acıtmıştı.

"Bunu alabilir miyim, anne?" Cepçi eline yaldızlı bir kurdeleyi almış, kendine dolamakla meşguldü.

"Hayır, hayatım, hem sanırım o Lucy yengene daha çok yakışır."

Lucy dudaklarını ısırđı. Kendini yaldızlar içerisinde düşünemiyordu. "Şu dantel olabilir," diyerek gösterdi.

Kaliteli Belçika dantelini gören Rosalind'in gözleri kısıldı. "Evet, bence de. Bu sabah ısmarladığımız arkası pelerinli pembe gül baskılı elbiseye yakışacaktır."

Otuz dakika sonra Lucy dükkândan çıktı, Rosalind gibi bir rehberi olduğu için mutluydu. Yanındaki kadın çok zarif ve kırılgan görünebilirdi ama hem modayı çok iyi biliyor hem de mükemmel bir kâhya gibi pazarlık edebiliyordu. Arabayı yolun ilerisinde buldular, el arabası süren bir adam sürücülerine oradan geçemediği için bağırıp duruyordu. Hızla arabaya bindiler.

"Tanrım." Rosalind yüzünü dantel mendiliyle sildi. Koltuğa ' yorgun bir şekilde yığılmış olan kızına haktı. "Belki de eve dönüp çay ya da serinletici bir şeyler içsek iyi olacak."

"Evet," dedi Cepçi samimi bir kabullenişle. Koltuğa kıvrıldı, bir süre sonra dışarının gürültüsüne ve arabanın sarsıntısına rağmen uyuyakalmıştı. Lucy gülümsedi. Küçük kız şehre ve oradaki yaşam şekline alışmış olmalıydı.

Bir Aşk Masalı

"Simon evleneceğini söylediğinde senin gibi birisiyle karşılaşacağımı ummuyordum," dedi Rosalind usulca.

Lucy kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

Rosalind alt dudağını ısırды. "Seni kırmak istememiştim."

"Kırılmadım."

"Simon bugüne kadar hep belirli tipteki kadınlarla birlikte olmuştu." Rosalind burnunu kııştırdı. "Saygın oldukları pek söylenemezdi ama tecrübeli oldukları kesindi."

"Ve ben taşradan geldim," dedi Lucy hüzünle.

"Evet." Rosalind gülümsedi. "Seçimine şaşırdım ama bu iyi anlamda bir şaşkınlık."

"Teşekkür ederim."

Araba durdu. Yolda bir karmaşa var gibi görünüyordu. Dışarıdan kızgın erkek sesleri geliyordu.

"Bazen yürümenin çok daha kolay olacağını düşünüyorum," diye mırıldandı Rosalind.

"Daha hızlı olduğu kesin." Lucy ona gülümsedi.

Kargaşayı dinleyerek oturdular. Cepçi istifini bozmadan hafifçe horluyordu.

"İşin aslı..." Lucy'nin karşısındaki kadın tereddüt etti. "Sana bunu söylememem gerekir ama onlarla ilk karşılaştığımda -Ethan ve Simon'la- etkilendiğim kişi Simon'di."

"Gerçekten mi?" Lucy doğal davranmaya çalışıyordu. Rosalind ona ne söylemeye çalışıyordu?

"Evet. Ethan ölmeden önce de o esrarengiz havası vardı, kadınların en çok bundan etkilendiğini düşünüyorum: Konuşma şekli, zekâsı. Bazen son derece etkileyici olabiliyor. Ethan kardeşinden çok daha yakışıklıydı ama ben Simon'dan etkilenmişim."

Elizabeth Hoyt

"Ne oldu?" Simon da bu narin kadından etkilenmiş miydi?

Lucy içinde bir kıskançlık hissetti.

Rosalind camdan dışarı baktı. "Beni korkuttu."

Lucy nefesini tuttu. "Nasıl?"

"Bir gece, bir baloda arka odalardan birinde onunla karşılaştım. Ya çalışma ya da oturma odasıydı, küçük ve basit döşenmiş bir oda, duvardaki süslü boy aynası dışında. Yalnızdı ve orada duruyordu, sadece bakıyordu."

"Neye?"

"Kendine." Rosalind ona döndü. "Aynada. Sadece... Kendi yansımasına bakıyordu. Ama diğer erkekler gibi peruğuna ya da giysilerine bakmıyordu. Gözlerinin içine bakıyordu."

Lucy yüzünü buruşturdu, "Bu garip."

Diğer kadın başıyla onayladı. "O zaman anladım. Mutlu değildi. Gizemi bir oyun değildi, gerçektir. Simon'ı yöneten bir şey var ve bu şey onu bir gün rahat bırakacak mı emin değilim. Ben ona yardım edemezdim."

Lucy huzursuz olmuştu. "Ve sen de Ethan'la evlendin."

"Evet, buna hiç pişman olmadım. O mükemmel bir kocaydı, kibar, nazik." Uyumakta olan kızına baktı. "Ve bana Theodora'yı verdi."

"Bunu bana neden anlattın?" diye sordu Lucy. Kelimeleri sükûnetle söylemeyi başarmıştı ama içi öfke doluydu. Rosalind'in onu kararından şüphe ettirmeye hakkı yoktu.

Rosalind, "Seni korkutmak için değil " diyerek rahatlatmaya çalıştı onu. "Simon'la evlenmeye karar vermek güçlü bir kadının vereceği karar ve buna hayranlık duyuyorum."

Camdan dışarı bakma sırası Lucy'ye gelmişti. Araba sonunda yeniden yola koyuldu. Birazdan eve varacak ve kendileri

Bir Aşk AAasalı

için hazırlanmış, egzotik yemeklerden oluşan öğle yemeklerini yiyeceklerdi. Acıkmıştı ama akli Rosalind'in son sözlerindeydi: *Güçlü bir kadın*. O bütün hayatını aynı yerde geçirmişti, kimse ona meydan okumamıştı. Rosalind zamanında Simon'ın ne olduğunu görmüş ve zekice yönünü değiştirmişti. Simon'la evlenmek için bu kadar hevesli olmasında kibir mi vardı? Rosalind'den daha güçlü bir kadın mıydı?

"KAPIYI ÇALAYIM MI EFENDİM?" diye sordu hizmetçi.

Lucy hizmetçisiyle birlikte Simon'ın evinin önündeki basamaklarda duruyordu. Ev beş katlıydı ve beyaz, taş cephesi akşamüstü güneşinde parlıyordu. Bu ev Londra'nın en gözde yerlerinden birinde bulunuyordu ve evin önünde kararsız bir şekilde durarak son derece aptal bir görünüm sergilediğinin farkındaydı. Ama Simon'ı asırlardır görmemiş gibiydi ve onunla birlikte olmaya çok ihtiyacı vardı. Konuşmak ve bulmak... Kendi kendine sinirle güldü. Onun hâlâ Maiden Hill'de tanıştığı adam öldüğünü görmeye ihtiyacı vardı. Rosalind'den arabasını ödünç almış ve yemeğini yedikten sonra yola çıkarak buraya gelmişti.

Eliyle yeni elbisesini düzeltti ve başıyla hizmetçiye onay verdi. "Evet, lütfen. Devam et, vur."

Hizmetçi büyük kapı tokmağını kaldırıp düşmesini bekledi. Lucy gözlerini kapıdan ayırmadı. Sorun, Simon'ı görememesi değildi -günde en az bir öğünü Rosalind'in evinde yemeye özen gösteriyordu- ama hiç yalnız kalamamışlardı. Keşke...

Kapı açıldı, çok uzun boylu bir adamı onlara, gagaya benzeyen burnunun üzerinden baktı. "Buyurun?"
Lucy boğazını temizledi. "Lord Iddesleigh içeride mi?"

Elizabeth H oy t

Adam kaim kaşlarından birini mağrur bir tavırla havaya dikti, geceleri ayna karşısında çalışıyor olmalıydı, "Vikont ziyaretçi kabul etmiyor. Kartınızı bırakırsanız..."

Lucy gülümseyerek üzerine doğru yürümeye başlayınca adam geri çekilmek zorunda kaldı, aksi takdirde adamın karnına toslayacaktı. "Ben Bayan Lucinda Craddock-Hayes'im ve nişanlımı görmeye geldim." Kâhya gözlerini kırptırdı. İkileme düştüğü kesindi. Yakında sahibesi olacak kişi içeri girmek istiyordu ama Simon'dan rahatsız edilmeme emrini almış olduğu da ortadaydı. Karşısında duran şeytanın önünde eğilmeyi tercih etti. "Elbette, hanımefendi."

Lucy onaylayan bir tavırla ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Büyük hole girdiler. Lucy kısa bir süre için merakla etrafına bakındı. Simonin şehirdeki evine hiç girmemişti. Yerler siyah mermerdi ve ayna gibi cilalanmıştı. Duvarlar da mermerdi, siyah beyaz paneller birbiri ardına sıralanmış, araları sarmaşık desenli yaldızlı bordürlerle işlenmişti ve tavan... Lucy nefesini bırakıverdi. Tavan altın rengiydi, üzerine beyaz bulutlar resmedilmişti, tam ortadaki avizeyi tutar gibi görünen çocuk *melekler* vardı. Sehpalar, masalar ile heykeller değişik yerlere serpiştirilmişti, her biri egzotik görünümlü mermer ve ahşaptandı. Her yerde yaldızlar vardı. Siyah mermerden bir Merkür heykeli Lucy'nin hemen sağında duruyordu. Topuklarına kadar uzanan kanatları, miğferi ve gözleri altındandı. *Büyük* kelimesi bu holü anlatmak için yeterli değildi. *Azametli*, denilebilirdi.

"Vikont kış bahçesinde, hanımefendi," dedi kâhya.

"O zaman onu orada görürüm," dedi Lucy. "Hizmetçimin bekleyebileceği bir yer var mı?"

"Onu mutfağa götürmesi için hemen bir uşak ayarlayacağım." Holün ilerisinde bekleyen uşaklardan birisini çağırmak için par

* Bir Aşk Masalı

mağını şaklattı. Adam reverans yaptıktan sonra hizmetçiye eşlik etti. Kâhya, Lucy'ye döndü. "Buradan buyurun."

Lucy başıyla onayladı. Adam onu evin arka tarafına giden yolu gösterdi. Koridor daraldı ve birkaç basamaktan oluşan bazı merdivenlerden indikten sonra büyük bir kapının önüne geldiler. Kâhya kapıyı açmak üzere uzandığında Lucy onu durdurdu.

"Sizin için bir sakıncası yoksa yalnız girmek isterim."

Kâhya eğildi. "Nasıl isterseniz, hanımefendi."

Lucy başını çevirdi. "Adınızı biliniyorum."

"Newton, hanımefendi."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim, Newton."

Newton kapıyı geçmesi için açtı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırmanız yeterli." Ardından uzaklaştı.

Lucy devasa kış bahçesine göz gezdirdi. "Simon?"

Kendi gözleriyle görmese, şehrin ortasında böylesi bir yapının gizlendiğine asla inanmazdı. Çok sayıda tezgâh, kış bahçesinin karanlık ve görünmeyen ucuna doğru uzanıyordu. Bütün boş alanlar yemyeşil bitkilerle doluydu. Ayaklarının altında ona bir şekilde sıcak gelen tuğla bir yol uzanıyordu. Yoğunlaşma yüzünden omuz hizasına gelen camlarda buğu oluşmuştu. Camlar bel hizasında başlayıp tonoz şeklinde yükseliyordu. Tam üzerinde, Londra göğü kararmaya başlamıştı.

'Lucy nemli ortamda birkaç adım ilerledi. Kimseyi göremiyordu. "Simon?"

Sesleri dinlemeye çalıştı ama hiçbir şey duyamadı. Yeniden denedi, kış bahçesi inanılmaz derecede büyüktü. Belki de onu duymuyordu. İçerisini nemli ve sıcak tutmak isteyeceği kesindi. Lucy ağır ahşap kapıyı ardından çekerek kapadı ve çevresini keşfetmeye başladı. Geçit oldukça dardı ve arada bir etrafını perde

Elizabeth Hoyt

misali saran yeşil bitki örtüsünü aralamak Zorunda kalıyordu. Yoğunlaşan su buharının yapraklardan damlalar halinde düşme sesini duyabiliyordu. Hava oldukça ağır ve durgundu; toprak, yosun ve küf kokusu birbirine karışmıştı.

"Simon?"

"Buradayım"

Sonunda. Sesi ileriden geliyordu ama bu koca ormanda onu görmeyi henüz başaramamıştı. Başından büyük bir yaprağı hafifçe yana itti ve bir anda düzinelerce mumun yandığı boş bir alana çıktı. Durdu.

Boşluk dairesel biçimdeydi. Cam duvarlar minyatür bir kubbe şeklinde yükseliyordu. Tıpkı Rusya'ya ait resimlerde gördüklerine benziyordu. Tam ortada mermer bir çeşme belli belirsiz akıyordu, dairenin dışında gül tezgâhları sıralanmıştı. Kışın açan güller. Lucy güldü. Kırmızılar ve pembeler, krem renkliler ve saf beyazlar... Ortama güllerin kokusu hâkimdi ve insana zevk ile hayranlığı aynı anda yaşıtıyordu. Simon in evinde bir masallar diyarı vardı.

"Beni buldun."

Başını kaldırıp sesin geldiği yöne baktığı anda kalbi hızla atmaya başladı. Simon bir tezgâhın önünde ceketsiz duruyordu. Yeleğini korumak için üzerine uzun, yeşil bir önlük takmıştı; gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış, sarı tüylerle kaplı kollarını açıkta bırakmıştı.

Simonin çalışma kıyafeti olması fikri Lucy'nin gülümsemesine sebep oldu. Bu onun daha önce hiç görmediği bir yönüydü ve çok etkilenmişti. Londra'ya geldiklerinden beri son derece özenli ve tecrübeli bir adam olarak görünmüştü hep. "Newton bana yolu gösterdi, senin için bir sakıncası olmadığını umuyorum,"

"Elbette yok. Rosalind nerede?"

Bir Aşk Masalı

"Yalnız geldim."

Simon susarak Lucy'nin yorumlamakta güçlük çektiği bir bakışla gözlerini ona dikti. "Yapayalnız mı?"

Demek sıkıntısı buydu. Londra'ya ilk geldiği gün evden tek başına çıkmaması konusunda onu açık bir şekilde uyarmıştı. Burada geçirmiş olduğu bir haftanın sonunda bu uyarı aklından çıkmıştı çünkü hiçbir şey olmamıştı. Demek hâlâ düşmanları konusunda endişeleniyordu. "Sürücüyi, uşağı ve hizmetçiyi saymazsan, evet. Rosalind'den arabasını ödünç aldım." Ona hoş bir şekilde gülümsedi.

"Ah." Omuzlarının gerginliği geçti ve önlüğünü çıkarmaya başladı. "O zaman sana çay ikram edebilirim."

"Benim yüzümden durmanı istemem," dedi. "Eğer seni huzursuz etmiyorsam tabii."

"Sen beni her zaman huzursuz ediyorsun tatlı meleğim." Önlüğünü yeniden bağlayıp tezgâha döndü.

Simon'ın meşgul olduğunun farkındaydı ama bir hafta içinde evleneceklerdi. Zihninin derinliklerinde bir yerlerde korku belirmeye başlamıştı; ya ondan şimdiden sıkılmıştı ya da daha kötüsü, pişmandı. Yanına gitti. "Ne yapıyorsun?"

Gergin görünüyordu ama sesi normaldi. "Gülleri aşıyorum. Çok heyecan verici bir görüntü olmadığının farkındayım ama dilediğin kadar seyredebilirsin "

"Sakıncası olmadığından emin misin?"

"Hayır, elbette yok." Ona bakmadan tezgâha eğildi. Önünde dikenli, ince bir sopa vardı, tahminen bu bir gül sapıydı ve ucu dikkatle inceltilerek kesilmişti.

"Birkaç gündür hiç yalnız kalamadık ve ben şeyin iyi geleceğini düşündüm... konuşmanın." Arkası yarı dönükken onunla konuşmakta zorlanıyordu.

Simon in sırtı gergindi, sanki zihnen onu kendinden uzaklaştırıyordu ama Lucy kıpırdamadı. "Evet?"

Lucy dudağını ısırıldı. "Bu kadar geç gelmemem gerektiğinin farkındayım ama Rosalind gün boyunca beni yeni elbiseler almak ve alışveriş yapmak gibi işlerle uğraştırdı. Bu akşamüzeri sokakların ne kadar kalabalık Olduğunu söylesem inanmazsın. Eve tam bir saatte ulaşabildik." Tam anlamıyla gevezelik ediyordu. Yakınında duran tabureye oturup bir nefes aldı. "Simon, fikrini mi değiştirdin?"

Bu onun dikkatini çekti. Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Ne?"

Lucy hayal kırıklığı içinde elini salladı. "Hep çok meşgulsün ve evlenme teklifi ettiğin günden bugüne beni bir kez bile öpmedin. Ben de düşünecek vakit bulduğunu ve evlerime konusundaki fikrini değiştirdiğini düşündüm."

"Hayır !" Bıçağı fırlatıp koluyla tezgâha yaslandı ve başını eğdi. "Hayır, çok özür dilerim. Seninle evlenmek istiyorum, seninle evlenmeyi deli gibi bekliyorum, hiçbir şeyi istemediğim kadar çok hem de, seni temin ederim. Evleneceğimiz günü dört gözle bekliyorum. Seni karım olarak kollarımın arasına alacağım o günü düşünüyorum sürekli ve kafamı dağıtmak için bir şeyler yapmam gerekiyor, aksi takdirde delireceğim. Sorun bende."

"Ne sorunu?" Lucy rahatlamış ama bu kez kafası karışmıştı. "Söyle bana, birlikte çözelim."

Simon nefesini bırakırken başını salladı ve ona döndü. "Hiç sanmam. Bu benini sorunum ve buna katlanması gereken de benim. Tanrı'ya şükür, bir hafta içinde kutsal yeminle birbirimize bağlanacağız ve bu sona erecek."

"Bilmece gibi konuşuyorsun."

"Tam bir savaşçı," diye mırıldandı. "Seni, elindeki ateşten kılıcı dikkafalı İbranilere ve birtakım kâfirlere savururken düşü

Bir Aşk AAasalı

nebiliyorum. Ciddi bakışların ve korkunç bir şekilde çatılmış olan kaşlarının karşısında siniyorlar." Kısık bir sesle güldü. "Ya da şöyle diyelim; yanında olup da sana dokunamamak gibi bir sorunum var." Gülümsedi. "Biz nişanlıyız. Bana dokunabilirsin."

"Hayır, dokunamam." Doğrulup küçük budama bıçağını yeniden eline aldı. "Sana dokunursam durabileceğimden emin değilim." Eğilip güle baktı ve sapma bir kesik daha attı. "İşin aslı durmayacağımdan eminim. Kokunu duyduğum ve o bembeyaz tenini hissettiğim anda kendimden geçerim."

Lucy yanaklarında bir sıcaklık hissetti. Teninin şu anda o kadar beyaz olduğundan pek emin değildi. Ama ona Maiden Kilide dokunmuştu. O zaman kendini tutabildiyse bunu şimdi de yapabiliirdi. "Ben..."

"Hayır." Simon başını sallamaya başladı, bir şeyleri oradan silip atmak ister gibiydi. "Sıradan insanlar gibi hiç düşünmeden seni tutup eteklerini omuzlarına kadar sıyrarak sen daha ne yaptığının farkına bile varamadan içine girmek istiyorum ve buna bir kez başlayınca bu cehennem azabının ikimiz de cennete ulaşmadan önce sona ermeyeceğinden eminim. Hatta ondan sonra bile dinmeyecek."

Lucy ağzını açtı ama ses çıkmadı. *Cennete ulaşmak...*

Simon gözlerini kapatarak inledi. "Tanrım. Bunu sana söylediğime inanamıyorum."

"Pekâlâ." Lucy boğazını temizledi. Simonin sözleri titremesine ve vücudunun yanmasına sebep olmuştu. "Pekâlâ, bu son derece gurur verici."

"Öyle mi?" Bakışlarını ona çevirdi. Onun da elmacık kemiklerinin rengi değişmişti. "Nişanlının hayvani içgüdülerini kontrol edememesini bu kadar zarif değerlendirebilme çok sevdim."

Elizabeth Hoyt

Ah, Tanrım. "Belki de gitmem gerekiyor." Ayağa kalktı.

"Hayır, lütfen benimle kal... Sadece... sadece fazla yaklaşma."

"Tamam." Yerine yeniden dimdik oturup ellerini kucağında kenetledi.

Simon'ın dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Özledim."

"Ben de."

Hızla önüne dönmeden önce birbirlerine gülümsediler. Bu kez Lucy bunun sebebini biliyordu ve son derece sakindi. Onun gülün gövdesini bir kenara koyup içinde ağaç köküne benzer bir şeyin bulunduğu saksıyı almasını izledi. Arka plandaki çeşme âdeta güldü, kubbenin üzeri yıldızlarla dolmaya başlamıştı.

Lucy, "Masalı bitirmemiştin," dedi. "Yılan Prens. Sonunu anlatmazsan çizimleri bitiremem"

"Çizimleri yapmaya başladın mı?"

"Elbette."

"Nerede kaldığımı hatırlayamıyorum." Çirkin ağaç köküne kaşlarını çatarak baktı. "Üzerinden çok zaman geçti"

"Ben hatırlıyorum." Tabureye iyice yerleşti. "Angelica Yılan Prens'in derisini çaldı ve onu deriyi yok etmekle tehdit etti ama sonra ona acıdı ve hayatını bağışladı."

"Ah, evet." Ağaç köküne dikkatle V şeklinde bir yarık açtı. "Yılan Prens, Angelica'ya, 'İyi kız, derimle birlikte hayatımı da ellerinde tutuyorsun. Dile benden ne dilersen ve dileğini gerçekleştireyim,' demiş."

Lucy kaşlarını çattı. "Hiç zekice değil. Neden ona elindeki gücü söylemeden derisini geri istemiyor?"

Simon ona kaşlarının altından baktı. "Belki de onun güzelliğinden etkilenmiştir."

Bir Ask Masalı

Lucy homurdandı. "O kadar aptal olamaz."

"Bu romantikliğin beni öldürüyor. Devam etmeme izin verecek misin?"

Lucy ağızını kapadı ve başıyla sessizce onayladı.

"Güzel. Bu, Angelica'ya çok büyük bir fırsat gibi görünmüş. Belki de sonunda Prens'le tanışabilirim, diye düşünmüş. Ve Yılan Prens'e, 'Bu akşam bir kraliyet balosu var. Prensi ve maiyetindekileri görebilmem için beni kalenin surlarına götürebilir misin?' demiş. Yılan Prens parlak gümüşü gözleriyle ona bakıp cevap vermiş; 'Seni temin ederim, bundan çok daha iyisini yapabilirim.'"

"Dür biraz," diye araya girdi Lucy. "Yılan Prens masalın kahramanı değil miydi?"

"Yılan bir adam mı?" Simon çubuğun sivri ucunu ağaç kökünde açtığı yarığa yerleştirip ikisini birden ince bir bezle sarmaya başladı.

"Onun bir kahraman olduğu kanısına nereden vardın?"

"O tepeden turnağa gümüşten değil mi?"

"Öyle ama bu arada da çırılçıplak, ayrıca kahramanlar daha güzel isimleri hak ederler."

"Ama..."

Simon eleştiren gözlerle ona baktı. "Devam etmemi istiyor musun?"

Lucy, "Evet," dedi büyük bir uysallıkla.

"Pekâlâ. Yılan Prens soluk ellerinden birini sallamış ve Angelica'nın; çirkin kahverengi elbisesi bir anda bakır rengi pırl pırl bir elbiseye dönüşmüş. Saçlarında bakır ve yakut mücevherler, ayaklarında bakır işli terlikler belirmiş. Angelica mutlulukla kendi etrafında dönmüş, değişiminden çok mutluymuş ve sevinçle bağırmış: 'Prens Rutherford hele bir beni görsün!'"

"Rutherford mu?" Lucy'nin kaşları havaya kalkmıştı.

Elizabeth Hoyt

Simon ona sert sert baktı.

"Pardon."

"Prens Rutherford, altın rengi kıvrık saçları olan Prens. Yılan Prens konuşmamış, Angelica onun dizlerinin üzerine çöktüğünü ve maltızdaki mavi alevlerin artık eskisi gibi yunmadığını fark etmiş. Yılan Prens, Keçi Kız'ın dileğini yerine getirmek için gücünün büyük bir kısmını harcamış."

"Aptal adam."

Simon ona bakıp gülümsedi ve havanın karardığını yeni fark etmiş gibi göründü. "Aman Tanrım, bu kadar geç mi oldu? Niye bana söylemedin? Bir an önce Rosalind'in evine dönmelisin."

Lucy içini çekti. Londra'nın bu renkli ortamında nişanlısı inanılmaz derecede geri kafalı bir adama dönüşmüştü.

"Tamam." Lucy ayağa kalkıp eteklerini silkeledi. "Seni ne zaman göreceğim?"

"Kahvaltıya gelirim." Dikkati dağılmış gibiydi.

Hayal kırıklığı Lucy'nin içine işledi. "Olmaz, Rosalind yarın sabah erkenden eldivenciye gitmemiz gerektiğini söyledi, öğlen de evde olmayacağız. Beni arkadaşlarıyla tanıştırmak için bir şeyler düzenledi."

Simon kaşlarını çatı. "Ata binebiliyor musun?"

"Evet," diye onayladı Lucy. "Ama atım yok."

"Benim birkaç atım var. Yarın kahvaltıdan önce Rosalind'in evine gelirim ve parkta ata bineriz. Rosalind'in seni eldivenciye götüreceği saatte geri döneriz."

"Bu hoşuma gitti." Ona baktı.

Simon da ona. "Tanrım, seni öpemiyorum bile. Hadi git artık."

"İyi geceler." Lucy koridora doğru yürürken gülümsedi.

Bir Aşk Masalı

Simon'ın arkasından ettiği küfürleri duyabiliyordu.

AYNI GECE SIMON KAŞLARINI KALDIRARAK masadaki oyunculara, "Size katılabilir miyim?" diye sordu.

Ona arkası dönük olarak oturan Quincy James dönüp baktı. Sağ gözü seğirmeye başladı. Koyu kırmızı kadife bir ceket ve pantolon giymişti, yeleği yumurta kabuğu rengindeydi ve üzerinde ceketinin kırmızısıyla uyumlu işlemeler vardı. Ensesinde bir örgüyle toplanmış kızılsarı saçlarıyla hoş bir görüntüsü vardı. Simon dudaklarının tatminkâr bir ifadeyle kıvrıldığını hissetti.

"Elbette." Uzun bukleli eski moda peruklardan takmış olan beyefendi onu başıyla onayladı.

Adamın hayatını kumar masalarında geçirdiği sefih yüzünden okunuyordu. Simon onunla hiç tanışmamıştı ama kim olduğunu biliyordu. Lord Kyle. Masada bulunan diğer üç adamsa yabancıydı. İki orta yaşlıydı, bir örnek beyaz pudralı perukları ve alkolden kızarmış yanaklarıyla ikiz gibi duruyorlardı. Üçüncüyse gençti daha yanaklarında ergenlik sivilceleri vardı. Tilki inine düşmüş bir güvercin. Annesinin onu hâlâ evde tutuyor olması gerekirdi. Ama bu Simon'ın problemi değildi.

James'in yanındaki boş iskemleyi çekip oturdu. Aşağılık zavallı. James'in onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Açık bir oyuna katılmak isteyen birisinin reddedilmesi mümkün değildi. Simon onu yakalamıştı. Kısa bir an için kendini kutladı. En güzel haftasının büyük bir bölümünü Şeytanın Bahçesi'nde kendini küçük fahişelerden koruyup, iğrenç şampanyalar içip masadan masaya sıkıntıyla av peşinde koşarak geçirdikten sonra sonunda James karşısına çıkmıştı. Bu iz sürme işinin anlamsız olduğunu düşünmeye başlayacağından korkuyordu; evlilikle ilgili

düzenlemeleri yaparken buna bir ara vermeyi de düşünmüştü ama James şu an avucundaydı.

1 Bu işi son hızla bitirtip yatağına girmek istiyordu, böylelikle yarın sabahki at gezisinde Lucy'ye uykusuz olduğunu belli etmemeyi başarabilirdi. Ama bu mümkün değildi. Avı sonunda saklandığı yerden çıkmıştı, onu korkutmamak için ağır ağır ilerlemesi gerekiyordu. Kararlı bir şekilde. Tüm parçaların yerli yerine oturması
2 çok önemliydi, tuzağına düşmeden önce bütün kaçış yolları kapanmalıydı. Bu noktadan sonra yakaladığı avın ağda unutulmuş olan bir delikten düşmemesi gerekiyordu.

Lord Kyle kâğıtları kimin dağıtacağını bulabilmeleri için her oyuncuya bir kâğıt dağıttı. Simonin sağındaki adam valeyi buldu ve kâğıtları dağıtmak üzere eline aldı. James kendisine dağıtılan kâğıtları dağıtıldığı anda bakıp elinde toplayarak sinirle masanın üzerine vurmaya başladı. Simon kartları yerden almadan önce beş kâğıdın da dağıtılmasını bekledi, beş-kartlık-foo² oynuyorlardı. Bakışlarını aşağı indirdi. Eli fena değildi ama bunun pek bir önemi yoktu. Ortaya, açılış parasını koydu ve açılışı yaptı, kupa sekizi. James eli ayağına dolanarak masaya bir onlu attı. Oyun devam etti ve güvercin eli aldı. Genç adam maça üçüyle yeniden oyunu açtı.

Bir uşak elinde içki tepsisiyle odaya girdi. Şeytanın Bahçesi'ndeki تنها arka odada oynuyorlardı. Oda loştu, duvarlar ve kapı ana salondaki sesleri yutması için siyah fitilli kadifeyle döşenmişti. Buradaki oyuncular ciddi oyunlar oynuyorlardı, yüksek oynanıyor ve oyun aralarında konuşmalar minimum seviyede yapıyordu. Bu bir erkek toplantısı değildi Bu, kâğıtlarla yaşanan bir ölüm kalım meselesiydi. İki gece önce Simon bir baronun üzerindeki tüm naravı kavhedin ardından evlerinden birini onun ardından
2 17. yüzyıldan 19. yüzyıla kadar İngiltere'de popüler olan bir çeşit iskambil

da kızının drahomasını verdiğini görmüştü. Ertesi sabah adam kendini vurup ölmüştü.

James garsonun tepsisindeki kadehlerden birini kaptı ve başını dikerek bir çırpıda bitirip yenisine uzandı. Simon'la göz göze geldi Simon gülümsedi. James'in gözleri iyice açıldı. İkinci kadehten bir yudum alıp onu dirseğinin yanına koydu, bakışlarında küstah bir ifade vardı. Oyun devam etti. Simon düşük kâğıdı attı ve mecburen ortaya para koydu. James sırtı, *Pqm'i* attı, bu, beş-kartlık-loo oyunundaki en yüksek kâğıt olan sinek valesiydi ve bir eli daha aldı| Mumlar akmaya başlamıştı, bir uşak gelip onları kesti. Quincy James kazanmaya başlamıştı kadehinin yanında duran paralar artıyordu; İskemlesine yayıldı, mavi gözleri uyuklu bir şekilde birkaç kez kırıştı. Genç adamın önünde birkaç bakır para kalmıştı ve çaresiz görünüyordu. Eğer şansı yaver giderse bir el daha oynayabilirdi; Gitmediği takdirde birisi tepesine çökecek ve borç batağına girecekti. Christian Fletcher odaya girdi. Simon başını kaldırmadı ama Christian'ın uzak köşedeki bir iskemleye oturduğunu yan gözle gördü, kartları göremeyeceği bir mesafedeydi. Genç adamı görünce içinde bir huzur hissetti. Şimdi arkasını koruyacak bir müttefiki vardı.

James oyunu kazandı. Yerdeki paraları toplarken yüzünde zafer dolu bir ifade vardı.

Simon elini uzatarak adamın kolunu yakaladı. "Ne?.." James kolunu kurtarmaya çalıştı. Simon adamın kolunu masaya vurdu. James'in bileğindeki dantellerin arasından bir adet sinek valesi düştü. Masadaki diğer oyuncular donakaldı.

"Pam." Lord Kyle'ın sesi uzun süredir konuşmamasından dolayı biraz hırıltılı çıkmıştı. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun, James?"

Elizabeth Hoyt

"O b-b-bana ait değil."

Simon iskemlesinde arkasına yaslandı ve tembel bir tavırla işaret parmağını salladı. "Senin manşetinden düştü."

"Sen!" James ona doğru atıldı, iskemlesi yere düştü. Simon'a vuracak gibi göründü ama bunu yapmamanın daha iyi olacağına karar verdi.

Simon tek kaşını kaldırdı.

"Sen b-b-beni oyuna getirdin, o lanet olası *p-p-pam*'i bana sen attın!"

"Kaybediyordum." Simon içini çekti. "Bana hakaret ettin, James."

"Hayır!"

Simon istifini bozmadan devam etti. "Bu işi şafak vakti kılıçlar çözer..."

"Hayır! Tanrım, hayır!"

"Kabul ediyor musun?"

"Tanrım!" James saçlarını çekiştirdi, güzel bukleleri bağlı olduğu kurdeleden çıktı, "Bu doğru değil. B-b-bende lanet olası *pam* yoktu."

Lord Kyle kâğıtları topladı. "Yeni oyuna başlayalım mı, beyler?"

"Aman Tanrım." diye fısıldadı oğlan. Yüzü sararmıştı, ne kaybedeceğini anlamış gibiydi.

"B-b-unu yapamazsınız!" diye bağırdı James.

Simon ayağa kalktı. "Yarın. Biraz uyusak iyi olur, değil mi?"

Lord Kyle başıyla onayladı, dikkatini çoktan yeni başlayacak oyuna vermişti. "İyi geceler, Iddesleigh."

"B-ben de kalksam iyi olur. İzninizle, beyler?" Güvercin hızla odadan çıktı.

8ir Aşk Masalı

"Hayır! Ben masumum!" James ağlamaya başlamıştı.

Simon irkildi ve odadan çıktı.

Christian onu ana salonda yakaladı. "Bunu sen mi?.."

"Kes sesini," diye tısladı Simon. "Burada değil, salak."

Neyse ki genç adam sokağa çıkana kadar bir daha sesini çıkarmadı. Simon sürücüsünü çağırdı.

Christian fısıldadı. "Bunu sen mi?.."

"Evet." Tanrım, çok yorulmuştu. "Benimle gelmek ister misin?"

Christian gözlerini kırıştırdı. "Teşekkür ederim."

Arabaya binip yola çıktılar.

"Düelloyu ayarlamak için onun şahidini arayan iyi olur." Simon üzerine çöken ağırlıkla baş etmeye çalışıyordu. Gözleri kararıyor, elleri titriyordu. Sabah çok da uzak değildi. Ya bir adamı öldürecekti ya da zamanı geldiyse kendi ölecekti

"Ne?" diye sordu Christian.

"Quincy James'in şahitlerini. Düello yerini ve saatini ayarlamak

için kim olduklarını öğrenmen gerekir. Hepsi bu. Bundan önce hep olduğu gibi." Esnedi. "Şahidim olacaksın, değil mi?"

"Ben..."

Simon gözlerini kapadı. Eğer Christian kaybederse ne yapacağını bilmiyordu. "Olmayacaksan birini bulmak için dört saatim kaldı."

"Hayır, yani evet demek istedim," diye patladı genç adam.

"Şahidin olacağım. Elbette şahidin olacağım,. Simon."

"Güzel"

Arabaya bir sessizlik, çöktü: ve SiMon uyuyalıdt;/

Christian'ın sesi onu uyandırdı. "Oraya James'i. bulmak için gittin, öyle değil mi?"

'Simon gözlerini bile açmadı."Evet."

Elizabeth Hoyt

"Kadın meselesi mi?" Arkadaşının sesinde gerçek bir şaşkınlık vardı. "Sana bir şekilde hakaret mi etti?"

Simon neredeyse bir kahkaha atacaktı. Bu tip saçma nedenlerle düello yapan bir sürü erkek olduğunu unutmuştu. "O kadar önemsiz bir konu değil."

"Ama neden?" Christian'ın sesi telaşlıydı. "Neden bu yolu seçtin?"

Tanrım! Gülsün mü, ağlasın mı büemiyordu. Hayatında hiç bu kadar saf bir dönemi olmuş muydu? Zihnini toparlayıp erkeklerin ruhunda var olan kara deliği anlatmaya çalıştı.

"Çünkü kumar onun zayıflığı. Çünkü oyuna girdiği andan sonra kendini tutamıyor. Çünkü benimle baş edemez ve beni bir solucan gibi ezip geçemez. Çünkü o, o ve ben de benim." Simon sonunda dönüp yanındaki kibar arkadaşına baktı. "Öğrenmek istediğin bu muydu?"

Christian'ın kaşları zor bir matematik problemini çözmeye çalışmış gibi çatılmıştı. "Bunu fark etmemiştim... Birine düello teklif ederken ilk kez yanımdaydım. Haksızlık gibi görünüyor. Çok onurlu bir durum değil." Christian nasıl bir hakarete bulunduğunu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

Simon kahkahalarla gülmeye başladı ve bir türlü kendini tutamadı. Gözleri yaşarmaya başladı. *Ah, Tanrım, ne dünya ama!*

Sonunda nefes alabilmeyi başardı. "Benim onurlu bir ada m olduğumu da nereden çıkardın?"

Bölüm On

Şafak öncesi sis gri bir çarşaf gibi toprağı örtmüştü. Sis, düellonun yapılacağı yere doğru ilerleyen Simon'ın bacaklarına dolanıyor, soğuk hava deri ve kumaştan içeri sızıp kemiklerine işliyordu. Önünde yürümekte olan Henry elindeki kandille yolu aydınlatıyordu ama yoğun sis ışığı yutuyor ve korkulu bir rüyada yürüyorlarmış hissini veriyordu. Christian yanında yürüyordu Ve garip bir şekilde sessizdi. Geceyi James'in şahitleriyle temasa geçip koşulları konuşmakla geçirmişti eğer başarabilirdiyse biraz da uyumuştı. Biraz ileride başka bir ışık ve dört karaltı belirdi. Hepsinin başının üzerinde nefeslerinden oluşmuş birer bulut vardı.

"Lord Iddesleigh?-" dedi adamlardan bir tanesi. Bu James değildi, demek ki şahidiydi.

"Evet." Nefesi bir bulut halinde ileri uzandı ve sabah ayazının içinde yok oldu.

Adam onlara, doğru geldi. Orta yaşlı ve gözlüklü olan adam eski bir peruk takmıştı. Ceket ve pantolonu modayı birkaç yıl geriden takip ediyordu, oldukça 'yıpranmıştı ve onun sefiş görünüşünü tamamlıyordu. Arkasında, elinde siyah bir çanta taşıyan ve peruğunun-şeklinden doktor, olduğu düşünölebilecek bir adam ile yanında daha'kısa boylu başka bir adam vardı.

Bir Aşk AAasalı

İlk adam yeniden konuştu. "Bay James size yanlışlıkla etmiş olabileceği her tür hakareten dolayı içten özürlerini sunmak istiyor. Bu özrü kabul edip düellodan vazgeçecek misiniz?"

Ödlek. James şahitlerini gönderip kaçmış mıydı? "Hayır, vazgeçmeyeceğim."

"L-l-lanet olsun sana, Iddesleigh."

Demek buradaydı. "Günaydın, James." Simon bıyık altından gülümsedi.

Cevap başka bir küfürdü. İlkinden pek de farklı değildi.

Simon Christian'a başıyla onay verdi. Genç adam ve James'in şahitleri düello alanını belirlemek üzere uzaklaştılar. Quincy James dondurucu soğukta bir ileri bir geri gidip duruyordu; ya bacaklarını ısıtıyordu ya da sinirliydi. Üzerinde bir gece önceki koyu kırmızı ceket vardı ama şimdi buruşuk ve lekeliydi. Saçları yağlı gibi görünüyordu, sanki çok terlemişti. Simon ona bakarken adam ellerini başına götürüp kaşındı. Kötü alışkanlık. Bitlenmiş miydi? James dün gece yorulmuş olmalıydı ama diğer yandan o bir kumar bağımlısıydı ve uzun saatler boyu oturmaya alıştı. Ayrıca daha gençti. Simon onu tarttı. James'i düelloda hiç görmemişti ama Angelo'nun akademisinde rakibinin bir kılıç ustası olduğu söyleniyordu. Buna şaşırmamıştı. Tikleri ve kekelemeliğine rağmen adamın atletik bir yapısı vardı. Aşağı yukarı aynı boydaydılar. Menzilleri de eşit olacaktı.

"Kılıcınızı görebilir miyim?" Gözlüklü adam geri dönmüştü. Elini uzattı.

Diğer şahit de geldi. Bu daha kısa ve daha genç olandı, üzerinde koyu yeşil bir ceket vardı ve sinirli bir şekilde etrafına bakıp duruyordu. Düello yapmak elbette kanun dışı bir durumdu. Ama yasalar o kadar da zorlayıcı değildi. Simon silahım kınından çı-

Elizabeth Hoyt

karıp dört göze verdi. Birkaç adım ötede olan Christian, James'in kılıcını almıştı. İkisinin şahitleri de kılıçları inceleyip ölçtükten sonra sahiplerine geri verdiler.

"Gömleğini aç," dedi dört göz.

Simon kaşlarını kaldırdı. Adam her şeyi kuralına göre uygulamakta kararlıydı. "Gömleğimin altına zırh giydiğimi gerçekten düşünüyor musun?"

"Lütfen, Lordum."

Simon iç geçirerek gümüş-mavi ceket ve yeleğini çıkarıp, boyun bağını çekti ve kenarı dantelli gömleğinin üst düğmelerini açtı. Henry yere atılanları hızla yakalamaya çalışıyordu.

James de Christian'ın bakması için gömleğinin önünü açtı. "Kahretsin, Mayfair fahişeleri kadar soğuk."

Simon gömleğini iki yana doğru ayırdı. Çıplak göğsünün üzerindeki tüyler diken diken olmuştu.

Şahit başıyla onayladı. "Teşekkür ederim." Yüzü son derece duygusuzdu, bakışlarında hiçbir ifade yoktu.

"Bir şey değil." Simon alay eder gibi gülümsedi. "Başlayabilir miyiz o zaman? Henüz kahvaltı etmedim."

"V-v-ve edemeyeceksin de." James elinde kılıcıyla ilerledi.

Simon yüzündeki gülümsemenin yok olduğunu hissetti. "Bir katil için son derece yürekli sözler."

Christian'ın bakışlarının değiştiğini hissetti. Oğlan biliyor muydu? Ona Ethan'dan, düelloların gerçek sebebinden hiç söz etmemişti. Simon kılıcını kaldırıp rakibinin karşısına geçti. Sis bacaklarına dolandı.

"Başla!" Christian bağırdı.

Bir Aşk Masalı

Simon ileri atıldı, James savuşturdu; kılıçlar ölümcül şarkılarına başladı. Simon yüzünün keyifsiz bir ifadeyle gerildiğini hissetti. Açılış saldırıyla yapmıştı ama James bu darbeyi son anda atlatmayı başarmıştı. Sonra savunmaya geçmiş ve her bir darbeyi savuşturmaya başlamıştı. Bacak kasları gerilmekten yanmaya başlamıştı. James hızlı ve güçlüydü; ciddiye alınması gereken bir rakipti ama aynı zamanda son derece çaresizdi, pervasızca ataklar yapıyordu. Simon'ın damarlarında akan kan, alev topları gibi baskı yaparak sinir uçlarının kıvılcımlanmasına sebep oluyordu. Bugüne kadar, düello yaparken kendisini hiç bu kadar canlı ve ölüme yakın hissetmemişti, bu ikilemi ilk kez yaşıyordu.

"Ah!"

James onun göğsünü hedefleyen bir hamle yaptı, Simon son anda kılıcın yönünü değiştirmeyi başardı. Kılıcı rakibinin kılıcıyla çarpıştığı anda tiz bir ses çıkararak kaydı ve kabza kabzaya karşılıklı durup birbirlerinin nefeslerini soludular. James tüm gücüyle ona abandı. Simon üst kolunun şiştiğini hissetti. Ayaklarını sınırsız yere bastı, geri adım atmamaya kararlıydı. Karşısındaki adamın gözlerindeki kılcal damarları görebiliyor, nefes ve terinin pis kokusunu alabiliyordu,

"Kan," diye bağırdı şahitlerden birisi, o anda kolundaki yanmayı fark etti.

"Bırakıyor musun?" diye sordu Christian.

"Lanet olsun, hayır!" Simon omzunu salladı ve James'i üzerinden atıp ona doğru saldırdı. İçindeki o karanlık hayvan uludu. *Şimdi! Onu şimdi Öldür!* Dikkatli olması gerekiyordu. Onu sadece yaralarsa James'in düelloyu bırakma hakkı doğacaktı ve sonra bütün bu saçmalıklarla yeniden uğraşması gerekecekti.

"Buna gerek yok," diye bağırdı!" şahitlerden birisi. "Beyler, kılıçlarınızı atın. Onur temizlendi!"

Elizabeth Hoyt

"Başlarım onura!" Simon acımasız darbelerle saldırıya geçti, sağ koluna iğneler batıyordu.

Adamlar otların üzerinde tepinirken kılıçlar birbirine çarpıyordu. Sırtından aşağı yayılan sıcaklığı hissediyordu, bu kan mı, yoksa ter miydi karar veremedi. James'in gözleri kocaman olmuştu. Umutsuzca kendini savunuyordu, yüzü kıpkırmızıydı ve parlıyordu. Yeleğinin koltuk altları terden kararmıştı. Simon kılıcını havaya kaldırdı.

James ani bir hareketle dönüp ileri atıldı ve kılıcını bacaklarının arkasına doğru savurdu. Simon dizlerinin *arkasındaki* sızıyı hissetti, bir an dehşete kapıldı. James tendonlarını kesmeyi başırırsa çökmek zorunda kalırdı ve ayakta durup kendini savunması imkânsız hale gelirdi. Ama James ileri doğru atılırken göğsünü açıkta bırakmıştı. Adam yeniden bacaklarına doğru bir hamle yaptı. Simon döndü. Bütün gücünü koluna verdi. Ve James'in göğsüne saldırdı. Simon kılıcı James'in göğsüne girip kemiğe ulaşırken darbesinin şokunu kolunda hissetti. Omzu koltuk altından itibaren yanmaya başlamıştı. James'in ölmek üzere olduğunu fark edip gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü, şahitlerden birisinin çığlığını duydu. Ortalığı saran asitli sidik kokusundan ölmekte olan adamın mesane kontrolünü kaybettiğini anladı.

Düşmanı yere yığıldı.

Simon bir an için öne doğru eğildi, nefes almaya çalışıyordu. Sonra ayağını cesedin göğsüne dayayıp kılıcını çıkardı. James'in gözleri açıldı ama artık hiçliğe bakıyordu.

"Tannm." Christian beyaza kesmiş ağzını eliyle kapattı.

Simon kılıcını temizledi. Elleri bariz bir şekilde titriyordu, onları kontrol etmeye çalışırken kaşlarını çatı. "Gözlerini kapatabilir misin?"

Bir Aşk Masalı

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım." Kısa boylu idam üzüntüden ne yapacağını bilemez halde zıplayıp duruyordu. Telaşla öne eğildi ve kasmaya başladı, ayakkabıları da bu durumdan nasibini alıyordu.

"Gözlerini kapatabilir misin?" diye sordu Simon yeniden. Neden m kadar rahatsız olduğunu kendisi de bilmiyordu. James artık bunu umursayacak durumda değildi, bakışları boştu.

Kısa boylu adam hâlâ kasmaya devam ediyordu, dört göz ellerini James'in gözlerinin üzerinden geçirdi.

Doktor yavaşça gelip ruhsuz gözleriyle yere baktı. "Öldü. Onu öldürdün."

"Evet, biliyorum." Simon ceketini giydi.

"Tanrım," diye fısıldadı Christian.

Simon, Henry'ye başıyla işaret etti ve arkasını dönerek yola çıktı. Kandile ihtiyaçları yoktu artık. Güneş yükselmeye başlamış, sisi kaldırmıştı. Quincy James'in asla göremeyeceği yeni günü müjdeliyordu. Simonin elleri hâlâ titriyordu.

"DIŞARIDA MI? BU SAATTE DIŞARIDA ne iş var?" Lucy gözlerini Newton'a dikti.

Gökyüzü şafağın pembeliğini henüz kaybetmişti. Sokak temizlikçileri el arabalarını parke taşlı sokakta iterek ilerliyorlardı. Yandaki evin hizmetçisi hızla kapıyı çarptı ve işverenin basamaklarını hızlı hareketlerle temizlemeye başladı. Lucy parkta yapacakları at gezisi için Simonin evine gelmişti. Aslında kararlaştırdıkları gibi onu Rosalind'in evinde beklemesi gerekirdi ama bir önceki gece yemekte Rosalind sabah açısını balıkçıya götürmek için çökerken kalkacağını bildirmişti. Aşçı onlara iki gece üst üste bayat balık sunmuş ve Rosalind de onâ nasıl taze balık seçileceğini öğretmesi

Elizabeth Hoyt

gerektiğine karar vermişti. Lucy, Simon'ı biraz daha erken görebilme fırsatının üzerine hemen atlamıştı.

Ama şu an ön basamaklarda duruyor ve kralın karşısında, ondan ricada bulunan zavallı birisiymiş gibi görünüyordu. Bu durumda kral, kâhya Newton'du. Bu saatte bile siyahlı gümüşlü üniformasının içinde, kaliteli peruğuyla son derece görkemli bir görüntüye sahipti. Ona burnunun üzerinden baktı, gururlu Antik Romalılara benziyordu.

"Bunu söyleyemem, hanımefendi." Kâhyanın kadvraya dönmüş yanaklarında iki adet kırmızı nokta belirdi.

Lucy kuşku dolu gözlerle onlara baktı. Kendi yüzü de ısınmaya başlamıştı. Simon elbette başka bir kadınla olamazdı, değil mi? Hayır, elbette olamazdı. Evlenmelerine bir haftadan daha az süre kalmıştı. Ama Lucy yine de kendini çok kötü hissediyordu. Simon'ı çok iyi tanııyordu, belki de yanlış anlamıştı. *Şıfak*, belki de modaya uygun bir kelime olduğu için kullanmıştı ve anlamı saat *on* demekti. Ya da günü karıştırmıştı...

Büyük siyah araba, gürültüsüyle onu düşüncelerinden kopardı. Lucy görmek için döndü. Arabada Simon'ın arması vardı. Uşak aşağı atladı ve basamakları yerleştirdi. Henry ile Bay Fletcher indiler. Lucy kaşlarını çatı. Neden?.. Simon inmeye başladı. Arkasında duran Newton bağırdı. Soğuğa rağmen Simon'ın üzerinde sadece gömleği vardı. Bir kolu kanlıydı ve üst kolunun üzerine sarılmış olan bir bezi diğer eliyle tutuyordu. Kırmızı lekeler göğsüne doğru uzanıyordu. Başındaki bembeyaz peruğu bu kan lekeleriyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Lucy nefes almaya çalıştı, ciğerlerine hava dolmuyordu. Yarası ne kadar kötüydü? Basamaklardan aşağı yuvarlanırcasına indi. "Ne oldu?"

Bir Aşk AAasalı

Simon durup ona baktı, yüzü bembeyazdı. Onu tanımamış gibiydi. "*Kahretsin.*"

En azından konuşabiliyordu. "Newton, doktor çağır!"

Lucy kâhyanın emirlerine uyup uymadığını kontrol etmek için ona dönmedi. Gözlerini Simon'dan ayırdığı takdirde düşmesinden korkuyordu. Yanına ulaşp elini uzattı, ona dokunmak konusunda tereddütlüydü, canını acıtabilirdi.

"Nerede yaralandın? Söyle bana." Sesi titriyordu.

Simon elini tuttu. "İyiim..."

"Kanıyorsun!"

"Doktora gerek yok..."

"James'i öldürdü," dedi Bay Fletcher aniden.

"Ne?" Lucy genç adama baktı.

Sersemlemiş bir hali vardı, bir trajediye şahit olmuş gibiydi. *Ne olmuştu?*

"Sokakta, dedikoducu dindar komşularımızın önünde değil, lütfen," dedi Simon. Sözler ağzından zorlukla dökülüyordu, bezmiş bir ruh gibiydi. "Konuşmamız gerekiyorsa bunu oturma odasında konuşuruz." Bileğine yapışmış olan eli kandan yapış yapıştı. "İçeri gelin."

"Kolun..."

"Brendiyle hallolur; tercihen ağızdan." Onu basamaklara yöneltti.

Bay Fletcher arkalarından bağırdı, "Ben eve gidiyorum. Bu kadarı yetti. Üzgünüm."

Simon en üst basamakta durup ona baktı. "Ah, asi gençlik."

Bay Fletcher son hızla geri döndü. "Onu öldürdün! Bunu yapmak zorunda miydin?"

Elizabeth Hoyt

Ah, Tanrım. Lucy sessizlik içinde Simon'ın genç dostuna bakıyordu. Göğsünde keskin bir sızı hissediyordu, felce uğramıştı.

"Bu bir düelloydun, Christian." Simon gülümsedi ama sesi hâlâ hırıltılıydı. "Onunla gavot dansı yapacağımı mı sanıyordun?"

"Tanrım! Seni anlamıyorum. Seni tanıdığımı bile sanmıyorum." Fletcher başını sallayarak oradan ayrıldı.

Lucy onunla aynı fikirde olup olmadığını anlamaya çalıştı. Simon biraz önce bir adamı öldürdüğünü kabul etmişti. Göğsündeki kan lekelerinin ona ait olmadığını fark etti, bu korkunçtu. İçi önce huzurla doldu, sonra da bir başkasının ölümüne sevindiği için pişmanlıkla. Simon onu kapıdan büyük giriş salonuna söktü. Üç kat yükseklikteki tavanda bulutların etrafında dinlenen tanrı figürleri yer alıyordu, aşağıda olan bitenin farkında bile değüldü. Onu koridorda sürükleyip çift kanatlı bir kapıdan oturma odasına geçirdi.

Newton arkalarından inledi. "Beyaz koltuğa değil, Lordum."

"Beyaz koltuğun cehennemine dibine kadar yolu var." Simon, Lucy'yi bu inanılmaz güzellikteki koltuğun üzerine, yanına çekti. "Brendi nerede?"

Newton kristal bir kadehe brendi koyup getirdi, söyleniyordu. "Kan. Asla çıkmayacak."

Simon kadehin yarısını içti ve yüzünü eksitti, başını koltuğun arkasına yasladı. "Kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacaksa onu yeniden kaplatırım, Newton. Şimdi çık dışarı."

Henry elinde bir leğen su ve bezlerle içeri girdi.

"Ama Lordum, kolunuz..." diye başladı kâhya.

"Çık dışarı." Simon gözlerini kapadı. "Seri de, Henry. Beni daha sonra bakıma sokup sarıp sarmalarsın."

Bir Aşk Masalı

Henry kaşlarını kaldırarak Lucy'ye baktı. Leğen ile bezleri onun yanına bırakıp sessizce odadan çıktı. Simon hâlâ Lucy'nin bileğini tutuyordu. Boştaki eliyle uzanıp parçalanmış yakasını yavaşça açtı. Gömleğin altında kanı kurumaya yüz tutmuş bir yara vardı.

"Boş ver onu," diye mırıldandı. "Hafif bir sıyrık. Görünüşüne aldanma, bana inan. Kanama yüzünden ölmeyeceğim, en azından şimdilik."

Lucy dudaklarını büzdü. "Ben kâhyan değilim. Ya da uşağın."

"Hayır, değilsin." İçini çekti. "Unuttum."

"O zaman bundan sonraki yaşamın boyunca bunu hatırlamaya çalışsan iyi olur..."

"Onu değil."

"Neyi?"

"Bu sabah atla gezeceğimizi. Ne aptalım. O yüzden buradasın."

"Evet. Üzgünüm. Rosalind'le birlikte erkenden geldim."

"Rosalind mi? O nerede?" Kelimeleri daha zor söylemeye başlamıştı, yorgunluktan konuşamıyordu artık.

"Balık pazarında. Sus. Bir önemi yok."

Dinlemedi. "Kendimi asla affetmeyeceğim, peki sen beni affedebileceğini düşünüyor musun?"

Aptal. Lucy'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Böylesine aptalca sözlerle öfkesini nasıl yok etmeyi başarıyordu? "Ne için? Boş ver. Ne için olursa olsun seni affediyorum." Tek eliyle bezi suya batırdı. "Diğer elimi bırakırsan daha kolay olacak."

"Hayır."

Beceriksiz hareketlerle kanı temizledi. Yakanın tamamını kesip çıkarması gerekiyordu. Sormadan önce düzgün bir sesle konuşabilmek amacıyla boğazını temizledi. "Gerçekten birini öldürdün mü?"

Elizabeth Hoyt

"Evet. Düelloda." Gözleri hâlâ kapalıydı.

"O da seni yaraladı." Bezi sıktı. "Düelloyu ne için yaptınız?"
Sesinin normal çıkması için uğraşıyordu, saati sorar gibiydi.
Sessizlik.

Sargılara baktı. Bu şekilde kelepçelenmişken onu sargılaması mümkün değildi. "Sargıların için iki elime de ihtiyacım var."
"Hayır."

Lucy içini çekti. "Simon, sonunda beni bırakmak zorunda kalacaksın. Kolunun temizlenip sarılması gerektiğini düşünüyorum."

"Ciddi melek." Sonunda gözlerini açtı; buz grisi ve etkileyici. "Söz ver bana. Kanatlarını serbest bırakırsam beni bırakıp gitmeyeceğine annenin anısı üzerine söz ver."

Lucy gözlerini kırpıştırarak düşündü, zaten verecek başka bir cevabı yoktu. "Söz veriyorum."

Simon ona doğru eğilince gözlerindeki buz parçalarını daha net bir şekilde gördü. "Söyle."

"Annemin anısı üzerine söz veriyorum," diye fısıldadı Lucy, "seni bırakmayacağım."
"Ah, Tanrım."

Lucy bunun bir küfür mü, yoksa bir yakarış mı olduğunu anlayamadı ama bir anda Simon'ın dudakları onunkilerin üzerine sertçe kapandı. Isırıyor, yalıyor, emiyordu. Onu terk edemesin diye içine çekiyor gibiydi. Bu saldırının karşısında hem şaşırılmış hem de büyülenmişti, inledi.

Simon başını daha da eğdi, diliyle dudaklarını zorluyordu. Omuzlarına yapıştı, onu koltuğa itip, sert bacaklarıyla bacaklarını iki yana ayırıp üzerine çıktı. Tam yerine yerleşti, aradaki kumaş katmanlarına rağmen Lucy onun ne kadar sertleşmiş olduğunu hissedebiliyordu. Ona doğru büküldü. Kesik ve hızlı soluklar almaya

Bir Aşk AAAsalı

başlamıştı; içine çektiği hava yetmiyordu. Lucy'nin göğsünü avuçladı. Simonin eli öyle sıcaktı ki, onu korsajının altından hissedebiliyordu, daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı yerlerini okşuyordu.

"Melek." Fısıldarken dudakları yanağında geziniyordu. "Seni görmek istiyorum, sana dokunmak." Dudağını yeniden yanağında gezdirdi. "Elbiseni çıkarmama izin ver. İzin ver, seni göreyim. Lütfen."

Ürperdi. Parmakları üzerinde geziniyordu, okşuyor, masaj yapıyordu. Göğüs ucunun sertleştiğini hissetti ve onun dokunuşlarının devam etmesini istedi, buna *ihtiyaç duydu*. Çıplak bir şekilde, aralarında hiçbir şey olmadan. "Evet, ben..."

Birisi kapıyı açtı.

Simon geri çekilip ateş saçan gözlerini kapıya çevirdi. "Çık dışarı!"

"Lordum." Ses Newtonindi.

Lucy koltuğun üzerinde eriyip bir su birikintisine dönmeyi diledi.

"Hemen dışarı çık."

"Yengeniz burâda, Lordum. Leydi iddesleigh kapının önünde arabanızı görmüş ve Bayan Craddock-Hayes'le birlikte neden ata binmeye gitmediğinizi merak etmiş."

Lucy utançtan ölebilirdi.

Simon durdu, hızla soluyordu. "Kahretsin."

"Evet, Lordum," diye buz gibi bir sesle cevap verdi kâhya. "Onu mavi odaya alayım mı?"

"Seni de kahretsin, Newton! Onu buranın dışında dilediğin yere al."

Kapı kapandı.

Simon içini çekerek alnını onunkine dayadı. "Her şey için çok özür dilerim." Dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Rosalind bir

Elizabeth Hoyt

şeylere tanık olmadan önce gitsem iyi olacak. Burada kal; sana Henry'yle bir şal yollayacağım." Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi.

Lucy başını indirip kendine baktı. Elbisesinin korsajında kanlı bir el izi vardı.

"AH." CEPÇİ, ROSALİND'İN EVİNİN ÜÇÜNCÜ KATINDA bulunan oturma odasının kapısının eşiğinde duruyordu. Lucy'ye bakarak bir ayağını diğerinin üzerine koydu. "Buradasın."

"Evet." Lucy başını dayamakta olduğu yumruğunun üzerinden kaldırıp gülümsemeye çalıştı. Yemekten sonra bu odaya çıkıp sabah olanları düşünmeye çalışmıştı. Rosalind baş ağrısından yakınarak yatağına çekilmişti, Lucy onu suçlayamazdı. Simon onu kendi evinde ağdırmayınca Rosalind bir şeylerden şüphelenmiş olmalıydı. Yarasını görmemesi için Simon odasına kapanmıştı. Buna dönüş yolunda Lucy'nin sessizliği de eklenince zavallı kadın düğünden vazgeçtiklerini düşünmüş olmalıydı. Her şeyiyle zorlu bir sabahı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Lucy, Cepçi'ye.

Küçük kız düşünürmüş gibi kaşlarını çattı. "Sanırım." Odaya süzülmeden önce koridordan gelen seslere dönüp şöyle bir baktı. Taşımakta olduğu ahşap kutuyu yere koyup kapıyı dikkatlice kapadı.

Lucy iyice meraklanmıştı. "Senin derslikte olman gerekmiyor muydu?"

Küçük kızın üzerinde açık mavi renkli bir elbise vardı, saçları bukleler halindeydi ve ona tam bir melek görünümü, vermişti ama görünüşü hesaplı bakışlarıyla çelişiyordu. "Dadım uyukluyor." Sorulan soruya tam olarak cevap vermemeyi amcasından öğrenmiş olmalıydı.

Lucy içini çekerek Cepçi'nin kutuyu dokuma halının üzerine ısdıktan sonra eteğini toparlayıp bağdaş kurarak yere oturmasını

izledi. Bu küçük arka odada, tozlu hiçbir yer olmamasına rağmen bir terk edilmişlik havası vardı. Ziyaretçileri ağırlamak için son derece küçüktü, ayrıca Rosalind'in evinin üçüncü katında yer alıyordu. Yatak odalarının üzerinde, çocuk odasının altındaydı. Odadaki tek pencere arka bahçeye bakıyor ve akşamüstü güneşini alıyordu. Biri kahverengi ve bir kolu olmayan, diğeryse rengi atmış pembe kadifeden iki koltuk geniş ve rahattı. İçinde pembe, kahverengi ve yeşil renkleri barındıran solmuş halıysa insana huzur veriyordu. Lucy bu odanın yalnız kalıp düşünmek için ideal bir yer olduğunu düşünmüştü.

Anlaşılan Cepçi de aynı fikirdedi.

Küçük kız kutusunu açtı. İçinde sıralar halinde dizilmiş teneke askerler vardı; Simonin yasaklanan hediyeleri. Bir kısmı ayakta duruyor, bir kısmı çömelmiş ve silahını omzuna almış, ateş etmeye hazır bekliyordu. Ata binen, top başında bekleyen, sırt çantası taşıyan, süngü tutan askerler de vardı. Bu kadar ihtişamlı bir teneke asker serisine hiç rastlamamıştı. Onlar mükemmel bir oyuncak orduydu.

Lucy küçük bir adam aldı. Tüfeği yanında hazır olda duruyordu, başında yüksek bir asker şapkası vardı. "Ne kadar akıllı."

Cepçi ona utandıran bir bakış fırlattı. "O bir Fransız. Yani *düşman*. O mavi."

"Ah." Lucy askeri geri verdi.

"Yirmi dört tane var," dedi küçük kız düşman kampını kurarken.

"Yirmi beş taneydi ama Pinkie bir tanesini kapıp başını çiğnedi."

"Pinkie mi?"

"Annemin küçük köpeği. Onu görmedin çünkü çoğunlukla annemin odasında yaşıyor." Burnunu kırıstırdı. "Kokar ve nefes alırken hırıltılar çıkarır, İçeri göçük bir burnu var,"

Elizabeth Hoyt

"Pinkie'den hoşlanmıyorsun," diye bir tahminde bulundu Lucy.

Cepçi başını şiddetle iki yana salladı. "Bak, işte bu," vücudunda korkunç diş izleri olan kafasız askeri kaldırıp ona gösterdi, "Ahvah amcam onun savaş zayıyatı olduğunu söylüyor."

"Anladım."

Sakatlanmış olan askeri halının üzerine koydu ve ikisi de düşünmeye başladı. "Top atışı," dedi Cepçi.

"Efendim?"

"Top atışı. Başını top atışında kaybetmiş. Ahvah amca topun geldiğini bile görmemiş olduğunu söylüyor."

Lucy kaşlarını kaldırdı.

"İngiltere olmak ister misin?" diye sordu Cepçi.

"Pardon?"

Cepçi ona üzgün gözlerle baktı, Lucy biraz sonra asker-yiyen Pinkie'yle eşit seviyeye düşeceğini hissetti. "İngiltere olmak ister misin? Ben de Fransa olurum. Tabii kurbağalardan olmak istiyorsan o ayrı?" Lucy'nin beyinsiz olduğunu düşünerek soruyu tekrar sormuştu.

"Hayır, İngiltere olacağım."

"Güzel. Oraya oturabilirsin." Cepçi ona tam karşısındaki boşluğu gösterdi ve Lucy bu oyunu oynamak için yere oturulması gerektiğini anladı.

Yere çömeldi ve kızın inceleyen bakışları altında kırmızı adam-larını yerleştirdi. İşin aslı bu hoşuna gitmişti, düşüncelerinden bir süre ayrı kalıp dinlenmeye ihtiyacı vardı. Gün boyu Simon'la evlenip evlenmemesi gerektiğini düşünüp durmuştu. Bu sabah gösterdiği vahşi yanı korkutucuydu. Onu inciteceğini düşündüğünden değil; bunu asla yapmayacağını bir şekilde biliyordu. Hayır, onu korkutan şey gördüğü şeylere rağmen hâlâ ona olan ilgisinin azalmamış

Bir Aşk Masalı

olmasıydı. Üzerinde öldürdüğü adamın kanları dururken onunla koltukta yuvarlanmıştı bile. Umursamamıştı. Hâlâ umursamıyordu. Şu an kapıdan içeri girse yine ona karşı koymayacaktı. Galiba esas sorun buydu. Belki de kendisine yaptıklarından korkuyordu. Büyürken öğrendiği bütün doğru ve yanlışlar çöpe gitmiş, kendini kaybetmişti. Lucy titredi.

"Oraya olmaz."

Lucy gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Albayın." Küçük kız, şapkası gösterişli askeri işaret etti. "O adamlarının önünde olmalı. Ahvah amca savaşta albayın adamlarının önünde durup onlara yol göstermesi gerektiğini söyler."

"Öylemi?"

"Evet." Cepçi kendinden emin bir tavırla başını sallayıp Lucy'nin adamını öne çekti. "Bunun gibi işte. Hazır mısın?"

"Hımm..." Neye hazır? "Evet."

"Beyler, toparınızı hazırlayın," diye kükredi küçük kız. Teneke topu ileri doğru sürüp, yumruğunu yanına koydu. "Ateş!" Parmağıyla topu itti ve mermerden misket halının üzerinde uçarak Lucy'nin askerlerini devirdi.

Cepçi zafer çılgılığı attı.

Lucy'nin ağzı açık kaldı. "Bunu yapabiliyor musun?"

"Savaş bu," dedi Cepçi. "Şimdi kanatlardan süvariler ordunun üzerine geliyor!"

Lucy bir anda İngilizlerin savaşı kaybedeceklerim fark etti. "Albayım adamlarının etrafına toplanmasını emrediyor!"

İki dakika sonra savaş alanı kan gölüne dönmüştü. Bir tek asker bile ayakta kalamamıştı.

"Şimdi ne yapacağız?" diyerek soluklandı Lucy,

Elizabeth Hoyt

"Onları gömeceğiz. Bütün yürekli askerler uygun bir cenaze törenini hak eder." Cepçi ölü askerlerini sıraya dizdi. Lucy bu oyunun ne kadarının Ahvah amca tarafından uydurulduğunu merak etti.

"İsa'nın bize öğrettiği duayı edip ilahi söyleyeceğiz." Küçük kız askerleri sevgiyle okşadı. "Babamın cenazesinde de böyle yapmıştık." Lucy başını kaldırdı. "Öyle mi?"

Cepçi onayladı. "Dua ettik ve sonra tabutun üzerine toprak attık. Ama babam aslında orada değildi, onun için toprağın altında kaldı diye üzülmemize gerek yok. Ahvah amcam onun cennette olduğunu ve beni izlediğini söylüyor."

Lucy, Simon'ın küçük kızı ağabeyinin mezarı başında nasıl rahatlatmaya çalıştığını hayal etti, üzüntüsünü bir kenara bırakıp çocukça cümleler kurarak yeğenine babasının toprak altında boğulmayacağını anlatışını... Ne kadar şefkatli bir tavırdı. Peki Simon'ın yeni öğrendiği bu yönünden sonra o ne yapacaktı? Sadece birini Öldüren duygusuz ve sevgisiz adam olsaydı her şey çok daha kolay olacaktı. Ama değildi. O sevgi dolu bir amca, camdan katedralinde tek başına güller yetiştiren bir adamdı. Ona ihtiyacı olduğunu gösteren ve Lucy'ye onu asla bırakmamasına dair söz verdiren adamdı.

Onu asla bırakmamak...

"Yeniden oynamak ister misin?" Cepçi ona bakarken sabırla bekliyordu.

"Evet." Lucy askerlerini toplayıp hepsini ayağa kaldırdı.

"Güzel." Cepçi de kendi askerlerini dizmeye koyuldu. "Yengem olacağın için mutluyum. Teneke askerlerimle oynamayı bir tek Ahvah amcam seviyordu."

Bir Aşk Masalı

"Hep askerlerle oynayan bir yeğenimin olmasını istemiştim."
Ona bakıp gülümsedi. "Evlendikten sonra da oynamamız için seni
evime davet edeceğime eminim." "Söz mü?"
Lucy kararlı bir şekilde başını salladı. "Söz."

Bölüm On Bir

"Sinirli misin?" diye sordu de Raaf.

"Hayır." Simon korkuluğa kadar yürüdü, sonra dönüp tekrar geri geldi.

"Gergin görünüyorsun da."

"Değilim." Simon başını eğip neften aşağı baktı. *Hangi cehennemdeydi?*

"Asabi görünüyorsun." Şimdi de Pye ona garip garip bakıyordu.

Simon azimle suskunluğunu koruyarak derin bir nefes aldı. Sabah saat onu on geçiyordu ve bu onun düğün günüydü. Önceden ayarlanmış olan kilisede resmî peruğu, siyah brokar ceket, gümüş işli yeleği ve kırmızı topuklu ayakkabılarına duruyordu. Etrafında arkadaşları ve yengesi ile yeğeninden oluşan ailesi vardı.

Cepçi ön sırada zıplayıp duruyor, Rosalind ise onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir sıra arkada oturan Christian dalgın görünüyordu. Simon kaşlarını çattı. Düellodan beri Christiania hiç konuşmamıştı; öyle bir vakit olmamıştı. Daha sonra bunu muhakkak yapmalıydı. Papaz da buradaydı, adını unutmuş olduğu genç bir adamdı. De Raaf ve Harry Pye bile gelmişti. De Raaf çamurlu

Bir Aşk Masalı

çizmeleriyle taşralı bir köy ağasına benziyordu, Pye ise üzerindeki kahverengi giysilerle kilisenin zangocu sanılabilirdi. Eksik olan tek şey gelindi.

Simon içinde yükselen, elinde sepetiyle gelecek balıkçıyı bekleyen endişeli bir aşçı gibi ön kapıya fırlayıp etrafa bakınma dürtüsünü bastırmaya uğraşıyordu. *Ah, Tanrım neredeydi?* James'le düello dönüşü ona yakalandığı günden sonra onunla yalnız kalamamıştı ve bu yaklaşık bir hafta önceydi; aradan geçen süre zarfında Lucy halinden memnun gibi görünmüş ve başkalarının yanında ona gülümsemiş olsa da Simon içindeki dehşet verici endişeden kurtulamıyordu bir türlü. Fikrini değiştirmiş miydi? Omzunda bir yarayla ve başka bir adamın kanyla lekelenmiş gömleği bir onursuzluk nişanı gibi göğsünde taşıırken onunla sevişmeye kalkışarak onu kaçırmış mıydı? Başını salladı. Elbette onu kaçırmıştı, katı ahlak kuralları olan meleğini. Dehşete kapılmış olmalıydı. Sözünü tutmamasını sağlayacak kadar korkmuş olabilir miydi? Ona annesinin anısı üzerine söz vermişti, onu bırakmayacaktı.

Bu yeterli miydi?

Simon yerden on beş metre yükseklikteki kemerli çatıya kadar uzanan granit kolona doğru yürüdü. İki sıra halinde dizilmiş pembe granit sütunlar çatıyı ayakta tutuyordu, üzerlerine küçük dikdörtgen desenler yapılmıştı. Her dikdörtgenin kenarı yaldızla bitirilmişti, insana diğer hayatta onu beklediği düşünülen görkemi anlatır gibiydi. Diğer tarafta, St. Mary şapelinin içinde sükûnetle ayak parmaklarına bakarak duran Bakire Meryem heykelini görebiliyordu. Burası güzel bir kiliseydi ama güzel gelin ortada yoktu?

"Yine yürümeye başladı," dedi de Raaf, fısıltı olduğunu düşündüğü bir sesle.

"Sinirli," diye cevapladı Pye.

Elizabeth Hoyt

"Sinirli değilim," dedi Simon sıkılı dişlerinin arasından. Kaybolduğunu unuttuğu yüzüğüne dokunmaya çalıştı. Yavaşça arkasına döndü ve Pye ile de Raaf ın bakışmalarını gördü. Harika. şimdi de arkadaşları onun tımarhanelik bir vaka olduğunu düşünüyörlerdi.

Kilisenin ön tarafından bir gıcırtı geldi, birileri büyük meşe kapıyı açmaya çalışıyordu sanki.

Simon döndü. Lucy, yanında babasıyla birlikte içeri girdi. Üzerinde gül rengi bir elbise vardı, alttaki açık yeşil iç eteğinin görünmesi için önü hafifçe yukarı toplanmıştı. Bu renk tenini parlatmış; koyu renk gözleri, kaşları ve saçlarıyla mükemmel bir uyum sağlamıştı. Koyu yaprakların arasında duran bir gül gibiydi... Simon'a gülümsedi... Güzeldi.

Sadece güzel.

Koşup onu kollarının arasına almak istedi. Bunun yerine de Raaf'ın yanına giderek dimdik durdu. Sabırla onun yaklaşmasını izledi. Yakında. Çok yakında onun olacaktı. Onu kaybetmekten korkmayacaktı. Kendisini yalnız bırakmasından korkmayacaktı. Lucy elini kolunun üzerine koydu. Simon diğer elini bu elin üzerine koyup onu sımsıkı tutmaktan alıkoydu kendini. Albay kaşlarını çatarak ona baktı ve kızının kolunu bıraktı. Yaşlı adam bu işten mutlu değildi. Ondan evlenmek için izin istediklerinde, Simon'ın Lucy'nin henüz genç ve sevgiden habersiz olduğunu bilmesi gerektiğini ve durumun farkına varmış olsaydı, onu ilk anda kulağından tutup dışarı atmış olacağını söylemişti. Ama meleği babasının bu onaylamama haline karşı ıkılmıştı, Simon yaşlı adama gülümsedi ve elini Lucy'nin eli üzerine koyma dürtüsüne bu kez izin verdi. Artık onundu.

Albay bu hareketi gözden açırmadı. Kırmızı yüzü karardı.

Simon başını ona doğru eğdi. "Geldin."

Bir Aşk AAAsalı

Yüzü ifadesizdi. "Elbette."

"O sabahtan sonra emin olamamıştım."

"Öyle mi?" Lucy ona anlaşılmaz bir ifadeyle baktı.

"Evet."

"Söz verdim."

"Evet." Simon genç kadının yüzünü okumaya çalıştı ama hiçbir şey anlayamadı. "Teşekkür ederim."

"Hazır mıyız?" Papaz boş boş gülümsedi.

Simon doğrularak başıyla onay verdi.

"Sevgili davetliler," diye başladı papaz.

Simon Lucy'yi ona bağlayacak olan sözlere konsantre oldu. Belki onu kaybetme korkusu burada sona erer ve huzura kavuşurdu. Onun hakkında ne öğrenirse öğrensin -yaptığı korkunç hataları ve işlediği günahları- meleği hep onunla kalacaktı.

Artık onundu, şu an ve sonsuza kadar.

AYNI GECE, "SİZE YARDIMCI OLMASI İÇİN BİR HİZMETÇİ YOLLAYACAĞIM, Leydim," dedi Newton, Lucy'nin arkasından.

Lucy gözlerini kırpıştırarak başını çevirdi. "Evet. Ah, teşekkür ederim."

Kâhya kapıyı yavaşça kapattı. Lucy aval aval odaya bakmaya devam etti. *Onun* odası. Rosalind'in evindeki yatak odalarını düşündü. Duvarlar pembe Şam ipeğiyle kaplıydı, bu renk odaya mahrem bir hava katıyordu. Ayaklarının altındaki desenli halı kalın ve yumuşacıktı, topukları içine gömülüyordu. Tavana melekler ya da melek çocuklar çizilmişti -gecenin karanlığında hangisi olduğunu anlamak zordu- ve kenarları yıldızlıydı. Tabii ki.

İki yüksek pencerenin tam ortasında yatak vardı.

Elizabeth Hoyt

Gerçi bu mobilyaya yatak demek, St. Paul Katedrali'ne kilise demek gibi bir şeydi. Bu, Lucy'nin hayatında gördüğü en görkemli, en geniş ve en pahalı yataktı. Şilte yerden yaklaşık bir metre kadar yukarıdaydı ve bir tarafta basamaklar vardı, tahminen bunlar o şeye tırmanmak için kullanılıyordu. Her köşeden kalın bir direk yükseliyordu, her biri oymalı ve yaldızlıydı, üzerleri bordo kadifeden dökümlü kumaşla kaplanmıştı. Aşağı doğru sarkan perdeler altın şeritlerle yanlara toplanmıştı ve onların altında da pembe tül den yapılmış iç perdeler yer alıyordu. Yatak çarşafı krem rengi ve satendi. Lucy tereddütle bir parmağını onlara dokundurdu.

Birisi kapıyı çaldı.

Lucy hızla dönüp baktı. Simon kapıyı vurur muydu? "Gelin."

Kapıdan içeri bir başlık uzandı. "Bizi Bay Newton gönderdi, Leydim. Soyunmanıza yardımcı olmamız için."

"Teşekkür ederim." Lucy başıyla onayladı ve içeri giren küçük kadını izlemeye başladı, arkasında daha genç bir kız vardı.

Yaşlı hizmetçi hızla dolabı karıştırmaya başladı. "Sanırım dantelli geceliğinizi tercih edersiniz, yanılıyor muyum Leydim? Düğün gecenizde."

"Ah, evet." Lucy karnında bir şeyin pır pır ettiğini hissetti.

Hizmetçi dantelli geceliği getirip Lucy'nin elbisesinin arkasını çözmeye başladı.

"Mutfakta herkes bu sabahki düğün kahvaltısını konuşuyor, Leydim. Çok şıktı. Lordumun özel uşağı Henry bile etkilendi."

"Evet, çok güzeldi." Lucy rahatlamaya çalıştı. Londra'da geçirdiği on beş gün bu kadar mahrem bir hizmete alışmasına yetmemişti. Beş yaşından beri giysilerim çıkarmasına kimse yardım etmemişti. Rosalind hizmetçilerinden birini ona bakmakla görevlendirmişti

Bir Aşk Masalı

ama artık Simon'ın karısıydı ve görünüşe bakılırsa iki kişinin onunla ilgilenmesi gerekiyordu.

"Lord Iddesleigh'nin mükemmel bir zevki vardır." Yaşlı kadın sızlanarak son kopçaları açmak üzere eğildi. "Daha sonra siz hanımları başkentte bir geziye çıkardığımı söylediler. Hoşunuza gitti mi?"

"Evet." Lucy elbisesini üzerinden çıkardı. Gününün çoğunu Simon'la geçirmişti ama hiç yalnız kalamamışlardı. Sonunda evlenmişlerdi ve bütün seremoniler de sona ermişti, belki bundan sonra birlikte vakit geçirip birbirlerini tanıma imkânı bulurlardı.

Hizmetçi hızla üzerinden çıkanları toparlayıp genç olana verdi. "Hepsini iyice kontrol etmeyi unutma. Üzerlerinde leke kalmasını istemeyiz."

"Evet, efendim," diye cırladı kız. En fazla on dört yaşındaydı ve yaşlı kadından çok korktuğu ortadaydı, boyunun ondan uzun olmasının bir önemi yoktu.

Hizmetçi korsesini açarken Lucy derin bir nefes aldı. İç eteği ve çamaşırları da çıkarıldıktan sonra dantel gecelik başından geçirilerek giydirildi. Lucy buna daha fazla tahammül edemeyeceğini hissedene kadar saçları tarandı. Bu karmaşa, gecenin ilerleyen saatlerinde neler olacağını düşünüp endişelenmesi için ona zaman tanımıştı.

"Teşekkür ederim," dedi kesin bir tavırla. "Bu gecelik bu kadar yeter."

Hizmetçiler reverans yaparak yanından ayrıldılar, sonunda yalnız kalabilmişti. Ateşin önündeki koltuklardan birine çöktü. Yanındaki sehpanın üzerinde bir şarap sürahisi duruyordu. Bir an için onu süzdü. Şarap bilincini bulandırabilirdi ama sinirlerini yatıştırmayacağı açıktı. Bu gece bilincinin bulanmasını istemediğinden emindi, ne kadar gergin olursa olsun.

Elizabeth Hoyt

Kapıdan hafif bir tıkırtı geldi; hole açılardan değil, tahminen diğer odayla bağlantılı kapıdan.

Lucy boğazını temizledi. "Gelin."

Simon kapıyı açtı. Pantolonu, çorapları ve gömleği hâlâ üzerinde duruyordu. Ceket ve yeleğini çıkarmıştı, başında bir şey yoktu. Kapının eşiğinde durdu. Yüzündeki ifadeyi anlayabilmek zamanını aldı. Emin değildi.

Lucy, "Odan orada mı?" diye sordu.

Kaşlarını çatarak arkasına baktı. "Hayır, orası oturma odası. Seninki. Görmek ister misin?"

"Evet, lütfen." Lucy ayağa kalktı, üzerindeki dantelli geceliğin altında çınlıplak olduğunun fazlasıyla farkındaydı.

Simon geri çekildi ve Lucy içinde birkaç koltuk ile sandalyenin bulunduğu pembe beyaz odayı gördü. Karşıdaki duvarda bir kapı daha vardı.

"Odan o kapının arkasında mı?" Başıyla kapıyı işaret etti.

"Hayır, o da benim oturma odam. Korkarım buradan çok daha karanlık. Kederli atalarımın birisi tarafından döşenmiş, her yer kahverengi. Seninki çok daha güzel." Parmaklarını kapının çerçevesine vurmaya başladı. "Oturma odamın yanında giyinme odam var, o da en az o kadar kasvetli ve onun arkasında da yatak odam; orayı dilediğim renklerde dekore etme şansım oldu."

"Ulu Tanrım," Lucy kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar uzun bir yol yürümek zorunda kalmışsın."

"Evet, ben..." Aniden bir kahkaha attı, gözlerini eliyle kapamıştı,

Lucy hafifçe gülümsedi; neye güleceğim, ona karşı nasıl davranması gerektiğini bilmeden duruyordu. Karı koca olmuşlardı ve özel odalarında karşılıklı duruyorlardı. Her şey çok garipti. "Ne oldu?"

Bir Aşk Masalı

"Özür dilerim." Kızaran yanaklarını görebilmesi için elini yüzünden çekti. "Düğün gecemizde yapmayı planladığım sohbet bu değildi."

Simon gergin. Lucy bunu fark ettiği anda kendi heyecanının bir kısmını bastırabildi. Dönüp odasına doğru yürümeye başladı. "Ne konuşmayı isterdin?"

Onun kapıyı kapadığını duydu. "Romantik sözlerimle seni etkilemeyi elbette. Alnının güzelliği hakkında felsefi yorumlar yapmayı."

"Alnım mı?"

"Hımm. Sana alnının beni korkuttuğunu söylemiş miydim?" Simon arkasına geçince sırtında bir sıcaklık hissetti ama ona dokunmamıştı. "Pürüzsüz, bembeyaz, geniş ve düz, bilgiç kaşlarıyla son buluyor. Yargılayan bir Athena heykeline benziyor. Savaş tanrıçasının alnı seninki gibiyse eskilerin ona hem tapıp hem de korkmalarının sebebini merak etmeye hiç gerek yok."

Lucy, "Saçma," diye mırıldandı.

"Gerçekten de saçma. Zaten ben de tam bir saçmalığım."

Lucy kaşlarını çatarak onu görmek için döndü ama Simon da onunla birlikte hareket edince bunu yapamadı.

"Ben zırvallıklar düküyüm," diye fısıldadı kulağına Simon.

"Maskaraların kralı, boşluğun hükümdarıyım."

Kendini gerçekten böyle mi görüyordu? "Ama..."

"Zırvalamak yaptığım en iyi iş," dedi, Lucy hâlâ onu göremiyordu. "Altın gözlerin ve yakut dudakların hakkında da zırvalamak isterdim."

"Simon..."

"Yanağının mükemmel kıvrımından," diye mırıldanarak iyice yaklaştı.

Elizabeth Hoyt

Simonin soluğu ensesindeki saçları karıştıırken Lucy nefesini tuttu. Onunla sevişerek dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Ve bu işe yarıyordu. "Ne çok konuşuyorsun."

"Çok konuşurum. Bu, kocanın katlanmak zorunda olduğun kötü huylarından biri." Dudakları kulağının dibindeydi. "Ama dudaklarının üzerinde biraz daha fazla zaman geçirmek isterdim, hatları, yumuşaklığı, içindeki sıcaklık..."

Lucy karnının kasıldığını hissetti. "Bu kadar mı?" Sesindeki boğuk titreşim kendisini de şaşırtmıştı.

"Ah, hayır. Sonra ensene geçerdim." Eli uzandı ve boğazının birkaç milim ötesindeki havayı okşadı. "Ne asil ve ne zarif olduğunu, onu ne kadar çok yalamak istediğimi söyledim."

Lucy'nin ciğerleri oksijen arayışındaydı. Simon onu sadece sesiyle okşuyordu, ellerini kullandığı takdirde buna nasıl dayanacağına merak etti.

Devam etti. "Ve omuzların, son derece beyaz ve narin." Eli etrafındaki havada gezinip duruyordu.

"Ya sonra?"

"Göğüslerini anlatmak isterdim." Sesi boğuklaşmış ve pürüzlenemeye başlamıştı. "Ama önce onları görmem gerekiyor."

Lucy titrekle bir nefes aldı. Simon kulağının içine doğru soludu. Varlığı her yanını sarmıştı ama ona dokunmak için hiçbir hareket yapmıyordu. Lucy elini kaldırıp boynundaki kurdeleyi tuttu ve yavaşça çekti. Serbest kalan ipekten, yatak odasının sessizliğinde inanılmaz derecede iç gıcıklayan bir ses çıktı. Geceliğin yakası iki yana doğru açılıp göğsünün üst kıvrımlarını görünür kıldığı anda Simonin nefesi hızlandı.

"O kadar güzel, o kadar beyaz," diye fısıldadı.

Bir Aşk Masalı

Lucy yutkundu ve kumaşı omuzlarından aşağı çekti. Parmakları titriyordu. Kendini hiç bu kadar istekle bir başkasına teşhir etmemişti ama onun boğuklaşmış soluğu devam etmesine sebep oldu.

"Düzgün tepeleri ve gölgeli vadiyi görebiliyorum ama hâlâ tatlı uçlarını göremiyorum. Onları görmeme izin ver, melek." Sesi titredi.

Bir erkeği titretebilme düşüncesi Lucy'nin içindeki ilkel kadını tetikledi. Kendini ona göstermek istiyordu, kocasına. Gözlerini kapadı ve geceliği aşağı çekti. Göğüs uçları serin havaya çıkınca dikildi.

Simon'ın nefesi kesildi. "Ah. Tanrım, onları hatırlıyorum. O gece senden uzaklaşmamın bana nelere mal olduğunu biliyor musun?"

Lucy başını iki yana salladı, boğazı tıkanmıştı. O da hatırlıyordu. Çıplak göğüslerinin üzerindeki yakıcı bakışları ve içindeki şiddetli arzuyu...

"Neredeyse insanlıktan çıkıyordum." Elleri göğüslerinin etrafında, onlara dokunmadan dolaşıyordu. "Seni hissetmeyi çok istemiştim."

Avuçları tenine çok yakındı, sıcaklığını hissediyordu ama ona dokunmuyordu. Hâlâ. İlk dokunuşun beklentisiyle iyice gerildiğini hissetti. Kollarını gecelikten çıkardı ama düşmemesi için belinin üzerinde tuttu.

"Buralara dokunduğunu hatırlıyorum." Elleri bu kez göğüs uçlarının etrafında geziniyordu. "İzin verir misin?"

"Ben.." Lucy titredi. "Evet. Lütfen."

Simon'ın ellerinin yaklaşıp hafifçe göğüslerine dokunuşunu izledi. Sıcak parmaklarını hissetti. Ona doğru kıvrıldı ve göğüsleri avuçlarının içini doldurdu.

Simon, "Tanrım," diye soludu. Göğüslerini daireler çizerek okşadı.

Elizabeth Hoyt

Lucy başını aşağı eğdi ve teninin üzerindeki büyük, uzun parmaklı elleri gördü. Dayanılmaz bir erkeksiliğe sahiplerdi. Elleri göğüs uçlarının üzerine gelip onları işaret ve başparmaklarının arasında sıkıştırarak çekti. Lucy duyduğu şaşırtıcı hazla içim çekti. "İyi miydi?" diye sordu Simon, dudakları saçlarımdaydı.

"Ben..." Yutkundu, cevap veremedi. Bu iyiden de öteydi.

Ama bu cevap Simon'a yeterli gelmişti. "Kalanını da görmeme izin ver. Lütfen." Dudakları yanaklarında, elleri göğüslerinde geziniyordu. "Lütfen bana karımı göster."

Lucy sıkı yumruklarını açtı ve geceliği yere düşü. Çınlıplaktı. Simon elini beline indirip onu kendine çekti, çıplak kalçası pantolonunun kumaşına yaslandı. Vücudu sıcaktı, hatta yanıyordu. Simon onu kendine bastırıp ve Lucy onun erkeklik organını hissetti, uzun ve sertti. Kendine engel olamıyordu. Titremeye başladı.

Simon kulağının dibinde kıkırdadı. "Sana söylemek istediğim daha çok şey var ama sanırım bunu yapamayacağım. Bu kez kendini ona bastırıp ve inledi. "Seni çok istiyorum ve kelimeleri kaybettim."

Birdenbire onu kucağına aldı; gözlerini görebiliyordu, parlak gümüşü renkteydi. Çenesinde bir kas seğiriyordu. Lucy'yi yatağı yerleştirip bir dizini yanına koyunca döşek çöktü. "İlk sefer canın yanacak, bunu biliyorsun değil mi?" Kollarını uzatıp gömleğini topladı ve başından çıkardı.

Onun çıplak göğsünü görünce kendinden geçmiş ve soruyu tam olarak duyamamıştı.

"Mümkün olduğunca yavaş olacağım." Zayıftı, omuz ve kollarındaki uzun-kaşlar yatağı tırmanırken hareket ediyordu. Belirgin göğüs uçları açık renk teniyle bir tezat yaratıyordu; kahverengi, düz, ve çıplak. Göğsünün ortasında açık renkli tüylerin oluşturduğu bir elmas yığını vardı. "Sonrasında benden nefret etmeni istemiyorum."

Bir Aşk AAasalı

Onun göğüs ucuna uzandı. Simon inleyerek gözlerini kapadı,
"Senden nefret etmeyeceğim," diye fısıldadı.

Üzerindeydi, onu çılgınca öpüyordu, elleri yüzünün iki yanındaydı. Gıdıklandığını hissetti, dili ağzının içinde olmasa kıkırdayacaktı. Onun kendisini böylesine istemesi inanılmaz bir histi. Başını ellerinin arasına aldı ve kısa kesilmiş saçlarını yeniden avuçlarında hissetti. Simon kalçasını onunkinin üzerine indirince bütün düşünceleri uçup gitti. Sıcaktı. Göğüslerine değen göğsü terliydi. Hâlâ pantolonunun içinde olan uylukları bacaklarını açması için zorluyordu. Lucy bacaklarını açarak ağırlığını ve onu taşıdı. En hassas noktasının üzerine yerleşince bir an için utandı. Islanmıştı ve bu nem muhtemelen pantolonunu lekeliyordu. Umursar mıydı? Erkekliğini üzerine doğru bastırınca Lucy bir duyguya kapıldı...

Merak.

Olağanüstüydü, kendisine dokunmasından bile daha iyiydi. Bu fiziksel haz hep bu kadar harika mıydı? Olmadığını düşündü. Bunun sebebi o olmalıydı -kocas- böyle bir adamla evlendiği için şükretti. Simon yeniden bastırdı, bu kez kayar gibiydi, Lucy inledi.

"Özür dilerim." Dudaklarını onunkilerden ayırdı, yüzü gergin ye ciddiydi.

Simon'ın elinin aralarına girdiğini hissetti, pantolonunu çıkarıyor olmalı, diye düşündü. Bakmak için başını hafifçe kaldırarak yana çevirdi. Ama o görmeyi başaramadan önce Simon yemden üzerine çıkmıştı,

"Özür dilerim," dedi yeniden, kelimeler kesik kesik ve uzaktan gelmişti. "Sonra kendimi affettireceğim., söz veriyorum. Ama," kadınlığının girişinde bir şey hissetti, "daha sonra. *Ahh.*" Acı çekermiş gibi gözlerini kapadı.

Simon içine girdi. İterek, genişleterek. *Yakarak.*

Elizabeth Hoyt

Lucy donakaldı.

"Özür dilerim."

Bağırmmamak için yanağının içini ısırdı ama bu özür aynı zamanda garip bir şekilde içine dokunmuştu. Simon, "Özür dilerim," dedi tekrar.

Bir şey Lucy'nin içini parçaladı, nefes aldı ama gıkını bile çıkarmadı.

Simon gözlerini açtı; kederli, ateşli ve vahşi görünüyordu. "Ah, Tanrım, sevgilim. Sana söz veriyorum bir sonraki çok daha iyi olacak." Dudağının kenarını yavaşça öptü. "Söz veriyorum."

Lucy nefesini dengelemeye çalıştı ve Simon'ın işini bir an önce bitirmesini diledi. Onu incitmek istemiyordu ama bu iş artık kendisi için keyifli olmaktan çıkmıştı.

Simon dudağım onun dudaklarından ayırdı ve alt dudağını yaladı. "Özür dilerim."

Eli aralarına girdi ve usulca bağlantı noktalarından onu okşadı. Lucy kasıldı, acımasını bekliyordu ama tam tersine bu his hoştu. Sonra daha da hoşlaştı. Merkezinden bir ateş yükseldi. Kalçası içine girdiği andaki acıyla aldığı şekilden kurtulup gevşedi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, sesi boğuk ve tembel çıkıyordu.

Simon'ın başparmağı klitorisinin üzerinde dolanıyordu. Lucy gözlerini kapatarak iç geçirdi.

Hafifçe kıpırdadı. "Üzgünüm."

Simon içinde yavaşça, kayarak ilerledi. Neredeyse... iyiydi.

"Üzgünüm." Dilini ağzına soktu ve Lucy onu emdi. İçine daha rahat girebilmesi için bacaklarını iki yana ayırdı. Simon dudaklarını ondan ayırmadan inledi, birdenbire her şey yeniden güzleşmişti O başparmağı, karşılamak üzere kalçasını

Bir Aşk AAasalı

kaldırdı ve daha fazla baskı istediğini anlatabilmek için omuzlarından aşağı doğru parmaklarıyla bastırdı. Cevap olarak Simon daha hızlı hareket etmeye başladı. Öpüşmeyi bıraktı; Lucy onun gümüşü gözlerini, aynı anda hem isteyen hem de alan bakışlarını görebiliyordu. Lucy gülümseyerek bacaklarını kalçasına doladı. Bu hareketi, Simonin gözlerinin fal taşı gibi açılmasına ve aynı anda inlemesine yol açtı. Göz kapakları titreşerek kapandı. Vücudu geriye doğru kıvrıldı, kollarındaki ve boynundaki kaslar görünmeyen bir hedefe ulaşmak için gerilmişti. Haykırdı ve Lucy'nin üzerine yığıldı. Bu güçlü adamın onun vücudundan aldığı hazla içine düştüğü çaresiz durumu izledi. Onun verdiği hazla.

Yanına devrildi, göğsü hâlâ hızla inip kalkıyordu, gözleri kapalıydı, nefesi düzeline kadar öylece yattı. Lucy onun uyuduğunu düşündü ama Simon uzanıp onu kollarının arasına aldı.

"Üzgünüm." Kelimeyi tam olarak söyleyememişti, gece boyunca aynı şeyi duymamış olsa Lucy ne dediğini anlayamazdı.

"Şişşt." Lucy onun nemli vücudunu okşadı ve hafifçe gülümsedi. "Uyu, aşkım."

"BENİ NEDEN BURAYA ÇAĞIRDIN?" Sör Rupert parkta huzursuzca etrafına bakındı. Sabahın körüydü ve hava şeytanın kalbi kadar soğuktu. Görünürde kimseler yoktu ama bu Walkerin takip edilmediği ya da başka bir küçük lordun ortalıklarda gezinmediği kılanıma gelmezdi. Kendini sağlama almak için şapkasının kenarını iyice aşağıya indirdi.

"Oturup bir sonraki hareketini yapmasını, bekleyemeyiz." Konuşurken Lord Walkerin ağzından buhar çıkıyordu.. -

Eyerin üzerinde doğduğu günden beri orada oturuyormuş gibi bir havası vardı; aslında öyleydi de. Walker'lar altı nesilden

Elizabeth Hoyt

beri avcılıkla uğraşırlardı. Walker ahırları avcılar arasında çok iyi bilinirdi. Muhtemelen emeklemeden önce ata binmeyi öğrenmişti.

Sör Rupert iğdiş atının üzerinde kaydıldı. Genç bir erkek olana kadar ata hiç binmemişti ve bu belli oluyordu. Bu sakat bacakla son derece rahatsızdı. "Teklifin ne?"

"O bizi öldürmeden önce onu öldürmek."

Sör Rupert irkilerek etrafına bakındı. *Salak*. Dinleyen birisi olsa onlara en azından şantaj yapardı. Öte yandan Walker bu sorunu onun adına çözebilecekse... "Bunu iki kez denedik ve başaramadık."

"O zaman bir kez daha deneriz. Üçüncüde her zaman keramet vardır." Walker bir sığırinkine benzeyen gözlerini kırptı. "Akşam yemeği için boynu kesilecek bir horoz gibi kenarda beklemeye hiç niyetim yok."

Sör Rupert içini çekti. Bu çok hassas bir dengeydi. Bildiği kadarıyla Simon Iddesleigh'nin bu komploda onun da parmağının olduğundan hâlâ haberi yoktu. Iddesleigh muhtemelen son adamın Walker olduğunu düşünüyordu. Iddesleigh'nin bunu bulması engellenir ve o da kaçınılmaz olan intikamını Walker'dan alırsa her şey yolunda gitmiş olurdu. Walker artık onun yaşamının önemli bir parçası değildi. Özlenmeyeceği kesindi. Walker da ortadan kaldırılınca Ethan Iddesleigh'nin ölümü için kurulan komployla olan bağlantısını bilen kimse kalmayacaktı. Bu son derece cazip bir fikirdi. Huzura kavuşacaktı ve Tanrı biliyor, bunu çok istiyordu.

Ama Walker, Iddesleigh onu haklamadan önce konuşursa -ya da daha kötüsü Iddesleigh onu bulursa- bu huzur yok olacaktı. Iddesleigh farkında olmasa da peşine düşmesi gereken tek kişi Sör Rupert'tı. Sırf bu yüzden şafak sökerken Walker'la parkta buluşup bu melodramı yaşamaya katlanıyordu. Diğer adam bu işin içinde hâlâ yan yana durduklarını düşünmeliydi

Bir Aşk Masalı

Eli yeleşinin cebine, Iddesleigh'nin mühür yüzüğünün hâlâ durduğu yere kayd. Ondan hemen kurtulmalıydı. Onu iki kez Thames Nehri'ne atmayı planlamıştı. Ama her seferinde bir şey onu durdurmuştu. Bu çok mantıksızdı ama yüzüğün kendisine Iddesleigh üzerinde sağladığı gücü gösteriyor olması hoşuna gidiyordu, "Dün evlendi."

"Ne?" Sör Rupert yeniden konuşmaya odaklandı.

"Simon Iddesleigh," dedi Walker sabırla, sanki aptal olan kendisi değilmiş gibi. "Taşradan bir kızla evlendi. Parasız, isimsiz. Belki de adam delidir."

"Sanmam. Iddesleigh için pek çok şey denilebilir ama delilik bunların içinde yer almıyor." Bacağını ovma isteğini bastırdı.

"Öyle diyorsan." Walker omuz silkti ve enfiye kutusunu çıkardı. "Her neyse, işimize yarayabilir."

Walker bir tutam enfiyeyi burnuna çekip hapşırırken diğer adam şaşkınlıkla ona baktı.

Walker mendilini çıkardı ve bir kez daha hapşırdı. "Öldürmek için." Mendili cebine koymadan önce burnunu da sildi.

"Çıldırдың mı sen?" Neredeyse adamın yüzüne karşı kahkaha

atacağı. "Ağabeyinin ölümünün adamı ne hale getirdiğim hatırla. Karısını öldürmek onu durdurmaya yetmeyecektir, sence?"

"Evet, ama kızla ilgili Iddesleigh'yi tehdit eder ve durmadığı takdirde kızı öldüreceğimizi söylersek sorun çözülür." Walker yeniden omuz silkti. "Bence durur. Denemeye değer."

"Gerçekten mi?" Sör Rupert dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

"Bu, barutu ateşe vermek gibi bir şey. Seni daha çabuk bulacaktır."

"Ama seni bulamayacak değil mi, ha?"

"Ne demek istiyorsun?"

Elizabeth Hoyt

Lord Walker bileğindeki dantelin üzerinde kalan enfiyeye bir fiske vurdu. "Seni bulmayacak. Bu işin dışında kaldığından *eminsin*, değil mi Fletcher?"

"Benim gizliliğim davamıza son derece iyi bir hizmet verdi." Sör Rupert genç adamın bakışlarına aynı bakışlarla cevap verdi. "Öyle mi?" Walkerin iri gözleri arkasına doğru baktı.

Sör Rupert, Walkerin gözlerini hep birtakım aptal hayvanlara benzetmişti ama bu bir sorundu, değil miydi? Böylesine iri ve yavaş bir hayvanın zekâsını hafife almak çok kolaydı. Sırtından soğuk ter boşandı.

Walker bakışlarını indirdi. "Benim planım bu ve gerektiğinde arkamda olduğunu bilmek isterim."

"Doğal olarak," dedi Sör Rupert. "Biz ortağız."

"Güzel." Walker sırttı, kırmızı yanakları elmacık kemiklerinin üzerinde toplandı. "Piç kurusunu köşeye sıkıştırma zamanı geldi. Şimdi gitmeliyim. Küçük bir güvercini sıcak yuvasında bıraktım. Ben dönmeden uçmasını istemem." Uçarı bir tavırla göz kırptı ve atını hafifçe dürtükledi.

Sör Rupert atını evine ve ailesine doğru çevirmeden önce adamın sisin içinde kaybolmasını izledi. Bacağı ona cehennem azabı yaşatıyordu, bu gezinin bedelini akşama kadar Ödemeye devam edecekti. Walker ya da iddesleigh. Bu noktadan sonra pek fark etmiyordu.

İkisinden birinin ölmesi yeterliydi'

Bölüm On İki

Düğünün ertesi sabahı uyandığında Lucy'nin duyduğu ilk şey hafif bir horlamaydı. Gözleri kapalıydı ve rüyaları hâlâ zihninde geziniyordu, kimin bu kadar yüksek sesle nefes aldığını merak etti. Ardından göğsünün üzerindeki elin ağırlığını hissetti ve tamamıyla uyandı ama gözlerini açmadı.

Sıcak. Hayatında hiç bu kadar hoş bir sıcaklık hissettiğini hatırlamıyordu, hele kışın ortasında hiç. Bacakları kılıklı erkek bacaklarına dolanmıştı, ekim ila mart arasında buza dönen ayak parmakları bile sıcaktı. Kendine has bir ocağı var gibiydi ve buna bir de yumuşak ten eklenmişti, sağında kıvrılmış yatıyordu. Çarşafardan yükselen sıcak havada hafif bir koku vardı. Kendi kokusu yabancı bir kokuyla karışmıştı, bunun onun kokusu olduğunun ayırdına vardı. Ne ilkel. Vücut kokuları da çiftleşmişti.

Lucy içini çekerek gözlerini açtı.

Perdenin aralığından güneşin yükseldiğini görebiliyordu. O kadar geç olmuş muydu? Aklına daha kötü bir fikir geldi. Simon kapıyı kilitlemiş miydi? Lucy buraya geldiğinden beri sabahları hizmetçinin odaya girip perdeleri açarak ateşi karıştırmasına alışmıştı. Hizmetkârlar dün gece Simonin odasına dönmüş olduğunu düşünürler miydi? Kapıya bakmak için başını çevirdi.

Bir Aşk AAasalı

"Şişşt." Simon onun hareket etmesini engellemek için göğsünü sıktı. "Uyu," diye geveledi ve nefesi yeniden düzene girdi.

Lucy onu seyretti. Çenesinin üzerinde hafif bir sakal parlıyordu, gözlerinin altında siyah halkalar vardı, kısa saçları bir yana doğru toplanmıştı. O kadar yakışıklıydı ki, nefesi kesildi. başını Simon'ın göğsüne sarılan elini görene kadar eğdi. Meme ucu birinci ve ikinci parmağının arasından çıkmıştı.

Yüzü ısındı. "Simon."

"Şişşt."

"Simon."

"Hadi... uyu." Gözlerini açmadan usulca Lucy'nin çıplak omzunu öptü.

Lucy dudaklarını birbirine bastırdı. Bu ciddi bir meseleydi. "Kapı kilitli mi?"

"Hımm."

"Simon, kapı kilitli mi?"

İçini çekti. "Evet."

Lucy ona baktı. Yeniden horlamaya başlamıştı.

"Sana inanmıyorum." Yataktan kaymaya başladı.

Simon döndü ve birden üzerindeydi. Sonunda gözlerini açtı. "Bir taşra kızıyla evlenirken bunun olacağını bilmem gerekirdi." Sesi oldukça uykuluydu.

"Ne?" Lucy gözlerini kırıştırarak ona baktı. Simon'ın altındaki kendi çıplaklığını hissetti. Organı karnının yumuşak yüzeyini zorluyordu.

"Erken saatler." Suratım asarak ağırlığımı onun göğsünden almak için yükseldi. Bu, kalçasının daha da ağırlaşmasına sebep oldu.

Elizabeth Hoyt

Lucy karnının üzerinde onu etkilemeye başlayan anatomik öğeyi düşünmemeye çalıştı. Kolay değildi. "Ama hizmetçi..."

"Biz çıkmadan bu odaya giren hizmetçiyi referans dahi vermeden işten atarım."

"Kilitli olduğunu söylemiştin." Lucy suratını asmaya çalıştı ama dudakları yanlış yöne doğru kıvrıldı. Mahcup olması gerekirdi.

"Öyle mi?" Göğsüne dokundu. "Aynı şey. Kimse bizi rahatsız edemez."

"Ben hiç de öyle..."

Dudaklarını dudaklarıyla örttü ve Lucy aklındakileri unuttu. Dudakları, çenesini örseleyen sakalların aksine yumuşacıktı. Her nasılsa bu iki dokunuş da son derece erotikti.

"Yeni damadı nasıl eğlendirmeyi düşünüyorsun bakalım," diye mırıldandı kulağına. "Beni uyandırdığına göre, hımm?" Kalçasını onunkine bastırdı.

Lucy huzursuzca kaykıldı, sonra içini -çok hafifçe- çekerek durdu ama o duymuştu,

"Özür dilerim." Simon üzerinden çekildi. "Benim açgözlü bir canavar olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Çok acıdı mı? Belki de sana bakması için bir hizmetçi göndermeliyim. Ya da..

Lucy elini onun dudaklarına bastırdı. Aksi takdirde hiç konuşamayacaktı. "Şişşt. Ben iyiyim."

"Ama senin..."

"Gerçekten." Lucy gözlerini kapatıp örtüyü başının üzerine çekti. Bütün evli adamlar karılarıyla bu kadar açık mı konuşurdu? "Biraz hassasım o kadar."

Simon ona çaresizlik içinde baktı.

Bir Aşk Masalı

"Çok güzeldi." Boğazını temizledi. Onu kendisine nasıl dönecekti? "Sen hemen yanımda yattığın zaman."

"Gel o zaman."

Ona biraz yaklaştı, yüz yüze geldiklerinde Simon onu yavaşça çevirdi, sırtı göğsüne dayanmıştı.

"Başını buraya koy." Kolunu uzatarak ona yastık yaptı.

Artık biraz öncekinden daha çok ısıniyordu, vücudu bir kundak gibi tüm vücudunu sarmıştı, güvendeydi. Simon bacaklarını onunkilere dayayıp usulca inledi. Erekte olmuş erkekliği arkasına dayanmıştı, sıcak ve ısrarcıydı.

"İyi misin?"

"Hayır." Simon hırıltılı bir sesle kıkırdadı. "Ama yaşarım."

"Simon..."

Göğsünü tuttu. "Dün gece canını yaktığımı biliyorum." Başparmağı göğüs ucuyla oynadı. "Ama bir daha öyle olmayacak."

"Tamam..."

"Sana göstermek istiyorum."

Lucy gerildi. Ona zorla göstermesi gereken şey neydi?

"Canını yakmayacağım," diye fısıldadı kulağına. "Güzel olacak. Gevşe. Sana cenneti göstermeme izin ver, ne de olsa sen bir meleksin." Eliyle sırtını okşadı, karnını gıdıkladı ve aşağıdaki tüylere ulaştı.

"Simon, hiç sanmıyorum..."

"Şişşt." Parmaklarını tüylerinin arasında gezdirmeye başladı. Lucy titredi, nereye bakacağını bilemiyordu. Tanrı'ya şükür yüzü ona dönük değildi. Sonunda gözlerini kapadı.

"Kendini bana aç, sevgilim," diye fısıldadı kulağına. "Yumuşacıksın. Seni okşamak istiyorum."

Elbette bunu yapmayacaktı...

Elizabeth Hoyt

Simon dizini bacaklarının arasına sokarak onları ayırdı. Eli cinsel organının dudaklarında geziniyordu. Lucy nefesini tutarak bekledi.

"Seni burandan öperdim." Okşadı. "Yalayıp, dilimi içine sokar ve kokunu içime çekerdim ama bunun için çok erken olduğunu düşünüyorum."

Hayal etmeye çalışırken beyni donmuştu. Kalçası ırkıldı.

"Şişşt. Kıpırdama. Acıtmayacak. İşin aslı," yarığına ulaşmıştı, "sana kendini çok, çok iyi hissettireceğim." Oradaki etli kısımla oynamaya başladı. "Bana bak."

Bakamadı. Bunu yapmasına izin bile vermemeliydi. Bu normal bir karı kocanın birbirine yapacağı bir şey değildi.

Simon, "Melek, bana bak," diye mırıldandı. "Güzel gözlerini görmek istiyorum."

Lucy isteksizce başını ona çevirdi. Göz kapaklarını kaldırdı. Simon parmağını bastırırken parlayan gümüşü gözlerini ona dikti. Lucy'nin dudakları aralandı.

Simon, "Tanrım," diye inledi. Sonra onu öpmeye başladı, dudakları onunkileri ezerken parmakları daha hızlı çalışıyordu. Lucy kalçasını oynatmak ve onun parmağını daha iyi hissetmek istiyordu. Sırtını geriye vererek ona sürtündü. Bir şeyler geveleyerek alt dudağını ısırdı. Lucy ıslandığını hissediyordu, sızıntı Simon'ın parmaklarının daha kolay kaymasını sağlıyordu.

Penisini sertçe alt kısmına bastırdı.

Nefesini bile tutamadı, düşünemedi. Bunun olmasına izin vermemeliydi. Onun önünde olamazdı. Simon dilini ağzına soktu, parmakları durmaksızın hareket etmeye devam ediyordu. Onu büyüleyen gümüş gözlü bir büyücüydü. Kontrolünü kaybediyordu. Lucy onun dilini emdi ve bir anda olan oldu. Büküldü ve bir haz

Bir Aşk Masalı

dalgasıyla titremeye başladı. Simon yavaşladı ve başını kaldırıp onu seyretmeye başladı ama bu artık Lucy'nin umurunda değildi. Sıcaklık vücudunun merkezinden her yanına dağıldı. Bu gerçekten de çok güzeldi.

"Simon."

"Melek."

"Teşekkür ederim." Dili ağırlaşmıştı, uyuşturucu almış gibiydi, kelimeleri geveliyordu. Gözlerini kapadı, içi kayar gibi oldu ama aklına bir şey geldi. O hâlâ sertleşmiş erkekliğiyle arkasına dayanmış bir halde duruyordu. Kalçasını titretti ve Simon nefesini tuttu. Canı acıyor muydu?

Elbette acıyordu. "Ben de..." Yüzünün ısındığını hissediyordu. Nasıl soracaktı? "Ben de sana yardım edebilir miyim?"

"Her şey yolunda. Uyumana bak." Sesi çok gergindi ve erkekliği neredeyse tüm sırtını alev alev yakıyordu. Sağlığı için iyi olmadığını kesindi.

Onun yüzünü görececek hale gelene kadar döndü. Utançtan kızardığının farkındaydı. "Ben senin karınım ve sana yardım etmek istiyorum."

Simon'ın elmacık kemikleri hafifçe kızardı. Komik, kendi ihtiyaçları söz konusu olduğunda o kadar da bilge değildi.

Bu görüntü Lucy'ye daha da güç verdi. "Lütfen."

Simon gözlerinin içine baktı, onları araştırır gibiydi, içini çekti. "Buna izin verdiğim için cehennemde yanacağım."

Lucy kaşlarını kaldırarak yavaşça omzuna dokundu.

Simon'ın elleri onunkini yakaladı, bir an için kendisini iteceğini sandı ama o çarşafın altında eline yol göstermeye ve ellerini vücudunda gezdirmeye başladı. Sonunda ona ulaştı. Lucy'nin gözleri iyice açıldı. Düşündüğünden çok daha kalındı. Teni kusursuzdu ve

Elizabeth Hoyt

derisi inanılmaz derecede yumuşaktı. Ve sıcak. Ona bakmayı çok istiyordu ama şu an buna dayanabileceğini sanmıyordu. Bunun yerine onu yavaşça avuçladı.

"Ah, Tanrım." Simon'ın göz kapakları düştü, yüzünde kendinden geçmiş gibi bir ifade belirdi.

Bu ona daha da güç verdi. "Ne yapmam gerekiyor?"

"İşte." Parmakları Lucy'nin içine dalınca Lucy sıçradı. Simon onun sıvısını kendine sürdü. "Sadece..." Elini onunkinin üzerine sardı ve birlikte yukarı doğru ilerlediler, sonra tekrar aşağı.

Ve tekrar. Bu çok etkileyiciydi. "Ben yapabilir miyim?"

"Ah. Evet." Gözlerini kırıştırarak elini bıraktı.

Lucy gülümsedi, sadece tek heceli kelimeler sarf etmeye başlamış olması onu içten içe mutlu etmişti. Onun gösterdiğini yapmaya devam ederken Simon'ın yüzünü seyretti. Gözleri kapalıydı. Kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti. Üst dudağı dişlerinin üzerine doğru kıvrılmış ve yüzü terden parlamaya başlamıştı. Onu seyrederken kadınlığının yine kızışmaya başladığını hissetti. Ama bundan fazlası vardı. Onun yapmasına izin verdiği mahremiyetin farkındaydı ve kontrol ondaydı. Bu adam ona karşı savunmasız- lıgını ilan etmişti.

Simon, "Daha hızlı," diye homurdandı.

Lucy onu hemen dinledi, parmakları tenini sıkarak hızlanmıştı, avucunun altındaki teni sıcak ve kaygandı. Kalçaları eliyle uyum içinde oynamaya başlamıştı.

"Ahh!" Gözleri hızla açıldı, Lucy göz bebeklerinin çelik grisine dönüştüğünü gördü. Ciddi, uyarılmış ve neredeyse acı çeker gibi bir hali vardı. Sonra gülümsedi ve iri vücudu sarsılmaya başladı. Lucy'nin avucuna sıvı fışkırdı. Bir daha kasıldı, dişlerini sıktı, gözleri

Bir Aşk Masalı

hâlâ gözlerinin içine bakıyordu. Lucy gözlerini ondan ayırmadan kalçasını onunkine bastırdı.

Simon yorgunluktan ölüyormuş gibi yatağa yığıldı ama Lucy dün gece bunun normal olduğunu öğrenmişti. Elini çarşafın arasından çıkardı. Üzerinde beyazımsı bir sıvı vardı. Parmaklarını açarak onu incelemeye başladı. Simonin tohumu.

Simon yanında içini çekti. "Aman Tanrım. Bu tam anlamıyla benim kabahğim."

"Hayır, hiç de değil." Dudağının köşesini öpmek için eğildi. "Sen bana yapabiliyorsan benim de sana yapabilmem gerekir."

"Bilge karım benim." Öpüşmenin kontrolünü ele geçirmek için başını çevirdi, dudakları sert ve tutkuluydu. "Dünyanın en şanslı adamıyım."

Her zamankinden daha yavaş hareketlerle Lucy'nin bileğini yakaladı ve elini örtünün kenarına sildi. Sonra onu çevirdi, sırtı bir kez daha göğsüne yaslanmıştı.

"Şimdi," esnedi, "şimdi uyuyacağız."

Kollarını ona doladı, Lucy çoktan uyumuştı.

"BU AKŞAMÜSTÜ ŞEHİRDE GEZMEK ister misin?" Simon bifteğine bakıp bir parça kesti. "Ya da Hyde Park'ta bir aşağı bir yukarı yürümek mi istersin? Çok sıkıcı görünüyor ama bütün kadın ve erkekler her gün oraya gittiklerine göre eğlenceli bir yanı da olmalı. Sürekli araba kazası oluyor, tek heyecanlı yönü bu."

Bunlar son derece sıkıcı önerilerdi ama Lucy'yi nereye götürebileceğini bilmiyordu. Üzücü gerçek şuydu ki bugüne kadar bir kadınla çok fazla vakit geçirmemişti. İrkildi. En azından yatak dışında. Evli erkekler karılarını nereye götürürdü? Genelev ya da kumarhaneye götürmedikleri kesindi. Çiftçilerin kafesi de bir

Elizabeth Hoyt

kadına uygun değildi. Geriye park kalıyordu. Ya da bir müze. Ona baktı. Bir kiliseyi gezmek istemezdi herhalde?

"Bu hoş olurdu." Taze fasulyesini dürttü. "Ya da burada oturabiliriz."

"Burada mı?" Gözlerini ona dikti. Onu yeniden yatağa götürmek için çok erkendi, gerçi bu fikir aklını çelmişti.

"Evet. Sen bir şeyler yazarsın ya da çiçeklerinle ilgilenirsin ben de bir şeyler okurum ya da çizerim." Fasulyeyi bir kenara itip kremalı patatesinden bir ısırık aldı.

Simon iskemlesinde huzursuzca kaykıldı. "Sıkılmayacak mısın?"

"Tabii ki hayır." Gülümsedi. "Beni eğlendirmek için uğraşmana gerek yok. Evlenmeden önce bütün vaktini parklarda gezerek geçirdiğin konusunda da şüpheliyim."

"Yok, hayır," diye itiraf etti Simon. "Ama artık bir karım var ve değişikliklere hazırım. Duruldum, biliyorsun."

"Değişiklikler mi?" Lucy çatalını bırakıp öne doğru eğildi. "Kırmızı topuklu ayakkabılarından vazgeçmek gibi mi?"

Simon ağzını açtı ve sonra kapadı. Onunla dalga mı geçiyordu? "Bu olmayabilir."

"Ya da ceketlerindeki süslerden? Bazen yanımdayken kendimi dişi bir tavus kuşu gibi hissediyorum."

Simon kaşlarını çattı. "Ben..."

Lucy'nin dudağının köşesinde muzip bir gülümseme belirdi. "Bütün çorapların armalı mı? Çorap faturanın oldukça yüklü olduğundan eminim."

"Bitirdin mi?"

Simon ciddi bakmaya çalıştı ama bunu beceremedi. Bir önceki geceden sonra onu eğlenirken görmek hoşuna gitmişti. Ona yaşatmak

Bir Aşk Masalı

zorunda kaldığı acıyı düşündükçe hâlâ ırkiliyordu. Bunun üzerine, sabah bir de sanki fahişeymiş gibi onu eliyle nasıl tatmin edeceğini göstermiş olması da iç açıcı bir durum değildi. Genç, saf karısını bozuyordu. Ve işin üzücü yanı bunu tekrarlayacağını biliyordu, onun elini yine erkekliğinin üzerine koyacaktı. Çok sertleşmişti ve canı acıyordu. Lucy'nin serin elinin sertleşmiş organının üzerinde olduğunu düşünmek bile canının acımasına sebep oluyordu. Ne tür bir adam karısının saflığını bozduğunu düşünerek sertleşirdi ki?

"Hiçbir şeyini değiştirmeni istediğimi sanmıyorum."

Simon gözlerini kırıştırarak müstehcen fikirlerle dolu olan zihnini, sevgili karısının söylediklerine odaklamaya çalıştı. Lucy'nin ciddileştiğini fark etti.

Kaşları düz ve ciddiydi. "Bir tek şey var. Bir daha düello yapmanı istemiyorum."

Simon derin bir nefes alıp şarap kadehini dudaklarına götürerek zaman kazandı. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.* Meleği aptal yerine konamazdı. Sakin bakışlarını ona dikmişti, o gözlerde merhamet yoktu. "Endişen son derece yerinde ve anlaşılabilir ama..."

Newton elinde gümüş bir tabakla odaya girdi. *Tanrı'ya şükür.* "Posta, Lordum."

Simon başıyla ona teşekkür ederek mektupları aldı. "Belki de büyük bir baloya davet edilmişsinizdir."

Sadece üç mektup vardı ve Lucy'nin hâlâ ona baktığının farkındaydı. Birinciye baktı. Bir fatura. Dudakları sarktı. "Ya da edilmemişsinizdir. Kırmızı topuklu ayakkabılarım konusunda haklı olabilirsin."

"Simon."

"Evet, sevgilim?" Faturayı bir kenara koyup diğerini açtı. Bir gül meraklısından gelen bir mektuptu. *İspanya'dan gelen yeni bir*

Elizabeth Hoyt

aşılama tekniği vesaire. Bu da bir kenara bırakılmalıydı. Üçüncü mektubun mumuna basılı herhangi bir damga yoktu, el yazısını da tanıımıyordu. Zarfı yağ bıçağıyla açtı. Ardından yazanlara anlamayan gözlerle aptal aptal baktı. *Yeni gelinini seviyorsan dur. Yapacağın herhangi bir düello ya da düello tehdidi onun ölümüne yol açacak.*

Kendisini es geçip ellerini Lucy'ye uzatacakları hiç aklına gelmemişti. Lucy'nin yanındayken kendini onun güvenliğine adamıştı. Ama ya o yokken...

"O notun arkasında sonsuza kadar saklanamazsın," dedi Lucy.

Ya onu incitirlerse -Tanrı korusun- ya kendisinin yüzünden öldürülürse? Onun ve o korkutucu kaşlarının olmadığı bir dünyada yaşayabilir miydi?

"Simon, iyi misin? Nedir o?"

Bakışlarını gecikmeli olarak ona yönlendirdi. "Hiçbir şey. Özür dilerim. Hiçbir şey değil." Notu avucunun içine buruşturdu ve ateşe atmak üzere ayağa kalktı.

"Simon..."

"Buz pateni yapar mısın?"

"Ne?" Onu gafil avlamıştı. Lucy şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Cepçi'ye Thames donduğunda ona buz pateni yapmayı öğrettiğime söz vermiştim." Boğazını asabi bir tavırla temizledi. Bu ne aptalca bir fikirdi. "Buz pateni yapmak ister misin?"

Lucy bir süre ona baktı ve hızla iskemlesinden kalktı. Karşısına geçip yüzünü ellerinin arasına aldı. "Evet. Sen ve Cepçi'ye buz pateni yapmak çok hoşuma gider." Onu sevgiyle öptü.

İlk öpücük, diye geçirdi aklından hızla ve anlamsızca, ona sunduğu ilk öpücüktü bu. Onu omuzlarından yakalayıp kollarının arasına alarak arka odalardan birine götürmek istedi. Onu hep koruyabileceği bir yere. Bunun yerine onu hafifçe öptü..

Bir Aşk Masalı

Ve nasıl koruyacağını düşünmeye başladı.

"BANA YILAN PRENS'İ ANLATMAYA neden devam etmiyorsun?" diye sordu Lucy akşam saatlerinde. Simonin kulağının altına yaptığı kırmızı gölgeyi parmağıyla dağıtmakla meşguldü.

Cepçi'yle birlikte harika bir akşamüstü geçirmişlerdi. Simon usta bir buz patencisi olduğunu ispatlamıştı. Lucy buna neden şaşırıldığını bilemiyordu. Kendisi ile Cepçi'nin etrafında bir deli gibi kahkahalar atarak daireler çizip durmuştu. Hava kararıp Cepçi'nin burnu kıpkırmızı olana kadar kaymaya devam etmişlerdi. Lucy keyifli bir yorgunluk içinde oturmuş, Simonin resmini çiziyordu. Hayatlarının hep *böyle* geçmesini umuyordu. Ona bakarken kendi kendine gülümsedi. Daha iyi modellik yapabileceği kesindi.

O bakarken Simon kıpırdandı ve pozu değişti. Yine. Lucy kendini içini çekerken yakaladı. Yeni kocasına kıpırdamadan durmasını Bay Hedge'e söylediği gibi söyleyemiyordu ama kıpırdanıp duran bir adamı çizmek çok zordu. Lucy'nin yatak odasının yanındaki oturma odasında oturuyorlardı. Burası krem rengi ile gül pembesinin karışık kullanıldığı ve içine birbirinden farklı koltukların serpiştirildiği sevimli bir odaydı. Güneye bakıyordu, akşamüstü güneşini mükemmel bir şekilde içeri alıyordu ve bu, çizim yapmak için ideal ortamdı. Şu an geceydi ama Simon onun çok masraf olacağına dair yaptığı itirazlarını dinlememiş ve düzinelerce mum yakmıştı.

"Ne?" Onu duymamıştı bile.

Zihninden neler geçiyordu? Yemekten sonra gelen gizemli mektupla ya da düello konusunda verdiği ultimatomla ilgili olabilir miydi? Yaptığı şeyi bir yeni gelinin yapmaması gerekiyordu, bunu biliyordu. Ama bu konu onun için çok önemliydi.

Elizabeth Hoyt

"Bana masalı biraz daha anlatmanı istedim." Omzunu çizerken durdu. "Yılan Prens hakkındaki. Prens Rutherford kısmına gelmiştin. İsim konusunu tekrar gözden geçirmenden yanayım."

"Yapamam." Simon'ın dizine hafifçe vurduğu parmakları durdu. "İsim masalla birlikte geldi. Tarihten gelen bir şeyle oynamamı istemezsin herhalde, değil mi?"

"Hımm." Bir süredir Simon'ın hikâyeyi anlatırken uydurduğunu düşünüyordu.

"Masal için çizim yapmaya devam ediyor musun?"

"Evet."

Kaşlarını kaldırdı. "Onları görebilir miyim?"

"Hayır." Kolundaki gölgeyi artırdı. "Bitirene kadar olmaz. Şimdi masalı alayım, lütfen."

"Pekâlâ." Boğazını temizledi. "Yılan Prens, Angelica'yı parlak bakırlarla giydirmiş."

"Çok ağır olmadı mı?"

"Tüy kadar hafifmiş, seni temin ederim. Yılan Prens elini sallamış, ardından o ve Angelica bir anda kalenin tepesinde belirmişler, kraliyet balosuna katılmak üzere gelen misafirleri seyreliyorlarmış. 'İşte,' demiş Yılan Prens. 'Bunu tak ve horozun ilk ötüşüyle birlikte muhakkak geri dön.' Ona bakır bir maske vermiş. Angelica ona teşekkür ederek maskeyi takmış ve titreyerek baloya doğru ilerlemiş. 'Unutma,' diye bağırılmış arkasından Yılan Prens. 'Horozun ilk ötüşü, daha sonrası değil!'"

"Neden? Zamanında dönmezse ne olur?" Lucy kulaklarını çizerken kaşlarını çatmıştı. Kulakları çizerken hep zorlanırdı.

"Bekleyip görmek zorundasın."

"İnsanların bunu söylemesinden nefret ediyorum "

Bir Aşk Masalı

"Şu hikâyeyi dinlemek istiyor musun?" Uzun burnunun üzerinden ona baktı. Onunla dalga geçiyor, kibirli görünmeye uğraşıyordu; Lucy aniden böyle anları çok sevdiğini fark etti. Ona bu şekilde davrandığında, aralarında sadece ikisinin paylaştığı özel bir şifrenin var olduğunu düşünüyordu. Bunun aptalca olduğunu biliyordu ama onu giderek daha fazla sevmesine engel olamıyordu.

"Evet," dedi uysal bir tavrıla.

"Kralın balosu senin de hayal edebileceğin gibi oradaki en görkemli olaymış. Büyük salonda binlerce kristal avize varmış, orada bulunan hanımların boyunlarında altın ve mücevherler parlıyor-muş. Ama Prens Rutherford sadece Angelica'yı görüyormuş. Bütün dansları onunla yapmış ve adını öğrenmek için ona yalvarmış."

"Söylemiş mi?"

"Hayır. Tam söylemek üzereyken sarayın pencerelerinden içeri günün ilk ışığı girmiş ve horozun birazdan öteceğini fark etmiş. Balo salonundan uçarcasına çıkarken, kapının eşiğine vardığı anda kendini Yılan Prens'in mağarasında bulmuş."

"Kıpırdama." Lucy gözünün kenarım çizmeye odaklanmıştı.

"Her emrine uymaya hazırım, Leydim."

"Hımm."

Simon sırttı. "Angelica gün boyunca keçileriyle ılgılanmış, arada bir de uyukluyormuş çünkü bir gece önce sabaha kadar dans ettiği için biraz yorgunmuş. O gece de Yılan Prens'in mağarasına gitmiş. 'Senin için ne yapabilirim?' diye sormuş Yılan Prens, zaten onu bekliyormuş. 'Bu gece bir balo daha, var,' diye cevap vermiş Angelica, Bana yeni, bir elbise yapabilir misin.?"

"Biraz açgözlü olmaya başladığını düşünüyorum" diye mınldandı Lucy.

Elizabeth Hoyt

Simon, "Prens Rutherford'un altın saçları genç kızın aklını başından almış," "dedi masum masum. "Yılan Prens ona yeni bir elbise yapmaya ikna olmuş. Ama bunu yapabilmesi için sağ elini kesmesi gerekiyormuş."

"Kesmek mi?" Lucy'nin ağzı açık kalmıştı, dehşete düşmüştü. "Ama ilk elbise için böyle bir şey yapması gerekmemişti."

Simon ona neredeyse kederle baktı. "Ama artık o sadece bir ölümlü. Angelica'ya yeni bir elbise yapabilmek için bir şey feda etmesi gerekiyormuş."

Lucy'nin ensesindeki tüyler huzursuzluktan ürperdi. "Bu masalı sevdiğimden artık emin değilim."

"Öyle mi?" Simon iskemlesinden kalkıp yavaşça ona yaklaştı, mümkün olduğunca tehlikeli görünmeye uğraşıyordu.

"Hayır." Ona doğru yürüyen adamı izledi.

"Özür dilerim. Sadece seni eğlendirmek istemiştım." Lucy'nin elindeki pastel boyayı alıp yanında duran kutunun içine koydu. "Ama hayatın çirkin gerçeklerini de göz ardı edemezdim." Başını eğip dudaklarını Lucy'nin boynunda gezdirdi. "Bunu ne kadar istesem de..."

Lücy, "Gerçekleri göz ardı etmeni istemiyorum," dedi usulca. Onun aralık dudaklarını boynunun çukurunda durduğunu hissedince yutkundu. "Ama kötülüklerin üzerinde bu kadar çok durmamız gerekmez. Hayatta pek çok güzel şey de var."

Simon» "Kesinlikle öyle," diye fısıldadı.

, Lucy kendini toparlayamadan önce hızla onu kollarının arasına aldı. Yandaki yatak odasına doğru, ilerleyip onu yatağın üzerine yerleştirene kadar Lucy omuzlarına sımsıkı yapıştı. Ve bir anda üzerindeydi, onu umutsuzca öpücüklere boğuyordu.

Bir Aşk AAasalı

Lucy bu duygusal saldın karşısında gözlerini yumdu. Kendisini bu kadar derin, bu kadar yoğun bir açlıkla, yutarcasına öperken hiçbir şey düşünemiyordu. "Simon, ben..."

"Şişşt. Canının acıdığını biliyorum, bunu yapmamam gerektiğini, azgın hayvanlar gibi sık sık çiftleşmememiz gerektiğini de. Ama Tanrım, yapmak zorundayım." Başını kaldırdı, gözleri vahşi görünüyordu. Lucy nasıl onların soğuk olduğunu düşünebilmişti? "Lütfen."

Hangi kadın böyle bir yakarışa karşı koyabilirdi? Yüreği ısındı, dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi. "Evet."

Daha fazlasını söyleyecek vakit bulamamıştı. Kabul ettiği anda Simon elbiselerini çekiştirmeye başlamıştı. Elbisenin yırtıldığını duydu. Göğüsleri ortaya çıkmıştı, dudaklarını birine indirdi ve sertçe emmeye başladı. Lucy nefesini tutup Simonin başına yapıştı, dişlerini hissediyordu. Simon bu sefer diğer göğsüne geçti ama bu kez başparmağını kullanıp sıkıştırıp çimdikleyerek onu uyardı. Lucy nefes dahi alamadı, ona ne yaptığını anlayamıyordu.

Ardından Simon doğrulup yeleğini çıkardı. Bir an sonra gömleği de yere atılmıştı.

Lucy onun çıplak vücudunu seyretti. Solgun ve sıkıydı. Hareket ettikçe kollarındaki uzun kaslar ortaya çıkıyordu. Hızla soluyordu, göğsündeki açık renkli tüyler terden parlıyordu. Çok güzel bir adamdı ve tümüyle ona aitti. Bir anda uyarıldığını hissetti. Simon ayağa kalkıp pantolonu ile çoraplarını çıkardı; iç çamaşırının düğmelerini açmaya başladı.

Lucy heyecanla onu izlerken nefesini tuttu. Bir erkeği hiç çı-
nılçılplak görmemişti ama geç kaldı. En önemli parçasını görmeyi başaramadan Simon üzerine çıkmıştı. Lucy'nin zihninden garip bir fikir geçti: Utangaç mıydı? Yoksa onun şoke olmasından mı korkuyordu? Bakışlarıyla buluşmak için gözlerini kaldırdı ve onu

Elizabeth Hoyt

bu kavramdan kurtarmak için ağzını açtı -o ne de olsa hayatını taşrada hayvanların arasında geçirmiş olan bir kızdı- ama önce o konuştu.

"Bana böyle bakınca daha da sertleşmeme sebep oluyorsun." Sesi boğuktu, hatta kaba bile denebilirdi. "Senin yanımdayken tahrik olmam için herhangi bir şeye ihtiyacım varmış gibi..."

Bu sözler üzerine gözlerini kapadı. Onu tatmak istiyordu, onunla bugüne kadar varlığından haberdar bile olmadığı şeyleri yapmak istiyordu. *Daha fazla*. Daha fazlasını istiyordu.

"İçine girmek istiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Gece boyunca içinde kalmak ve etrafım seninle sarılı bir şekilde uyanmak istiyorum, sen gözlerini bile açmadan seninle sevişmek istiyorum." Dizlerinin üzerinde doğruldu. Yüzünde nezaketten eser yoktu, Lucy onun bu acımasız halinden gurur duydu. "Elimde olsa seni kucağıma oturturdum, sevgili meleşim, yemek boyunca erkekliğim içinde olurdu. Kıpırdamaman için seni çilek ve kremayla beslerdim. Uşaklar gelip bize servis yaparlardı ama senin mağaranda gizlendiğimi hiçbiri anlayamazdı. Eteklerin bizi örterdi ama ne olduğunu anlamamaları için senin kıpırdamadan durman gerekirdi."

Onun şehvetli sözleri, içinde bir arzunun yükselmesine sebep oldu. Bacaklarını birbirine bastırarak onun bu şehvetli ve yasak sözlerini çaresizlik içinde dinlemeye devam etti.

"Yemeğimiz bitince," diye fısıldadı, "hizmetlileri odadan gönderirdim. Korseni indirip meme uçlarını sen çılgınlık atarak gelene kadar emerdim, penisimin her yeri ıslanana kadar. Seni ondan sonra da bırakmazdım."

Lucy ürperdi.

Onu yavaşça ensesinden öptü, okşayışlarının yumuşaklığı sert sözleriyle çelişiyordu. "Seni masanın üzerine yerleştirdim.

Bir Aşk Masalı

Büyük, çok büyük bir dikkatle, aramızdaki bağ hiç kopmadan seninle tekrar tekrar sevişirdim, çılgınlığımız birbirine karışana kadar." Sözleri vücudunu okşuyordu. "Kendime engel olamıyorum. Bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Seninle arabada, kütüphanemde, Tanrım, dışarıda güneşin altında, çimlerin üzerinde sevişmek istiyorum. Dün yarım saati bunu en yakın ne zaman yapabiliriz diye, havanın ne zaman ısınacağını hesaplamaya çalışarak geçirdim."

Sözleri son derece erotik, bir o kadar da karanlıktı, bazen onu korkutuyordu. Kendini hiç şehvetli bir yaratık, olarak düşünmemişti ama onunla beraberken vücudunu kontrol edemiyor, hazdan başka bir şey hissedemiyordu. Üzerine eğildi ve eteklerini kaldırdı, Lucy beline kadar çırlıçıplak kalmıştı. Simon başını eğerek açığa çıkarttığı şeyi seyretti.

"Bunu istiyorum." Elini bacaklarının gövdesiyle bağlandığı noktaya koydu. "Hep. Bunu yapmak istiyorum." Bacaklarını araladı ve sertliği onun katmanlarının arasına yerleşene kadar kalçasını indirdi. "Hep."

Lucy inledi. Ona ne yapıyordu böyle?

"Sen de istiyor musun?" Hareket etti ama sertleşmiş erkekliğini içine sokmadı, sadece ıslaklığına sürtündü. Tomurcuğuna sürtünüyordu.

İnleyerek arkaya doğru bükülmesine engel olamadı.

"İstiyor musun?" diye fısıldadı saçlarının üzerinden. Kalçasını yeniden hareket ettirdi.

Haz. "Ben..."

"İstiyor musun?" Kulak memesini ısırdı.

"Ahhh." Lucy düşünemiyor, kurmak istediği cümleleri kuramıyordu. Sadece hissediyordu.

Elizabeth Hoyt

"İstiyor musun?" Göğüslerini avuçlayıp, uçlarını sıkıştırırken yine hareket etti.

Ardından Lucy kalçasını onunkine sürterek, göz kapaklarında yıldızları görerek, tutarsız bir şekilde inleyerek boşaldı.

"Tanrım, çok güzelsin." Simon iyice yerleşerek bastırdı.

Lucy şiddetli bir sızı hissetti ama umurunda bile değildi. Onu içinde istiyordu, mümkün olduğu kadar yakınında. Elini Lucy'nin dizine sardı ve bacaklarından birini yukarı kaldırdıktan sonra yeniden bastırdı. Aralamıyor, açılıyor ve onu kabul ediyordu. Lucy inledi, onun soluğunu dinliyordu. Simon bir kez daha itti, tümüyle içindeydi.

Simon inledi. "Canın acıdı mı?"

Başını iki yana salladı. Neden hareket etmiyordu ki?

Simon'ın yüzü gergindi. Başını eğip yavaşça öptü, dudakları tam olarak değmemişti bile. "Bu kez canını yakmayacağım."

Tamamıyla açılana kadar Simon, Lucy'nin diğer bacağına da kaldırdı, sonra iyice aşağı indi. Pelvisi tam olması gereken yerdeydi ve Lucy cennetteydi.

Simon kalçasını hareket ettirdi ve inledi. "Güzel mi?"

"Himm, evet."

Sırttı ve yeniden eğildi. Onu diliyle darbeler indirerek öptü, dudakları onunkilerle sevişiyordu, kalçasının baskısıysa yoğun ve buyurgandı. Lucy bir zevk dalgasının içinde oradan oraya sürükleniyordu. Onunla ne kadar süredir seviştiğinin farkında bile değildi. Zaman durmuştu sanki. Fiziksel haz ve duygusal uyumdan oluşan bir kozanın içindeydiler. Onu sıkıca kendine bastırıyordu. O kocasıydı. Âşığıydı.

Simon kasıldı ve hareketleri sertleşerek hızlandı.

Bir Aşk AAasalı

Lucy inleyerek Simonin yüzünü ellerinin arasına aldı, onunla bağlantısını koparmak istemiyordu. Daha hızlı itti, dünyası dönmeye başlamadan önce onun sıcak tohumunun içine aktığını hissetti. Simonin dudakları gevşedi. Lucy onu öpmeye devam etti, alt dudağını yalayarak tadına bakıyordu.

Simon ondan ayrılmaya kalkışınca kollarına sımsıkı yapıştı. "Kal."

Simon ona baktı.

"Benimle kal. Gece boyunca. Lütfen."

Cevabını fısıldamadan önce genç adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Her zaman."

Bölüm On Üç

"Bu senin için bir oyun değil, değil mi?" diye sordu Christian birkaç gece sonra. Sesi oldukça kısıkta ama Simon yine de huzursuzluk içerisinde etrafına bakındı.

Drury Lane Tiyatrosu oldukça kalabalıktı, insanlar cesetlerin üzerinde toplanan kurtçuklara benziyorlardı. İkinci katta birinci sınıf bir loca ayırtmıştı; kendisi, Lucy, Rosalind ve Christian için. Loca, sahneye aktörlerin göz aklarının görülebileceği kadar yakın, oyunu seyretmelerini engelleme olasılığı olan yüksek bitkilerin önlerini kapatamayacağı kadar yüksekti. Parterdeki ayaktakımının durumu fena değildi. Fahişelerin çoğunun göğüs uçları örtülüydü. O kısımdan gelen gürültü, sahnede yaşlıca Hamlet'i oynayan David Garrick'in sesini duymalarını engellemeyecek boyuttaydı. Tabii adamın ciğerlerinin balık satıcısı bir kadınıninki kadar güçlü olması da onlara yardımcı oluyordu.

"KKKANN," diye feryat etti Garrick, "*benimle oynamanın flüt çalmaktan daha kolay olduğunu mu düşündün?*" Tükürükleri sahne ışıklarının altında parlıyordu.

Bir Aşk Masalı

Simon ırkildi. Shakespeare! okumayı seyretmekten daha çok severdi. Eseri bu şekilde daha iyi sindirdiğini düşünüyordu. Lucy'ye baktı. Büyülenmişti, meleği oyunu gözleri yarı kapalı, dudakları hafif aralık bir şekilde izliyordu. Arkasındaki kan kırmızısı perdeler, başının etrafında bir çerçeve oluşturmuş, soluk yüzünü ve koyu renk saçlarını daha da ortaya çıkarmıştı. Karşı konulamaz bir güzelliğe sahipti.

Bakışlarını çevirdi. "Neden bahsediyorsun sen?"

Christian kaşlarını çatı. "Biliyorsun. Düellolardan. Bu adamları neden öldürüyorsun?"

Simon tek kaşını kaldırdı. "Sence?"

Genç adam başını iki yana salladı. "Başlangıçta bunun bir onur meselesi olduğunu düşünmüştüm, sana yakın bir kadına hakaret edildiğini." Bakışları Rosalind'e kaydı ve ardından uzaklaştı. "Birtakım söylentiler vardı... Birkaç yıl önce bunlar her yerde konuşuluyordu, henüz ağabeyin ölmemişti."

Simon bekledi.

"Sonra belki de ün kazanmak istediğini düşündüm. Düello yaparak ölmek gibi."

Simon homurdanma isteğini bastırdı. *Ün*. Tanrım, bu nasıl bir düşünceydi?

"Ama James'den sonra," Christian şaşkınlık dolu gözlerini ona çevirdi, "son derece zalim ve haince dövuştün. Bunun sebebi kişisel bir şey olmalıydı. O adam sana ne yaptı?"

"Ağabeyimi öldürdü."

Christian'ın ağzı açık kaldı. "Ethan'ı mı?"

"Sus." Simon, Rosalind'e baktı. Oyunla daha az ilgilendiği kesindi ama gözleri hâlâ sahnedeydi. Christian'a döndü. "Evet." "Nasıl?"

Elizabeth Hoyt

"Bunu burada konuşamam." Sabırsızlıkla kaşlarını çatı. Ayrıca neden kendisini anlatmaya çalışıyordu?

"Birisinin daha olduğunu düşünüyorsun."

Simon açık avucuna çenesini dayadı ve parmaklarıyla ağzını hafifçe kapadı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Christian kadife kaplı yaldızlı koltuğunda kıpırdandı.

Simon sahneye baleti. Hamlet diz çökmüş amcasına hissettirmeden yaklaşıyordu. Danimarkalı prens kılıcını kaldırdı, repliğini söyledi ve kılıcını tekrar kınına soktu, başka bir intikam fırsatı daha harcanmıştı. Simon içini çekti. Bu tür oyunları hep sıkıcı bulurdu. Prens neden amcasını öldürüp işi bitirmiyordu?

"Aptal değilim, seni takip ettim."

"Ne?" Simon'ın dikkati yine yanındaki adama çevrilmişti.

"Son birkaç gündür," diye başladı Christian. "Şeytanın Bahçesi ve o tür yerlere gidiyorsun. İçeri giriyorsun, içki içmiyorsun, odaları gezip personeli sorguluyorsun..."

Simon alışveriş listesi gibi sıralanan etkinlikleri dinlemekten sıkıldı. "Beni neden takip ediyorsun?"

Christian onunla ilgilenmedi. "Büyük birini arıyorsun, unvanı olan bir aristokratı. Kumar oynuyor ama James kadar hırslı değil, aksi takdirde şu ana kadar onu çoktan bulmuştun."

Simon dişlerinin arasından, "Beni neden takip ediyorsun?" diye sordu.

"Bu adamlar, yani iyi ailelerden gelen bu adamlar ağabeyini nasıl öldürdüler?"

Simon, aralarında sadece birkaç santim mesafe kalana kadar Christian'a doğru eğildi. Yan gözle Lucy'nin etrafına bakmıdığını gördü. "Beni neden takip ediyorsun?"

Bir Aşk Masalı

Christian hızla gözlerini kırptırdı. "Dostunum. Ben..."

"Öyle misin?" Kelimeleri havada asılı kaldı, yankı yapmış gibiydi.

Sahne Hamlet, Polonius'a kılıcını çekmişti. Gertrude'ü oynayan oyuncu çığlık çığlığa bağırıyordu. "Bu ne düşüncesiz ve kanlı bir tavır!" Yandaki locada birisi kahkahalar atmaktaydı.

"Gerçek bir dost musun, Christian Fletcher?" diye fısıldadı Simon. "Sadık ve keskin gözlerinle arkamı kollayacak mısın?"

Christian yere baktı, sonra gözlerini yeniden yukarı kaldırdı, dudakları kasılmıştı. "Evet. Dostunum."

"Onu bulduğumda şahidim olacak mısın?"

"Evet. Olacağımı biliyorsun."

"Minnettarım."

"Ama bunu nasıl yapabiliyorsun?" Genç adamın bakışları azimliydı. Öne doğru eğildi, Lucy'nin bakışları yine ona dönmüştü. "Nasıl sürekli insan öldürmeyi sürdürebiliyorsun?"

"Bunun bir önemi yok." Simon uzaklara baktı. *James'in açık kalan gözleri, hiçliğe bakan gözler.* "Önemli olan tek şey bunun yapılması gerektiğidir. Ağabeyimin intikamı alınmalı. Anladın mı?"

"Ben... evet."

Simon başıyla onaylayıp arkasına yaslandı. Lucy'ye gülümsedi. "Oyun hoşuna gitti mi, Leydim?"

"Hem de çok, Lordum." Kanmamıştı. Bakışları onunla Christian'ın arasında gidip geliyordu. İçini çekerek sahneye döndü.

Simon seyircileri gözden geçirdi. Tam karşılarında oturan işlemeli kırmızı elbiseli kadın dürbününü bilinçli bir şekilde ona çevirdi. Simon başka yöne baktı. Aşağıda geniş omuzlu bir adam bir fahişeyi dirsekleyerek ilerledi. Kadın çığlık atarak ona omuz attı.

Elizabeth Hoyt

Adam döndü ve Simon onun yüzünü görebilmek için öne eğildi.
Başka bir adam olayı tatlıya bağlamak için ayağa kalktı.
Simon rahatladı. Walker değildi.

O tehdit mektubunu aldıktan sonraki birkaç gününü, her yerde Ethan'ı öldüren gruptaki son adamı aramakla geçirmişti. Christian onu geceleri oyun salonlarına girerken görmüş olabilirdi ama gün boyunca gezdiği kafeleri, at müzayedelerini, terzileri ve beyefendiler için yapılmış olan diğer binaları bilmiyordu. Walker hiçbir yerde yoktu. Yorkshiredaki malikânesine de gitmemişti. Simon ondan haber getirebilecek tüm kaynaklara gereken ödemeyi yapmıştı ama hâlâ bir haber yoktu. Başka bir ülkeye ya da kıtaya gitmiş olabilirdi elbette, ama Simon bunu yaptığını düşünmüyordu. Walkerin ailesi hâlâ şehirdeki evde yaşıyordu.

Sahnedede oldukça iri bir Ophelia, âşğının kendini terk etmesi üzerine yazılmış olan hüznü şarkısını söylüyordu. Tanrım, bu oyundan nefret ediyordu. İskemlesinde kıpırdandı. Bunu başarmalıydı. Walker'la düello yapmalı, onu öldürüp mezarına tıkarak ağabeyini ebedî huzura kavuşturmalıydı. Belki ondan sonra Lucy'nin yüzüne baktığında suçlama -gerçek ya da hayali- görmezdi. Belki de tüm umutlarının yok olma korkusunu hissetmeden uyuyabilirdi. Çünkü şimdi uyuyamıyordu. Hareketleriyle geceleri Lucy'yi de uyandırdığının farkındaydı ama buna engel olamıyordu. Uyanık ya da uyurken gördüğü düşlerin hepsi Lucy'yle doluydu. Lucy tehlikede, yaralı ya da -Tanrım!- ölü. Lucy sırlarını keşfediyor, ondan *tiksiniyor*. *Lucy onu* terk ediyor. Bu kâbusların arasına eski kâbusları da giriyordu. Ethan yalvarıyor. Ethan'ın ona ihtiyacı var. Ethan ölüyor. Parmağı Iddesleigh yüzüğünün durması gereken- yere gitti. Onu kaybetmişti. Bir başarısızlık daha.

Bir Aşk Masalı

Kalabalıktan çılgınlık yükseldi. Simon oyunun sonundaki kan gölünü görmek için bakışlarını tam zamanında çevirdi. Laertess'in kılıcı çok kötü yapılmıştı. Seyirci alkışlamaya ve yuhalamaya başladı. Simon, Lucy'nin pelerinini tutmak için ayağa kalktı.

"İyi misin?" diye sordu Lucy gürültüden faydalanarak.

"Evet." Karısına gülümsedi. "Umarım oyundan hoşlanmışsındır."

"Hoşlandığımı biliyorsun." Lucy elini hafifçe sıktı, bu gizli dokunuşu bir anda bütün gece çektiği sıkıntıyı bitirdi. "Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti." Elini dudaklarına götürdü. "Seni ozanın bütün oyunlarına götüreceğim."

"Çok cömertsin."

"Sadece senin için."

Lucy'nin gözleri irileşerek yaşardı, onun yüzünü inceliyordu. Onun için neler yapabileceğinin farkında değil miydi?

"*Hamlet*'i hiçbir zaman anlamadım," dedi Christian arkalarından.

Lucy'nin gözleri daldı. "Shakespeare'e taparım. Ama *Hamlet*.." Ürperdi. "Sonu çok karanlık. Ve yaptıklarının zavallı Ophelia'yı nasıl incittiğinin farkına varamıyor."

"Laertesle birlikte mezara atladığında," dedi Rosalind başını sallayarak, "bence en çok kendine acıyor."

"Belki de erkekler hayatları boyunca kadınlara ne kadar zarar verdiklerini asla anlamıyorlardır," diye mırıldandı Simon.

Lucy elini onun koluna koydu ve kalabalık kapılara doğru yürümeye başladılar. Girişe vardıklarında havanın soğuğu yüzlerine çarptı. Erkekler basamaklarda durmuş uşaklara arabalarını getirtmeleri için bağırarak emir veriyorlardı. Herkes bir an önce

Elizabeth Hoyt

gitmek istiyordu ama ortalıkta yeteri kadar ayakçı yoktu. Lucy kışın soğuk rüzgârında titredi, etekleri bacaklarına dolanıyordu.

Simon kaşlarını çatı. Dışarıda biraz daha kalırsa hasta olacaktı. "İçeride haramlarla kal," dedi Christian'a. "Ben arabayı getireceğim." Christian başıyla onayladı.

Simon yavaşça ilerleyen kalabalığı itmeye başladı. Lucy'yi bırakmaması gerektiğini hatırladığında daha sokağın başına varmamıştı. Kalbi korkuyla yerinden oynadı. Arkasına baktı. Christian merdivenlerin başında, Lucy ile Rosalind'in arasında duruyordu. Genç adam Lucy'ye kahkaha atmasına neden olacak bir şeyler söylüyordu. İyi görünüyorlardı. Şimdilik. Yine de temkinli olmalıydı. Geri döndü.

İşte o anda Lucy gözden kayboldu.

LUCY TİYATRONUN ÖNÜNDE DURMUŞ, kalabalığın arasında ilerleyen Simon'a bakıyordu. Canı bir şeye sıkılıyordu, bundan emindi.

Bay Fletcher'ın diğer yanında duran Rosalind titredi. "Ah, bu tiyatro çıkış kalabalığından nefret ediyorum."

Genç adam ona gülümsedi. "Simon birazdan burada olur. Arabayı uşaktan çok daha hızlı getirecektir."

Etraflarında kum gibi bir kalabalık vardı. Bir kadın Lucy'ye arkadan çarptı ve mırıldanarak özür diledi. Lucy başıyla özrü kabul ederken hala kocasının ardından bakıyordu. Simon son birkaç gecedir ortalıktan yok oluyor ve çok geç saatlerde geri dönüyordu. Ona sorduğunda işi espiye vurmuş ve kendisini biraz daha sorguladığı takdirde onunla sevişeceğini söylemişti. Telaşla. Acımasızca. Her seferi son seferiymiş gibi...

Ve bu gece oyun boyunca. Bay Fletcherla fısıldaşmıştı. Söylenenleri anlayamamıştı ama, yüzü çok ciddiye Neden ons

Bir Aşk AAasalı

miyordu? Bu da evliliğin bir parçasıydı, kadının kocasına yardım etmesi ve onun yüklerini birlikte omuzlamaları gerekirdi. onu endişelerinden arındırması gerekirdi. Simon'la evlenince ona daha yakın olacağını düşünmüştü. Bazı yaşlı çiftlerde gördüğü uyumu yakalayacaklarını düşünmüştü. Ama tam tersine, gittikçe birbirlerinden uzaklaşıyorlardı ve Lucy bu konuda ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Arayı nasıl kapatacaktı ya da kapatabilir miydi? Belki de ideal evlilik onun saf genç kızlık hayallerinden biriydi. Belki de aralarındaki mesafe evliliğin gerçeğiydi.

Bay Fletcher ona doğru eğildi. "Simona daha iyi bir bahşiş vermeliydim."

Lucy bu aptal şakaya gülümsedi. Cevap vermek için dönerken sağ taraftan itildiğini hissetti. Mermer basamakların üzerine diz üstü düştü, deri eldivenlerine rağmen avuçları acıdı. Birisi saçlarından yakalayıp başını geriye doğru çekti. Çığlıklar. Göremiyordu. Avuçlarının altındaki kirli mermer ile etekleri görebiliyordu sadece. Kaburgalarına bir tekme atıldı. İnledi, saçlarının bırakıldığını hissetti. Bay Fletcher başının tam üzerinde bir adamla boğuşuyordu. Başını elinden geldiğince korumaya uğraşıyordu, ezilmekten ya da daha kötüsünden korkmaya başlamıştı. Rosalind çığlık attı. Lucy'nin sırtına bir darbe daha indi ve üzerine bir ağırlık çöktü.

Simon oradaydı. Kalabalığın arasından onun çılgınca haykırışlarını duyabiliyordu. Sırtındaki yük yok oldu ve Simon onu kurtardı.

"İyi misin?" Yüzü ölüm kadar beyazdı.

Başıyla onaylamaya çalıştı; Simon onu kucağına almış, basamaklardan aşağı indiriyordu.

"Nereye gittiğini gördün mü?" Bay Fletcher yanlarında hızla soluyordu.

"Simon, onu öldürmek istedi!" Rosalind şoktaydı.

Elizabeth Hoyt

Lucy titriyordu, dişlerinin takırdamasına engel olamıyordu. Birisi onu öldürmeye çalışmıştı. Tiyatronun önünde duruyordu ve birisi onu öldürmeye çalışmıştı. Simon'ın omuzlarına yapıştı, ellerinin titremesine engel olmaya çalıştı.

"Biliyorum," dedi Simon sertçe. Sırtında ve bacaklarının altında duran elleri kasılmıştı. "Christian, Rosalind e evine kadar eşlik eder misin? Lucy'yi doktora götürmeliyim."

"Elbette." Genç adam başını salladı, çilleri yüzünden fırlayacak gibiydi. "Elimden ne gelirse..."

"Güzel." Simon gözlerini genç adama dikti. "Christian."

"Evet?"

"Teşekkür ederim." Simon kısık sesle konuştu. "Onun hayatını kurtardın."

Lucy, Simon'ın omzunun üzerinden Bay Fletcher'ın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını ve Rosalind'le birlikte arkasını dönmeden önce utangaç bir tavırla gülümsediğini gördü. Bu genç adamın ona ne kadar hayran olduğunu Simon'ın bilip bilmediğini merak etti.

Lucy, "Doktora ihtiyacım yok," diyerek karşı koymaya çalıştı. Sesi son derece hırıltılıydı, bunun ona bir faydası olmuyordu.

Simon onu duymadı bile. Basamaklardan hızlıca inmeye devam edip insanları sabırsız bir kabalıkla omuzlayarak ilerliyordu. Sokağa vardıklarında kalabalık azaldı.

"Simon."

Adımlarını, hızlandırdı.

"Simon, beni indirebilirsin, yürütebilirim."

"Sus."

"Ama beni taşımana gerek yok."

Ona baktı, Lucy gözlerinde parlayan vahşeti gördü. "Evet, var."

Bir Aşk AAAsalı

Lucy sustu. Arabaya varana kadar hızlı adımlarla birkaç sokak geçtiler. Simon onu içeri yerleştirip, arabanın üzerine vurdu. Araç ileri fırladı.

Onu kucağına alıp şapkasını çıkardı. "Christian'a doktoru eve getirmesini tembih etmeliydim." Pelerinini sıyırdı. "Döndüğümüzde onu çağıracağım." Onu hafifçe çevirip elbisesinin arkasını çözmeye başladı.

Onu hareket halindeki bir arabanın içinde soymayacaktı herhalde? Simonin yüzü mermer gibiydi. Lucy kibarca sordu. "Ne yapıyorsun?"

"Nereden yaralandığını bulmaya çalışıyorum."

"Söyledim sana," dedi usulca. "İyiim."

Simon cevap vermedi ve düğmeleri açmaya devam etti. Elbiseyi omuzlarına indirdi, korsesini çözdü ve yan tarafına bakarak durdu. Lucy onun baktığı yere baktı. Hemen göğsünün yanında, sütyeninde ince bir kan lekesi vardı. Elbisesinin aynı yerinde de bir yırtık. Simon yavaşça sütyeninin bağını açıp çıkardı. Altta bir kesik vardı. Lucy gördüğü zaman o bölgenin yandığını hissetti. O karmaşada acıyı hissetmemişti. Bıçaklanmıştı ama kesik çok derin değildi.

"Seni neredeyse öldürüyordu." Simon kesiği inceledi. "Birkaç santim daha öteye gidebilse kalbine saplayacaktı," Sesi sakindi ama Lucy burun deliklerinin hareketinden hiç hoşlanmamıştı, burnunun kenarlarında beyaz çizgiler oluşmuştu.

"Simon."

"Ya hedefi şaşırmasaydı..."

"Simon..."

"Ya Christian orada olmasaydı..."

"Senin suçun yok."

Elizabeth Hoyt

Gözleri onunkilerle buluştu ve Simon'ın göz pınarlarını zorlayan yaşları gördü. Yanağından aşağı iki damla süzüldü. Onların farkında bile değildi. "Evet. Benim suçum. Bu gece neredeyse ölümüne sebep oluyordum."

Lucy'nin kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Kendisi saldırganın bir hırsız ya da kapkaççı olduğunu düşünmüştü. Ya da bir deli. Ama Simon saldırganın bilinçli olarak peşinde olduğunu ima etmişti. Onu öldürmek istediğini. Simon başparmağını dudaklarında gezdirdi ve onu usulca Öptü. Dilini ağzına aldığı anda gözyaşlarının tuzunu tattı ve sorusuna cevap alamadığını fark etti. Bu, onu gece boyunca yaşanan her şeyden çok daha fazla korkuttu.

BUNU YAPMAMASI GEREKTİĞİNİ BİLİYORDU.

Lucy'yi kollarının arasına alıp eve girerken bile bunu yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Endişeli bir çılgık atan Newton 1 omuzlayarak geçti, Sabine bakiresini kaçıran bir Romalı gibi basamakları güçlü adımlarla çıkmaya başladı. Onu içeri sokmadan önce sütyenini arkasını tam bağlamadan yerleştirmiş, pelerinini de içeri taşıırken üzerine sarmıştı. Arabada Lucy onu doktora ihtiyaç olmadığına ikna etmişti. Kaburgalarındaki kesik sadece bir yarıktı ve birkaç tane de morluk bulabilmişti. Ne olursa olsun, birisi onu öldürmeye kalkışmıştı. Sarsılmış ve incinmişti. Sadece adı bir herif şu an kocalık görevini yerine getirmek isteyebilirdi Dolayısıyla o, adı herifin tekiydi

Simon kendi yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtı onu siyah, ve gümüş rengi halının üzerinden geçirip yatağa koydu Kobalt mavisi örtünün üzerinde bir kurban gibi yatıyordu. Saçları açılmış ipeğin üzerine dağılmıştı.

Bir Aşk Masalı

"Simon..."

"Sus."

Sakin topaz gözleriyle onun ceketini fırlatışını izledi. "Ne olduğunu konuşmamız gerekiyor."

Ayakkabılarını ayağından fırlatıp yeleğinin düğmelerini parçalarcasına açmaya başlamıştı. "Yapamam. Üzgünüm. Sana şu an çok ihtiyacım var."

"Ne hissettiğimin bir önemi yok mu?"

"Şu anda mı?" Gömleğini yırttı. "Açıkçası, yok."

Tanrım, çenesini tutmayı başaramaz mıydı? Kaçamak cevaplar verme yeteneğini tamamıyla kaybetmiş gibiydi. Tüm kurnazlığı ve dokunaklı cümleleri yok olmuş, geride ilkel bir adam kalmıştı.

Yatağa çıktı ama büyük bir çabayla kendini kontrol etmeyi başarıp ona dokunmadı. "Gitmemi istersen, gideceğim."

Lucy'nin gözleri onu incelerken birkaç kez öldü ve erkekliği devasa boyutlara ulaştı. Ardından Lucy hiç konuşmadan sütyeninin üzerindeki kurdeleyi çekti. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Yorkshire çöreğine saldıran aç bir kurt gibi üzerine atladı. Tüm telaşına rağmen dikkatli davranıyordu. Ellerinin titremesine rağmen elbisesini omuzlarından aşağı yavaşça indirdi. Şefkatle.

"Kaldır," dedi, sesi her nasılsa sakın çıkabilmişti.

Lucy kalçasını kaldırdı, Simon elbiseyi çekerek yere fırlattı.

"Onun kaç para olduğunu biliyor musun?"

Lucy'nin sesinin keyifli çıkmasını umursamadı bile. "Hayır, ama tahmin edebilirim." Ayakkabı ve çoraplarla uğraşıyordu. "Sana yüz tane daha alırım, bin tane, pembenin her tonunda. Sana pembe giydiğin zamanlarda bayıldığımı söylemiş miydim hiç?"

Lucy başını iki yana salladı.

Elizabeth Hoyt

"Baylıyorum. Tabii üzerinde hiçbir şey yokken sana daha da çok baylıyorum. Belki de giyinmene izin vermemeliyim. Bu, pahalı elbise sorununa da bir çözüm getirir."

"Ya bu adaletsiz kurala itiraz edersem?" Lucy'nin kaşları tehlikeli bir şekilde yukarı kalkmıştı.

"Ben senin kocanım." En sonunda sütyenini de çıkardı ve beyaz göğüsleri ortaya çıktı. Bir an gözleri yandaki kesiğe takıldı ve ruhunun yeniden buzla kaplandığını hissetti. Sonra onun çıplaklığı karşısında burnundan âdeta alevler çıkarmaya başladı. Bu kez sesini kontrol etmekte pek başarılı değildi. "Bana her konuda itaat etmeye söz verdin. Mesela beni öpmeni istersem öpmek zorundasın."

Eğilip dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Hemen karşılık aldı, Lucy'nin dudakları dudaklarının altında erotik hareketler yapıyordu. Göğüslerinin fazlasıyla farkındaydı, beyaz, çıplak, savunmasız bir şekilde altında yatan göğüslerinin. Arzusu bir anda doruğa ulaştı, bütün kasları kasılmaya başladı ama bunu dizginledi. Ona göstereceği son şey nasıl kontrolden çıkmış olduğuydu. Nasıl bir sefil olduğu.

"Açmanı istersem de." Sesi oldukça kaba çıkıyordu.

Dudaklarını araladı, en azından bu sıcaklık ve nem onu biraz doyururdu. Kolları aniden titredi. Geri çekilerek gözlerini kapadı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Lucy.

Gözlerini açıp içindeki şeytanı saklayarak gülümsemeye çalıştı. "Sana çok ihtiyacım var." Tanrı'ya şükür Lucy gülümsemedi. Tam tersi, ona altın rengi ciddi gözlerle baktı. "O zaman al beni."

Onun bu açık ve net teklifi karşısında içini çekti. "Seni incitmek istemiyorum. Bu," bakışlarını kaçırdı o gözlere bakamayacaktı, "bu gece zaten çok incindin."

Sessizlik.

Bir Aşk Masalı

Ardından Lucy yavaşça ve kesin bir tavırla konuştu. "Beni incitmezsın."

Ah, kendine ne kadar da güveni vardı. Korkutucuydu. Keşke o da kendisine o kadar güvenebilseydi. Sırtüstü devrildi. "Buraya gel."

O zeki kaşlar yine havalandı. "Üzerinde çok fazla giysi yok mu?"

Pantolonu. "Sonra çıkarırım." Ya da sadece düğmelerini açarım.

"Ben yapabilir miyim?"

Dişlerini sıktı. "Olur."

Lucy yanında dirseğine dayanarak doğruldu ve bu hareketle göğüsleri oynadı. Erkekliği irkildi. Lucy özenle düğmelerini açtı. Simon onun parmaklarının her hareketini hissediyordu. Gözlerini kapatıp karı düşünmeye çalıştı. Buz. Don. Çığ.

Yumuşak bir iç çekiş.

Gözleri açıldı. Üzerine eğilmişti, beyaz göğüsleri mum ışığında göz kamaştırıcıydı. Bakışları pantolonundan dimdik bir şekilde dışarı çıkmış olan pembe uçlu erkekliğine odaklanmıştı. Bu Simon in hayatı boyunca gördüğü en erotik şeydi.

"Onu görmeme izin verip vermeyeceğini çok merak ediyordum." Gözlerini kasığından ayırmıyordu.

"Anlamadım, ne dedin?" O sırada işaret parmağını tam tepesine değdirdiği için Simonin sesi bir cıyıklama gibi çıkmıştı.

"Onunla tanıştım ama hiç görmedim. Kendisi son derece utangaç birisi." Parmağını çevresinde gezdirdi.

Yatağa boşalmak üzereydi. Genç karısı bu durum karşısında şoke olurdu herhalde. O saf bir taşra kızıydı. Ama...

"Şuraya bak, arkadaşları da var." Hayalarını küçük avucuna aldı.

Aman Tanrını. Onu öldürüyordu.

"Kaldır."

"Ne?" Simon bulanık gözlerle ona baktı.

Elizabeth Hoyt

"Seni soyabilmem için kalçanı kaldır," dedi günden güne açan hurisi.

İtaat etmekten başka çaresi var mıydı? Pantolonunu çıkardı ve onu da kendisi gibi çıplak bıraktı.

"Şimdi sıra sende." Şükürler olsun sesi geri dönmüştü. Buna daha fazla dayanamazdı.

"Ne yapmamı istersin?" diye sordu Lucy.

"Buraya gelmeni istiyorum." Kollarını uzattı ve o yaklaşırken erekte olmuş penisine kalçasının yumuşak kısmı değince inlemeye çalıştı.

Üzerine tırmanıp dikkatlice oturdu. Penisi tam önünde dikilmişti, her atışında karnına değiyordu. İçine tamamıyla girmekten başka hiçbir şey istemiyordu ama yavaş olmak zorundaydı.

"Bana göğüslerini sunmanı istiyorum," diye fısıldadı.

Lucy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Güzel. En azından tek etkilenen kendisi değildi. Göğüslerini avuçladı ve küçük bir tereddütten sonra ona doğru eğildi. Afrodit bile bundan daha büyüleyici olamazdı. Gözlerini kapadı, dudakları farkında olmadan aralandı. Venüs'ü, zonklayan erkekliğine baskı yapıyordu. Lucy titredi ve Simon'ın içindeki karanlık kükreyerek ortaya çıktı.

Meme ucunu bıraktı. "Üzerime bin."

Kaşlarını çattı.

"Lütfen." Bu sözcük bir ricadan çok emir gibi vurgulanmıştı ama artık umursamayı geçmişti. Onu hemen sarmalamasına ihtiyacı vardı.

Lucy hafifçe yükseldi. Simon bir eliyle onu, diğer eliyle de penisini dengeledi ve yavaşça üzerine çöktü.

"Kendini bana aç," diye mırıldandı. *Adi herif*. Çok daha kolay ilerliyor ve bu sırada onun inanılmaz güzellikteki mercansı ıslaklığını seyreliyordu.

Lucy'nin nefesi kesildi ve parmaklarını vücutlarının arasına soktu. Zavallı melek. Sadece kendini düşünen şeytanın elinde çürüyordu. Ahh. Yarısı içindeydi, yol dar, sıcak ve yumuşaktı. Ellerini oradan uzaklaştırıp kendi göğsüne koydu ve onu kendi parmaklarıyla açmaya devam etti. Dar geçidinde ilerlerken onu böylesine tutmak. *Cennet*. Gülümsemek üzereydi. Cennete hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bu düşünce dine küfür gibiydi ama umurunda bile değildi. Meleğiyle sevişiyordu.

Yarın dünya sona erebilirdi ama şu an ıslanmış kadınının içindeydi, dibine kadar. *Onun* ıslanmış kadınının.

Simon itti, Lucy haykırdı.

Yüzüne hoş sayılmayacak bir sırtışın yayıldığını hissetti. Başını eğip Lucy'nin içine kayan kızarmış tenine baktı. Onu yukarı kaldırdı, ucuna kadar. Penisini kaplamış olan nemli, parlak sıvısını seyretti. Onu yeniden aşağı bastırdı. Aynı anda kendi de yükseldi. İçini doldurdu. Onu istedi. *Kadınım. Her zaman. Hiç bırakma. Hep benimle kal.*

Her zaman.

Lucy başını çılginca sallamaya başladı, Simon parmaklarını ona doğru uzatıp incisini aramaya başladı. Lucy inledi ama Simon merhamet etmedi. İçini erkekliğiyle doldururken klitorisini parmağıyla uyarmaya devam etti, buna dayanamayacağını biliyordu. Lucy'nin kadınlığının duvarları sarsıldı ve boşaldı, bütün nemini ve kasılmalarını üzerinde yaşadı. Kendini sonuna kadar Lucy'nin içine gömdü. Simonin vücudu kasıldı ve tohumlarının Lucy'nin içine olduğunu hissetti.

Benim.

Bölüm On Dört

Ah, Tanrım!

Lucy sıçrayarak uyandı, odanın karanlığında kesik kesik çıkan nefesi duyuluyordu. Çarşaflar terli bedenini bir kefen gibi sarmıştı. Donmuştu, nefesini düzenlemeye çalıştı, hâlâ yılan görmüş bir tavşan gibi yatıyordu. Rüyası gerçek gibiydi. Kanlı. Ama tam olarak hatırlayamıyordu. Tek hatırladığı şey korku ve ümitsizlik duygusuydu. Uyandığı sırada rüyasında çılgık atıyordu, sesin de görüntüler gibi hayalinde olduğunu fark edince afalladı.

Sonunda hareket etmeyi başardı, kasları uzun süre kasılmaktan ağrımaya başlamıştı. Simon'ı bulmak için uzandı, gecenin karanlığında yaşamı hissetmek ve bunun tamamen bir kâbus olduğuna inanmak istiyordu.

Orada yoktu.

İhtiyacını gidermek için kalkmış olabilir miydi? "Simon?"

Cevap yoktu. Sadece geceyarısından sonra gelen anlamsız bir korkuyla sessizliği dinledi: Yaşamın sona erdiği saatleri. Ölü bir evde yapayalnızdı.

Lucy kendim zorladı ve doğruldu, yan tarafında bulunan kesik gerilince camı acıdı ve irkildi. Çıplak ayakları soğuk halıya değdi,

Bir Aşk Masalı

elini boşluğa uzatıp yatağın yanındaki mumu aramaya başladığı anda Simonin odasında olduğunu fark etti. Sehpa masanın diğer yanındaydı. Yönünü daha kolay bulabilmek için yatağın perdelerine tutundu ve yatağın etrafında dönmeye başladı. Oda hakkında dün gecedan sadece karanlık ve ciddi renkleri olduğunu hatırlıyordu, çevresi mavi, siyah ve gümüş renklerindeydi, ayrıca yatağı onun-kindan çok daha büyüktü. Bu onu çok eğlendirmişti.

Elini körlemesine ileri doğru uzattı, önce bir kitaba sonra da muma dokundu. Şöminede biraz köz kalmıştı, onlarla mumu yaktı. Işık Simonin odasını aydınlatmayı başaramamıştı ama burada olmadığını keşfetmişti. Üzerine tiyatroydayken giymiş olduğu elbiseyi geçirip, pelerinine sarındı çünkü giysisinin arkasını tek başına bağlayamıyordu. Çıplak ayaklarını terliklerine soktu.

Onun yok olmasına şaşırılmamıştı. Gece onu bırakıp sabahın erken saatlerinde ortaya çıkmayı son bir haftadır âdet haline getirmişti. Hatta gece gezmeleri son birkaç gece içinde daha da belirgin hale gelmişti. Bazen odasına geldiğinde çok yorgun görünüyor, sigara ve içki kokuyordu. Ama onunla sevişmeden ve birlikte uykuya yenik düşmeden önce yataktan asla ayrılmıyordu. Ve saatler önce onunla son derece yoğun bir şekilde ve umutsuzca sevişmişti, bu fırsatı bir daha bulamayacakmış gibi. Bazen gerçekten de çok korkuyordu. Kendisini inciteceğinden değil, bir parçasını onunla birlikte kaybedeceğinden.

Lucy titredi.

Odaları üçüncü kattaydı. Kendi odasını ve oturma odalarını kontrol ettikten sonra basamakları inmeye başladı. Kütüphane boştu. Mumu yukarı doğru tuttu ve ciltli kitap raflarının arasında uzanan gölgelerle dolu bir boşluk gördü. Boşluğun içinde bir pencere rüzgârdan fıkırdadı. Yeniden koridora dönüp düşünmeye başladı. Kahvaltı odası mı? Mümkün değildi, belki de...

Elizabeth Hoyt

"Size yardımcı olabilir miyim, Leydim?"

Newton'ın ağıt yakar gibi çıkan sesi Lucy'nin çığlık atmasına sebep oldu. Mumu elinden düşüp yuvarlandı ve akan mum ayağının üzerini yaktı.

"Çok özür, dilerim, Leydim." Newton eğilerek mumu yerden aldı ve kendi mumuyla yeniden yaktı.

"Teşekkür ederim." Lucy ışığı yeniden eline aldı ve kâhyayı tam olarak görebilmek için yukarı kaldırdı.

Newton'ın da yatağından henüz çıkmış olduğu aşikârdı. Kel kafasında eski bir gece başlığı, göbeğini saran pijamalarının üzerine hızla geçirilmiş ceketıyla duruyordu. Lucy yere baktı, ayağına ucu yukarı doğru kıvrılan süslü Türk terliklerinden giymişti. Lucy çıplak ayaklarından birini diğerine sürterken çoraplarını giymeyi neden unuttuğunu düşündü.

"Size yardımcı olabilir miyim, Leydim?" diye tekrar sordu Newton.

"Lord Iddesleigh nerede?"

Kâhya gözlerini kaçırdı. "Bunu söyleyemem, Leydim."

"Söyleyemez misin, söylemeyecek misin?"

Gözlerini kırıştırdı. "İkisi de,"

Lucy kaşlarını kaldırdı, önün doğruyu söylemesine şaşırmıştı. Kâhyayı inceledi. Simon'ın evde olmama sebebi bir kadın olsaydı, muhakkak kâhya efendisi için birtakım bahaneler uydururdu. Ama bunu yapmamıştı. Nerede olduğunu hâlâ bilmediği halde omuzlarındaki gerginliğin azaldığını hissetti.

Newton boğazını temizledi, "Lord Iddesleigh'nin sabah olmadan eve döneceğinden eminim, Leydim."
"Evet, hep öyle yapıyor, değil mi?" diye mırıldandı Lucy.

Bir Aşk Masalı

"Size biraz süt ısıtmamı ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim." Lucy basamaklara doğru ilerledi.

"Gidip yatacağım."

"İyi geceler, Leydim."

Lucy ilk basamağa adımını attı ve nefesini tuttu. Newtonin ayak sesleri uzaklaştı ve bit kapı kapandı. Biraz daha bekleyip döndü. Parmak uçlarında Simonin çalışma odasına doğru ilerledi.

Bu oda kütüphaneden daha küçüktü ama dekorasyonu daha zengindi. İri barok masa odanın kişiliğini ortaya koyuyordu; yaldızlı süslü işlemleri olan mükemmel bir parçaydı. Başka bir erkeğe ait olsa Lucy kahkahalarla gülerdi ama Simon'a çok uygundu. Şöminenin önüne berjer koltuklar yerleştirilmişti, aralarındaki boşlukta, oturanların rahatça ulaşabileceği iki kitaplık vardı. Kitapların çoğu güllerle ilgiliydi. Simon odasını ona önceki gün göstermişti. Lucy orada bulunan büyük kitaplara ve renklendirilmiş çizimlere hayran olmuştu. Bunlar mükemmel gül resimleriydi ve her birinin altına adı yazılmıştı.

Son derece düzenli görünüyorlardı.

Lucy ateşin önündeki beherlerden birine yerleşti. Çalışma odasının kapısı açıldı, girişi ve orada olan her şeyi görebiliyordu. Simon eve döndüğünde oradan geçecekti. İşte o zaman bu gece gezmeleri konusunda Lucy onu sorgulayacaktı.

AFRODİT'İN MAĞARASI BU GECE uluyan kurtlarla doluydu.

Simon genelevin ana salonuna girip etrafına bakındı. Lucy'yle tanıştığundan beri buraya adımını atmamıştı ama mekânda herhangi bir değişiklik yoktu. Yarı çıplak fahişeler mallarını sunuyorlardı. Bir kısmı daha tıraş olacak yaşa gelmemiş, bir kısmı da yaşlılıktan dişi dökülmüş erkekleri eğlendiriyordu. Küçük asiller, sonradan

Elizabeth Hoyt

görme tüccarlar, yabancı devlet adamları... Paranın rengi altın olduğu sürece, Afrodit için fark etmezdi. İşin aslı erkekler kadar kadın müşterisi de olduğuna dair bir söylenti vardı. Onları birbirine satıyordur, diye düşünerek eğlendi Simon. Madamı görmek için etrafına bakındı ama onu diğerlerinden ayıran altın maskesini göremedi. Ne ala. Afrodit evinde şiddetten hoşlanmazdı ama şu an yapmaya niyetlendiği şey kesinlikle buydu.

"Burası da ne böyle?" diye fısıldadı Christian. Genç adamı buraya gelmeden iki, hayır, üç ev önce almıştı. Christian hâlâ son derece canlı görünüyordu, tiyatroya gidilmişti, dışarıda kavga etmişti ve buradan önce üç iğrenç mekân daha gezmişlerdi. Simon kendisinin bir cesede benzediğinden emindi.

Gençliğe de lanet olsun. "Değişir." Oraya doğru ilerleyen kalabalığı yararak basamakları çıktı.

Üzerlerine sadece korse takılı olan maskeli kadınlar coşkuyla sıçrayan çıplak sırtların üzerinde jokeylik yapıyorlardı. Simon kadının kırbacı karılanınca irkildi. Gerçi bindiği adamın pantolonundaki şişliğe bakılırsa onun buna aldıracağı söylenemezdi.

"Neye göre?" Christian fal taşı gibi açılmış gözleriyle salonu bir aşağı bir yukarı koşarak geçen çifti izledi. Jokeyin göğüsleri cırlıçıplaktı ve sallanıp duruyorlardı.

"Senin cennet ve cehennem tanımına göre," dedi Simon. Göz kapakları altlarına birer avuç kum konmuş gibi sızlıyordu, başı ağrıyordu ve yorgundu. Çok yorgun.

İlk kapıyı tekmeledi.

Christian arkasından bağıarak bir şeyler söyledi ama onu dinlemedi. Odada bulunan, iki kız ve kırmızı saçlı adam onun girdiğini fark etmediler bile. O da özür dilemekle uğraşmadı, kapıyı kapatıp diğerine yöneldi. Walker'i bulacağına dair pek bir

ümidi yoktu. Kaynaklarından öğrendiğine göre Walker daha önce Afrodit'in Mağarası'na hiç gelmemişti. Simon gittikçe çaresizleşiyordu. Walker'i bulup işini bitirmeliydi. Lucy yeniden güvende olmalıydı. Bir başka kapı. İçeriden çığlıklar -bu kez iki kadın- kapı kapandı. Walker bir fahişeyle evliydi ve genelevleri severdi. Simon Londra'daki bütün genelevleri gezerse onu bulacağına inanıyor ya da öyle umuyordu.

"Bunu yaptığımız için dışarı atılmaz mıyız?" diye sordu Christian.

"Evet." *Tekme*. Dizi acımaya başlamıştı artık. "Umarım ben işimi bitirmeden atmazlar."

Koridorun sonuna, son kapıya gelmişti, Christian haklıydı. Evin fedailerinin gelip onları kapının dışına atması an meselesiydi. *Tekme*. Arkasını dönmek üzereyken yeniden baktı.

Penisi yataktaki safran rengi saçlı kadına gömülü bir adam vardı. Kadın çıplaktı, yarım bir maske takmıştı ve gözleri kapalıydı. Partneri kapının açıldığının farkına bile varmadı. Zaten önemli de değildi. Kısa boylu, esmer tenli ve siyah kılıydı. Hayır, *ikinci* adam, gölgelerin arasında durup şovu seyreden ve ciyaklayan adam... Ciyaklaması iyiydi, aksi takdirde Simon onu gözden geçirirdi.

"Sen ne halt..."

"Ah. İyi geceler, Lord Walker." Simon kadına doğru ilerleyip önünde eğildi. "*Leydi* Walker."

Yataktaki adam yerinden sıçrayarak başını çevirdi ama kalçaları hâlâ bilinçsizce hareket ediyordu. Kadın ilgisizdi

"Iddesleigh, seni piç kurusu, ne..." Walker ayağa kalktı, organı pantolonundan aşağı sarkmıştı. "O benim karım değil."

Elizabeth Hoyt

"Öyle mi?" Simon başını kaldırıp kadını inceledi. "Ama kesinlikle Leydi Walker'a benziyor. Özellikle da şuradaki iz." Eliyle kadının kalçasının biraz üzerindeki doğum lekesini gösteriyordu.

Onu üzerinde zıplatan adam gözlerini açtı. "Bu senin karın mı, patron?"

"Hayır! Elbette değil."

"Ah, ama ben hanımefendiyi öteden beri gayet *samimi* bir şekilde tanırım, Walker," diye araya girdi Simon. "Ve o olduğundan eminim."

İri adam başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı ama sesi zayıf çıktı. "Ne yapmak istediğinin farkındayım. Beni oyununun içine çekemeyeceksin..."

"Daha önce hiç bu kadar kaliteli birisiyle beraber olmamıştım," dedi damızlık, kadının üstündeydi. Bu mutlulukla süratim artırdı.

"O değil..."

"Leydi Walker'la tanışıklığım çok eskiye dayanır." Simon onun üzerine eğilip gülümsedi. "İlk çocuğunuzun doğumundan öncesine... Sanırım varisindi, değil mi?"

"Sen neden..."

Siyah kıllı adam çılgık atarak kalçasını ittirdi, bu titreyişle muhtemelen kadının içini spermiyle dibine kadar doldurmuştu. İç geçirerek kadının üzerine yuvarlandı, yarıya inmiş penisi hâlâ bir atnki kadardı.

Tanrım," dedi Christian.

"Büyük," diye onayladı Simon.

"O şeyi onun içine sokmayı nasıl başardı?" diye mırıldandı genç adam.

Bir Aşk Masalı

"Sorduğun çok iyi oldu," dedi Simon, öğrencisine ders verir gibi. "Leydi Walker bu konuda oldukça yeteneklidir."

Walker kükreyerek odayı hızla geçti. Simon gerildi, damarlarındaki kan şarkılar söylemeye başlamıştı. Belki de bu işi bu gece bitirecekti.

Kapıdan, "Buraya gelin," diyen bir ses yükseldi.

Fedailer odaya geldi. Simon yana çekildi ve Walker, aslında Simon için gelmiş olan adamların kollarına atıldı. İri adam onlarla boş yere boğuşmaya başladı.

"Seni öldüreceğim, Iddesleigh!" diye bağırdı Walker.

"Bu mümkün," dedi Simon. Tanrım, yorgunluk iliklerine kadar işlemişti. "O halde şafakta?"

Walker inledi.

Yataktaki kadın dönmek için o anı seçti. "Girmek ister misin?" diye ortaya sordu.

Simon gülümseyerek Christian'ı oradan uzaklaştırdı. Merdivenlerde yeni bir yarışın önünden geçtiler. Bu kez erkeklerin ağızlarında gerçek dizginler vardı. Adamlardan birinin çenesinden aşağı kanlar süzülüyor, penisiyse pantolonunun içinde kabarmış görünüyordu.

Lucy'ye dönmeden önce yıkanması gerekiyordu. Kendini gübre içinde yuvarlanmış gibi hissediyordu.

Christian ön basamaklara varana kadar sorusunu dile getirmedi.

"O gerçekten Leydi Walker mıydı?"

Simon esnediğini fark etti. "Hiçbir fikrim yok."

LUCY ÇALIŞMA ODASINA GİREN Simon'ın ayak sesleriyle uyandı. Oda şafağı müjdeleyen bir griliğe bürünmüştü. Simon elinde bir

Elizabeth Hoyt

mumla içeri girdi. Onu masanın köşesine koydu, öylece durdu ve bir kâğıt çıkarıp yazmaya başladı.

Başını hiç kaldırmadı.

Odanın diğer ucunda, vücudunun bir kısmı berjer kolunun arkasında kalarak oturan Lucy gölgelerin içinde ona görünmüyor olmalıydı. Yanına gidip onunla konuşmak, cevaplar almak niyetindeydi. Ama şimdilik ellerini çenesinin altına dayamış bir halde onu izlemekle yetiniyordu. Yorgun görünüyordu, kocası yıllardır uyumamış gibiydi. Üzerinde hâlâ bir gece önceki giysileri vardı: Gece mavisini ceket ve pantolon, gümüş rengi yelek, buruşmuş ve lekelenmişlerdi. Peruğunun pudrası gitmişti, eski görünüyordu. Şaşırtıcı, onu bugüne kadar hep düzgün giysiler içerisinde görmüştü; en azından Londra'da. Dudaklarının kenarlarında derin çizgiler oluşmuştu, gözleri kızarıp küçülmüş, dudaklarıysa incelmışti; titrememeleri için onları birbirine bastırıyor gibiydi. Her ne yazıyorsa bitirdi, üzerine kum döktü ve kâğıdı masanın üzerine dikine koydu. Bunu yaparken kalemi yere düşürdü. Küfrederek yaşlı bir adam gibi yavaşça onu almak için eğildi ve masanın üzerine özenle koyduktan sonra içini çekti.

Sonra odadan ayrıldı.

Lucy yerinden kalkmadan önce, onun basamakları çıkan ayak seslerini dinleyerek uzaklaşmasını bekledi. Ne yazdığını görmek için sessizce masaya doğru ilerledi. Okumak için oda hâlâ çok karanlıktı. Notu pencerenin önüne götürdü, perdeleri araladı ve hâlâ ıslak olan kâğıdı kaldırdı. Şafak daha yeni söküyordu ama ilk satırları okumayı başardı:

Ölümüm gerçekleştiğinde tüm dünyevi varlığım...

Bu Simon'ın vasiyetiydi. Her şeyini Lucy'ye bırakıyordu. Lucy ona biraz daha baktıktan sonra kâğıdı masaya geri koydu. Kapıya doğru ilerledi.

* Bir Aşk Masalı

"Atıma bineceğim," diyordu Simon belli ki Newton'a. "Sürücüye bu gece artık ona ihtiyacımın olmayacağını söyle."

"Evet, Lordum."

Ön kapı kapandı.

Lucy içinde şiddetli bir öfkenin kabardığını hissetti. Onu uyandırmaya bile çalışmamıştı, çalışsaydı yokluğunu fark ederdi. Koridorda hızla ilerledi, etekleri çıplak bileklerine sürtünüyordu. "Newton, bekle."

Arkası dönük olan kâhya sıçrayarak ona döndü. "L-Leydim, ben hiç fark..."

Lucy onun özüyle ilgilenmedi ve son hızla konuya girdi. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Ben... ned..."

"Boş ver," dedi sabırsızlıkla. "Ben onu takip ederim."

Lucy dikkatle ön kapıyı açtı. Simonin arabası hâlâ oradaydı, sürücü yerinde uyukluyordu. Bir seyis, eli ağzında esneyerek ahırlara doğru ilerliyordu.

Ve Simon gidiyordu.

Lucy, Newtonin tıslama halindeki haykırılarıyla ilgilenmeyip kapıyı arkasından kapadı ve merdiveni koşarak indi, soğuktan titriyordu. "Bay Sürücü."

Sürücü sahibesini daha önce, saçları dağınık bir halde hiç görmemiş gibi gözlerini kırıştırdı; gerçekten de görmemişti. "Leydim?"

"Lütfen Lord Iddesleiglyi onun haberi olmadan izeyin."

"Ama Leydim..."

"Hemen" Lucy «şağıtt'basarnağı yerleştirmesini beklemeden arabaya atladı. Başını tekrar dışarı çıkardı. "Ve onu sakıtı gözden kaçırma."

Elizabeth Hoyt

Araba ileri fırladı.

Lucy arkasına dayanıp üzerine bir örtü çekti. Hava çok soğuktu. Doğru düzgün giyinmeden ve saçları yapılmadan Londra'da sokağa çıkması büyük bir skandaldi ama bu halinin Simon'la yüzleşmesine engel olmasına izin veremezdi. Günlerdir doğru düzgün uyumamıştı, o dayaktan sonra da daha tam olarak iyileşmemişti. Simon ona haber vermeden hayatını tehlikeye atma hakkını nereden bulmuştu? Onu hayatının o kısmından kesip çıkarmıştı. Lucy'nin sokağa çıkarılıp gezdirilen ve oynadıktan sonra diğer işlerini yaparken kutusuna kaldırılan bir oyuncak bebek olduğunu mu düşünüyordu? Onunla eşlerin görev ve sorumlulukları hakkında yapması gereken konuşmayı gerçekleştirmenin zamanı çoktan gelmişti. Kocasının sağlığı bunlardan ilkiydi. Kendisinden sır saklamaması da başka bir tanesi. Lucy öksürerek kollarını göğsünün üzerinde kenetledi.

Aralık güneşi sonunda sökmeye başlamıştı ama hâlâ çok az ışık vardı ve bu, havayı ısıtmaya yetmezdi, Parkın içine girdiler, arabanın tekerleklerinin altındaki parke taşı döşeme yerini çakıl taşlarına bıraktı. Sis yerde ürkütücü şekiller oluşturuyor, ağaçların dallarına doğru uzanıyordu. Lucy, arabanın küçük penceresinden bir şey göremiyordu, sürücüye güvenmek zorundaydı.

Durdular.

Uşak kapıyı açıp ona baktı. "Sürücü John biraz daha yaklaşırsak. Lord hazretlerinin bizi göreceğini söylüyor."
"Teşekkür ederim"

Adamın yardımıyla Lucy yere indi ve onun işaret ettiği yöne döndü. Yaklaşık yüz metre ileride Simon ve başka bir adam yüz yüze durmuş; pandomim yapan figürlere benziyorlardı. Bu mesafeden sadece, hareket tarzına bakarak bile onun Simon olduğunu söyleyebilirdi. Kalbi duracak gibiydi. Tanrım, başlamaya hazırlardı Simon'ı bu korkunç işten vazgeçmesi için ikna edecek vakti yoktu.

Bir Aşk Masalı

"Beni burada bekleyin," diyerek uşaklara emir verdi ve oraya doğru yürümeye başladı.

Toplam altı adam vardı, dördü düelloocularardan ayrı duruyordu ama hiçbiri onun geldiği yöne bakmıyordu; onu fark etmemişlerdi bile. Bu erkeklere has ölüm oyunuyla meşgullerdi. Simon ceketini ve yeleşini çıkarmıştı, rakibi Lucy'nin daha önce hiç görmediği birisiydi. Beyaz gömleklere gri sabah sisinin içinde onlara birer hayalet görünümü kazandırıyor. Üşüyor olmalıydılar ama ikisi de titremiyordu. Simon öylece duruyor, diğer adamsa kılıcını sağa sola sallıyordu, belki de ısıniyordu.

Lucy yaklaşık on beş metre ötelerindeki çalıkların arkasına gizlenerek durdu. Çıplak ayakları donmuştu.

Simonin rakibi oldukça iri bir erkekti, ondan daha uzun boylu ve daha geniş omuzluydu. Beyaz peruğunun altındaki yüzü kırmızıydı. Simonin yüzüyle onunkinin tam tersine, bir ölüm beyazlığına bürünmüştü, evde gözüne çarpan yorgunluğu gün ışığında daha da görünür olmuştu; bu mesafeden bile. Şimdi iki adam da duruyordu. Dizlerini kırdılar, kılıçlarını kaldırdılar ve bir tablo gibi durdular.

Lucy ağzını açtı.

Birisi bağırды. Lucy yerinden sıçradı. Simon ve iri adam birbirlerine doğru hamle yaptılar. Hamleleri ile dudaklarındaki küçümsemede bir vahşet şarkısı çalıyordu. Kılıçlarının birbirine çarpma sesi havada çınlıyordu. İri adam onu yaralamak için kılıcını ileri doğru uzattı ama Simon sıçrayarak hamleleri savuşturdu. Böylesine yorgunken nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyordu? Bu durumunu koruyabilecek miydi? Lucy oraya koşup dövüşçülere bağırarak istiyordu. *Durdurun şunu! Durdurun şunu! Durdurun şunu!* Ama ortaya çıkmasının Simon'ı irkileteceğini ve gardım düşürüp onu ölüme göndereceğini biliyordu.

Elizabeth Hoyt

İri adam homurdanarak alçaktan saldırıya geçti. Simon geri adım atıp adamın kılıcını bir hamleyle engelledi.

"Kan!" diye bağırdı birisi.

Lucy o zaman kocasının tam önündeki lekeyi gördü. *Ah, Tanrım.* Kan tadı alana kadar, dudağını ısırığının farkında değildi. Simon hâlâ hareket ediyordu. Gücü bitmiş olsa düşerdi, değil mi? O geri çekildi, diğer adam kendisini güderken kolu çalışmaya devam ediyordu. Midesindeki safranın yükseldiğini hissetti. *Ulu Tanrım, lütfen ölmesine izin verme.*

"Kılıçlarınızı atın!" diye bağırdı başka bir adam.

Lucy o tarafa doğru bakınca adamların arasında Bay Fletcher'ın da olduğunu fark etti. Diğer üç adam bağırp el kol hareketleri yaparak dövüşçülerin düelloyu bitirmeleri için uğraşıyorlardı. Bay Fletcher ise öylece duruyordu, yüzünde garip gülümseme vardı. Bu anlamsız dövüşlerin kaç tanesine katılmıştı? Kocasının kaç adam öldürmesine şahitlik etmişti?

Lucy bir anda onun genç ve temiz yüzünden nefret etti.

Simon'ın önündeki kan lekesi büyüdü. Belinin çevresine kırmızı bir kuşak bağlamış gibiydi. Ne kadar kan kaybediyordu? İri adam sırttı; kılıcını daha hızlı ve kuvvetle savurdu. Simon gecikiyordu. Adamın kılıcını üst üste engellemeye devam etti. Sonra tökezledi ve neredeyse duruşunu kaybediyordu. Gömleğinde bir leke daha belirdi, bu kez kılıcı tuttuğu elinin bileğindeydi.

"Kahretsin." Onun sesini duydu. Kulaklarına çok zayıf, çok bitkin gelmişti.

Lucy gözlerini kapadı ve yaşların akmaya başladığını hissetti. Hıçkırıklarını tutabilmek için sallanmaya başladı. *Gürültü yapmamaksın. Simon'ın dikkatini dağutmamalıydın.* Başka bir çılgılık. Simon'ın küfreden boğuk sesini duydu. Gözlerini açmak istemiyordu

Bir Aşk Masalı

ama açtı. Kocası dizlerinin üzerindeydi; tanrıların karşısında duran bir kurbana benziyordu.

Ah, Tanrım.

Diğer adamın yüzünde komik bir zafer ifadesi vardı. İleri atıldı, kılıcını Simon'a doğrultmuştu. Kocasını öldürmek için. *Hayır, lütfen, hayır.* Lucy bir rüyadaymış gibi ileri atıldı ama hiç ses çıkarmadı. Oraya asla zamanında yetişemeyeceğini biliyordu.

Simon son anda kılıcını kaldırdı ve adamın sağ gözüne sapladı.

Lucy öne eğilerek kusmaya başladı, sıcak safra çıplak parmaklarının üzerine akıyordu. İri adam çığlık attı. Korkunç, tiz çığlıklar; daha Önce hayatında hiç duymadığı türden çığlıklar. Doğruldu. Diğer adamlar anlayamadığı birtakım şeyler söylüyorlardı. Başını kaldırdı. Birisi kılıcı adamın sağ gözünün bulunduğu yerden çıkarmıştı. Yanağından aşağı siyah renkte bir şeyler akıyordu. İnleyerek yerde yatıyordu, peruğu tıraş edilmiş başından düşmüştü. Elinde siyah doktor çantası olan bir adam eğilip yaralı adama baktı ve başını iki yana salladı.

Simonin rakibi ölüyordu.

Lucy eğilip öğürdü ve yeniden doğruldu, asidin tadı hâlâ dilindeydi. Boğazından sadece sarı bir öbek çıkmıştı.

"Iddesleigh," diye inledi ölmekte olan adam.

Simon ayağa kalkmıştı, titriyordu sanki. Kan artık pantolonuna da yayılmıştı. Bay Fletcher gömleğiyle ona sargı yapmaya çalışıyordu, yerde yatan adama arkası dönüktü.

"Ne oldu, Walker?" diye sordu Simon.

"Başkası."

Kocası son hızla doğrularak Fletcher'ı itti. Simonin yüzü sivrilmiş, yanaklarında çizikler oluşmuştu. Bir adımda yerde yatan adama ulaştı.

Elizabeth Hoyt

"Ne?"

"Başkası." İri adamın vücudu sarsılıyordu.

Simon onun yanına diz çöktü. "Kim?"

Adamın önce ağzı oynadı, sonra sesi çıktı. "Fletcher."

Bay Fletcher hızla döndü, yüzü allak bullaktı.

Simon gözlerini ölmekte olan adamdan ayırmadı. "Fletcher çok genç. Beni bu kadar kolay kandıramazsın."

Walker gülümsedi, dudakları gözünden akan kanla kaplanmıştı, "Fletcher'ın..." Bir öksürük krizi sözünü kesti. Simon kaşlarını çatı. "Su getirin."

Adamlardan biri bir şişe uzattı. "Viski."

Simon başını sallayarak bunu aldı. Şişeyi düşmanın ağzına tuttu, adam yutkundu. Walker içini çekti. Gözleri kapalıydı. Simon onu salladı. "Kim?"

Adam susuyordu. Ölmüş müydü? Lucy onun ruhu için dua etmeye başladı.

Simon bir küfür savurdu ve adamın yüzüne vurdu. "*Kim?*"

Lucy nefes alamadı.

Walker gözlerini araladı. "Baaa-baaassı." Dili zor dönüyordu.

Simon ayağa kalkıp Christian'a baktı. Yerdeki adam yeniden soluklandı, nefesi hırıltılıydı.

Simon ona bakmadı bile. "Baban mı? O Sör Rupert Fletcher, öyle değil mi?"

"Hayır." Christian başını iki yana salladı. "Öldürdüğün adamın sözüne inanıyor musun?"

"İnanmamalı mıyım?"

"Yalan söyledi!"

Bir Ask Masalı

Simon genç adama baktı. "Baban ağabeyimin öldürülmesine yardım etti mi?"

"Hayır!" Christian ellerini iki yana açtı. "Hayır! Mantıksız davranıyorsun. Ben gidiyorum." Hızla uzaklaştı.

Simon onun arkasından baktı.

Diğer adamlar geri çekildi.

Lucy elinin tersiyle ağzını temizleyip yürüdü. "Simon."

Kocası ona döndü ve gözleri biraz önce öldürdüğü adamın üzerinden onunla buluştu.

Bölüm On Beş

Ulu Tanrım.

Lucy.

"Burada ne arıyorsun?" Simon kendine engel olamadı, kelimeler dudaklarından tıslarcasına dökülmüştü.

Lucy *burada*, saçları dağınık, yüzü bembeyaz. Pelerinine sarınmış, omuzları çökmüş, darmadağın, çenesine dayalı parmakları soğuktan mavileşmiş.

Korkunç bir şey görmüş gibi bakıyordu.

Gözlerini yere indirdi. Walkerin bedeni bir ödül gibi ayaklarının dibinde yatıyordu. Gözünün olması gereken yerde bir delik vardı, ağzı yarı açıktı; onu kapatabilecek canı kalmamıştı. Doktor ve şahitleri katili oradayken cesetle ilgilenmeye korkar gibi geri çekilmişlerdi. *Ulu Tanrım.*

Korkunç bir şey görmüştü.

Onun hayatı pahasına dövuştüğünü, bir adamı gözüne kılıç saplayarak öldürdüğünü, kanların fışkırdığını görmüştü. Her yanı kanla kaplıydı; hem kendi hem de adamın kanıyla. *Ulu Tanrım.* Ona neden bir canavar görmüş gibi baktığını merak etmeye gerek yoktu. Öyleydi. Bunu daha fazla saklayamazdı. Döneceği hiçbir yer

Bir Aşk AAAsalı

kalmamıştı. Onun bunu görmesini asla istemezdi. Ne olduğunu bilmesini...

"Burada ne arıyorsun?" diye bağırdı, Lucy'nin uzaklaşmasını sağlayabilmek, zihnindeki tekrar eden düşünceleri bastırabilmek için.

Ama meleği orada, bağırarak kanlı adamın karşısında durdu ve kıpırdamadı. "Ne yaptın?"

Simon gözlerini kırıştırdı. Ellerini kaldırdı, kılıcı hâlâ oradaydı. Kılıcın üzerinde kırmızı lekeler vardı. "Ne mi..." Bir kahkaha attı. Lucy ürktü.

Simon'ın boğazı birikmiş yaşlarla acıyor ama kahkaha atıyordu. "Ağabeyimin intikamını aldım."

Walker'ın harabeye dönmüş yüzüne baktı. Titredi. "Ağabeyin için kaç adamı öldürdün?"

"Dört." Gözlerini kapadı ama göz kapaklarının içinde hâlâ o yüzleri görüyordu. "Dört kişi olduklarını düşünüyordum. İşimin bittiğini sanıyordum ama bana bir beşinci olduğu söylendi." Lucy başını iki yana salladı. "Hayır."

"Evet." Niye devam ettiğini bilmiyordu. "Bir tane daha olacak." Lucy dudaklarını birbirine kenetlenmişti, hıçkırıklarını ve gelebilecek yeni bir öğürtüyü tutmaya çalışıyordu. "Bunu yapamazsın, Simon."

Simon ağlamak istiyordu ama aptal taklidi yapmayı tercih etti. "Yapamaz mıyım? Yaptım bile, Lucy. Hâlâ yapıyorum." Kolları iki yana açılmıştı. "Beni kim durduracak?"

"Kendi kendini durdurabilirsin." Lucy kısık sesle konuşuyordu. Kollar aşağı düştü. "Ama durduramayacağım."

"Kendini yok edeceksin."

Elizabeth Hoyt

"Zaten yok ettim." Karanlık ruhunun derininde bir yerlerde doğruyu söylediğini biliyordu.

"İntikam Tanrı'nındır."

Ne sakın. Ne emin.

Hâlâ kanlı olan kılıcını kınına soktu. "Sen neden bahsettiğini bile bilmiyorsun."

"Simon."

"Eğer intikam Tanrı'nınsa neden İngilterede mahkemeler var? Neden her gün katilleri asıyoruz?"

"Sen mahkeme değilsin."

"Hayır." Güldü. "Mahkeme onlara dokunmazdı."

Lucy yorulmuş gibi gözlerini kapadı. "Simon, birilerini öldürmeyi kendine görev edinemezsin."

"Ethani öldürdüler."

"Bu yanlış."

"Ağabeyimi, Ethani."

"Günah işliyorsun."

"Öylece oturup yaptıkları katliamın tadını çıkarmalarını izlememi mi istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Kimsin sen?" Lucy'nin gözleri hızla açıldı, sesinde isterik bir tını vardı. "Senin kim olduğunu biliyor muyum?"

Walkerin yerde yatan cesedinin üzerine basarak onu omuzlarından yakaladı ve eğildi, kötü kokulu nefesinin bütün yüzünü yaladığından hiç şüphesi yoktu. "Kocanım, Leydim."

Lucy yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Simon onu sarstı. "Her şeye itaat edeceğine söz verdiğin kişi."

"Simon..."

Bir Aşk Masalı

"Her şeyden vazgeçip sonuna kadar bağlı kalacağına söz verdiğin kişi."

"Ben..."

"Geceleri seviştiğin kişi."

"Bundan sonra seninle yaşayabileceğimi sanmıyorum." Kelimeler ağzından fısıltı olarak çıkmıştı ama Simon'ın beyninde ölüm çanları gibi yankılandı.

Kahredici bir korku içini dondurdu. Onu kendi vücuduna bastırıp dudaklarına yapıştı. Kan tadı aldı; onun ya da kendinin, önemi yoktu, umurunda bile değildi. Gitmesine izin vermeyecekti, *veremezdi*. Simon başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Bu çok kötü, artık seçme şansın yok."

Lucy ağzındaki kanı temizlerken eli titriyordu. Bunu onun yerine yapmayı ve ondan özür dilemeyi istedi Simon. Ama şu an muhtemelen parmaklarını ısırırdı ve zaten sözler de her nedense ağzından çıkmıyordu. Lucy ona bakarak durdu. Lekeli pelerinini topladı ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Simon onun yeşilliklerin arasında ilerleyişini seyretti. Arabaya bindi ve gitti.

Ardından Simon yerden ceketini aldı ve atına bindi. Londra sokakları işlerine giden insanlarla dolmaya başlamıştı. El arabalı seyyar satıcılar, koşuşturan küçük çocuklar, arabalarında ya da atlarının üzerinde ilerleyen hanım ve beyler, dükkân sahipleri, fahişeler... Yeni güne başlayan ve nefes alan geniş bir topluluk. Ama Simon onlardan uzak durdu.

Ölüm onu lanetliler kulübüne almış, insanlığa dair son bağı da kopmuştu.

ÇALIŞMA ODASININ KAPISI HIZLA AÇILARAK DUVARA ÇARPTI.

Elizabeth Hoyt

Sör Rupert başını kaldırıncı eşikte duran oğlunu gördü; solgun, perişan ve terliydi. Masasından doğruldu.

"Bunu yaptın mı?" Görünüşünün aksine Christian'ın sesi son derece kısık ve sakindi.

"Neyi yaptım mı?"

"Ethan İddesleigh'yi öldürdün mü?"

Sör Rupert yeniden oturdu. Mümkün olsa yalan söylerdi ve o da duraksamadan inanırdı. Yalan söylemenin genellikle en iyi çözüm olduğunu düşünürdü. İnsanlar çoğunlukla kendilerine yalan söylenmesini isterdi, gerçeklerden hoşlanmazlardı. Yalanlara bu kadar çabuk inanmaları başka nasıl açıklanabilirdi ki? Ama oğlunun bakışlarından gerçeği zaten bildiğini anlamıştı. Sorusunun cevabını biliyordu.

"Kapıyı kapat," dedi Sör Rupert.

Christian gözlerini kırptırdıktan sonra emri yerine getirdi. "Aman Tanrım, bunu yaptın mı, baba?"

"Otur."

Oğlu oymalı ve yaldızlı koltuğa çöktü. Kızıl saçları terden keçeleşmişti. Yüzü yağlı görünüyordu. Sör Rupert'in asıl canını sıkan şeyse yüzündeki yorgun ifadeydi. Oğlunun yüzündeki çizgiler ne zaman oluşmuştu?

Sör Rupert ellerini açtı. "Ethan İddesleigh bir sorundu. Ortadan kaldırılması gerekiyordu."

"Ulu Tanrım," diye inledi Christian. "Neden? Bana neden bir adamı öldürdüğünü anlat."

"Onu ben öldürmedim," dedi, rahatsız olmuştu. "Babanın o kadar aptal olduğunu mu sanıyorsun? Ben sadece onun ölümünü organize ettim. Ethan İddesleigh'yle bir ticaret maceramız olmuştu. Ben, Lord Walker..."

Bir Aşk Masalı

"Peller, James ve Hartwell," diye sözünü kesti Christian, "Evet, biliyorum."

Sör Rupert kaşlarını çatı. "Madem biliyorsun, neden soruyorsun?"

"Sadece Simonin bana söylediklerini biliyorum ve bu da çok az."

"Ne kadar az olursa olsun, Simon Iddesleigh muhakkak önyargılı bir şeyler söylemiştir," dedi Sör Rupert. "Gerçek şuydu: Bütün paramızı çaya yatırmıştık ve neredeyse batıyorduk. Bir çözüm yolu bulduk ve hepimiz kabul ettik. Ethan hariç. O..."

"Para için miydi?"

Sör Rupert oğluna baktı. Christianin üzerinde bir işçi ailesinin bir sezon boyunca karnını doyuracak kadar pahalı, işli bir ceket olduğunu gördü. Bir kralın bile sahip olmaktan utanmayacağı yaldızlı bir koltukta oturuyor, Londra'nın en güzel sokaklarından birinde bulunan bir evde yaşıyordu.

Bunların nasıl olduğuna dair bir fikri var mıydı? "Elbette para içindi, lanet olsun. Başka ne olacaktı?"

"Ben..."

Sör Rupert önünde duran masaya vurdu. "Ben senin yaşındayken, sabah güneş doğmadan önce başlayıp geceyarısına kadar çalışıyordum. Akşam yemeğimi yerken başımı masaya dayayıp uyuyakıyordum çoğu zaman. O günlere geri dönmek istediğimi sanıyor musun?"

"Ama baba, bu. para için adam öldürmek."

"Parayı fazla küçümsemiyor musun?" Son kelimeleri söylerken Sör Rupertin sesi iyice yükselmişti. Kendini yeniden kontrol altına aldı. "Büyükbaban gibi çahşmak zorunda kalmamanın tek sebebi para.' Ya da benim gibi."

Elizabeth Hoyt

Christian elini saçlarının arasından geçirdi. Sersem gibiydi. 'Ethan Iddesleigh evliydi ve küçük bir kızı vardı.'

"Onun kızını kendiminkinin üzerinde tutabileceğimi düşün-
nebiliyor musun?"

"Ben..."

"Evi kaybedebilirdik."

Christian başını kaldırdı.

"Evet." Sör Rupert başıyla onayladı. "Durum o kadar kötüydü. Ülkeyi terk etmek zorunda da kalabilirdik. Kardeşlerin sezonlarını kaçırırdı. Sana yeni aldığım arabaya binemezdin. Annen mücevherlerini satmak zorunda kalırdı."

"Finansal kaynaklarımızın hepsi kurumuş muydu?"

"Hiçbir fikrin yok. Ödeneğini alıyorsun ve nereden geldiğini merak dahi etmiyorsun, yanılıyor muyum?"

"Birtakım yatırımlar olduğunu..."

"Evet, yatırımlar!" Sör Rupert elini yeniden masaya vurdu. "Sen neden bahsettiğini sanıyorsun? Bu da bir yatırımdı, bütün hayatımızı ona bağladığımız bir yatırım. Ve hayatında bir gün bile çalışmamış, serveti o daha bebekken önüne gümüş tepsiyle sürülmüş bir adam olan Ethan Iddesleigh prensiplerinden vazgeçmedi."

"Ne prensibi?" diye sordu Christian.

Sör Rupert içini çekti Bacağı, canını çok yakıyordu ve bir içkiye ihtiyacı vardı.

"Fark eder mi? Paramparça olmak üzereydik. *Ailemiz* Christian."

Oğlu ona bakmaya devam etti.

"Onlara Idéesiegtiden kurtulursak yolumuza devam edebileceğimizi söyledim. Iddesleigh'nin Peller'ı düelloya davet etmesini sağlamak, çok kolaydı. Düello'yaptılar ve Peller kazandı." Öne

Bir Aşk Masalı

doğru eğilip bakışlarıyla oğlunu taciz etti. "Biz kazandık. Ailemiz kurtuldu. Annen her şeyi kaybetmeye ne kadar yakın olduğumuzu hiçbir zaman bilmedi."

"Bilemiyorum." Christian başını salladı. "Senin bu şekilde bizi korurken Ethan Iddesleigh'nin kızını babasız bırakmanı kabul edebilir miyim, bilemiyorum."

"Kabul etmek mi?" Bacağındaki bir kas seğiriyordu. "Aptal olma. Annenin paçavralarla dolaşmasını ister miydin? Ya da beni düşkünler evinde görmek? Kız kardeşlerini çamaşır yıkarken? Prensipli olmak iyidir ama ilkeler tabağına yemek konmasını sağlamaz evlat, değil mi?"

"Hayır." Oğlu hâlâ kuşkulu görünüyordu.

"Sen de benim kadar bu işin bir parçasısın." Sör Rupert masanın üzerinden oğluna doğru bir şeyi yuvarlamadan önce yeleğinin cebini karıştırdı.

Christian onu aldı. "Nedir bu?"

"Simon Iddesleigh'nin yüzüğü. James, adamları onu ölesiye dövdüğü zaman getirmişti."

Oğlu ona inanmayan gözlerle baktı.

Sör Rupert başıyla onayladı. "Sakla onu. Sana kimin yanında durman gerektiğini ve bir erkeğin ailesi için neler yapabileceğini hatırlatacaktır."

Christian'ı bir beyefendi olarak yetiştirmişti. Onun aristokrasi ortamındayken kendini evindeymiş gibi hissetmesini istemişti, ona hata yapmaktan utanmamasını -gençken kendisinin yaptığı gibi- öğretmiş ve halk tabakasından gelen kökenini ondan uzak tutmuştu. Ona bu güveni verirken ve finansal konuları düşünmesini sağlarken oğlunu zayıflatmış mıydı?

Christian yüzüğe baktı. "Walker bu sabah öldürdü."

Elizabeth Hoyt

Sör Rupert omuz silkti. "Bu zaten an meselesiydi"

"Ve şimdi senin peşine düşecek."

"Ne?"

"Seni biliyor. Walker ona senin beşinci adam olduğunu söyledi."

Sör Rupert küfretti.

"Ne yapacaksın?" Oğlu yüzüğü cebine attı.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? Ne demek istiyorsun? Hepsinin izini buldu ve onları bir şekilde düelloya davet etti. Sana da aynısını yapacak."

"Bundan kuşkuluyum." Sör Rupert masanın etrafında topallayarak ilerledi, bastonuna dayanıyordu. "Bundan gerçekten kuşkuluyum."

O GECE SIMON YATAK ODASINA GİRDİĞİNDE ev son derece karanlık ve sessizdi. Lucy onun eve gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştı. Bütün öğleden sonrayı, adını bile hatırlayamadığı kitapları okumaya çalışarak ve bekleyerek geçirmişti. Simon her günkü yemek saatinde gelmeyince yemeğini tek başına yemişti. Sonra da döndüğünde Simon la mutlaka konuşmaya karar vererek onun yatak odasına gitmişti. Şu anda onun büyük maun yatağında kollarım dizlerine sararak oturmuş bekliyordu.

"Neredeydin?" Kendisini tutamadan soruyu sormuştu. İrkildi Belki de nerede olduğunu öğrenmek istemiyordu.

"Umurunda mı?" Simon şamdanı masanın üzerine koyup ceketini çıkardı. Mavi ipeğin bazı yerleri grileşmişti ve Lucy en az bir yırtık gördü.

Bir Aşk Masalı

Öfkesini bastırdı. Bunun şu an ona bir faydası olmayacaktı. "Evet, umurumda." Bu doğrudu. Ne olursa olsun onu seviyor ve ne yaptığını umursuyordu.

Simon cevap vermedi, ateşin önünde duran iskemleye oturup çizmelerini çıkarmaya başladı. Yeniden ayağa kalktı, peruğunu çıkarıp yerine koydu. Ellerini hızla başına sürterek kısa saçlarının dikilmesini sağladı.

"Dolaşıyordum." Yeleğini çıkarıp koltuğun üzerine fırlattı. "Çiftçiler Derneği'ne gittim. Kitapçıya baktım."

"Bay Fletcherin babasını avlamaya gitmedin, değil mi?" Bütün korkusu buydu: Onun yeni bir düello için gereken düzenlemeleri yapıyor olması.

Ona baktı ve gömleğini çıkardı. "Hayır. Katliamlarımın arasına bir gün koymayı tercih ediyorum."

Lucy, "Hiç komik değil," diye fısıldadı.

"Hayır, değil." Üzerinde sadece pantolonu kalmıştı. Leğene su döküp yıkanmaya başladı.

Lucy onu yataktan seyretti. Yüreğine bir sızı saplandı. Bu kadar yorgunken bile son derece asil görünmeyi başarabilen bu adam, daha bu sabah bir adamı nasıl öldürmüştü? Onunla nasıl evlenmişti? Onu sevmeye neden hâlâ devam ediyordu?

"Bana anlatabilir misin?" diye sordu Lucy usulca.

Simon tereddüt etti, bir kolunu kaldırdı. Kolunu yıkarken konuşmaya başladı. "Onlar bir grup yatırımcıydı: Peller, Hartwell, James, Walkèr ve Ethan, ağabeyim." Bezi kovaya batırarak çalkaladı ve sıkıp ensesini temizlemeye başladı. "Ve anlaşıldığı üzere Christianin babası. Sör Rupert Fletcher." Gözleri ondan bir itiraz bekler gibi Lucy'ye dikildi.

İtiraz etmedi

Elizabeth Hoyt

Simon devam etti. "Hint çayı getirmeye karar verdiler. Sadece bir değil, birkaç gemi Hint çayı. Kanlı filo, hepsi birer ticaret prensi sanki. Çay fiyatları yükseliyordu ve hepsi birer servet sahibi olacaktı. Kolayca. Çabucak." Bezi daireler çizerek göğsünde gezdirdi; kan, ter ve pisliği temizledi.

Lucy onu seyrederken sesini çıkarmadan dinliyor, hikâyeyi bölmeye korkuyordu. Ama içten içe titriyordu. Sıradan hareketlerle temizlenmekte olan bu adama doğru çekiliyordu, kana ve daha bu sabah bir adamı öldürmüş olması fikrine rağmen.

Simon yüzüne su vurdu. "İşin tek riski geminin fırtına ya da buna benzeri bir durumda batmasıydı ama tüm yatırımcılar bu tür risklere girer. Bu konuyu düşünmediler bile. İşin ucunda çok iyi para vardı." Leğendeki kirli suya baktı, onu boşaltıp tekrar temiz suyla doldurdu.

"Her zaman, dürüst olan Ethan ise onlarla konuştu ve gemileri sigortalatma işini gündeme getirdi. Pahalıydı ama yapılması gereken en mantıklı şey buydu. Bir sorumluluktuk." Başını leğene sokup, saçlarını yıkamaya başladı.

Lucy onun işini bitirip doğrulmasını bekledi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Omuz silkerek bir havlu alıp başını kuruladı. "Hava güzeldi, gemiler sağlamdı, mürettebat işinin ehliydi. İlk gemi sorunsuz limana geldi."

"Ve?"

Havluyu, leğenin yanına koymadan önce katlayarak vakit geçirdi. "O sırada çay fiyatları düşmüştü.. Düşmekle kalmamış, çakılmıştı. Bu, süslü borsacıların aklına gelmeyen bir durumdu. Bir anda ortalık çayla doldu.. Çaylar, kasaların gemiden indirilmesi için harcanacak para kadar dahi etmiyordu." Yan odaya gitti, 'soyunma odasına».

Bir Aşk AAasalı

"Ve yatırımcılar paralarını kayıp mı ettiler?"

"Edeceklerdi." Elinde usturayla döndü. "Ama sonra akıllarına sigorta geldi. Ethan'ın onlara zorla yaptırdığı sigorta. Bir anda onların tek kurtuluşu olmuştu. Gemileri batırırlarsa kayıplarını geri alabileceklerdi."

Lucy kaşlarını çatı. "Ama Ethan..."

Başını sallayarak usturayı ona doğru tuttu. "Ama Ethan onurlu bir adamdı. Tanıdığım en dürüst adam. Kendinden ve ahlaki değerlerinden son derece emindi. Reddetti. Para kaybetmeyi de, onların öfkelerini de, zarar görme ihtimalini de hiçe saydı ve bu oyuna girmeyeceğini söyledi." Yüzünü sabunladı.

Lucy, Ethan'ın yaptığı dürüstlüğü düşündü; ne kadar sağduyulu bir adamdı ve Simon bununla yaşamak zorunda kalmıştı. Sesi düzdü. Başka birisi duygusuz olarak tanımlayabilirdi ama o, Simon'ı seven kadındı ve kelimelerin altında yatan hüznünü çok iyi algılıyordu. Öfkeyi de.

Simon usturayı boğazına yerleştirdi ve tıraş olmaya başladı. "Ethan'dan kurtulmaya karar verdiler. O olmazsa gemileri batırabilirlerdi, o olduğu sürece hepsi kaybediyordu. Tabii bir vikontu öldürmek o kadar da kolay değildi. Kaçınılması imkânsız bir düello davetinin olması için ortalığa iğrenç dedikodular yaymaya başladılar." Usturasındaki köpüğü beze temizledi.

"Onun hakkında dedikodular mı?" diye fısıldadı *Lucy*.

"Hayır." Elindeki usturaya ne okluğunu unutmuş gibi baktı.

"Rosalind hakkında."

"Ne?"

"Rosalind'in namusu. Cepçi'nin doğumu."

"Ama Cepçi tıpkı sana benziyor..." Sustu, yaptığı imanın yeni farkına varmıştı. *Ah, Ulu Tanrım.*

Elizabeth Hoyt

"Kesinlikle, tıpkı ben." Dudakları büküldü. "Benim onunla yattığımı, onun bir fahişe, Cepçi'ninse bir piç olduğunu ve Ethan'ın da boynuzlandığını söylediler."

Lucy inlemiş olmalıydı.

Simon bakışlarını ona çevirdi; gözleri acı dolu, sesiyse gergindi. "Londra'daki balolara, davetlere ya da o lanet olasıca müzikallere neden katılmadığınızı sanıyorsunuz? Rosalind'in itibarı lekelenmişti. Kesinlikle lekelenmişti. Üç yıl boyunca hiçbir yere davet edilmedi. Son derece namuslu bir kadındı ama sokakta gezen ve evli olup da birçok maceraya imza atmış kadınlar bile onu görmezden geliyordu."

Lucy ne diyeceğini bilemedi. Bu bir ailenin başına gelebilecek en kötü şeydi, hem de kardeşlerin başına.

Zavallı, zavallı Rosalind.

Simon derin bir nefes aldı. "Ona hiç şans tanımadılar. Peller'ı çağırdı, aralarında en çok konuşan oydu. Ethan hayatında hiç düello yapmamıştı, aslında kılıç tutmayı bile doğru düzgün bilmezdi. Peller onu iki dakikadan kısa bir sürede öldürdü. Bir koyunu boğazlamak gibi bir katliamdı."

Lucy içini çekti. "Sen neredeydin?"

"İtalya." Usturasını yeniden kaldırdı. "Harabelere bakıp içiyordum." *Ustura*. "Ve zamparalık yaptığımı da itiraf etmeliyim." *Sil*. "Mektubu alana kadar haberim bile yoktu. Sağlam, sıkıcı Ethan -iyi çocuk Ethan- ağabeyim Ethan bir düelloda öldürülmüştü. Bunun bir şaka olduğunu düşündüm ama yine de eve döndüm." *Ustura*. "Zaten İtalya'dan sıkılmışım. Şarap iyi olsun olmasın harabe görmenin de bir dozu vardı. İddesleigh malikânesine gittim ve..."

Usturasını silerken durdu bu kez. Bakışlarını başka yöne çevirdi ama Lucy her yutkunuşunda âdemelmasının nasıl oynadığını hâlâ görebiliyordu.

Bir Aşk AAasalı

"Kıştı, cenaze için dönüşümü bekleyebildiler. Bensiz kaldırmıyor gibiydiler. Zaten ardından ağlayan kimse de yoktu, şokta ve kederli Rosalind, Cepçi ve papaz. Başka kimse yoktu. Dışlanmış, hırpalanmışlardı." Lucy ona bakınca kulağının altını kesmiş olduğunu fark etti. "Onu öldürmekten çok daha fazlasını yaptılar, Lucy. Adını lekelediler. Rosalind'in itibarını iki paralık ettiler. Cepçi'nin umutlarını ve daha bunun farkına varacak yaşta olmasa da evlenme hayallerini mahvettiler." Kaşlarını çatıp başka bir şey söylemeden tıraş olmaya devam etti.

Lucy onu seyretti. Ne yapmalıydı? Onun intikam alma isteğini çok iyi anlıyordu. Birisi David'e ya da babasına böyle bir şey yapsa öfkeden köpürürdü. Ama bu yine de birilerini öldürmeyi doğru kılmiyordu. Üstelik bu Simon'a nelere mal oluyordu? Hem ruhunda hem de vücudunda. İçinden bir parçayı yitirmeden bu düelloları yapması mümkün değildi. Simon ölü ağabeyinin intikamının peşinde kendini tüketirken öylece duracak mıydı?

Simon yüzünü yıkayıp kuruladı ve onun oturduğu yere doğru yürüdü. "Sana katılabilir miyim?"

Onu geri çevireceğini mi düşünüyordu? "Evet." Yer açmak için geri çekildi.

Simon pantolonunu çıkarp mumu söndürdü. O yerleşirken Lucy yatağın çöktüğünü hissetti. Bekledi ama Simon yanına gelmedi. Sonunda Lucy ona doğru yuvarlandı. Kısa bir tereddüitten sonra kolunu ona sardı.

"Bana anlattığın masalı hâlâ bitirmedin," diye fısıldadı göğsüne yaslanırken.

Simon'ın içini çektiğini duydu. "Bunu gerçekten duymak istiyor musun?"

"Evet, istiyorum."

Elizabeth Hoyt

"Pekâlâ." Sesi karanlıkta yüzüyordu. "Hatırlayacağın üzere Angelica öncekinden daha güzel bir elbise istemişti. Yılan Prens ona keskin gümüş hançeri göstermiş ve sağ elini kesmesini söylemişti."

Lucy ürperdi. Bu kısmı unutmuştu.

"Keçi Kız kendine söyleneni yapmış ve bir anda ortaya opallerle işli bir elbise çıkmış. Ay ışığına benziyormuş." Saçını okşadı. "Angelica baloya gidip Prens Rutherford'la son derece eğlenceli vakit geçirmiş ve geç saatte dönmüş..."

"Peki ya Yılan Prens?" diye araya girdi. "Çok acı çekmemiş mi?"

Simon'ın eli durdu. "Elbette." Yeniden okşamaya başladı. "Ama Angelica bunu istemişti."

"Ne bencil kız?"

"Hayır. Sadece zavallı ve yalnız. Yılanın pullarından kurtulamayacağı gibi o da güzel elbiselere karşı koyamıyormuş. Tanrı onları böyle yaratmış."

"Hımm." Lucy ikna olmamıştı.

"Her neyse." Hafifçe omzuna vurdu. "Angelica döndüğünde Yılan Prens'e baloyu ve güzel Prens Rutherford'un elbisesine nasıl hayran olduğunu anlatmış, o da gülümseyerek sessizce onu dinlemiş."

"Sanırım bir sonraki gece o aptal Rutherford için yeni bir elbise daha istemiştir."

"Evet."

Simon durdu, Lucy birkaç dakika boyunca karanlığın içinde onun nefesini dinledi.

"Eee?" diyerek onu teşvik etti.

"Tabii bunun da bir öncekinden daha güzel olması gerekiyormuş."

"Elbette."

Bir Aşk Masalı

Simon Lucy'nin omzunu sıktı. "Yılan Prens hiçbir şeyin kolay olmadığını söylemiş. Ona dünyada görüp görebileceği en güzel elbiseyi yaratabilirmiş."

Lucy tereddüt etti. Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu. "Diğer elini mi kesmesi gerekiyormuş?"

"Hayır." Simon düşünceli şekilde iç geçirdi. "Başını."

Lucy sıçradı. "Bu korkunç."

Simon'ın omuz silktiğini hissetti. "En güzel elbise, en büyük bedel. Yılan Prens Keçi Kız'ın önünde eğilip boynunu sunmuş. Angelica şoka uğramış ve bir tereddüt yaşamış elbette ama Prens Rutherford'a âşık olmuşmuş. Keçi Kız, Prens'i nasıl elde edebilirmiş ki? Kararını vermiş ve Yılan Prens'in talimatını dinleyerek başını kesmiş."

Lucy dudağını ısırды Bu aptal masal yüzünden ağlamak üzereydi. "Ama yeniden canlanıyor, değil mi?"

"Şişşt." Nefesi yüzünü yalıyordu. Başını ona çevirmiş olmalıydı. "Hikâyeyi dinlemek istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum." Ona iyice sokulup durdu.

"Bu kez elbise gerçekten de büyüleyiciymiş. Gümüş, elmas ve safirden yapılmamış ve Angelica üzerine ışığı giydiğini düşünmüş. Prens Rutherford onu görünce açgözlülük ya da aşkla önünde diz çöküp ona evlenme teklif etmiş."

Lucy devamını bekledi ama o sessizdi. Simon'ın omzunu dürttü. "Sonra ne oldu?"

"Bu kadar. Evlendiler ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar."

"Bu son olamaz. Yılan Prens'e ne oldu?"

Simon'ın ona doğru döndüğünü hissetti. "Öldü, unuttun mu? Angelica ardından birkaç damla gözyaşı dökmüştür ama ne de olsa bir ylandı."

Elizabeth Hoyt

"Hayır." İtiraz etmekle aptallık yaptığının farkındaydı -ne de olsa bir masaldı- ama nedense ona çok kızmıştı. "O masalın kahramanı. O insana dönüşebiliyor."

"Evet, ama bir parçası hala yılan."

"Hayır! O bir prens." Tartıştıkları konunun masalla bir alakası olmadığını için için hissediyordu. "Masalın adı bu, *Yılan Prens*. Angelica'yla o evlenmeli; ona âşıkı zaten."

"Lucy." Simon onu kollarına aldı, Lucy tüm öfkesine rağmen ona izin verdi. "Özür dilerim, melek. Masal böyle."

"Ölmeyi hak etmiyor," dedi. Gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Kim hak ediyor? Hak edip etmemesinin hiçbir önemi yok, bu onun kaderi. Yıldızları nasıl yerlerinden oynatamazsan bunu da değiştiremezsin."

Yaşlar akıp saçlarına düştü, oradan da Simonin göğsüne. "Ama insanın kaderi değişebilir."

"Öyle mi?" Bunu sorarken Simonin sesi çok kısık çıkmıştı.

Lucy cevap veremedi, hıçkırıklarını tutabilmek için gözlerini kapadı ve dua etti.

Lütfen Tanrım, insanın kaderini değiştirmesine izin ver.

Sabahın erken saatlerinde gördüğü rüya onu yine uyandırdı.

Lucy griliğin içinde gözlerini açtı ve kıpırdamadan şöminedeki közleri seyretmeye başladı. Bu kez küçük parçalar hatırlıyordu. Christian, Lord Walker'la düello ederken Simon oturmuş çayını içiyordu. Lord Walker gözünü kaybetmişti ve çok öfkeliydi ama durumu silahşorluğunu etkilememiştir. Hatta onu daha da saldırganlaştırmıştı. Ardından Lucy kendini Simonía masada otururken görmüştü. Çayını doldurup bir yudum aldıktan sonra bardağa bakmıştı. Çay gül yapraklarından yapılmıştı. Kırmızıydı, kan gibi. Sonra dehşete kapılmıştı. Belki de kandı. Fincanını geri koyunca Simon onu içmesi için zorlamıştı ama o yine de içmemişti. Gözlerini aşağı indirince ona güvenmemesi gerektiğini anlamıştı. Simonin bacaklarının olması gereken yerde bir kuyruk vardı. Bir yılan kuyruğu...

Lucy titredi.

Uyandığında ter içindeydi ve şimdi de üşümeye başlamıştı. Elini ipek örtünün üzerinde gezdirdi ve sıcak bir kola dokundu. Sıcak erkek teni. Her biri birer aileyi barındıracak büyüklükte ayrı yatak odaları olmasına rağmen, Simon evlendiklerinden beri her geceyi yanında geçiriyordu; ya onun ya da bu gece olduğu gibi kendi

Bir Aşk Masalı

odasında. Lucy bunun *çağ dışı* bir hareket olduğunun farkındaydı -bir erkeğin karısının yanında uyumasının- ama bundan mutluydu. Onun yanında yaydığı sıcaklığı seviyordu. Gece derin soluklarını duymayı seviyordu. Yastıklara sinen kokusunu da. Güzeldi.

"Hımm." Simon ona doğru dönüp ağır kolunu beline doladı. Nefesi yeniden derinleşti.

Lucy kıpırdamadı. Böylesine iğrenç bir rüya için onu uyandırmak istemedi. Burnunu omzuna dayayıp kokusunu içine çekti.

"Ne oldu?" Sesi hırıltılı ve boğuktu ama düşündüğünden çok daha uyanıktı.

"Yok bir şey." Elini göğsünde gezdirirken tüyleri avucunu gıdıkladı. "Sadece bir rüya." "Kâbus mu?" "Evet."

Simon ne hakkında olduğunu sormadı. İçini hafifçe çekerek onu kollarına aldı. Bacaklarını onunkilere sardı, Lucy kalçasında onun sertleşmiş erkekliğini hissetti.

"Cepçi kâbuslar görüyordu." Nefesi başının hemen üzerindeydi. "Ethan'ın ölümünden sonra onlarda kaldığım dönemde."

Elini indirip kalçasını okşadı ve orada durdu. Sıcak ve sahiplenici. "Bir dadısı vardı ama kadın o kadar gürültülü ve sesi o kadar boğuktu ki... Birkaç sefer bana da geldi. İlkinde ödüm kopmuştu. Gecenin bir yarısı omzuma dokunan buz gibi küçük bir el ve kulağımın dibinde yüksek sesle söylenen adım. Bir daha yatmadan önce asla içmeyeceğime dair

küfrü basıyordum neredeyse." Lucy, Simon'ın omzuna doğru gülümsedi. "Ne yaptın?" "Bakalım." Onu bırakmadan sırtüstü döndü ve bir kolunu başının altına koydu. "Öncelikle pantolonumu nasıl giyeceğimi

Elizabeth Hoyt

düşündüm. Sonra onunla birlikte ateşin önündeki bir koltuğa oturdum. İkimiz de bir battaniyeye sarınmıştık." "Uyudu mu?"

"Hayır, küçük cadı uyumadı." Göğsünü kaşdı. "Tıpkı senin gibi, konuşmak istedi."

"Özür dilerim, duramıyorum."

"Hayır," diye fısıldadı. "Konuşmanı seviyorum." Göğsünün üzerinde duran parmaklarına parmaklarını geçirdi. "Ne konuştunuz?"

Bir süre düşündü. Sonunda içini çekti. "Bana kötü bir rüya gördüğü zaman Ethan'ın onunla konuştuğunu söyledi. Ona bebeklerden, yavru köpeklerden ve sevdiği şekerlerden bahsedermiş. Kâbusu kafasından atması için güzel şeyler söylemiş işte." Lucy gülümsedi. "Ona yavru köpekleri mi anlattın?" "Aslında, hayır." Lucy onun odayı aydınlatan sırtışını gördü. "Araba nasıl kullanılır, ata nasıl bakılır. Güzel kahve nasıl yapılır ve nerelerde bulunur, hatta nereden gelir gibi şeyler anlattım." "Kahve nereden gelir?" Lucy örtüyü omzuna çekti. "Ona Afrika'dan, yani Pigme işçilerin eğitilmiş timsahların üzerine binerek ağaçlara tırmanıp kuyruklarıyla kahveleri topladıktan yerden geldiğini söyledim." Lucy bir kahkaha attı. "Simon..." "Ne söylememi bekliyordun? Saat sabahın üçüydü." "Beni de bu şekilde mi rahatlatacaksın?" "İstersen." Parmakları gerildi. "Çay konusunda tartışabiliriz Çin mi, Hint mi, nerede yetişir, kırmızı ipek eldiven giymiş altı yaşının altındaki kız çocuklarının onları sadece dolunayda topladıkları doğru mudur?"

Bir Aşk Masalı

"Ya ay ve onun etimiyle ilgilenmiyorsam?" Ayağını Simonin baldırlarının arasına soktu.

Simon boğazını yeniden temizledi. "O zaman belki de atların nasıl yetiştirildiğinden konuşmak istersin. Arabalar için hangileri, binmek için..."

"Hayır." Elini ondan çekti ve karnının alt kısmının üzerine koydu.

"Hayır mı?"

"Kesinlikle hayır." Erkekliğine dokunup parmaklarını üzerinde kaydırdı. Ona dokunmayı seviyordu.

Simon bir süre soluklandı. Sonra konuşmaya başladı. "Aklında..."

Lucy yavaşça sıktı.

"Ah, bir konu var mı?"

"Evet, sanırım var." Sertliğini sımsıkı tutarak yüzünü ona döndü ve omzunu ısırdı. Tuz ve amber karışımı bir tadı vardı.

Görünüşe bakılırsa bu onun kırıma noktasıydı. Hızla ona doğru yuvarlandı. "Arkanı dön." Sesi boğuktu.

Kalçasını kasıklarına sürterek söylediğini yaptı.

Simon, "Entrikacı," diye mırıldandı. Onu kolunun ön kısmının üzerine yerleştirdi.

Lucy, "Sanırım bana gül yetiştirmeciliğini anlatman gerekiyor," diye mırıldandı ciddi bir tavırla.

"Gerçekten istiyor musun?" Kolunu uzatarak göğüslerini elledi.

"Evet." Ona hiç söylememiştir ama zaman zaman Simon in se-sim dayanılmaz derece de seksi buluyordu. Onu arkasında tümüyle hissetmek, onu duymak ama yüzünü görmemek ani bir ürpertiyle titremesine sebep oldu.

"Pekâla, arazi çok önemlidir." Göğüs ucunu imdikledi

Elizabeth Hoyt

Teninin üzerindeki ince parmaklarını seyredip dudaklarını ısırdı. "Toprak mı?"

Simon biraz daha sıkarak onun arzu dolu tiz bir çığlık atmasını sağladı. "Biz gül meraklıları ona *arazi* deriz. Kulağa daha ciddi geliyor."

"Arazinin topraktan farkı neymiş?" Geriye doğru giderek ona yaslandı. Penisi kalçasının üzerinden kayıp yarığa yerleşti. Simon'ın sıcak vücudu her yanını sarmıştı. Bu kendini daha küçük hissetmesine sebep oluyordu. Daha dışı.

"Ahh." Boğazını temizledi. "Farklı işte. Şimdi dinle. Gübre."

Lucy kıkırdamamak için dudaklarını ısırdı. "Bu hiç romantik değil."

Simon yavaşça göğüs ucunu çekti ve Lucy geriye büküldü. "Konuyu sen seçtin." Parmakları göğüslerinin üzerinde dolaşıp duruyordu, onları itiyor ve çekiyordu.

Lucy yutkundu. "Öyle olsa bile..."

"Sus." Simon bacağını onun aralığına yerleştirip sürtmeye başladı. Tam orayı okşuyordu, Lucy gözlerini kapadı. "Mmmmm."

"Gübre iyi bir arazinin anahtarıdır. Bazıları bu iş için karasığır kemiklerini önerdi ama salaklar daha sonra bunun şalgam yetiştirmeye yaradığını öğrendiler." Eli karnı ile aşağısı arasında gidip geliyordu. "Gübre sonbaharda konmalı ve kış boyu toprakta kalmalı. Geç ekimler bitkilerin yanmasına sebep olur

"G-gerçekten mi?" Bütün dikkati o eldeydi. Bir parmağını yavaşça kadınlığına doğru uzatmış, onu neredeyse gıdıklıyordu. Tüylerinin üzerinden geçip diğer kıvrıma geldi, tereddütlüydü. Lucy sabırsızlıkla kıvrandı. Onun bir sonraki hareketini beklerken ısındığını ve ıslandığını hissediyordu.

Bir Aşk Masalı

"İyi gübrenin ne kadar önemli olduğunu anladığını görüyorum. Sen bir de," eli aşağı ilerleyip dudakları ayırdı, "gübre harcını anlatırken yaşayacağın heyecamı düşün."

"Ah." Simon parmağını birden içine soktu.

"Evet." Arkasında başını salladığını hissediyordu ama umrunda bile değildi. "Sen çok yetenekli bir bahçıvansın."

Elini saran kalçasını sıkmaya çabaladı ama bacağıyla onu engelledi. "Simon..."

Parmağını çekip yeniden içine soktu. Çaresizce kadınlığının duvarlarıyla içindeki parmağın etrafını sardı.

"Sör Lazarus Lillipin'e göre gübre harcı, bir ölçü hayvan pisliği, üç ölçü saman ve iki ölçü de sebze artığından oluşur."

Bir başka parmak en hassas noktasını buldu ve Lucy inledi. Bir erkeğin ona böylesi bir haz yaşatabildiğini görmek onu mahvetmişti.

"Bunlar," hâlâ arkasında durmuş gevezelik ediyordu, "bunlar katmanlar halinde, kısa bir adam boyuna ulaşana kadar istiflenir. Lillipin bu istif yığınının genişliği konusunda bir yorum yapmamıştı, kendi kendime bulmak zorunda kaldım; bu ciddi bir eksiklik."

"Simon."

"Meleğim?" Parmağını oynattı ama yeterince sert değildi.

Eline doğru bükülmeye çalıştı ama Simon onu hâlâ bacaklarının arasında hapis tutuyordu. Lucy boğazını temizledi ama sesi yine de boğuk çıktı. "Artık güllerden bahsetmek istemiyorum."

Simon arkasında güler gibi bir ses çıkardı, onun nefesi de normal değildi. "Sıkıcı bir konu olabilir, bunu kabul ediyorum ama gayet iyi bir öğrenci oldun. Ödülü hak ettiğini düşünüyorum."

"Ödül mü?" Eğer yapabilseydi gülerdi. Bunu böyle mi görüyordu? Kendini beğenmiş erkek. İçinde bir anda dönüp onu öpme arzusu uyandı.

Elizabeth Hoyt

Simon Lucy'nin bir bacağını kendisinininkilerin üzerine kaldırmıştı. "Sadece en iyi kızlara verilen bir ödül. Bahçecilik ustasını çok iyi dinleyen ve güllerini tanıyan kızlara."

Tam girişinde duruyordu. Dudaklarını parmaklarıyla araladı ve hafifçe ittirdi. Lucy inledi, bıraksa kıvranmaya da başlayacaktı. Ne kadar büyük olduğunu unutmuştu, Simon yeniden ittirdi. Bulundukları pozisyonda onun yolunu açarak ilerleyen ve onu ele geçiren her bir santimini hissediyordu.

"Sadece en iyiye mi?" Kendi sesini tanımakta zorlandı; çok kısıktı, mırıldar gibiydi.

"Ah, evet." Kocasını arkasında hızla soludu.

"Ve ben en iyisi miyim?"

"Tanrım, evet."

"O zaman Simon," diyerek söze başladı. İçini ilkel bir güç kaplamıştı.

"Himm?"

"Daha fazlasını hak ediyorum. Daha fazlasını istiyorum. Seni her şeyinle istiyorum." Gerçekten de istiyordu. Bu adamın beynini, vücudunu ve ruhunu ele geçirmek istiyordu; ne kadar açgözlü olduğuna kendi de şaşırdı.

"Ah, Tanrım," diye inledi Simon ve tümüyle içine girdi.

Lucy inleyerek bacaklarını kapatmaya çalıştı. İçini onunla dolmuştu. Simon Lucy'nin bacağını kendisinininkilerin üzerinde açık tutmaya devam etti, usta parmakları yeniden o noktayı bulmuştu ve itmeye başladı. *Çok güzel*. Onu bu şekilde sonsuza kadar istiyordu; teni onunkine karışmış ve dikkati tamamıyla kendisindeyken. Birlikteyken aralarına hiçbir sorun ve endişe giremezdi. başını geriye doğru bükte ve onun dudaklarını buldu, Simon içine girip çıkmaya devam ederken onu deliler gibi öpmeye başladı, teni onunkine

Bir Aşk Masalı

sürtünüyor ve onu ele geçiriyordu. Boğazından bir feryat yükseldi ama Simon bunu Öpücüğüyle yuttu. Onu en hassas noktasından hafifçe çimdikledi. Ve Lucy dağıldı, o inleyip hızla solurken Simon içine girip çıkmaya devam etti. Birdenbire geri çekildi. Onu yüzüstü çevirdi, kalçasını hafifçe yükseltti ve son hızla içine girdi. Ulu Tanrım. Onu neredeyse karnında hissediyordu, her bir santimini. Bu pozisyon ona son derece ilkel geliyor ve az önceki boşalmasından sonra âdeta aklının başından gitmesine sebep oluyordu.

"Lucy," diye inledi üzerinden. Sadece ucu içinde kalacak şekilde geri çekildi, tam giriş noktasında duruyordu, geniş ve sert. Yeniden içine girdi. "Sevgilim, Lucy." Kulağının dibinde hızla soluyordu, dişlerini kulak memesine geçirdi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Beni sakın bırakma."

Lucy'nin kalbi yerinden oynadı. Her yerindeydi. Ağırlığı üzerindeydi, teni tenini, kokusu bütün zihnini ele geçiriyordu. Bu tam bir hâkimiyetti, saf ve basit; bunu son derece seksi buluyordu. İçinden bir haz dalgası daha yükseldi. *Ah, bu hep sürsün. Sonsuza dek birlikte olalım.* Ağlamaya başlamıştı, fiziksel hazı zihninden atamadığı o korkunç kayıp korkusuyla birbirine karışmıştı.

"Lucy, ben..." Daha sert ittirdi Daha hızlı. Onu indirip tümüyle vücuduna çarpmaya başladı, Lucy sırtına onun terinin fişkırdığını hissetti. "Lucy!"

İnleyerek sarsıldı ve Lucy vücuduna yayılan sıcaklığı hissetti, içine süzülen tohumlarla birlikte doruğa ulaştı.

SÖR RUPERTEN ÇALIŞMA ODASINDA Simonin dikkatini çeken ilk şey duvarlardaki baskılar oldu. Bitkilere ait baskılar..

Arkasında' duran Fletcherin kâhyası konuştu. "Sör Rupert kısa süre içinde yanınıza, gelecek, Lordum.

Elizabeth Hoyt

Başını sallayarak budaklı dalların üzerinde çiçek açmış ve bir tane de meyve vermiş olan gravüre doğru ilerledi. Resmin altında eski tip el yazısıyla açıklaması yazılıydı: *Prunus cerasus*. Vişne. Yandaki yaldızlı çerçeveye baktı. *Brassica oleráceo*. Yabani lahana. Yaprakları egzotik kuşların tüyleri gibi kıvrılmıştı.

"Bahçecilikle ilgilendiğinizi duymuştum," dedi Sör Rupert kapıda durarak.

Simon kıpırdamadı. "Bense sizin ilgilendiğinizi bilmiyordum." Yüzünü düşmanına döndü.

Simon bunu hiç beklemiyordu. Buraya geleli henüz beş dakika olmuştu ve şu ana kadar iki kez şaşkınlığa uğramıştı. Bu iş planladığı gibi yürümeyecekti. Gerçi bu son karşılaşmayı nasıl planlayacağını kendi de bilmiyordu. Her şeyi bitirdiğini düşündüğü sırada Walker kendini ortaya atmıştı. Ölmek üzere olan bu adam böyle bir itirafta bulunmasa birinin daha olduğunu rüyasında bile düşünemezdi, Lucy'yle tartışmaya cesaret edememişti. Bu sabahki sevişmelerinden sonra aralarındaki geçici ateşkesi bozmak istememişti. Ama onun güvende öldüğünü görmesi gerekiyordu, bu da geride kalan son adamı yok etmek anlamına geliyordu. Lütfen, Tanrım, az kaldı. Bunu Lucy'ye hissettirmeden yapmayı başırırsa belki bir şansları olurdu.

"Kış bahçemi görmek ister misiniz?" Sör Rupert başını kaldırıp mutlu bir papağan gibi onu inceledi

Tahmininden daha yaşlıydı, Christian'ın babası olabilmek için öyle de olmalıydı zaten. Ama Simon yine de kendini adamın yüzünde gördüğü bu çizgilere hazırlanamamıştı, omuzlarındaki hafif eğime ve çenesinin altından sarkan gıdıya da. Bunların hepsi onun elli yaşın üzerinde olduğunu gösteriyordu. Aksi takdirde oldukça zorlu bir rakip olurdu. Kendisinden kısaydı ama kolları ile omuzları

s

o

Bir Aşk Masalı

"Neden olmasın?"

Yaşlı adam önünden yürüyerek odadan çıktı. Simon onun mermer koridordaki zorlu yürüyüşünü izledi, bastonu yere her değişinde tıkrıyordu. Yani topallaması sahte değildi. Sonunda klasik meşeden bir kapı bulunan küçük bir hole döndüler.

"Bunu seveceğinizi sanıyorum," dedi Sör Rupert. Kilidi açmak için anahtarı yerine soktu. "Lütfen." Önden girmesini belirtir bir şekilde kolunu salladı.

Simon kaşlarını kaldırarak eşikten içeri adımını attı. İçinde güzel kokularla birlikte çürümüşlüğü de barındıran o tanıdık nem her yanını sardı. Kokularda daha hafif bir aroma vardı. Burası camları yukarı doğru uzanan sekizgen bir odaydı. Kenarlarda ve ortada bir öbek halinde bulunan devasa boyutlu saksıların içinde turuncgiller vardı.

"Portakallar," dedi Sör Rupert. Bir yana doğru topalladı. "Ama aralarında misket limonu, limon ve diğer portakal türleri de var. Hepsinin ayrı bir tadı ve kokusu var. İnanır mısınız bilmem ama gözlerimi bağlayıp herhangi birinin meyvesini elime verdiğiniz takdirde ilk dokunuşta size hangisi olduğunu söyleyebilirim."

"Etkileyici." Simon parlak yaprağa dokundu.

"Korkarım bu hobime çok fazla zaman ve para harcadım." Yaşlı adam hâlâ yeşil olan bir meyveyi okşadı. "Bunlar insanı tüketebiliyor. Ama bununla başa çıkılabilir." Sör Rupert yapay bahçesine sevgi dolu bir baba gibi gülümsedi.

Simon içinde gizli bir nefretin yükseldiğini fark etti ve bunu bastırdı. "Boğayı boynuzlarıyla birlikte ele geçirmişsiniz."

Sör Rupert içini çekti. "Buraya neden geldiğinizi bilmiyormuş gibi davranmamın bir anlamı yok gibi geliyor. İkimiz de bunun için fazla zekiyiz."

Elizabeth Hoyt

"O zaman ağabeyimin ölüm planlarında yer aldığınızı kabul ediyorsunuz." Simon okşamakta olduğu yaprağı kopardı.

Yaşlı adam rahatsız edici bir ses çıkardı. "Olayı, oynadığı küçük kutuları deviren bir bebek basitliğine indirgiyorsunuz; öyle bir şey değildi."

"Değil miydi?"

"Elbette değildi. Servetimizi kaybediyorduk, bütün yatırımcılar; bir tek ben değil."

"Para." Simonin dudakları kıvrıldı.

"Evet, para!" Yaşlı adam bastonunu yere vurdu. "Oğlum gibi konuşuyorsunuz, parayı ellerinizi kirletiyormuş gibi küçümsüyorsunuz. Ağabeyiniz de dâhil olmak üzere hepimiz bu maceraya niye atıldık sanıyorsunuz? Paraya ihtiyacımız vardı."

"Ağabeyimi sadece açgözlülüğünüz yüzünden öldürdünüz," diye tısladı Simon, öfkesini tutmakta başarılı olamıyordu.

"Ağabeyinizi ailelerimiz için öldürdük." Sör Rupert hızla nefes alıp vererek gözlerini kırptırdı, açık sözlülüğüne kendisi de şaşırmıştı. "Ailem için. Ben bir canavar değilim, Lord Iddesleigh. Bu noktada bir hata yapmayın. Ailemi severim. Onlar için her şeyi yaparım, onları prensipleri uğruna düşünler evine gitmeye zorlayacak bir aristokrati ortadan kaldırmak da buna dâhildir."

"Yaptığımız yatırım çok güvenli bir şeymiş gibi konuşuyorsunuz, oysa başından itibaren bu bir kumardı. Çay fiyatlarının düşmesi Ethan in suçu olamaz."

"Hayır, olamaz," diye onayladı Sör Rupert. "Onun suçu değildi. Ama bizi sigortanın ödeyeceği paradan mahrum etmesi onun suçu."

"Sahtekârlık yapmak için onu öldürdünüz."

"Ailelerimizi koruyabilmek için öldürdük."

Bir Aşk Masalı

"Umrumda bile değil." Simon alaylı bir gülümsemeyle dudaklarını büktü. "Özürleriniz umurumda bile değil, neyi ne sebeple yaptığınızı anlatarak size acımanızı sağlayamayacaksınız. Ethani öldürdünüz. Bunu siz de itiraf ettiniz."

"Umursamıyor musun?" Yaşlı adamın sesi bu durağan, hatta kasvetli ortamda oldukça yumuşak çıkıyordu. "Sen, bir yılını ailesinin öcünü almak için harcayan adam?"

Simonin gözleri kısıldı. Bir ter damlası sırtından aşağı yuvarlandı.

"Sanırım anladın," dedi Sör Rupert. "Hatta benim gerçeklerimi de umursuyorsun."

"Fark etmez." Simon başka bir yaprağa dokundu. "Karımı öldürtmeye çalıştın. Sırf bu yüzden bile senin ölmeni istiyorum."

Sör Rupert gülümsedi. "Bu konuda yanılıyorsun. Karının yaşamına yapılan saldırı benim suçum değildi. Bu Lord Walkerin işiydi ve onu zaten öldürdün, değil mi?"

Simon ona baktı, bu kurtuluş umudu onu cezbediyordu. Bırakıp gitse ne kolay olurdu. Şu ana kadar dört adam öldürmüştü. Karşısındaki adam Lucy'yi tehdit etmediğini söylüyordu. Evine, Lucy'ye gider ve bir daha asla düello yapmazdı. Çok kolaydı. "Ağabeyimin kanını yerde bırakmam."

"Kanını yerde bırakmak mı? Dört ruhu alarak bunu çoktan engelledin. Bu yetmez mi?"

"Sen yaşarken olmaz." Simon yaprağı parçaladı.

Sör Rupert bir adım geri gitti. "Peki, ne yapacaksın? Topal bir adamla savaşıyor musun?" Bastonunu önünde bir kalkan gibi tuttu.

"Gerekirse, evet. Hayata karşı hayat Fletcher, topal olsun olmasın." Simon dönerek kapıya doğru yürüdü.

Elizabeth

"Bunu yapmayacaksın, Iddesleigh," diye bağırdı arkasından yaşlı adam. "Fazla onurlusun."

Simon gülümsedi. "Buna fazla güvenme. Benzer yönlerimizden bahseden sendin." Kapıyı kapadı ve evden çıkmak üzere yürümeye başladı, turunc kokuları onu izliyordu.

"THEODORA HAYATIM, LUCY YENGENİN portreni çizmesini istiyorsan kıpırdamamalsın," dedi Rosalind o akşamüstü.

Bacağını sallamakla meşgul olan Cepçi dondu ve endişeli bakışlarını Lucy'ye çevirdi.

Lucy gülümsedi. "Bitmek üzere."

Üçü, Simon'ın evinin ön tarafında bulunan büyük oturma odasında oturuyorlardı, gerçi karısı olduğu için burası onun da eviydi artık. Bu şekilde düşünmeye başlamalıydı. Ama gerçeği söylemek gerekirse evi de hizmetlileri de hâlâ Simon'ın olarak görüyordu. Eğer kalırsa...

İçini çekti. Ne saçma. Elbette kalacaktı. Simon'la evliydi; kuşku etmek için çok geç kalmıştı. Ne yaparsa yapsın onun karısıydı. Bir daha düello yapmadığı takdirde birlikte daha yakın yaşamamaları için hiçbir sebep yoktu. Daha bu sabah Simon onunla sevişmiş, hatta onu sevdiğim bile söylemişti. Bir kadın kocasından daha başka ne isterdi ki? Kendini güvende ve iyi hissetmeliydi. O zaman neden hâlâ bu kayıp korkusunun gittikçe yaklaştığını hissediyordu? Neden Simon'a onu sevdiğini söylememişti? Beklediği sadece iki küçük kelimeydi ve o bunu yapamamıştı.

Lucy başını sallayarak çizime odaklanmaya çalıştı. Simon, Lucy'nin tüm itirazlarına rağmen bu odanın onun için yenilenmesini istemişti. Gerçi şu an çok hoş olduğunu o da kabul ediyordu, Rosalind'in de yardımıyla odayı şeftali tonlarında döşemişlerdi:

Bir Aşk Masalı

hoş sarılar, açık pembeler ve çılgın kırmızılar. Sonuçta hem canlı hem de huzur veren bir ortam oluşmuştu. Ayrıca evdeki en iyi ışık bu odadaydı. Bu bile Lucy'ye yeterdi. Konu mankenine baktı. Cepçi turkuaz rengi ipekler içindeydi, giysisi bukleleriyle hoş bir tezat oluşturuyordu, oldukça kambur bir şekilde kıpırdamadan oturuyordu.

Lucy kâğıda hızla birkaç ekleme daha yaptı ve durdu.

"Bitti."

"Heey!" Cepçi poz verdiği iskemleden fırladı. "Göreyim."

Lucy defterini ona çevirdi.

Küçük kız başını bir sağa bir sola doğru eğdi, burnunu kırıştırdı.

"Çenem böyle mi görünüyor?

Lucy çizimini inceledi. "Evet."

"Theodora."

Annesinin uyarıcı sesiyle kendine gelen Cepçi bir reverans yaptı.

"Teşekkür ederim, Lucy yenge."

"Hiç önemli değil," diye cevapladı Lucy. "Aşçının kıymalı börek yapmayı bitirip bitirmediğine bakmak ister misin? Aslında Noel yemeği için yapıyorlar ama denemen için sana bir tane verebilir."

"Evet, lütfen." Cepçi odadan fırlamadan önce annesinin onaylayan başını görmek için son hızla ona baktı. Lucy kalemlerini toplamaya başladı.

"Ona bu kadar yakın davranman gerçekten büyük bir incelik," dedi Rosalind.

"Hiç de değil. Hoşuma gidiyor." Lucy ona baktı. "Sen ve Cepçi Noel sabahı bize yemeğe geleceksiniz, değil mi? Geç davet ettiğim için çok özür dilerim. Ancak aşçı börekleri pişirmeye başlayınca Noel'i hatırlayabildim."

Elizabeth Hoyt

Rosalind gülümsedi. "Hiç sorun değil. Hem daha yeni evlisin. Size katılmaktan mutluluk duyarız."

"Güzel." Lucy kalemleri yerine yerleştirirken ellerine baktı. "Sana özel bir soru sorabilir miyim? Çok özel."

Bir sessizlik oldu.

Rosalind içini çekti. "Ethan'ın ölümü mü?"

Lucy başını kaldırdı. "Evet. Nereden anladın?"

"Bu Simon'ı tüketiyor." Rosalind omuz silkti. "Er geç bu soruyu soracağımı biliyordum."

"Ethani öldürenlerle düello yaptığını biliyor musun?" Elleri titriyordu. "Bildiğim kadarıyla iki kişiyi öldürdü."

Rosalind pencereden dışarı baktı. "Dedikodular duydum. Erkekler yaptıklarını söylemekten bizim gibi hoşlanmazlar, değil mi? Bizi ilgilendirse bile. Hiç şaşırmadım."

"Onu durdurmayı düşünmedin mi hiç?" Sonra hemen yüzünü ekşitti. "Affedersin."

"Hayır, bu çok doğal bir soru. Onun biraz da onurum için dövuştüğünün farkındasın, değil mi?" Lucy başıyla onayladı.

"Ethan'ın ölümünden sonra düello dedikodularını duyduğumda onunla konuşmaya çalıştım ama Simon gülerek konuyu değiştirdi. Ama bu iş artık," Rosalind ona eğildi, "benimle ilgili değil. Ethan'la bile ilgili olduğunu sanmıyorum. Tanrı onun ruhunu korusun." Lucy gözlerim ona dikti. "Ne demek istiyorsun?"

"Ah, bunu nasıl anlatsam?" Rosalind ayağa kalkıp yürümeye başladı. "Ethan öldürüldüğünde kardeşlerin arasındaki bağ bir anda kopuverdi. Simon'ın Ethan'ı anlayıp onu affetme fırsatı kalmadı." "Onu affetmek mi? Ne için?"

Bir Aşk Masalı

"Çok kötü anlatıyorum." Rosalind durup kaşlarını çatı.

Dışarıda bir el arabası tıngırdadı, birisi bağırdı. Lucy bekledi. Nedense Simon'ın bu intikam davasının anahtarının Rosalind'in elinde olduğunu düşünüyordu.

"Anlamaya çalış," dedi yengesi yavaşça. "Ethan hep iyi ağabeydi. Herkesin sevdiği, mükemmel İngiliz beyefendisi. Simon da haliyle diğer rolü üstlenmişti ama üstlendiği serseri rolünü hiçbir zaman başarıyla oynayamadı."

"Onu hiçbir zaman serseri olarak düşünmedim," dedi Lucy usulca.

"Değildi zaten." Rosalind ona baktı. "Sanırım bir kısmı gençlikten, bir kısmı da ağabeyi ile ailesine olan tepkisindendi."

"Ailesi onlara nasıl davranıyordu?"

"Onlar daha çok küçükken birinin iyi, diğerininse kötü olduğuna karar vermişlerdi. Vikontes verdiği kararlarda son derecede

katıydı."

Kadar genç yaşta kötü kardeş olarak damgalanmak ne korkunç bir durumdu. "Ama..." Lucy başını iki yana salladı, "bunun Simon'ı şu anda nasıl etkilediğini hâlâ anlamıyorum."

Rosalind gözlerini kapadı. "Ethan kendini öldürtünce Simon iki rolü de üstlenmek zorunda kaldı: Hem iyi hem de kötü kardeş olmayı."

Lucy kaşlarını kaldırdı. Rosalind'in söylediği şey mümkün olabilir miydi?

"Dinle." Rosalind, Lucy'nin ellerini tuttu. "Bence Simon, Ethan onun adını temizlemeye çalışırken öldüğü için bir şekilde suçluluk duyuyor. Simon'ın benim âşığım olduğu konusunda çıkan dedikoduları hatırla."

"Evet," dedi Lucy yavaşça.

Elizabeth Hoyt

"Simon bunun intikamım almalıydı. Ama aynı zamanda Ethan'a o şekilde öldüğü, beni ve Theodora'yı ona bıraktığı ve iyi ağabey olarak kendini öne attığı için de büyük bir öfke duyuyor olmalı." Açık duran avuçlarına baktı. "İnan bana, ben duyuyorum."

Lucy'nin gözleri daldı. Bu bir itiraftı. Ethan hakkında duyduğu her şey hep ne kadar iyi olduğuna dairdi. Rosalind'in kaybettiği kocasına öfke duyacağı aklının ucundan bile geçmezdi. O duyuyorsa...

"Ethan'dan vazgeçmek aylarımı aldı," dedi Rosalind usulca, kendi kendine konuşur gibiydi. "Kendinden çok daha iyi bir silahşor olduğunu bildiği bir adamla düello yapmasını affetmem. Ancak son zamanlarda..."

Lucy başını kaldırdı. "Ne?"

Yengesi kızardı. "Ben... ben bir beyefendiyle görüşüyorum"

"Beni affet ama Simon itibarının..."

"Zedelendi." Rosalind'in yüzü iyice pembeleşmişti. "Evet, sosyete için öyle. Görüştüğüm beyefendi bir avukat ve bana Ethan'ın mülkleri konusunda yardımcı oluyordu. Umarım bana daha azını yakıştırmazsın."

"Hayır, hayır, elbette." Lucy, Rosalind'in elini yakaladı. "Senin adına çok sevindim."

Sarışın kadın gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Keşke," diye fısıldadı Lucy, "Simon da biraz huzur bulsa."

"O seni buldu. Hiçbir zaman evlenmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Evet, ama onunla konuşamıyorum. Beni dinlemiyor, bunun cinayet olduğuna inanmıyor. Ben..." Lucy bakışlarını çevirdi, gözleri yaşlarla doluydu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Bir Aşk Masalı

Rosalind'in elini omzunda hissetti. "Belki de senin yapabileceğin bir şey yoktur. Belki de bu tek başına üstesinden gelmesi gereken bir şeydir."

"Ya başaramazsa?" diye başladı Lucy ama tam o sırada Cepçi odaya girdi ve gözlerini küçük kızdaki saklamak zorunda kaldı. Soru cevapsız bir şekilde havada kalmıştı.

Eğer Simon şeytanlarını yenemezse, diğer adamları öldürmekten vazgeçmezse kendine zarar verecekti. Belki de Rosalind haklıydı; belki de bu ölümcül yolculuğu durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu. Ama yine de denemeliydi.

Onun gibi hisseden ve Sör Rupert'la yapılacak olan bu düelloyu istemeyen birisinin daha olduğu kesindi. Eğer başarabilirse Christian'a gidecekti, Lord Walker'in düellosundaki tepkisinden sonra, geliş sebebini hoş karşılamayabilirdi de. Çok az kişi bir eşin hissettiklerini hissedebilirdi. Lucy doğruldu. Bir eş. Sör Rupert evliydi. Eğer karısını yanına çekmeyi başarabilirse belki de ikisi bir olup bu işi durdura...

"Lucy yenge," diye bağırdı Cepçi, "Gelip aşçının böreklerinin tadına bakmayacak mısın? Çok güzeller."

Lucy gözlerini kırıştırarak elini çekiştiren küçük kıza odaklandı. "Korkarım şu an gelemem, hayatım. Görüşmem gereken bir hanımefendi var."

Bölüm On Yedi

Simon *Rosa Mundi*'nin ölü yaprağını kesti. Kış bahçesinin nemli, havası ve kokulan her yanını sarmıştı; çürümüş yapraklar, toprak ve hafif küf kokusu. Önündeki gülden gelen esans hepsini bastırıyordu. Dört goncası vardı, hepsi birbirinden farklıydı ama taç yapraklarının dibi kırmızı, uçları beyazdı. *Rosa Mundi* eski bir gül çeşidiydi, en sevdiği çiçeklerdendi.

Kestiği yaprak beyaz boyalı masanın üzerine düştü, onu alıp kovaya attı. Bazen ölü bir yaprak üzerinde birtakım parazitler taşıyabilirdi ve bir bahçeci bunu unuttuğu zaman bütün sağlıklı bitkileri bundan etkilenebilirdi. Temizliği anında yapmayı bir alışkanlık haline getirmişti. En küçük bir artık bile bir masa dolusu bitkinin akıbetini belirleyebilirdi.

Yandaki güle yöneldi, bir *Centifolia muscosa* -bataklık gülü- yaprakları parlak yeşil, esansı neredeyse bayıltıcı bir tatlılıktaydı. Taç yaprakları kat kat dalgalar halinde açılmış, büyük bir arsızlıkla ortasındaki yeşil çanak yaprakların açığa çıkarmıştı. Güller kadın olsaydı bataklık gülü muhakkak bir fahişe olurdu.

Sör Rupert bir artıktı. Ya da bir serinin son halkası. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, ilgilenilmesi gereken bir konuydu. Kesilip atılmalıydı. Simon bu işi bitirmeyi Ethan'a borçluydu. Ayrıca Lucy'ye

Bir Aşk Masalı

de, onu geçmişinden ve düşmanlarından arındırması gerekiyordu. Ama Sör Rupert topaldı; bu gerçeği göz ardı etmenin bir yolu yoktu. Simon tedirgindi; yan taraftaki York ve Lancaster gülünde çalışmaya başladı, aynı sapta hem pembe hem de beyaz çiçekleri vardı. Bu kadar kötü koşullara sahip olan birisiyle düello yapmak konusunda tereddütleri vardı. Onu öldürmek çok basit ve kolaydı. Yaşlı adamın hiç şansı yoktu ve Lucy de düello yapmasını istemiyordu. Yeni bir karşılaşma ayarladığını anladığı anda muhtemelen onu terk edecekti, ciddi melek. Onu kaybetmek istemiyordu. Onsuz uyanmayı hayal dahi edemiyordu. Düşüncesi bile parmaklasının titremesine sebep oldu.

Dört ölü yetmez miydi? *Yeter mi, Ethan?*

Gayet sağlıklı görünen York ve Lancaster gülüne eğildi ve içinde bitkinin özünü yiyen yaprak bitlerini gördü.

Kış bahçesinin kapısı çarpılarak açıldı.

"Bayım, giremezsiniz..." Newtonin sesi, hem öfkeli hem de gelen kişiden korkar gibi çıkıyordu.

Simon huzurunu bozan kişiyi görmek için döndü.

Christian ona doğru ilerledi, yüzü asık ve solgundu.

Newton devam etti. "Bay Fletcher, lütfen..."

"Tamam..." diye başladı Simon,

Christian çenesine vurdu.'

Simon tökezleyerek masanın üzerine düştü, görüşü bulandı. *Ne?*

Saksılar yere düşerek patladı ve kırıkları yola saçıldı. Görüşü düzeldiği anda doğrulup kendini savunabilmek için ellerini yumruk yaptı ama diğer adam karşısında öylece duruyor, sadece göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Bu da ne, *lanet* olasıca," diye başladı Simon.

Elizabeth Hoyt

"Benimle düello yap," diye püskürdü Christian.

"Ne?" Simon gözlerim kırptırdı. Çenesi sızlamaya başlamıştı. Bataklik gülünün paramparça bir halde yerde durduğunu gördü, iki ana dalı kırılmıştı. Christian'ın çizmesi bir goncayı ezdi, çiçekten çıkan kokunun haddi hesabı yoktu. Newton son hızla odadan çıktı.

"Benimle düello yap." Christian onu korkutmak için sağ yumruğunu kaldırdı. "Sana yeniden vurmak zorunda mıyım?" Yüzünde espri yaparmış gibi bir ifade yoktu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kupkuruydu.

"Olmamanı tercih ederim." Simon sadece çenesini hissediyordu. Kırılmış olsa konuşamazdı, değil mi? "Neden seninle düello yapmak isteyeyim?"

"İstemezsin. Babamla yapmak istiyorsun. Ama o yaşlı ve bacağı çok kötü. Zor yürüyor. Sen bile bir topala saldırırken üzülebilirsin." "Baban ağabeyimi öldürdü." Simon yumruğunu indirdi.

"Ve onunla düello yapmak zorundasın." Christian başını salladı. "Biliyorum. Seni şimdiye kadar iki adamı öldürürken gördüm, unuttun mu? Senin ailen ve her ne kadar sende olmadığını söyleyen de onurun adına savaşmanı izledim. Benden daha azını mı yapmamı bekliyorsun? Babamın vekili olarak benimle dövüş."

Simon içini çekti. "Ben..."

Christian yüzüne bir yumruk daha attı.

Simon kıcının üzerine düştü* "Lanet olsun! Kes şunu." Kendi kış bahçesinde, çamurun ortasında otururken çok komik görünüyor olmalıydı. Elmacık kemiğinde de bir sizi belirmişti. Yüzünün sol tarafı alev alev yanıyordu.

Bir Aşk Masalı

"Bunu yapmaya devam edeceğim," dedi tepesinde duran genç adam, "sen ikna olana kadar. Seni iki adamı düelloya davet ederken izledim. Dersime iyi çalıştım."

"Tanrı..."

"Annen bir liman fahişesi, baban da piçin tekiydi!" Christian kırmızı bir suratla bağıyordu.

"Tanrım" Oğlan delirmiş miydi? "Benim kavgam babanla, seninle değil."

"Karını baştan çıkarırım..."

Lucy! diye bağırdı beyninin ilkel yanı. Bu düşünceyi uzaklaştırdı. Oğlan kendi oyununu oynamaya çalışıyordu. "Seninle düello yapmak istemiyorum."

"Kabul etmezsen onu kaçırır tecavüz ederim. Onu..."

Hayır. Simon ayağa kalktı ve Christian! arkasında duran banka doğru itti. "Ondan uzak dur."

Genç adam irküdi ama konuşmaya devam etti. "Onu çırılçıplak Londra sokaklarında gezdiririm."

Simon hayal meyal koridordan gelen Newton ı gördü, Lucy'nin hayalet gibi yüzü tam arkasındaydı. "Kapa çeneni."

"Onu bir sürtük olarak yaftalarım. Onu..."

Simon, Christian'a elinin tersiyle vurarak onu diğer masaya fırlattı. "Kapa çeneni!"

Masa Christian'ın ağırlığıyla sarsıldı. Saksıların çoğu yere devrildi. Simon elini açtı. Eklemeleri ağrıyordu.

Genç adam başını salladı. "Onu isteyen ilk adama para almadan vereceğim."

"Kapa o lanet çeneni, kahrolasıcı!"

"Simon." Lucy'nin sesi titriyordu.

Elizabeth Hoyt

"Benim yerime sen kapat," diye fısıldadı Christian, dişleri kanlanmıştı. "Benimle düello yap."

Simon yavaşça nefes aldı, şeytanlarıyla savaşıyordu. "Hayır." "Onu seviyorsun, öyle değil mi? Onun için her şeyi yaparsın." Christian ona yaklaştı ve ağzındaki kanı suratına tükürdü. "Pekâlâ, ben de babamı seviyorum. İkimizin de başka şansı yok." *Tanrım*. "Christian..." "Benimle düello yap ya da ben seni yapacak hale getireyim." Oğlan gözlerinin içine bakıyordu.

Simon ona baktı. Sonra da onun başının üzerinden Lucy'ye. Ciddi kaşları düz bir çizgi, koyu renk saçları ensesinde toplu, dudakları incelmış. Güzel topaz gözleri iri iri açılmış, yalvarıyor.

Üzerinde pelerini vardı, Newton onu eve döndüğü anda yakalamış olmalıydı.

Onun güvenliğinin tehlikeye atılması mümkün değildi. "Pekâlâ. Yarından sonraki sabah. Bu ikimize de şahitlerimizi bulabilmemiz için gereken zamanı sağlayacaktır." Gözleri Fletcher'a döndü. "Şimdi defol."

Christian arkasını dönüp gitti.

ÇOK GEÇ... LUCY KIŞ BAHÇESİNDE durup tüm dünyasının başına yıkılışını izledi, bu akşamüstü çabaladığı her şeyin boşa gidişini. Görevini yerine getirip eve dönmekte geç kalmıştı.

Kocasının yüzü taşlaşmıştı. Gözleri bir zamanlar sahip olduğu rengi kaybetmişti. Şu an serçeleri öldüren gece ayazı kadar soğuk bakıyordu. Bay Fletcher hemen dibinden, geçti ama Lucy bakışlarını Simon'dan ayıramadı. Ne konuştuklarını duymamıştı ama onun

Bir Aşk Masalı

genç adama vurduğunu görmüştü, ayrıca Simon'ın yanağında da kan vardı.

"Ne oldu? Bay Fletcher'a ne yaptın?" Bu sözleri onu suçlamak için sarf etmemişti.

Arkasında kapının kapandığını duydu. Kış bahçesinde yalnızlardı. Newton da gitmişti.

"Konuşacak vaktim yok." Simon hayali kirleri temizlermiş gibi ellerini ovalıyordu. Elleri titriyordu. "Şahit bulmam gerekiyor."

"Umurumda bile değil. Benimle konuşmak zorundasın." Yere saçılmış güllerin yoğun kokusundan başı dönmeye başlamıştı. "Leydi Fletcher'la görüşmeye gittim. Ó ve ben..."

Simon başını kaldırdı, ifadesi değişmemişti, sözünü kesti. "İki gün sonra Christian Fletcher'la düello yapacağım."

"Hayır." Bu kez olmaz. Başka bir savaşı, başka bir adamın daha ölmesini ve Simon'ın ruhundan bir parça daha kopmasını kaldıramazdı. Tanrım, artık yeter.

"Üzgünüm." Simon onun yanından geçmeye çalıştı.

Lucy onu kolandan yakaladı ve elinin altındaki kasların gerildiğini hissetti. Onu durdurmalıydı. "Simon, bunu yapma. Leydi Fletcher kocasıyla konuşmaya razı oldu. Onun anlayacağını ve bu işi çözmenin başka bir yolu olabileceğini..."

Simon onu yine susturdu, başı öne eğikti, gözlerine bakmıyordu. "Düello yapacağım kişi Christian, Lucy, babası değil."

Lucy, "Ama her zaman bir umut vardır," diye inat etti. Çaba harcamış, bir plan yapmış ve Leydi Fleteher'm güvenini kazanmıştı. Yarım saat önce gözüne her şey mümkün görünüyordu. Neden anlamıyordu? "Bunu yapamazsın."

"Ama yapacağım." Gözleri hâlâ yerdeydi.

Elizabeth Hoyt

"Hayır." Onlar -evlilikleri- bunu kaldıramazdı. Bunu göremiyor muydu? "Leydi Fletcher'la yeniden konuşurum. Bu işi halletmenin başka bir yolunu buluruz..."

"Başka bir yol falan yok." Sonunda başını kaldırdı ve Lucy onun gözlerindeki öfke ile kederi gördü. "Bu senin işin değil. Leydi Fletcher'la konuşmak hiçbir şeyi çözmez."

"En azından denemiş oluruz."

"Yeter, Lucy."

"İnsanları öylece öldüremezsin!" Simonin kolunu ileri fırlattı, dudakları acı dolu bir şekilde kıvrılmıştı. "Bu doğru değil. Bilmiyor musun? Ahlaka aykırı. Simon, bu günah. Bu kötülüğün ruhunu ele geçirmesine izin veremezsin. Yalvarırım bunu yapma!"

Simonin çenesi kilitlendi. "Anlamıyorsun..."

"Tabii ki anlamıyorum!" Yüreği daralmıştı. Nefes alamıyordu. Yoğun ve nemli havayı içine çekemiyordu. "Ona doğru eğilip öfkeyle konuşmaya başladı. "Küçük bir kızken hep kiliseye gittim. Bunun senin gibi sofistike insanlar tarafından geri kafalılık olarak algılandığını biliyorum ama öyle büyüdüm. Ve kilise -İncil- bir başkasının yaşamını almanın günah olduğunu söyler." Nefes alabilmek için sustu, .güllerin kokusu diline dahi geliyordu. "Ben de buna inanıyorum. Bu ölümcül bir günah, bir insanı öldürmek, bunu' düello adı altında yapsan bile. Bu cinayet, Simon. Sonunda bu. cinayetler seni tüketecek."

Simon, "O zaman hem günahkar hem katilim. " dedi usulca. Yanından geçti.

L

u

c

y

,

"

y
o
k
.
"

Bir Aşk Masalı

"Ağzından çıkamı duy." Lucy gözlerine dolan yaşlarla savaşıyordu. "Dostunu öldürmeyi planlıyorsun. Birlikte yemek yediğin, konuşup güldüğün adamı. O sana hayran, Simon. Bunu biliyor muydun?"

"Evet, bana hayran olduğunu biliyorum." Sonunda ona döndü ve Lucy Simon'ın üst dudağının üzerinin terlemiş olduğunu gördü. "Son ayı peşimde dolaşarak geçirdi; kıyafet ve tavırlarımı taklit ediyor. Bunu nasıl görmem ki?"

"O zaman..."

Başını salladı. "Bir önemi yok."

"Simon..."

"Ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu sıkı dişlerinin arasından. "Düelloyu reddetmemi mi?"

"Evet!" Lucy yalvarır gibi avuçlarını açtı. "Evet. Bırak. Zaten dört kişiyi öldürdün. Kimse senin başarısız olduğunu düşünmeyecektir."

"Ben düşüneneceğim."

"Neden?" Umutsuzluğu sesinin titremesine sebep olmuştu. "Ethan'ın öcünü çoktan aldın. Lütfen. Hadi, Maiden Hill'e, senin taşradaki evine ya da bambaşka bir yere gidelim. Buradan ayrıldığımız sürece benim için hiç fark etmez."

"Yapamam."

Kızgın, umutsuz yaşlar Lucy'nin görüşünü kapatmaya başlamıştı. "Tanrı aşkına, Simon..."

"Seni tehdit etti." Gözlerini onunkilere dikti ve Lucy o bakışlarda gizlenen yaşları ve korkunç kararlılığı gördü. "Christian seni tehdit etti."

Lucy yanaklarındaki ıslaklığı temizledi. "Umurumda bile değil."

Elizabeth Hoyt

"Benim umurumda." Ona yaklaşıp kolunu yakaladı. "Karıma yapılacak herhangi bir tehdide arkasını dönecek adamlardan olduğumu mu düşünüyorsun..."

"Bunu sadece senin dövüşmeni sağlamak için söyledi."

"Öyle bile olsa."

"Seni izlerim." Nefes alamıyor ve sesi titriyordu. "Seni düello yerine kadar izlerim ve gerekirse aranızda girerim. Sizi durdurmanın bir yolunu bulurum. Bunu yapmana izin veremem Simon, ben..."

Simon, "Sus," dedi nezaketle. "Eski yerde dövüşmeyeceğiz. Yeni yeri bilmiyorsun. Beni durduramazsın, Lucy."

Hıçkırdı. Simon onu göğsüne çekince Lucy kalp atışlarını duydu, yanağının altında hızla atıyordu. "*Lütfen*, Simon."

"Bu işi bitirmem gerekiyor." Dudakları alnındaydı, mırılda-mıyordu.

"Lütfen, Simon," diye tekrarladı, dua eder gibiydi. Gözlerini kapatıp tenini yakan yaşlan hissetti. "Lütfen." Ceketini yakalayıp yüne karışmış olan kokuyu içine çekti, kocasının kokusunu. Onu ikna edecek bir şeyler söylemek istiyor ama kelimeleri bulamıyordu. "Seni kaybedeceğim. Birbirimizi kaybedeceğiz."

Simon'ın, "Ben buyum, değişemem Lucy," diye fısıldadığını duydu. "Senin için bile."

Onu bırakarak oradan ayrıldı.

SIMON, "SANA İHTİYACIM VAR," DEDİ EDWARD DE RAAF'A bir saat sonra çiftçiler kafesinde. Sesi sirke içmiş gibi boğuk çıkınca şaşırdı. Ya da hüznü. *Lucy'yi düşünme*. Yapılması gereken işe odaklanmalıydı.

Bir Aşk Masalı

De Raaf da şaşırmış olmalıydı. Tabii söylediklerine şaşırmış da olabilirdi. Tereddüt etti, yanında duran boş iskemleyi salladı. "Otur. Kahve iç."

Simon boğazından safra yükseldiğini hissediyordu. "Kahve istemiyorum."

Diğer adam onu duymazdan geldi. Garsona eliyle işaret etti ve her nasılsa çocuk ona başıyla onay verdi. De Raaf, Simon'a dönüp kaşlarını çattı. "Sana otur dedim."

Simon oturdu.

Kafe neredeyse boştu. Sabah kalabalığı için çok geç, akşamüstü içicileri içinse çok erkendi. Onlar dışındaki tek müşteri kapının yakınında tozlu peruğuyla oturan yaşlı bir adamdı. Elinde fincanı kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Çocuk ilkini de Raafın önüne olmak üzere masaya iki fincan koydu ve onlar teşekkür bile edemeden ortalıktan kayboldu.

Simon fincandan yükselen buhara baktı. Oda sıcak olduğu halde üşüyordu. "Kahve istemiyorum."

"İç," diye kükredi de Raaf. "İyi misin? Birisi testislerine tekme atmış, sonra da sen yerde kıvrılırken sanki en sevdiğin gülünün öldüğünü söylemiş gibi görünüyorsun."

Christian bu hayal karşısında ürperdi. "Christian Fletcher bana meydan okudu."

"Peh. Korkudan ödüm kopmuştur." De Raafın gözleri kısıldı. "Oğlana ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Babası, Ethan'ı öldüren grubun içindeydi."

De Raaf siyah kaşlarını kaldırdı. "O da yardım mı etmiş?"

"Hayır."

De Raaf ona baktı.

Elizabeth Hoyt

Simon parmağını kulpa geçirirken dudaklarını büzdü. "Babası adına dövüşüyor."

"Masum bir adamı mı öldüreceksin?" diye sordu de Raaf usulca.

Babasının işlediği cinayette Christian'ın bir suçu yoktu. Simon kahvesinden bir yudum aldı ve dili yanı6nca küfretti. "Lucy'yi tehdit et ti,"

"Ah."

"Şahidim olacak mısın?"

"Hımm." Diğer adam fincanını masaya koydu ve arkasına yaslandı, ağırlığıyla iskemlesinin gıcırdamasını sağlamıştı. "Bu günün geleceğini biliyordum."

Simon kaşlarını kaldırdı. "Çocuğun sana kahve getirmesini sağlayacağın günün mü?"

De Raaf duymamış gibi yaptı. "Sürünerek bana gelip yardım isteyeceğin..."

Simon homurdandı. "Hiç de sürünmüyorum."

"Umutsuz. Peruğun pudralanmamış ve bitlerle dolu..."

"Peruğum hiç de..."

De Raaf onu bastırabilmek çıkabilmek için sesini yükseltti. "Başka kimseden yardım alamamış."

"Ah, hadi ama Tanrı aşkına."

"Ağlayıp yalvararak. *Ah, Edward ne olur bana yardım et.*"

"Tanrım" diye mırıldandı Simon.

"Bugün gerçekten de güzel bir gün." De Raaf yine fincanını kaldırdı.

Simon'ın dudaklarında isteksiz de olsa bir gülümseme belirdi, Kahvesinden dikkatle bir yudum aldı. Sıcak asit.

De Raaf ona sırtarak bekledi.

Bir Aşk AAasalı

Simon içini çekti. "Şahidim olacak mısın?"

"Elbette, mutluluk duyarım."

"Bunu görebiliyorum. Düello yarından sonraki sabah yapılacak. Tam bir günün var ama yine de işe başlamalısın. Fletcher'ların evinin etrafında gezinip şahitlerinin kimler olduğunu öğrenmeli ve..."

"Biliyorum."

"Düzgün bir doktor bul, öyle bir çırpıda kan çıktı falan demesin..."

"Şahidin ne yapması gerektiğini biliyorum," diyerek kibirle araya girdi de Raaf.

"Güzel." Simon bütün kahveyi içti. Sıcak sıvı içini yaktı. "Kılıcını getirmeyi unutmazsın, değil mi?"

De Raaf hakarete uğramış gibi baktı.

Simon ayağa kalktı.

"Simon."

De Raafa dönüp kaşlarını kaldırdı.

De Raaf ona baktı, yüzünde artık espri yapar gibi bir ifade yoktu.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa..."

Simon bu iri, yüzü yaralı adama baktı ve boğazının şiştiğini fark etti. Cevap vermeden önce yutkunması gerekti.

"Teşekkür ederim."

Ağlamaya başlamadan önce hızlı adımlarla kafeden çıktı. Peruklu yaşlı adam yüzünü masaya dayamış horluyordu. Dışarı çıkar çıkmaz parlak öğleden sonra güneşi gözünü aldı. Güneşe rağmen hava çok soğuktu ve yanaklarına iğne gibi batıyordu. Atına atlayıp kalabalık sokakta ilerlemeye başladı. *Lucy'ye söylemem gerekir...*

Simon kestirme yolu kullandı. Lucy'yi düşünmek istemiyordu, kış bahçesini terk ederken yüzünde gördüğü korku, incinmişlik

Elizabeth Hoyt

ve öfke dolu ifadeyi hatırlamak istemiyordu ama bu mümkün değildi. Lucy'yi düşünmek iliklerine işlemişti. Dükkânların yan yana dizilmiş olduğu küçük bir sokağa saptı. Düellodan nefret ediyordu. Belki de bu gece ona vermek üzere bir şey almalıydı. Düğün hediyesi almamıştı...

Yarım saat sonra, elinde paket yapılmış biri küçük, biri de büyük ve ağır iki dikdörtgen kutuyla dükkândan çıktı. Büyük olanı yeğeni içindi. Oyuncakçı dükkânını görünce Cepçi'ye Noel hediyesi alması gerektiğini hatırlamıştı. Yengesinin kızına alınan bu hediye görünce, ne diyeceğini düşünürken dudakları kıvrıldı. Paketlere dikkat ederek yeniden atına bindi. Lucy ona yine de kızacaktı ama en azından Simon'ın onu üzdüğü için ne kadar üzüldüğünü anlayacaktı. Bugün kendine ilk kez bundan sonraki günlerini düşünme izni vermişti. Düellodan sağ çıkmayı başarabilirse, bu iş bitmiş olacaktı. Huzur içinde uyuyabilecekti.

Lucy'yi huzur içinde sevebilecekti.

Yolculuk fikrini de kabul edebilirdi. İlk Noellerinde birlikte Maiden Hill'e gidip Albay'ı ziyaret edebüirlerdi. O yaşlı keli bu kadar sık görmek gibi bir arzusu yoktu ama Lucy babasını özlemiş olabilirdi. Yeni yıldan sonra Kent'i gezip oradan kuzeye, Northumberland'e gidebilirlerdi; havanın çok kötü olmayacağını umuyordu. Oraya çok uzun zamandır gitmemişti. Muhtemelen yeniden dekore etmek gerekecekti, Lucy ona bu konuda yardım edebilirdi.

Başını kaldırdı. Ev biraz ilerideydi. Bir an ne olduğunu anlamadı. Bu kadar uzun yolu fark etmeden gelmiş olabilir miydi? Sonra arabasını gördü. Kendi arabasını. Uşaklar merdivenlerden sandıklar indiriyordu. Diğerleri de ağırlıklarına küfrederek onları arabanın arkasına yerleştiriyordu. Sürücü yerindeydi. Lucy ön kapıda göründü, bir tövbekâr gibi pelerinine sarınmış, başına kapüşonunu geçirmişti.

Bir Aşk AAasalı

Atını delicesine mahmuzladı, panik duygusu yüreğini ele geçirmişti. Dikdörtgen paket elinden düştü, onu orada bıraktı.

Lucy basamaklardan iniyordu.

"Lucy." Omuzlarından yakaladı. "Lucy."

Kapüşonun altındaki yüzü soğuk ve bembeyazdı. "Bırak beni, Simon."

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı, bir aptal gibi görüldüğünün farkındaydı. Hizmetlilerin baktığının, Newton'ın orada olduğunun, yoldan geçenler ile komşuların izlediğinin de farkındaydı. Umursamadı.

"Babama gidiyorum."

Umuda doğru komik bir çaba. "Bekle, ben de..."

"Gidiyorum." Donmuş dudaklarından kelimeler zar zor dö-külüyordu.

Dehşet her yanını ele geçirdi. "Hayır."

Lucy ilk kez gözlerinin içine baktı. Gözleri kıpkırmızı ama kuruydu. "Gitmek zorundayım, Simon."

"Hayır." Tatlıyı reddeden küçük bir çocuk gibiydi. Yere yatıp ağlamak istiyordu.

"Bırak beni."

"Seni bırakamam." İşte tam bu noktada, güneşin altında, kendi evinin önünde hafifçe gülümsedi. "Bunu yaparsam ölürüm."

Lucy gözlerini kapadı. "Hayır, ölmezsin. Kalıp kendini par-parparça etmeni seyretemem."

"Lucy."

"Bırak gideyim, Simon. Lütfen." Gözlerini açtı ve Simon o gözlerdeki sonsuz acıyı gördü.

Bunu meleşine o mu yapmıştı? Ah, Tanrım. Ellerim açtı.

Elizabeth Hoyt

Lucy yanından geçip basamakları indi, rüzgâr peleriniyle oynuyordu. Simon onun arabaya binişini izledi. Uşak kapıyı kapadı. Sürücü dizginleri şaklattı, atlar "harekete geçti ve araba yola çıktı. Lucy arkasına bakmadı. Simon araba sokağın kalabalığına karışana kadar onu izledi. Bakmaya devam etti.

"Lordum?" dedi Newton arkasından, muhtemelen bunu ilk söyleyişi değildi.

"Ne?"

"Çok soğuk, Lordum."

Öyleydi.

"Belki içeri girmek istersiniz," dedi kâhyası.

Simon elini açtı, parmaklarını hissetmediğini görünce şaşırdı. Etrafına bakındı. Birisi atını almıştı ama paket hâlâ yolun üzerinde duruyordu.

"İçeri gelseniz iyi olur, Lordum."

"Evet." Simon basamaklardan indi.

"Bu taraftan, Lordum," diye bağırdı arkasından Newton, hızla akan trafiğe girmiş yaşlı bir adamı uyarır gibi.

Simon onu duymazdan gelip paketi aldı. Kâğıdın köşesi yırtılmıştı. Belki yeniden paketletmesi gerekirdi, daha güzel bir kâğıtla. Lucy güzel kâğıtları severdi. Tabii Lucy onu hiç görmeyecekti. Onu terk etmişti.

"Lordum," Newton hâlâ sesleniyordu.

"Evet, tamam." Simon içeri girdi, paket elindeydi. Yapılabilecek başka ne vardı ki?

Bölüm On Sekiz

"Kim var orada?" diye bağırdı babası eşikten, gece başlığı neredeyse kulaklarına kadar inmişti. Geceliğinin üzerine bir ceket geçirmiş, ayaklarını da ayakkabılarına sokuşturmuştu; çarpık bilekleri ortadaydı. "Saat dokuzu on geçiyor. Edepli insanların tümü çoktan yataklarına yattı, biliyor musun?"

Elindeki kandili Craddock-Hayes evinin önündeki çakıllı yola tuttu. Arkasında başında başlığı ve omzunda şalıyla Bayan Brodie belirdi.

Lucy arabanın kapısını açtı. "Benim, baba."

Albay gözlerini kısarak onu görmeye çalıştı. "Lucy? İddesleigh gecenin bu saatinde yolculuk yaparken ne düşündü acaba? Ha? Delirmiş olmalı. Yollar eşkıyalarla dolu, yoksa bunu bilmiyor mu?"

Lucy uşağın yardımıyla arabadan indi. "Benimle birlikte değil."

"Deli," diye tekrarladı babası. "Adam seni yalnız başına yola gönderdiğine göre delirmiş olmalı, uşaklar olsun olmasın. Geceyarısı. Aşâğılık herif!"

Lucy kendini Simon'ı savunmak zorunda hissetti. "Bu konuda söz hakkı yoktu. Onu terk ettim."

®

Bir Aşk AAasalı

Bayan Brodie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çay yapayım, değil mi?" diyerek dönüp hızla mutfığa ilerledi.

Babası hafifçe öksürdü. "Küçük bir kavga ve evine döndün, değil mi? Akıllı kız. Kadınının bir sonraki adımında ne yapacağını bilememek bir adamı zıplatır. Bu ona iyi gelecektir. Birkaç gün kalıp Noel'den sonra evine döneceksin, değil mi?"

Lucy içini çekti. Hem bedenen hem de ruhen çok yorgundu.

"Ona dönmeyeceğim. Simon'ı tümüyle terk ettim."

"Ne? Ne?" Babası ilk kez telaşlı göründü. "Bak şimdi..."

"Tanrım, bu evde kimse uyumaz mı?" Hedge köşeden göründü, geceliği pantolonunun üzerinden sarkıyor, gri, yağlı saçları üç köşeli şapkasının altından çıkıyordu. Lucy'yi görünce nefesini tutarak dondu. "Hemen mi döndü? Onu daha yeni paketleyip göndermiştik."

"Ben de seni gördüğüme çok sevindim, Bay Hedge," dedi Lucy. "Bu konuşmaya içeride devam etsek nasıl olur, baba?"

"Bu doğru," diye mırıldandı Hedge. "Neredeyse otuz yıldır buradayım -hayatımın en iyi günleriydi- ve beni kimse umursuyor mu? Hayır, asla. Bana hâlâ güvenilmiyor."

"Atlara bak, Hedge," diye emretti babası içeri girerlerken.

Lucy, Hedge'in inlediğini duydu. "Dört iri canavar. Sırtım hiç iyi değil..." Kapı arkalarından kapandı.

Babası onu girmeye alışık olmadığı çalışma odasına götürdü. Orası babasının krallığıydı; Bayan Brodie'nin bile odayı temizleme izni yoktu, en azından bu konu hakkında bayağı mızızlanana dek. Babasının büyük meşe masası şömineye çok yakın bir yerdeydi; gerçekten de çok yakındı, siyaha dönmüş bir ayağı neredeyse şöminenin içindeydi. Masanın üzeri renkli haritalarla doluydu. Pirinç bir sekstartı, bozuk bir pusula ve bir parça ipin arasında duruyorlardı. Masanın yanında devasa bir ayaklı yerküre vardı.

Elizabeth Hoyt

"Bir bakalım," diye başladı babası.

Bayan Brodie tepsiye konmuş çay ve çöreklerle geldi.

Babası boğazını temizledi. "Bayan Brodie, akşam yemeğindeki o güzel bifteğinden ve böbrekli böreğinden kaldıysa biraz getirebilir misin?"

"Aç değilim," diye başladı Lucy.

"Solgun görünüyorsun, ufaklık. Biftek ve börek sana iyi gelecektir, ha?" Başıyla kâhyaya getirmesini işaret etti.

"Evet, efendim." Bayan Brodie hızla odadan çıktı.

"Bir bakalım," diye yeniden başladı babası. "Koşarak babana dönmeni sağlayacak ne oldu?"

Lucy yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Böyle bakılınca yaptığı hareket göze son derece çocukça görünüyordu. "Simon'la fikir ayrılıklarımız var." Büyük bir özenle çıkardığı eldivenlerine bakıyordu, her seferinde bir parmak. Elleri titriyordu. "Onaylaya- mayacağım işler yapıyor."

Babası elini masasına vurunca bütün kâğıtlar zıpladı. "Adi herif! Evleneii daha birkaç hafta oldu ve adı çıkmış kadınlarla mı birlikte oluyor? Ha! Bu aşâğılık rezili, bu soysuzu, bu... bu serseriye elime geçirdiğim anda onu kamçılایarak..."

"Hayır, ah, hayır." Lücy içinde isterik bir kahkahanın yükseldiğini hissetti. "Bununla alakası bile yok."

Kapı açıldı ve Bayan Brodie yemden içeri girdi. Keskin bakışlarını onlara dikti. Seslerini koridordan duymuş olmalıydı ama bir şey söylemedi. Tepsiyi Lucy'nın masanın üzerinde duran dirseğinin dibine koydu Ve başını salladı. "Biraz ye Bayan Lucy, kendim daha iyi hissedeceksin. Eski odandaki ateşi hazırladım, yakayım mı?" Cevap beklemeden odadan çıktı.

Bir Aşk Masalı

Lucy tepsiye baktı. Bir parça soğuk börek, bir kâse haşlanmış meyve, bir parça peynir ve Bayan Brodie'nin o taze ekmeği önünde duruyordu. Midesi guruldadı. Yoldaki handa yemek yemeyi reddetmişti, şu ana kadar aç olduğunun farkına bile varmamıştı. Çatalı aldı.

"Nedir o zaman?"

"Hımm?" Ağzı börekle dolu olan Lucy şu an Simon'ı, onun içinde bulunduğu tehlikeyi ve başarısız evliliklerini düşünmek istemiyordu. Yatağa ulaşabilse...

Babası canı istediğinde son derece inatçı olabiliyordu. "Eğer birtakım güvercinlerle takılmıyorsa adamı neden bıraktın?"

"Düellolar." Lucy yutkundu. "Simon bugüne kadar dört kişiyi öldürdü. Düellolarda. Onlara meydan okuyor ve sonra da öldürüyor, buna daha fazla dayanamazdım, baba. Karşılaşmalardan canlı çıksa bile kendine hasar veriyor. Beni dinlemedi, durmayacaktı, ben de onu terk ettim." Etli böreğine baktı, içi kahverengi ve sulu görünüyordu, midesi bulandı.

"Ne için?"

"Ne?"

Babası kaşlarını çattı. "O adamları ne için öldürüyor? Kocanı sevmem, hiç de sevmedim ve sanırım sevmeyeceğim de. Yine de hiçbir zaman gözüme bir kaçık gibi görünmedi. Züppe olabilir ama kaçık değil."

Lucy gülümsemek üzereydi. "Ağabeyi Ethanin ölümünden sorumlu olan adamları öldürüyor ve bu konuda ne diyeceğini gayet iyi biliyorum baba ama ne kadar kutsal bir amaç uğruna, olursa olsun *İncile* göre bu yine de bir cinayet ve günahdır. Vicdanım bunu kaldırmıyor ve sonuçta Simon in kinin de kaldıracağını sanmıyorum."

Elizabeth Hoyt

"Ha," diye kükredi babası. "Kızım tarafından bu kadar tanınır olmak ne hoş."

Lucy dudağını ısırды. Eve dönerken böyle bir şeyi hayal etmemiştir. Baş zonklamaya başlamıştı ve görünüşe göre babası onunla tartışmaya devam edecekti. "Ben öyle demek istemedim..."

"Biliyorum. Biliyorum." Albay özrü geçiştirди. "Yaşlı babanı kırmak istemedin. Ama kırdın. Bütün erkeklerin aynı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır, ben..."

"Değiliz." Babası demek istediğini daha iyi vurgulayabilmek için ona doğru eğilip parmağını burnunun ucuna dokundurdu. "Bir insanı intikam için öldürmeyi düşünemem bile. Bundan çok daha ufak sebeplerden dolayı ölen çok insan gördüm."

Lucy dudağını ısırды. Babası haklıydı, onu yargılamakta çok acele etmişti. "Özür dilerim..."

"Ama bu, adamı anlamadığım anlamına gelmiyor," diye araya girdi babası. Koltuğuna yaslanıp tavana baktı.

Lucy böreğin üst kısmını yedi. İçindeki donmaya başlamış yağlar katılaşarak yüzeye çıkmıştı. Burnunu buruşturarak tabağı kenara koydu. Baş artık daha az zonkluyordu.

"Anlıyorum ve hatta hoş bie görebiliyorum," dedi babası aniden onu yerinden sıçratarak. Koltuğundan kalkıp odayı arşınlamaya başladı. "Adamın duyguların anlayabiliyorum, lanet olsun. Hem de senden çok daha iyi."

Lucy gerildi. "Simon'ın bu adamlarla düello yapma sebeplerini anladığımı düşünüyorum. Ve sevilen birisinin kaybı üzerine neler hissedilebileceğini biliyorum."

"Ama asamla aynı duyguları paylaşıyorsun ha?"

"Farkı anlayamadım."

Bir Aşk Masalı

"Ha." Babası ona baktı, kaşları yukarı aşağı oynuyordu.

Lucy babasını üzdüğü için kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Birden yaşlar gözlerine hücum etmeye başladı. Çok yorgundu; yolculuk, Simon'la yaptığı tartışma ve daha önce olanlar onu çok yormuştu. Babasının bu karmaşada her nedense kendi yanında olacağım düşünmüştü.

Babası pencereye gitti ve dışarı baktı, kendi yansımasından başka bir şey görmüyordu. "Annen tanıdığım en iyi kadınlardan biriydi."

Lucy kaşlarını çattı. Ne?

"Onunla tanıştığımda yirmi iki yaşındaydım, çok genç bir yüzbaşıydım. Siyah dalgalı saçları ve açık kahverengi gözleriyle çok hoş bir kızdı." Başını çevirip ona baktı. "Seninle aynı renklerdeydi, ufaklık."

Lucy, "Bana da öyle söylenmişti," diye fısıldadı. Annesini hâlâ özlüyordu; yumuşak sesini, kahkahasını ve ailelerine verdiği ışığı. Lucy başını indirdi, gözleri iyice dolmuştu. Yorgunluktan olmalıydı.

"Evet," dedi babası. "Civarda bulunan bütün erkekler onu istiyordu ve dilediğini seçebilirdi. İşin aslı, neredeyse bir süvari bu şerefeye nail oluyordu." Homurdandı. "Kırmızı üniforma. Her zaman kadınların akıllarını başlarından alırdı ve o lanet olası benden uzun boyluydu."

"Ama annem seni seçti."

"Evet, beni seçti." Babasıbaşını yavaşça salladı. "Elim ayağım birbirine karışmıştı, o kadar çok şaşırılmışım. Ama evlendik ve buraya yerleştik."

"Ve son ana kadar mutlu yaşadınız." Lucy içini çekti. Ailesinin nasıl flört ettiğini ve. nasıl bir evlilikleri olduğunu küçüldüğünden

Elizabeth Hoyt

beri bir peri masalı gibi dinlemişti. Bu yatmadan önce dinlemeyi en sevdiği hikâneydi. Neden kendi evliliği de...

"Hayır, bu konuda yanılıyorsun."

"Ne?" Lucy yüzünü buruşturdu. Babasını tam olarak anlayamamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayat bir peri masalı değildir, yavrum." Babası yüz yüze olabilmek için tamamıyla ona dönmüştü. "Evliliğimizin beşinci yılında, denizden döndüğümde annenin bir âşığı vardı."

"Âşığı mı?" Lucy şaşkınlıkla doğruldu. O nazık, kıbar, mükemmel annesi. Kesinlikle...

"Yanılmış olmalısın, baba."

"Hayır." Dudaklarını büzerek ayakkabılarına baktı. "Gerçeği yüzüme söyledi."

"Ama, ama..." Bu bilgiyi içine sindirmeye çalıştı ama başaramadı. inanılır gibi değildi. "Annem iyi bir insandı."

"Evet. Tanıdığım en iyi kadınlardan biriydi. Bunu biraz önce söyledim zaten." Babası yerküreye bambaşka bir şeye bakar gibi bakıyordu. "Ama ben her seferinde aylar boyunca denizde kalıyordum, onun bakması gereken iki bebeği vardı. Bana bu köyde çok yalnız ve bana çok kızgın olduğunu söyledi."

"Ne yaptın?" diye fısıldadı Lucy.

"Çok kızdım. Bağırđım, küfrettim, fırtınalar estirdim. Beni bilirsın." Babası küreyi çevirdi. "Ama sonunda onu affettim," başını kaldırdı, "ve bundan hiç pişman olmadım."

"Ama..." Lucy:kelimeleri ararken kaşlarını çatı. "Böyle bir şeyi nasıl affettin?"

"Ha.. Çünkü, onu seviyordum." Babası parmağını Afrika'nın üzerine vurmaya başladı. "Çünkü en iyi kadının.bile insan olduğunu ve hata yapabileceğini fark ettim," .

Bir Aşk Masalı

"Nasıl?"

"O bir kadındı, mükemmel değildi." Babası içini çekti. Geceliği ve gece başlığıyla yaşlı duruyordu ama bir o kadar da ciddi ve komuta eder bir görüntüsü vardı. "İnsanlar hata yapar. Mükemmeller yapmaz. Evlilikte ilk öğrenilmesi gerekenlerden biri budur."

"Simon adam öldürdü." Lucy derin ama titrek bir nefes aldı. Babası ne düşünürse düşünsün yaşadıkları şeyler farklıydı. "Ve bunu bir kez daha yapmayı planlıyor. Onun gibi olmaya özenen en yakın dostuyla düello yapacak ve muhtemelen onu öldürecek. Mükemmel olmadığını biliyorum, baba, ama bunu affetmemi nasıl beklersin?" Kendini mahvolmanın eşiğine getirmiş olan bir adamla yaşamasını nasıl beklerdi?

"Beklemiyorum." Babası küreyi son kez çevirip kapıya doğru yürüdü. "Uyku vaktin geldi. Benimki de. Dinlen biraz."

Lucy yorgun ve kafası karışmış bir halde arkasından bakıyordu.

"Ama şunu unutma." Kapıda durup ona döndü ve bakışlarını birer ok gibi ona dikti. "Ben affetmeni beklemeyebilirim ama Tanrı bekler. *İncil* öyle der. Bunu bir düşün."

EN BAŞINDAN BERİ KAÇINILMAZDI, Lucy'nin onu terk etmesi gerçekten de kaçınılmazdı, diye düşündü Simon. Şaşırtıcı olan, gitme kararını vermesinin bu kadar uzun sürmesiydi. Evliliklerinin birkaç hafta sürebildiği, günlerini keyifli arkadaşlığını paylaşarak, geceleriniyse onunla sevişerek geçirdiği için ona teşekkür etmesi gerekirdi. Büyük su bardağına büyük bir dikkatle yeniden brendi doldurdu. Dikkatle, çünkü bu ikinci ya da üçüncü bardağıydı ve elleri sarsak yaşlı bir adaminkiler gibi titremeye başlamıştı.

Bahane.

Elizabeth Hoyt

Elleri dün akşamüstü Lucy gittiğinden beri titriyordu. Sıtma nöbetine girmiş gibiydi, içindeki tüm iblisler varlıklarını sonuna kadar belli etmeye çalışıyorlardı sanki. Öfke iblisi, acı iblisi, kendine acıma iblisi, aşk iblisi. Onu sarsıyor, savuruyor, teslim olmasını bekliyorlardı. Onları bastırmayı başaramıyordu artık, içinde at koşturup duruyorlardı.

Yüzünü ekşiterek amber rengi içkiyi içti. Sıvı, boğazını yakarak aşağıya indi. Düello günü muhtemelen kılıcını tutamayacaktı. Bu Fletcher için bir sürpriz olmaz mıydı? Onu orada titreyip sarsılırken görmek, kılıcı yere, ayaklarının dibine düşmüş, işe yaramaz bir halde. Christian bağırsaklarını deşip kahvaltısını etmek üzere evine gidecekti. Böyle düşününce zamanı çok değerliydi ve Simonin şu andan yarın sabahki düello saatine kadar yapacak hiçbir işi yoktu.

Bardağını alıp çalışma odasından çıktı. Koridor karanlık ve soğuktu, akşamüstü olduğu halde... Kimse onun için ateşi yanık tutmayı akıl etmiyor muydu? Bir sürü hizmetkârı vardı; ne de olsa bir vikonttu, onun için ıkına sıkına çalışan elli kişiden az çalışanın olması aslında utanılacak bir şeydi. Newton'a seslenmeyi düşündü, kâhya gün boyunca ortalıkta görünmemiştii. Koridoru döndü, ayak sesleri bu kocaman, yalnız evde yankılanıyordu. Bir meleğin kendisine bağlanabileceğini düşünmeyi nasıl başarmıştı? Yüreğindeki öfkeyi ve ruhundaki pisliği ondan gizleyebileceğim nasıl düşünmüştü? Delilik, saf delilik.

Simon kış bahçesinin kapılarına vardığında duraksadı. Buradan bile kokularını alabiliyordu. Güller. Dingin. Mükemmel. Küçükken o gizli ve utangaç merkeze ulaşan çanak yaprakların kadifemsi dokusuna vurulmuştu. Güller açmadıkları zaman büe bakım isterdi. Yaprakları çürümekten, küften ve parazitlerden korunmalıydı. Toprağı özenle seçilmeli, elenmeli ve otlardan arındırılmalıydı.

Bir Aşk Masalı

Bitki baharda yeniden açabilmesi için sonbaharda budanmalıydı; bazen hunharca, hemen dibinden. Gül hep isteyen bencil bir çiçektir ama iyi bakıldığında, bakıcısını ödüllendirirdi.

Aniden bir anısını hatırladı, çok genç ve toyken eğitmeninden kaçarak gül bahçesine saklanmıştı. Bahçıvan Burns arkasındaki oğlanın farkında olmadan güllere bakıyordu. Şu an adamın aslında Simon'ın orada olduğunu bildiğini düşünüyordu. Simon sırttı. Yaşlı adam küçük oğlanın orada olduğunu bilmiyormuş gibi yaparak çalışmaya devam ediyordu. Böylelikle ikisi de çok sevdikleri bu yerde kimse onları suçlamadan yaşamayı başarıyorlardı.

Elini bu gençlik sığınmağı yapılırken özel olarak ithal edilmiş olan sedir ağacı kapının üzerine koydu. Bir yetişkin olarak gül bahçesini hâlâ saklanmak için kullanıyordu. Kapıyı açar açmaz nemli hava yüzüne vurdu. Brendisinden yeni bir yudum alırken saç diplerinin terlediğini fark etti. Newton burayı Christian oradan ayrıldıktan sonraki bir saat içerisinde eski düzenli haline getirmişti. Kimse burada kavga edilmiş olduğunu anlayamazdı. Biraz daha ilerledi ve oradaki çiçeklerin güzel kokularının ona dinginliğini kazandırmasını bekledi. Ruhunun vücuduna geri dönüp onu bir bütün haline getirmesini; daha az iblise ve daha çok insana benzetmesini... Yapmadılar. Simon uzun bir sıra halinde dizilmiş olan saksılara baktı, bir kısmı sadece saptı, birkısmıysa gösterişli bir şekilde açmıştı. Renkler gözlerini kamaştırdı, beyaz, pembe ve kırmızının her tonu mevcuttu: ten rengi, buz beyazı, bordo ve tam Lucy'nin dudaklarının renginde bir gül. Gençliğinden beri başını döndüren bu yeri bu hale getirmek için çok uğraşmıştı, burası bir bahçecilik harikasıydı.

Başını kaldırıp mükemmel bir eğimle yükselen cama baktı, içerideki bitkileri koruyan ve Londra'nın ayazını dışarıda tutan camlara. Ayağının altındaki mükemmel bir uyumla dizilmiş olan

Elizabeth Hoyt

tuğlalara döndü. Kış bahçesi tam on yıl önce yeniden yapılırken hayalinde canlandırmış olduğu gibiydi. Bir sığınak, bir huzur bulma yeri olarak doruklarına ulaşmıştı. Mükemmeldi.

Lucy'nin burada olmaması dışında.

Bir daha onun için huzur olmayacaktı. Simon brendisinin kalanını kafasına dikti ve bardağını kaldırarak tuğlaların üzerine fırlattı. Camlar yola saçıldı.

SİYAH BULUTLAR İYİCE ALÇALMIŞTI, yağmur ya da kar geliyordu. Lucy titreyerek ellerini ısıtmaya çalıştı. Eldivenlerini giymesi gerekirdi. Bu sabah bahçeyi don kesmişti, her bir yaprağı gezmiş, her kökü beyazlığıyla örtmüştü. Kurumuş elmalardan birine dokundu ve parmağının altındaki donmuş meyvenin çözünmeye başladığını hissetti. Elma yine de ölüydü.

Hava dışarı çıkmak için çok soğuktu ama oldukça huzursuzdu ve ev gözüne hapisane gibi görünmüştü. İçeride oturmaya çalışmış, sakın taşra mutfağını çizmeye uğraşmıştı: büyük seramik kâseyi, kahverengi yumurtaları ve Bayan Brodie'nin taze pişmiş ekmeklerini. Yumurtalar parmaklarının altında şekillerini kaybetmişti, kömür uçlu kalemi kırılmış ve kâğıtta kocaman bir leke bırakmıştı.

Garip. Simon'ı yaptığı seçimlere tahammül edemediği için terk etmişti. Onunla birlikteyken öldürülecek ya da ölecek karmaşasını yaşamıştı. Kaşlarını çattı. Daha önce fark etmemişti ama bunun başlıca sebebi korkuydu; onun düellolardan birinde öleceğinin korkusu. Burada, çocukluğunun geçtiği bu sessiz evdeyse bu karmaşayı daha yoğun bir şekilde yaşamaya başlamıştı. Sessizlik ve hareketsizlik onu daha da fazla bunaltıyordu. Londra'dayken en azından Simon'la çekişip intikamı üzerine tartışabilirdi. Onunla sevişebilirdi. Burada yalnızdı. Yapayalnız.

Bir Aşk Masalı

Simon'ı özlemişti. Onu terk ederken biraz özlem ve kayıp hissi duyacağını biliyordu. Onu çok önemsiyordu. Beklemediği şeyse, bu hissin hayatında böyle acı dolu bir boşluk ve varlığında açılmış bir kara delik gibi olacaktı. Onsuz yaşayabileceğinden hiç emin değildi. Bu kulağa bir melodram gibi geliyordu ama ne yazık ki gerçektir. Kocasına, babasının ortaya koyduğu ahlaki değerler -insan günahkârı affetmelidir- yüzünden değil de bu sudan sebeple dönmekten korkuyordu.

Ondan ayrı yaşayamazdı.

Ne yaptıysa ya da gelecekte ne yaparsa yapsın ve her kim olursa olsun onu özlemişti.

Hâlâ onunla olmak istiyordu. Ne şaşırtıcı.

"Tanrım, burası çok soğuk. Burada mağdur kadının hayaleti gibi durarak ne yapıyorsun?" Lucy bu rahatsız edici sese doğru döndü.

Patricia tam arkasında hoplayıp duruyordu. Kapüşonunu başına çekmiş, el kürkünü burnuna tutmuştu, sadece mavi gözleri ortadaydı.

"Buza dönüşmeden eve girsene iyi olacak."

Lucy arkadaşına gülümsedi. "Pekâlâ."

Patricia rahatlayarak içini çekti ve onu beklemeden arka kapıdan içeri girdi. Lucy onu takip etti.

İçeri girdiğinde Patricia pelerini ile kürkünü çıkarmıştı bile. "Çıkar şunu." Lucy'nin kapüşonunu gösterdi. "Oturma odasına gidelim. Bayan Brodie'den çay istedim bile."

Kısa bir süre sonra küçük arka odada oturuyorlardı, önlerinde dumanı tüten çaylar vardı.

"Hımm." Patricia fincanı yüzünün önünde tutuyordu, sıcak sıvıyla yıkanacaktı neredeyse. "Tanrı'ya şükür Bayan Brodie suyu nasıl kaynatacağını gayet iyi biliyor." Çayından bir yudum alıp

Elizabeth Hoyt

fincanı büyük bir iş yaparmış gibi yerine yerleştirdi. "şimdi bana Londra'yı ve yeni hayatını anlat bakalım."

"Çok karışık," dedi Lucy yavaşça. "Yani Londra. Görülecek ve yapılacak çok şey var. Kısa bir süre önce tiyatroya gittik, hayran kaldım."

"şanslısın." Patricia içini çekti. "O iyi giyimli insanları görmeyi çok isterdim."

"Hımm." Lucy gülümsedi. "Yengem Rosalind çok kibar birisi. Beni alışverişe ve sevdiği yerlere götürdü. Bir de yeğenim var. Teneke askerlerle oynuyor."

"Harika. Ya yeni kocan?" diye sordu Patricia tüm masumiyetiyle. "O nasıl?"

"Simon iyi."

"O olmadan gelmen dikkatimi çekti."

"Çok meşgul..."

"Noel arifesinde mi?" Patricia kaşlarını kaldırdı. "Bu beraber geçireceğiniz ilk Noel'iniz olacak. Senin çok duygusal bir kadın olmadığının farkındayım ama yine de şüphelenmeden duramıyorum."

Lucy tüm dikkatini ikinci çayını almaya verdi. "Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum, Patricia."

Arkadaşı şoka uğramış gibiydi. "Elbette beni ilgilendirmez. Ama merakımı sadece beni ilgilendiren şeylere yöneltseydim, hiçbir şey öğrenemezdim. Hem," Patricia daha sıradan bir tavırla konuşmaya başlamıştı, "sana değer veriyorum."

"Ah." Lucy gözlerinde biriken yaşları göstermemek için başını çevirdi. "Bir fikir ayrılığı yaşadık."

"Fikir ayrılığı mı?" diye tekrarladı Patricia.

Bir duraksama oldu.

Bir Aşk Masalı

Patricia yanında duran yastığa vurdu. "O piç kurusu hemen bir metres mi edindi?"

"Hayır!" Lucy şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Neden herkes hemen bunu düşünüyor?"

"Öyle mi yapıyorlar?" Patricia ilgilenmiş gibi göründü. "Sahip olduğu havadan olmalı."

"Ne havası?"

"Biliyorsun işte," Patricia eliyle havada bir daire çizdi, "kadınlar hakkında bilmesi gerekenden fazlasını biliyormuş gibi bir hali var."

Lucy kızardı. "Biliyor."

"Bu onu karşı konulmaz kılıyor." Patricia çayından bir yudum aldı. "O halde ondan ayrılmış olman daha da tehlikeli bir hal aldı. Hem de, demin de söylediğim gibi, Noel'de."

Bir anda Lucy'nin aklına bir şey geldi. Fincanını bıraktı. "Hediyelerini henüz bitirmedim."

"Ne?"

Lucy arkadaşına baktı. "Onun için yaptığım çizimlerden bahsediyorum, henüz bitmedi."

Patricia tatmin olmuş gibiydi. "Onu yarın görmeyi umuyorsun o zaman, sonra..."

Arkadaşı konuşmaya devam etti ama Lucy onu dinlemiyordu. Patricia haklıydı. Şu son birkaç dakika içerisinde kararını vermişti: Simon'a dönecekti ve birlikte bir şekilde bu sorunu çözeceklerdi.

"Hatırlattığın iyi oldu," dedi Patricia. Cebinden küçük bir paket çıkarıp ona uzattı.

"Ama ben sana bir şey almadım," Lucy kapağı açtı. İçinde üzerine baş harflerinin işlenmiş olduğu bir mendil vardı. Harfler

Elizabeth Hoyt

biraz yamuktu ama yine de güzeldi. "Çok düşüncelisin. Teşekkür ederim, Patricia."

"Seveceğini düşündüm. Korkarım kumaştan çok parmaklarımı deldim." Arkadaşı sağ elini görmesi için ona uzatmıştı. "Ayrıca çoktan verdin."

"Neyi?"

"Hediyeni." Patricia elini çekerek tırnaklarını incelemeye başladı.

Lucy şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

"Son dönemde bir evlenme teklifi aldım, sen o beyefendiyi geri çevirmiştin ve başkasıyla evlenip uzaklara gitmiştin..."

"Patricia!" Lucy zıplayarak arkadaşına sarıldı, neredeyse çay tepsisini yere devirecekti. "Nişanlandınız mı?"

"Evet."

"Hem de Eustace Penweeble'la."

"Eee..."

"Bay Benning ve dönümlerce arazisine ne oldu?"

"Evet, bu çok üzücü, değil mi?" Patricia topuzundan çıkmış altın buklelerinden birini yerine sıkıştırdı. "Ve o büyük malikâne. Gerçekten çok utanç verici. Ama korkarım Bay Penweeble bütün iyi niyetimi bozdu. Sanırım sebep boyunun uzunluğu. Omuzları da olabilir." Çayından bir yudum daha aldı.

Lucy kıkırdamak üzereydi ama son anda kendini kontrol altına almayı başardı. "Peki, ona bu kadar kısa bir sürede evlenme teklif ettirmeyi nasıl başardın? Bana bunu yapabilmek için üç yılını harcamıştı."

Patricia son derece ağırbaşlı bir tavır takındı. "Sebebi atkım olabilir."

Bir Aşk Masalı

"Atkın mı?" Lucy arkadaşının boynunda sarılı olan ince dantele baktı.

"Evet. Bay Penweeble beni gezintiye çıkarmıştı ve nasıl olduysa," Patricia'nın gözleri iyice açılmıştı, "o çözüldü. Yerine doğru düzgün yerleştiremedim ve ondan rica ettim."

"Ondan ne rica ettin?"

"Bluzumun içine yerleştirmesini elbette."

"Patricia," Lucy nefesini tuttu.

"Bu olaydan sonra kendini bana evlenme teklif etmek zorunda hissetti." Patricia mutlu bir kedi gibi gülümsedi.

"Noel'den bir gün sonra nişan partimiz var. Kalabilirsin, değil mi?"

Lucy dikkatle fincanını bıraktı. "Keşke kalabilseydim, hayatım. Ama Simon'a dönmem gerekiyor. Haklısın, Noel'i onunla birlikte geçirmeliyim."

Kararını vermişti ve onu bir an önce yürürlüğe koymalıydı. Simon'a bir an önce dönmesi çok önemliydi. Lucy sakın olmaya çalışarak ellerini kucığında birleştirdi. Patricia ona yaklaşan evliliğini anlatıyor, o da dinliyordu. Londra'ya yolculuk saatler alıyordu.

Birkaç dakika daha oturmak çok fazla şeyi değiştirmezdi.

Bölüm On Dokuz

"Neler oluyor?" diye sordu Sör Rupert'in karısı,- daha o eşikten içeri adımını atamadan.

Gözlerinden uyku akan uşağa şapkası ile pelerinini veren Sör Rupert irkilerek kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" Saat sabahın beşini biraz geçiyordu.

Walker ile James öldükten sonra yatırımlarının durumu tehlike arz etmeye başlamıştı. Bu ve bundan önceki birkaç geceyi onları toparlamaya çalışmakla geçirmişti. Matilda bu saatte ayakta ne yapıyordu?

Karısının gözleri, dinlermiş gibi görünmemeye çalışan uşağa dikildi. "Seninle çalışma odanda konuşabilir miyim?"

"Elbette." Mabedine doğru ilerleyip masanın arkasında duran koltuğuna çöktü. Bacağı çok ağrıyordu.

Karısı kapıyı arkasından yavaşça kapattı. "Neredeydin? Son birkaç gündür neredeyse hiç konuşmuyorsun. Kendini buraya kapattın. Seni yemeklerde görmüyoruz. Bu yüzden soruyorum." Ona doğru yürüdü, sırtı bir asker gibi dimdikti, elbisesinin yeşil patiskası haliya sürtünerek ses çıkarıyordu. Sör Rupert karısının

Bir Aşk Masalı

çene çizgisinin altındaki derisinin yumuşamış olduğunu gördü, hafifçe sarkarak orada küçük bir tombulluk oluşturuyordu.

"Meşguldüm, sevgilim. Başka bir şey yok." Bilinçsizce bacağına ovaladı.

Karısı kanmamıştı. "Beni aptal yerine koymaya çalışma. Ben iş arkadaşlarımdan biri değilim. Senin karımın. İki gün önce Leydi Iddesleigh ziyaretime geldi." Kocasının savurduğu küfür bir an için susup kaşlarını çatmasına sebep oldu ama sonra devam etti. "Bana sen ve Vikont hakkında inanılması güç bir hikâye anlattı. Onun sana meydan okumak niyetinde olduğundan bahsetti. Şimdi saçmalamayı kes ve bana ne olduğunu anlat."

Sör Rupert koltuğuna yaslandı; deri kaplama, kalçasının altında ezilerek ses çıkardı. Neyse ki Matilda kadın olarak doğmuştu, erkek olsa çok korkutucu olurdu. Tereddütle durumu tartmaya çalıştı. Iddesleigh'nin tehdidinden sonraki günlerini sürekli düşünerek geçirmişti. Vikont'u başını derde sokmadan nasıl halledeceğini bulmaya çalışmıştı. En iyi çözüm Ethan Iddesleigh üzerinde kullanılmıştı zaten. Plan çok basit ve çok ince işlenmişti. Dedikodular çıkarılmış ve adam sonunda kendisinden çok daha iyi bir silahşora meydan okumak zorunda bırakılmıştı... Ethan'ın öliümü kaçınılmazdı ve bu konunun ucu kendisine kadar takip edilemezdi. Diğer yolların - adam tutmak gibi- izi çok daha çabuk sürülebilirdi. Ama Iddesleigh bu konuda ısrarcı olursa riski almak zorundaydı.

Matilda, masanın karşısında duran kolçaklı iskemlelerden birine oturdu. "Dilediğin kadar düşünebilirsin ama en azından Christian'la konuşacak kadar bir vakit ayır."

"Christian mı?" Başını kaldırdı, "Neden?"

"Ona iki gündür hiç görmedin, değil mi?" İcini çekti. "Senin kadar suratsız ve içine kapanık, sıkıntıyla evin içinde turluyor, kardeşlerine çıkıyor. Bir önceki gün geldiğinde dudağı kanıyordu.""

Elizabeth Hoyt

"Ne?" Sör Rupert ayağa kalktı, bastonunu arıyordu.

"Evet." Karısının gözleri öfkeyle fal taşı gibi açılmıştı. "Görmedin mi? Tökezleyip düştüğünü söyledi ama yumruk yediği aşikârdı. Bu, oğlumuzdan beklediğim bir tavır değil."

"Neden bana söylenmedi?"

"Benimle konuşmaya lütfetseydin..." Matilda'nın bakışları keskinleşmişti. "Konu nedir? Benden ne saklamaya çalışıyorsun?"

"Iddesleigh." Sör Rupert kapıya doğru iki adım attı ve durdu. "Christian nerede?"

"Bilmiyorum. Dün gece hiç gelmedi. Bu yüzden seni bekledim." Matilda ayağa kalkıp ellerini önünde kavuşturdu. "Rupert, ne..."

Hızla ona döndü, "Iddesleigh bana meydan okumaktan bahsetmişti."

"Meydan okumak..."

"Christian biliyordu. Tanrım. Matilda." Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Benimle düello yapmasını engellemek için ona meydan okumuş olabilir."

Karısı ona baktı. Yüzündeki kan yavaş yavaş çekildi; geride yaşını gösteren, yüzü buruşuk yaşlı bir kadın bıraktı. "Onu bulmak zorundasın." Dudakları zorlukla kıpırdadı. "Onu bulup durdurmalısın. Lord Iddesleigh onu öldürür."

Bir süre bakakaldı, korkunç gerçeği yeni fark etmişti.

"Sevgili eşim." Ellerim yalvarır gibi ona uzattı. "Pek çok şey yaptığını biliyorum. Geçmişinde yaptığın karanlık işleri de. Seni bu konularda hiç sorgulamadım ve ne yaptığımı öğrenmek istemedim. Ama Rupert, oğlumuzun senin günahların yüzünden ölmesine izin veremezsin."

Karısının sözleri onu kızdırttı ve hızla harekete geçti. Kapıya doğru topalladı, bastonu hızla, mermerin üzerine vuruyordu. Karısı

Bir Aşk Masalı

arkasından hıçkırmaya başlamıştı ama yine de ne dediğini anladı.
"Christianin senin için ölmesine izin verme."

BİR KEDİ -FARE DE OLABİLİR- SİMON'IN ATININ ÖNÜNDEN hızla karşıya geçti. Daha şafak sökmemişti, gecenin en karanlık anını yaşıyordu, henüz kavşaklar ve havlayan köpekler tanrıçası Hecate, hükümünü sürüyordu. Gece ile gündüzün arasında, kişinin kendini emniyette hissetmediği garip bir zaman dilimiydi. Issız sokaktaki tek ses atının toynaklarından çıkan nal sesleriydi. Köşebaşlarında duran fahişeler bile hüznünlü yataklarına yatmıştı, satıcılar da daha ortalığa dökülmemişti. Mezarlığın etrafından dönebilirdi. Donmuş bir mezarlığın; kar taneleri yavaşça gökyüzünden süzülüyordu.

Gecenin çoğunu atla gezerek geçirmişti, Grosvenor Meydanındaki beyaz evlerden yola çıkıp Whitechapel'e kadar gitmişti. Tuhaf ama tam yolunacak bir kaz gibi görüldüğü halde -etrafının farkına varamayacak kadar kafayı çekmiş bir aristokrat- kimse yanına yaklaşmamıştı. Yazık. Bir soyguna kurban gidebilirdi ve bütün sorunları çözülmüş olurdu. Şimdiyse şafak sökmeden hemen önce düello yapmak üzere hâlâ yaşıyordu.

De Raaf ın evi biraz ilerideydi. Bir yerlerde. Ya da o öyle olduğunu sanıyordu. Çok yorgundu ve ölüme gidiyordu. Uyku artık onu rahatlatmıyor, ona zerre huzar vermiyordu. Lucy iki gün önce onu terk ettiğinden beri hiç uyumamıştı. Belki bir daha uyumayacaktı. Ya da şafak itibariyle sonsuza kadar uyuyacaktı. Kendi nüktesine güldü. At ahırlara yönelince eyerin üzerinde hafifçe doğrulup de Raaf ın evinin arkasına, doğru bakındı. Yaklaşınca bahçe kapısının önünden ayrılmakta olan karaltıyı gördü.

"Iddesleigh," diye mırıldandı de Raaf, kısık sesi atı ürküttü.

Simon atı sakinleştirdi. "De Raaf. Atın nerede?"

Elizabeth Hoyt

"Buralarda." İri adam bahçe kapışım açtı ve içeri süzüldü.

Simon beklemeye başladı ve ilk kez kış rüzgârının ne kadar üşüttüğünü fark etti. başını kaldırdı. Ay iyice alçalmıştı, üzeri bulutlarla kaplıydı ama hâlâ gökyüzünde asılıydı. Kasvetli bir gün olacaktı. Ne güzel.

De Raaf çirkin atıyla döndü. Eyerin üzerine bir torba yerleştirilmişti. "Peruk takmamışsın. Çıplak gibi duruyorsun."

"Yok canım." Simon ellerini saçlarının üzerinde gezdirince hatırladı. Peruğu gece bir yerlerde sokağa düşmüştü ve onu almaya yeltenmemişti bile. Şu an bir afacanın kafasında olduğuna hiç şüphesi yoktu. Omuz silkti. "Önemi yok."

De Raaf karanlıkta atına binmeden önce ona baktı. "Yeni gelininin Noel sabahında bağırsaklarının deşilmesini onayladığını hiç sanmıyorum. Ne yaptığından haberi var mı?"

Simon kaşlarını kaldırdı. "Peki ya senin eşin Noel'de bir düelloya karışman konusunda ne düşünüyor?"

İri adam irküdi. "Anna'nın bundan nefret edeceğine hiç şüphem yok. O uyanıp evden ayrıldığını fark etmeden önce geri dönmeyi umuyorum."

"Ah." Simon atının başını çevirdi.

De Raaf atını mahmuzlayarak yanında ilerlemeye başladı. Yan yana sokağa doğru ilerlediler.

"Soruma cevap vermedin." İri adam sessizliği bozdu, önünden geçtikleri pencereden yansıyan ışıktaki buharlaşan nefesi göründü.

"Lucy'nin bu konu hakkındaki duyguları çok net." Meleğini düşününce içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. "Beni terk etti."

"Ne halt ettin?"

Simon kaşlarını çattı. "Bunun benim hatam olduğunu nereden biliyorsun?"

Bir Aşk Masalı

De Raaf sadece bir kaşımı kaldırdı.

"Düelloyu onaylamıyor," dedi Simon. "Hayır, bu doğru olmadı.

Adam öldürmeyi onaylamıyor. Cinayeti."

Diğer adam homurdandı. "Nedenini anlamıyor musun?"

Ona bakma sırası Simon'a gelmişti.

"O zaman neden düello yapıyorsun, dostum?" diye bağırды de Raaf sabırsızlıkla. "Tanrım, karını kaybetmeye değmez."

"Onu tehdit etti." Bunu hatırlamak bile ellerinin kasılmasına sebep olmuştu. Dost ya da değil, Christian Lucy'ye tecavüz edeceğini söylemişti. Bu suçtan öylece kurtulmasına izin veremezdi.

De Raaf homurdandı. "Bırak Fletcher ı ben halledeyim. Bu işe karışmana gerek bile yok."

Simon yan gözle ona baktı. "Teşekkür ederim ama Lucy benim karım."

İri adam içini çekti. "Emin misin?"

"Evet." Simon daha sonra gelebilecek sorulan engellemek için atını tırısı kaldırdı.

Karanlık sokaklarda yollarına devam ettiler. Rüzgâr köşelerde pişmanlık dolu bir ılık çalıyordu. Arnavut kaldırımı yolun üzerinde ilerlerken yanlarındaki bir araba tıngırdarak geçti. Simon sonunda kaldırımların hareketlenmeye başladığını gördü. Sessiz gölgeler; hâlâ tek tük görünüyor, aceleci, koşar adımlarla ilerliyorlardı. Sokağın müdavimleri içinde hâlâ gecenin tehlikesini barındıran sokaklarda dikkatli olmak üzere işlerini yapmaya başlamışlardı. Simon yeniden gökyüzüne baktı, kahverengi-gri bir renk almaya başlamıştı. Kar ince bir tabaka hâlinde sokağı örtmüş, kiri ve kötü kokulan gizleyerek ortama sahte bir saflık .getirmişti. Birazdan atlar onu çamura döndürecek ve saflık yok olacaktı,

"Lanet olsun, çok soğuk," diye homurdandı de Raaf arkasında.

Elizabeth Hoyt

Simon cevap bile vermedi. Çimlerin arasında ilerlemeye başladılar. Burası daha sessizdi. Karın saflığına henüz dokunan olmamıştı.

"Onun şahitleri burada mı?" De Raaf sessizliğe bir son verdi.

"Öyle olmalı."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Her neyse..."

"Dur." Simon diğer adama baktı. "Sessiz ol, Edward. Bunun için çok geç."

De Raaf kaşlarını çatarak homurdandı.

Simon tereddüt etti. "Öldürülürsem Lucy'ye bakarsın, değil mi?"

"Tanrım..." De Raaf söyleyeceği şeyi yuttu ve gözlerinden ateş çıkarak ona baktı. "Elbette."

"Teşekkür ederim. Kent'te, babasının yanında. Adresini ve ona yazmış olduğum mektubu masamda bulacaksın. Mektubu da götürürsen çok müteşekkir olurum."

"Kent'te ne halt ediyor?"

"Hayatım toparladığını umuyorum." Simonin dudakları hüzinle sarktı. Yasını tutacak mıydı? Onun için karalar giyip o güzel, tuzlu gözyaşlarını dökecek miydi? Yoksa, onu hemen unutup o taşra papazının kollarında teselli mi bulacaktı? İçinin hâlâ kıskançlıkla dolu. olmasına kendi de şaşırmıştı,

Lucy, bekim Lucy'm.

Karşıda iki kandil ve. bazı gölgeler görünüyordu. Onlar, bu kaçınılmaz dramın oyuncularıydı: Birkaç gün öncesine kadar dostum dediği çocuk, onun ölmesini ya da öldürmesini seyredecek olan adamlar, bir adamın ölümünü ilan edecek olan doktor.

Simon kılıcını kontrol etti ve atını mahmuzladı. "Geldik."

Bir Aşk Masalı

"LEYDİM." NEWTON'IN YÜZÜ HUZURA KAVUŞTU, hatta eğilirken yüzünde bir gülümseme bile belirmişti. Gece başlığının püskülü gözlerinin önüne düştü. "Döndünüz."

"Doğal olarak." Lucy kapüşonunu çıkardı ve evinin eşliğinden içeri adımını attı. Aman Tanrım, bütün hizmetkârlar her şeyi *-her şeylerini-* biliyor muydu? Aptalca bir soruydu. Elbette biliyorlardı. Newton'm telaşlı haline ve şaşkınlığına bakılırsa, Simon'a dönmesini beklemiyorlardı. Lucy omuzlarını kaldırdı. Pekâlâ. Öncelikle bu fikri kafalarından atmalarını sağlamalıydı. "O burada mı?"

"Hayır, Leydim. Lord hazretleri ayrıklı yarım saat bile olmadı."

Lucy başını salladı, hayal kırıklığını göstermemeye çalışıyordu. Bu işi yapmadan önce onu görebilme şansını ucu ucuna kaçırmıştı. En azından ona şans dileyebilirdi. "Onu çalışma odasında bekleyeceğim."

Elindeki mavi deri ciltli kitabı, girişteki masanın üzerinde duran kahverengi ve yırtık pırtık paketli kutunun yanına bırakıp üzerini okşadı.

"Leydim." Newton eğildi. "Size iyi bir Noel dileyebilir miyim?"

"Ah, teşekkür ederim." Babasının tüm itirazlarına rağmen Kent'ten geç saatte yola çıkmış ve yolculuğun son ayağını karanlıkta yapmıştı, arabanın arkasından gelmeleri için tutulan uşaklara teşekkür borçluydu. Bütün bu karmaşada hangi günde olduklarını unutmuştu. "Size de iyi bir Noel dilerim, Bay Newton."

Newton yeniden eğildikten sonra Türk yapımı terliklerinin içinde siizülürcesine uzaklaştı. Lucy giriş masasının üzerinde duran şamdanı alıp Simon'ın çalışma odasına girdi. Şöminenin karşısında duran koltuğa yerleşirken tam karşısında duran daha önce fark etmemiş olduğu iki baskı tabloyu gördü. Merak etti ve incelemek üzere onlara yaklaştı.

Elizabeth Hoyt

İlki bir botanikçinin gül tasviriydi; tamamen açmış ve pembe taç yaprakları utanmazca yayılmıştı. Aynı gül, baskının alt tarafında bölümlerine ayrılmış ve her bir bölümün adı yazılarak üstteki çiçeğe güzel bir dekor oluşturmuştu.

İkinci baskıysa ortaçağa aitti, muhtemelen *İncilde* bulunan çizimlerden biriydi. Habil ile Kabil'i anlatıyordu. Bu korkunç baskıyı daha iyi inceleyebilmek için şamdanı kaldırdı. Kardeşini öldürmeye çalışan Kabil'in gözleri fal taşı gibi açılmış, kollarındaki kaslar iyice gerilmişti. Habil ise kardeşi onu öldürürken sakın ve tepkisiz duruyordu.

Ürpererek arkasını döndü. Onu bu şekilde beklemek çok zordu. Daha önceleri ne yaptığından habersizdi. Ama şimdi... Dostunu öldürecek ya da kendi hayatını tehlikeye atıyor olması hiç hoşuna gitmese de, onunla bu konuyu tartışmayacağına dair kendine söz verdi. Döndüğünde onu sevgi dolu bir eş olarak karşılayacaktı. Ona bir kadeh şarap verecek, omuzlarını ovacak ve onunla sonsuza kadar kalacağını anlaması için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Düello yapsın ya da yapmasın.

Lucy kendini topladı. Düelloyu düşünmemek en iyisiydi. Şamdanı masaya bıraktıktan sonra gül ağacından yapılmış kitaplığa gidip isimlere bakmaya başladı. Belki okuyarak dikkatini dağıtabilirdi. Ciltleri gözden geçirdi; bahçecilik, tarım, güller, yine güller ve eskrim hakkında olan -muhtemelen değerli- bir bilimsel inceleme. Güller hakkındaki iri bir kitabı alıp masanın bir ucuna koydu. Onu okursa belki de kocasıyla güller hakkında konuşacak kadar bilgi sahibi olabilirdi. Bu düşünceyle kitabı açmak üzereyken iskemlenin tam karşısında duran kurutma kâğıdı fark etti. Üzerinde bir mektup vardı. Lucy başını eğdi. Tam tepede adı yazılıydı.

Bir Aşk Masalı

Sevgili Meleğim,

Sana yaşatacağım acıyı bilseydim, uzun zaman önceki o akşamüstü kapının önüne yarı ölü bir halde bırakılmamak için elimden gelen her şeyi yapardım. Ama o zaman seninle tanışamazdım ve... daha şimdiden yalan yere yemin ettim. Sana çektiğim acıdan bilmeme rağmen seni sevdiğim için pişman değilim, meleğim. Ben bencil, adi herifin tekiyim, bu gerçek. Kendimi değiştiremem. Seninle tanışmak başıma gelen en güzel şeydi. Sen bu dünyada ve sonraki yaşamda beni cennete yaklaştıran tek varlıksın; bedelini gözyaşlarıyla ödemiş olsan bile bundan pişman olmayacağım.

Korkarım mezara pişman olmayı bilmeyen bir günahkâr olarak gidiyorum. Benim gibi birisinin arkasından yas tutmaya kesinlikle değmez, sevgilim. Umarım Maiden Hill'de yaşamını düzene sokar, belki de o yakışıklı papazla evlenirsin. İşle ilgili tüm belgelerde Raaf'ta, ihtiyacın olduğu sürece o seninle ilgilenecektir.

—Kocan, Simon

Lucy'nin elleri titremeye başlayınca kâğıt duvar üzerinde korkunç gölgeler oluşturdu ve sondaki notu görebilmesi biraz zamanını aldı.

Not: Ashında pişman olduğum bir şey var. Seninle bir kez daha sevişmeyi çok isterdim. Ya da üç... -S

Lucy korkunç kahkahalar atmaya başladı, gözyaşları önünü görmesini engelliyordu. Simon sevdiğine veda mektubu yazarken bile müstehcen "şakalar yapmayı başarıyordu. Bu notu elbette ki ölme ihtimaline karşı yazmıştı. Daha önceki düellolarından Önce de böyle mektuplar yazmış mıydı? Bunu bilemiyordu, döndüğünde onları yok etmiş olabilirdi.

Elizabeth Hoyt

Ah, Tanrını, odaya hiç girmemiş olmayı diledi.

Mektubu masaya bırakıp hızla kapıya yöneldi, giderken şamdanı da aldı. Simon'ın sanki ölmüş gibi yazdığı kelimeleri görmek beklemeği daha da zorlaştırmıştı. Bu da başka bir düello, diyerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Şu ana kadar kaç tane yapmıştı? Üç mü? Beş mi? Sayısını unutmıştı ama yapmış olmalıydı. Hepsini de kazanmıştı. Üzeri kanla kaplı, ama canlı dönmüştü. *Canlı*. Canlı dönerse her tür sorun ve tartışmanın üstesinden gelmeyi başarırlardı. Lucy başını kaldırdı ve ay aklarının onu Simon'ın kış bahçesine getirmiş olduğunu gördü. Elini ahşap kapının üzerine koydu; sert ve huzur doluydu, itti. Kış bahçesinin düzgün sıraları ve çiçeklerin arasında dolaşırsa belki...

Kapı hızla açıldı ve Lucy donakaldı. Her taraf cam kırıklarıyla doluydu.

Simon'ın kış bahçesi yerle bir edilmişti.

"SİZCE BİR SAKINCASI YOKSA, LORDUM?" dedi Christian'ın şahitlerinden biri. Adam dar bir göğüs yapışma ve kemikli ellerinin ucunda bir kız gibi ince bileklere sahipti. Fener ışığının altında asabi bir tavırla gözlerini kırıştırıyordu, Simon ona dönünce neredeyse utandı. Ah, harika. Hayatı sakalları daha yeni çıkmaya başlamış bir yeni yetmenin gözetiminde son bulacaktı. "Tamam, tamam," diye mırıldandı Simon sabırsızlıkla. Bir düğmesini de kopararak gömleğinin önünü açtı. Düğme ayaklarının dibindeki kar yığınının üzerine düşerek orada bir iz bıraktı. Simon eğilip onu almadı. Şahit göğsüne baktı ve gömleğinin altına zırh giymemiş olduğunu onayladı.

"Hadi şu işi bitirelim." Simon kollarını sallayarak onları ısıt- maya çalışıyordu. Yeleği ile ceketini yeniden üzerine giymesinin bir anlamı yoktu. Birazdan yeterince terleyecekti, üzerinde sadece

Bir Aşk Masalı

gömleği varken bile... Yirmi adım ötede de Raafı görebiliyordu. İri adam homurdanarak Christian'a kılıcını verdi. Genç adam başını salladı ve Simon'a doğru yürüdü. Simon onu inceledi. Christian'ın yüzü bembeyaz ve üzgündü, kızıl saçları yüzünü alevler misali çevrelemişti. Oğlan uzun boylu ve yakışıklıydı. Yanaklarında henüz çizgiler oluşmamıştı. Birkaç ay önce Angelo'nun okulunda Christian tıpkı şu anki gibi üzerine yürümüşü. Her zamanki idman arkadaşı sözünü tutmamış ve Angelo da çalışması için ona Christian'ı yollamıştı. O zaman yüzünde ihanete uğramış gibi bir asabiyet, merak ve biraz da korku vardı. Şu anki yüzüyse ifadesizdi. Aradan geçen birkaç ayda çok şey öğrenmişti.

"Hazır mısın?" Christian'ın sesi dümdüzdü.

İnce bilekli adam Simon'a kılıcını uzattı. "Hava biraz daha aydınlanana kadar beklememiz gerekmez mi? Daha güneş görünmedi bile."

"Hayır." Simon kılıcını alıp ucunu inceledi. "Fenerleri iki yanımıza izin."

Simon talimatını yerine getiren de Raaf ile diğer şahitleri izledi.

Simon dizlerini kırdı ve sol elini başının arkasına doğru kaldırdı. De Raaf la göz göze geldi. "Lucy'yi unutma."

De Raaf vahşi bakışlarıyla onu onayladı.

Simon yüzünü rakibine döndü. "Hazırım."

"Allez!"

Christian bir tilki gibi atıldı; sağlıklı, genç ve vahşi. Simon içten içe küfrederek kılıcını tam zamanında kaldırdı. Hücumu geçirtilirerek geri çekildi, geride kalan ayağı karda kayd. Karşısındaki adamın gardmın altına kılıcını savurdu, neredeyse yan tarafına denk getiriyordu ama Christian çok hızlıydı. Kılıcı yön değiştirirken çelik sesleri havada cınladı. Simon içine çektiği gürültülü nefesi duydu.

Elizabeth Hoyt

Soğuk, aldığı her nefeste ciğerlerini yakıyordu. Homurdanarak yeni bir saldırıyı savuşturdu. Hız ve güçlü; Christian tecrübeli bir atlet gibiydi. Simon sırttı.

"Bunu eğlenceli mi buluyorsun?" diye soludu genç adam.

"Hayır." Simon, soğuk hava ciğerlerine dolunca öksürdü ve kılıç darbelerinden kaçabilmek için yine geri gitti. "Formuna hayran kaldım." Bileği ağrıyordu, üst kol kası yanmaya başlamıştı ama iyi bir gösteri sergilemek zorundaydı.

Christian kuşkulu gözlerle ona baktı.

"Gerçekten. Mükemmel bir gelişme gösterdin." Simon gülümsedi ve yeni bir saldırıya girişti. Christian arkasına doğru eğildi. Simonin kılıcının ucu yanağını çizerek ardında kırmızı bir iz bıraktı. Simonin gülümsemesi büyüdü. Ona temas edeceğini tahmin etmemişti.

"Kan!" diye bağırdı Christianin şahidi.

De Raaf kendini hiç yormadı. Düelloocuların ikisi de çığlığı duymazdan geldi.

"Piç kurusu," diye bağırdı genç adam.

Simon omuz silkti. "Benden sana bir hatıra."

Christian yandan saldırdı.

Simon döndü ama ayağı buzlu zeminde yeniden kaydı. "Lucy'yi incitir miydin?"

Christian yana bir adım attı, yüzünün yarısı kan içindeydi ama kolu durmak bilmiyordu.

"Babamı öldürür müydün?"

"Belki."

Bir Aşk AAasalı

Genç adam cevabını umursamadı ve çalım atarak Simonin kılıcını aşağı indirmesini sağladı. Bir anda Simonin alnı alev alev yanmaya başladı.

"Kahretsin!" Simon başını geri çekti. Kan sağ gözüünün üzerinden akmaya başlamış ve görüşünü azaltmıştı. Yanan gözünü kırıştırdı. De Raafın kısık ve monoton bir sesle küfrettiğini duydu.

"Bu da *benden* sana bir hatıra."

"Çok uzun kalmayacak."

Christian ona baktıktan sonra vahşice ileri atıldı. Simon bunu engelledi. Birkaç saniyeliğine birbirlerine kenetlendiler. Christian aşağı doğru bastırıyor, Simon ise omzunun gücü yettiğince onu tutmaya çalışıyordu. Yavaşça *-inanılmaz* bir şekilde- Simonin kolu büküldü. Kılıcın ucu ona doğru hareket etti. De Raaf boğuk bir sesle bağırdı. Kılıç sağ göğsünün üst kısmına saplandı. Nefesini tuttu ve çeliğin köprücük kemiğine dayandığını hissetti, darbeyi bütün omzuyla algılayarak durdu. Kılıcını terli vücutlarının arasında havaya kaldırdı ve içinde bulunduğu tehlikeye ayılan Christianin gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü. Genç adam geriye doğru zıplarken kılıcının kabzası elinden kaydı. Simon kılıcın ucu zehirli bir yılan gibi göğsünden çekilince küfretti ama kılıç çıkmadı ve orada saplı bir halde kaldı.

Henüz zamanı gelmedi.

Simon omzundaki acıyı hiçe sayarak Christiani oynayıp duran kabzadan uzak tutmak için kılıcını salladı. Tanrım, omzunda saplanmış sopayla duran bir kuklaya benziyor olmalıydı muhakkak. Ne bayağı bir ölüm şekli. Rakibi ona baktı, uzakta ama silahsızdı. Christianin şahidi kanla lekelenmiş karın üzerinde şaşkınlıkla duruyordu. Christian da kalakalmıştı. Simon onun içinde bulunduğu ikilemi anladı. Düelloyu kazanmak için kılıcını Simonin omzundan çekip almalıydı. Ama kılıcına ulaşmak için süahsız bir

Elizabeth Hoyt

şekilde Simon'ın kılıcının karşısına çıkması gerekiyordu. Bu arada Simon önünde sallanıp duran o lanet olasıca şeyle ne yapabilirdi ki? Onu çekip çıkaramazdı ve önünde acayip bir şekilde sallanırken onunla dövüşemezdi de. Kördüğüm.

«

De Raaf büyüyen sessizliği bozdu. "Bitti." "Hayır," diye tısladı Simon. Gözlerini genç adamdan ayırmadı. "Al onu."

Christian onu kuşkuyla süzdü; öyle yapması da gerekirdi.

Bu arada de Raaf yalvarmaya başlamıştı. "O senin dostundu. Buna bir son verebilirsin, Fletcher."

Christian başını iki yana salladı. Yanağındaki kesikten akan kanlar yakasına kadar inmişti. Simon gözünün önündeki kanı temizledi ve gülümsedi. Bugün ölecekti; bunu biliyordu. Zaten Lucy olmadan yaşamanın ne gibi bir anlamı vardı ki? Ama onurlu bir ölüm onu bekliyordu. Oğlanın onu öldürmesini sağlayacaktı. Gömleğinden akan kanlara, omzunu yiyip bitiren alevlere, ruhunu saran yorgunluğa rağmen gerçek bir dövüş olacaktı. Gerçek bir ölüm. "Al onu," diye tekrarlardı usulca.

Bölüm Yirmi

Lucy'nin mumlarının ışığı kış bahçesinin zemininde parladı. Cam parçaları elmas bir hah misali yere saçılmıştı. Lucy soğuğun farkına varmadan önce bir süre onlara bakakaldı. Başını kaldırdı. Bir zamanlar çamdan bir çatının bulunduğu yerde şimdi rüzgâr esiyor, mumları titreştirip söndürmekle tehdit ediyordu. Şamdanı biraz daha yukarı kaldırdı. Kış bahçesindeki bütün cam paneller kırılmıştı. Günün başlamakta olduğunu gösteren gri gökyüzü çok alçaktaydı.

Kim?..

Farkında olmadan ileri doğru yürümeye başladı. Camlar ayaklarının altında çatırdıyor, tuğla patikanın üzerine ufalanarak yapışuyordu. Kiremit rengi saksılar masalara saçılmış, devrilmiş ve kırılmışlardı; öfkeli, azgın bir dalga üzerlerinden geçmiş gibiydi. Lucy tökezledi, ayaklarının altındaki camlar kayıyordu. Farklı boyutlarda açmış olan güller ters dönmüş, dört bir yana saçılmıştı. İri bir kök, başının üzerindeki kırık cama asılı kalmıştı. Pembe ve kırmızı çiçekler yapraklarını dökmüştü, o tanıdık kokulan artık duyulmuyordu. Lucy çiçeklerden birine dokundu ve onun sıcak parmaklarının arasında büzüşüp yok olduğunu hissetti. Don

Bir Aşk Masalı

muştı. Keskin kış ayazı hepsini kırıp geçirmişti. Ölmüş. Bütün güller ölmüştü.

Aman Tanrım.

Lucy kubbenin bulunması gereken yere doğru ilerleyip durdu. Geride sadece iskeleti kalmıştı, camlar her yerdeydi. Mermer çeşme, sanki koca bir çekiçe parçalanmıştı. Fıskiye'nin ucundaki su donmuştu. Çeşmeden etrafa yayılan sular da donmuş ve küçük, donmuş bir göle dönüşmüştü. Buzun altındaki cam kırıkları korutucu güzellikte bir görünüşe sahipti.

Lucy şaşkınlıkla durduğu yerde sallanmaya başladı. Rüzgâr ılık çalarcasma esti ve mumlardan birini söndürdü. Bunu Simon yapmış olmalıydı. Periler ülkesini o yok etmiş olmalıydı. Neden? Dizlerinin üzerine çöküp soğuk yere uzandı, geriye kalan son mumu hissiz parmaklarının arasında duruyordu. Simon'ın bitkilerine nasıl bir sevgiyle baktığını görmüştü. Lucy çeşme ile kubbeyi keşfettiği zaman yüzünde oluşan gururu hatırladı. Bunları kırıp dökmesi için...

Umudunu kaybetmesi gerekirdi. Tüm umudunu.

Onu bırakmayacağına dair annesinin anısı üzerine söz verdiği halde onu terk etmişti. Simon onu sevmişti ve Lucy onu terk etmişti. Boğazından bir hıçkırık yükseldi. Unudu olmadan düellodan nasıl sağ çıkardı? Kazanmaya çalışacak mıydı? Düellonun nerede olduğunu bilse onu durdurabilirdi belki. Ama bu konuda hiçbir fikri yoktu. Bunu ondan saklayacağım söylemiş ve söylediğini yapmıştı. Onu durduramayacağım fark etti acıyla. Düelloya gidiyordu, belki de çoktan oraya varmıştı; karanlık ve soğukun içinde savaşmaya hazırlanıyordu ve onu durduramamıştı. Onu koruyamamıştı.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Lucy harabeye dönüşmüş faş bahçesinde etrafına bakındı ama orada herhangi bir cevağ yoktu. Ulu Tanrım, Simon ölebilirdi.

Elizabeth Hoyt

Lucy kendisi için ne ifade ettiğini söylemeyi başaramadan onu kaybedebilirdi. Onu ne kadar çok sevdiğini söylemeyi başaramadan. *Simon*. Karanlığın içinde, darmadağın olmuş serada ağladı; vücudu hıçkırıklar ile soğğun etkisiyle sarsılıp durdu, sonunda kalbinin derinliklerinde sakladığı şeyin farkına varmıştı. Kocasını seviyordu. Simon'ı seviyordu.

Son mumu da titreşerek söndü. Kendi bedenine sarılarak içini çekti ve öylece durdu. Yüzünü sessiz gri gökyüzüne kaldırdı, kar taneleri-birer hayalmiş gibi göz kapakları ile dudaklarına düşüp orada eriyordu.

Tam üzerinde Londra şafağı sökmek üzereydi.

ŞAFAK LONDRA'NIN ÜZERİNDE SÖKÜYORDU. Simon'ın etrafında duran adamların yüzlerindeki ifadeler artık saklı değildi. Gün ışığı, düello alanını aydınlatmaya başlamıştı. İleri doğru atılan Christian'ın gözlerindeki çaresizliğin farkındaydı; dişlerini sıkmıştı, kızıl saç terden şakaklarına yapışmıştı. Christian, Simon'ın omzunda duran kılıcı yakaladı ve onu bulunduğu yerden çekti. Simon kılıç etinde ilerlerken soluksuz kaldı. Kırmızı damlalar ayaklarının dibine, karın üzerine saçıldı. Hemen ardından kılıcını kaldırdı ve körlemesine salladı. Vahşice. Christian yana kaçtı, neredeyse eli kabzadan yine kayıyordu. Simon yeniden kılıcını salladı ve onun bir yere temas ettiğini hissetti. Etrafa saçılan kanlar karda bir desen oluşturduktan sonra ayaklar altında ezilerek Simon'ın kanına ve çamura karıştı.

"Lanet olsun," diye inledi Christian.

Nefesi Simon'ın yüzündeydi, korku kokuyordu. Yüzü beyaz ve kırmızıydı sol yanağından akan kan, hemen altındaki ufak çillerden bir ton daha 'koyuydu. *Çok genç*. Simon öziir dilemek için

Bir Aşk Masalı

içinde saçma bir istek hissetti. Titredi; gömleğindeki kanın ıslaklığı onu donduruyordu. Kar yeniden yağmaya başlamıştı. Christian'ın başının üzerinden gökyüzüne baktı ve aklından saçma bir düşünce geçti. *Gri bir günde ölmemeliyim.*

Christian boğuk bir sesle hıçkırdı.

"Durun!"

Çılgık arkasından gelmişti. Simon ilgilenmedi, kılıcını son kez havaya kaldırdı.

Bu kez de Raaf karşısındaydı, kılıcını çekmişti. "Dur, Simon." İri adam kılıcını aralarına soktu.

"Ne yapıyorsun?" diye soludu Simon. Başı dönüyordu ve sersemlemişti.

"Tanrı aşkına, dur!"

"Adamı dinle," diye hırladı de Raaf.

Christian dondu. "*Baba.*"

Sör Rupert karda topallayarak ilerliyordu, yüzü oğlununki kadar beyazdı. "Onu öldürme, Iddesleigh. İtiraf ediyorum. Oğlumu öldürme."

"Neyi itiraf ediyorsun?" Bu bir numara mıydı? Simon, Christian'ın dehşet içerisindeki yüzünü gördü. Böyle bir şey olsa bile Christian bu oyuna dâhil değildi.

Sör Rupert sessizdi. Tüm nefesini bir an önce onların yanına varabilmek için yürümeye harcıyordu.

"Tanrım. Şu şişi üzerinden çıkaralım." De Raaf elini Simon'ın omzuna koydu ve Christian'ın kılıcını tek harekette çekerek çıkardı. Simon belli belirsiz omzundaki yaradan akan kanın farkına vardı.

"Tanrım," diye mırıldandı de Raaf yine. "Doğranmış bir domuz gibi görünüyorsun " Yarımda getirdiği çantayı açtı ve içinden

Elizabeth Hoyt

bir avuç dolusu bez çıkararak Simonin omzuna bastırmaya ve bir yandan da sarmaya başladı. .

Simon dudaklarından kopan inlemeyi engelleyemedi. Kısa bir süre için gözleri karardı. Hızla gözlerini kırıştırdı. Şimdi bayılma zamanı değildi.

Ulu Tanrım! Acı dayanılmazdı. "Doktor getirmedin mi?" diye sordu Simon dişlerini gıcırdatarak.

De Raaf omuz silkti. "Güvendiğim birisini bulamadım." Daha sıkı bastırdı.

"Ahh." Simon hırıltılı bir nefes aldı. *"Lanet olsun.* Bana sen mi bakacaksın?"

"Evet. Bana teşekkür etmeyecek misin?"

"Teşekkür ederim," diye homurdandı Simon. De Raafın omzuna yapmak istediği bakımı reddederek Sör Rupert'a baktı. "Neyi itiraf ediyorsun?"

"Baba," diye başladı Christian.

Sör Rupert onu susturmak için elini hızla havada salladı. "Ağabeyinin ölümünden sorumlu olduğumu itiraf ediyorum."

"Cinayet" diye kükredi Simon. De Raaf ın elinde kılıcıyla aralarında duruyor olmasına rağmen kılıcını daha sıkı tutmaya başladı. İri adam tam o sırada elini sırtına koyup omzunu sıktı. Simon bir küfür daha savurdu.

De Raaf mutlu olmuştu. "Bir şey değil."

Sör Rupert başıyla onayladı. "Ağabeyinin cinayetinden. Suçlanması gereken kişi benim. Beni cezalandır, oğlumu değil."

"Hayır!" diye bağırdı Christian. Babası gibi topallayarak ileri atıldı.

*

Bir Aşk Masalı

Simon onun bacağının kalçasının altından itibaren kanla kaplı olduğunu gördü. Kılıcı yerine ulaşmıştı. "Oğlunu öldürmek sana verilebilecek en iyi cezadır," diyerek tane tane konuştu Simon.

Edward onunla yüz yüzeydi, kaşlarını sadece onun görebileceği şekilde kaldırdı.

"Christian'ı öldürmen aynı zamanda bir masuma kıyman anlamına gelir," dedi Sör Rupert. İki eliyle bastonuna dayanarak öne doğru eğildi, gözleri Simonin gözlerine odaklanmıştı. "Daha önce hiçbir masumu öldürmedin."

"Senin aksine."

"Benim aksime."

Bir dakika boyunca kimse konuşmadı. Kar sessizce yağıyordu. Simon ağabeyinin katiline baktı. Sör Rupert itiraf etmiş, Ethanin ölümünü organize ettiği söylemişti. Ona olan nefretinin boğazında yoğun bir baskıyla safra halinde yükselmekte olduğunu hissetti. Sör Rupert'tan ne kadar nefret ederse etsin adam bir konuda haklıydı. Simon hiçbir masumu öldürmemişti.

"Aklında ne var?" diye sordu Simon sonunda.

Sör Rupert derin bir nefes aldı. Üstün duruma geçtiğini düşünüyordu, lanet olasıca. Geçmişti de. "Sana ağabeyinin hayatının karşılığını ödeyeceğim. Londradaki evimi satabilirim."

"Ne?" diye patladı Christian, Kar taneleri kirpiklerinin üzerinde eriyerek gözyaşı görünümünü kazanıyordu,

Ama Simon başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Yetmez."

Babası Christiania ilgilenmeyip kendini Simoni ikna etmeye adanmıştı. "Taşradaki mülklerimizi..."

"Annem ve kız kardeşlerim ne olacak?" Christianin inte bilekli arkadaşı yanına gelip yarasına bakmaya çalıştı ama Christian sabırsızlıkla onu başından savdı.

Elizabeth Hoyt

Sör Rupert omuz silkti. "Ne olmuş onlara?"

"Onlar yanlış bir şey yapmadılar," dedi oğlu. "Annem Londra'ya tapar. Julia, Sarah ye Becca ne olacak? Onları da mı soyacaksın? İyi birer evlilik yapmalarını imkânsız mı kılacaksın?"

"Evet!" diye bağırdı Sör Rupert. "Onlar kadın. Başka nasıl bir çare bulmamı istersin?"

"Simon'la düello yapmamı engellemek için onların geleceğini ve mutluluğunu feda mı edeceksin?" Christian kuşku dolu bakışlarını ona dikmişti.

"Sen varisimsin." Sör Rupert titreyen elini oğluna uzattı. "En önemli olan sensin. Senin ölmene izin veremem."

"Seni anlamıyorum." Christian dönerek babasından uzaklaştı, ardından nefesini tutarak durduğu yerde sallandı. Şahidi gelip ayakta kalmasına yardımcı oldu.

"Fark etmez," diyerek araya girdi Simon. "Ağabeyimin ölümünün bedelini ödeyemezsin. Yaşamına paha biçilemez."

"Lanet olsun sana!" Sör Rupert kılıcını kınından çekti. "Topal bir adamla düello mu yapacaksın?"

"Hayır!" Christian şahidinden kurtuldu.

Simon genç adamın ileri atılmasını engellemek için elini kaldırdı. "Hayır, seninle düello yapmayacağım. Kana olan susuzluğum dindi."

Aslında çok daha önce dinmişti. Yaptığı işten hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve bildiği bir şey daha vardı: Christian'ı öldüremezdi. Lucy'nin o güzel, topaz renkli, ciddi ve dürüst bakışlarını düşünerek gülümsedi. Cristian'ı öldüremezdi çünkü bu, Lucy'yi hayal kırıklığına uğrattı. Çok ufak bir sebepti ama hayati önem taşıyordu.

Sör Rupert kılıcını indirdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kazandığım düşünüyordu.

Bir Aşk Masalı

"Onun yerine," diye devam etti Simon, "İngiltere'den ayrıl-
çaksın."

"Ne?" Yaşlı adamın yüzündeki gülümseme dondu.

Simon tek kaşını kaldırdı. "Düelloyu mu tercih edersin?"

Sör Rupert ağzını açtı ama cevabı onun yerine oğlu verdi. "Hayır,
etmez."

Simon eski dostuna baktı. Christian'ın yüzü yağın kar gibi
beyazdı ama dimdik duruyordu. Simon başıyla onayladı. "Ailen adına
İngiltere'den aforoz edilmeyi kabul ediyor musun?"

"Evet."

"Ne?" diye bağırdı Sör Rupert.

Christian vahşi bir tavırla babasına döndü. "Sana -bize- kan
dökülmeden ve servetimizi kaybetmeden seçebileceğimiz onurlu bir
çıkış yolu önerdi."

"Ama nereye gideceğiz?"

"Amerika'ya." Genç adam Simon'a döndü. "Bu senin için de
uygun mu?"

"Evet."

"Christian!"

Christian babasını duymazdan gelerek Simon'a bakmaya devam
etti. "Bunu halledeceğim. Söz veriyorum."

"Çok güzel," dedi Simon.

İki adam bir süre baktı. Simon karşısındaki adamın gözlerin-
deki duyguyu -pişmanlık?- anlamaya çalıştı. Christian'ın gözlerine ilk
defa bu kadar dikkatli bakıyordu, neredeyse Lucy'ninkilerle aynı
renkteydi. *Lucy*. Hayatından çıkmıştı. Son birkaç günde iki kişiyi
birden kaybetmişti.

Elizabeth Hoyt

Christian doğruldu. "Al." Avucunu açarak ona uzattı. İçinde Iddesleigh mühür yüzüğü duruyordu.

Simon yüzüğü alıp sağ elinin işaret parmağına taktı. "Teşekkür ederim."

Christian başını salladı. Topallayarak uzaklaşmadan önce tereddütle Simon'a bakmaya devam etti, bir şey daha söylemek ister gibiydi.

Sör Rupert kaşlarını çattı, kaşlarının arasında beyaz çizgiler oluşmuştu. "Christian'ın hayatı karşılığında benim sürgüne gitmemi mi uygun görüyorsun?"

"Evet." Simon başını salladı, ayakta sallanırken dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Biraz daha durmalıydı, buna ihtiyacı vardı. "Otuz günün var."

"Otuz gün! Ama..."

"Kabul et ya da vazgeç. Otuz gün sonra sen ya da ailenin herhangi bir bireyi hâlâ İngiltere'de olursa oğlunla yeniden dövüşürüm." Simon cevabını beklemedi; karşısındaki adamın yenilgiyi kabul ettiği yüzünden okunuyordu. Arkasını dönüp atına doğru yürümeye başladı.

"Seni doktora götürmemiz gerekiyor," dedi de Raaf kısık sesle.

"Beni iyice kan revan içinde bıraksın diye mi?" Simon neredeyse bir kahkaha atıyordu. "Hayır. Sarmak yeterli olur. Uşağım bunu becerir."

Diğer adam homurdandı. "Ata binebilecek misin?"

"Elbette." Bunu umursamazca söylemişti ama atın üzerine çıkmayı başardığında rahatladı. De Raaf ona kızgın bir bakış fırlattı ama Simon bunu umursamadı, eve dönüyordu. Ya da bir zamanlar evi olan yere. Lucy olmadan orası sadece bir binaydı. Kravatları ile ayakkabılarını barındıran bir yer. O kadar.

Bir Aşk Masalı

"Sana eşlik etmemi ister misin?" diye sordu de Raaf.

Simon yüzünü ekşitti. Atını çok yavaş sürüyordu ama bu bile omzunun kopacakmış gibi ağrımasına neden oluyordu. "Attan utanç verici bir şekilde yuvarlandığımda yanımda birisinin olması iyi olur."

"Yani kıcının üstüne düştüğünde." pe Raaf dalga geçer gibi güldü. "Seni tabii ki evine götüreceğim. Ama ben eşine gitmeden bahsetmiştim."

Simon eyerin üzerinde acı içinde ona dönerek baktı.

De Raaf kaşını kaldırdı. "Onu geri getirmek için peşinden gideceksin, değil mi? O senin karın."

Simon düşünürken boğazını temizledi. Lucy ona çok, çok kızgındı. Onu affetmeyebilirdi.

"Ah, Tanrı aşkına," diye patladı de Raaf. "Bana gitmesine izin vereceğini söyleme sakın."

"Böyle bir şey demedim," diye karşı çıktı Simon.

"Evinde üzgün üzgün dolaşıp..."

"Öyle bir şey yapmıyorum."

"Çiçeklerinle oynayarak karının senden uzaklaşmasını beklerken..."

"Hiç de..."

"O sana çok fazla, bu kadarını biliyoruz," dedi de Raaf. "Ama yine de... Kural belli. En azından onu geri getirmek için uğraşman gerekir."

"Tamam, tamam!" Simon bağurmaya başlamıştı, karşıdan karşıya geçen bir balık satıcısı gözlerini ona dikti.

"Güzel," dedi de Raaf. "Kendine çeki düzen ver. Seni hiç bu kadar kötü durumda görmemişim. Muhtemelen banyo yapmaya ihtiyacın var."

Elizabeth
Hart

Simon buna da karşı çıkacaktı ama gerçekten de yıkanmaya ihtiyacı vardı. Eve vardıklarında ona vereceği uygun cevabı düşünerek ilerlemeye devam etti. De Raaf atından indi ve onun da inmesine yardım etti. Simon hafifçe inledi. Sağ eli kurşun gibi ağırlaşmıştı.

"Lordum!" Newton ön basamaklardan koşarak indi; peruğu yamulmuş, göbeği titriyordu.

"İyiyim," diye mırıldandı Simon. "Sadece bir çizik. Kanaması birazdan..."

Çalışanı, Newton hayatında ilk kez efendisinin sözünü kesti. "Vikontes döndü."

LUCY'NİN ELLERİ GÖZLERİNİN ÜZERİNDEYDİ. *Yüce Tanrım.*

Bütün vücudu ürperdi. *Onu koru.* Dizleri soğuktan hissizleşmişti. *Ona ihtiyacım var.* Rüzgâr ıslak yanaklarını kamçılardı. *Onu seviyorum.*

Arkasından bir tıkırtı geldi. *Lütfen, Tanrım.* Adım sesleri; yavaş ve düzgün, kırık camları ezen. Ona ne söylemeye geliyorlardı? *Hayır. Lütfen, hayır.* İyice kıvrılıp buzun üstüne uzandı, elleriyle gözlerini kapamıştı, doğan yeni günü görmek istemiyordu, dünyanın sonunu görmek istemiyordu.

"Lucy." Bu bir fısıltıydı, neredeyse duymuyordu. Ama duydu. Ellerini indirdi Ve yüzünü kaldırdı; umutla ama inanmaya cesaret edemedi. Henüz değil. Simonin başında hiçbir şey yoktu, ölü gibi bembeyaz, gömleği kanla kaplıydı. Kaşının sağındaki kesikten akan kanlar yüzüne bulaşmış, bir kolunu diğeriyle desteklemişti. Ama canlıydı.

Canlı.

Bir Aşk Masalı

"Simon." Ellerinin tersiyle beceriksiz hareketlerle gözlerini sildi, görebilmek için yaşlardan kurtulmaya çabalıyordu ama onlar yine de akmaya devam ediyordu. "Simon."

Simon tökezleyerek öne atıldı ve tam karşısında dizlerinin üzerine çöktü.

"Özür dilerim..." diye başladı Lucy ve aynı anda konuştuklarını fark etti. "Ne?"

"Kal." Simon onu iki eliyle omuzlarından yakaladı, gerçek olduğuna inanabilmek için sıkıyordu. "Benimle kal. Seni seviyorum. Tanrım, seni seviyorum, Lucy. Sensiz..."

Lucy'nin yüreği duyduğu sözlerle iyice kabarmıştı. "Özür dilerim. Ben..."

"Sensiz yaşayamam," diyordu Simon, dudakları yüzünde geziniyordu. "Denedim. Sensiz aydınlık yok."

"Bir daha gitmeyeceğim."

"Sen olmadan ben sadece ruhu kararmış bir yaratığım..."

"Seni seviyorum, Simon..."

"Günahlarından arınma ihtimali olmayan..."

"Seni seviyorum."

"Sen benim tek kurtuluşumsun..."

"Seni seviyorum."

Sonunda itiraflarının arasında Lucy'nin sesini duymayı başardı. Susup gözlerim oha dikti. Sonra yüzünü ellerinin arasına alarak onu öpmeye başladı, dudakları onunkilerin üzerinde sevgiyle, istekle ve huzur vererek dolaşıyordu. Lucy gözyaşlarıyla birlikte kan tadı da aldı ama umurunda bile değildi. Yaşıyordu. Simon dudaklarını açınca Lucy'nin hıçkırığı dudaklarında boğuldu. Yeniden hıçkırdı

Elizabeth Hoyt

ve ellerini başına koyup saçlarını avuçlarında hissetti. Onu neredeyse kaybediyordu.

Bu aklına gelince Lucy geri çekilmeye çalıştı. "Omzun, alın..." Simon, "Hiç önemi yok," diye mırıldandı dudaklarını ayırmadan. "Christian beni biraz doğradı, hepsi bu. İyileştim bile." "Ama..."

Başını kaldırdı, buz gibi bakışları kendisine bakarken Lucy eriyordu. "Onu öldürmedim, Lucy. Düello yaptık, bu doğru ama kimse ölmeden durduk. Fletcher ve ailesi Amerika'ya gidecek ve bir daha İngiltere'ye dönmeyecekler."

Ona baktı, her şeye rağmen Christian'ı öldürmemiştir. "Başka düellolar da olacak mı?"

"Hayır, bitti." Söylediğini duymamış gibi gözlerini açıp kapadı. "Bitti."

Lucy elini onun buz kesmiş yanağına koydu. "Sevgilim." "Bitti." Sesi boğuklaştı. Alnını Lucy'nin omzuna yasladı. "Bitti ve Ethan öldü. Ah, Tanrım, ağabeyim öldü."

"Biliyorum." Lucy yavaşça saçlarını oksadı, karısının görmesini istemediği hıçkırıklar Simonin vücudunu sarsıyordu.

"Kibirli pislüğün tekiydi ama onu çok seviyordum."

"Elbette seviyordun. O senin ağabeyindi."

Simon boğulurcasına bir kahkaha atarak yüzünü omzundan kaldırdı. "Meleğim." Gri gözleri yaşlarla doluydu.

Lucy titredi. "Burası çok soğuk. Hadi içeri girelim de yatağa yat." "Ne akıllı bir kadın." Ayağa kalkmaya çalıştı. Lucy ayağa kaktı ve elini uzatarak onun da kalkmasına yardımcı oldu. "Bu kez doktorun gelmesinde ısrar ediyorum. Onu Noel kahvaltısından kaldırmamız gerekse bile gelecek."

Bir Aşk Masalı

"Noel." Simon durdu, neredeyse Lucy'yi yere düşürüyordu. "Bugün Noel mi?"

"Evet." Lucy ona gülümsedi. Simon çok şaşkın görünüyordu. "Bilmiyor muydun? Olsun. Hediye beklemiyorum."

"Ama sana hediye almıştım, Cepçi'ye de," dedi Simon. "Ona bu kez askerleri, subayları ve küçük topları olan tam bir savaş gemisi aldım. Çok güzel."

"Bundan eminim. Cepçi ona bayılacak ama Rosalind bu durumu hiç onaylamayacaktır ve sanırım beklediğin de buydu." Lucy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, Simon!" İrkildi. "Ne?"

"Cepçi ile Rosalind! Noel kahvaltısına çağırmıştım. Unuttum." Lucy dehşet içinde ona bakıyordu. "Ne yapacağız?"

"Newton ile aşçıyı uyarıp işi onlara bırakacağız." Lucy'yi alnından öptü. "Rosalind aileden. Anlayacaktır."

"Olabilir," dedi Lucy. "Ama onların seni bu halde görmelerine izin veremeyiz. En azından gidip seni biraz da olsa temizlemeliyiz."

"Her dileğini yerine getirmeye hazırım, meleşim. Ama lütfen bana bir iyilik yap ve hediyeni şimdi aç." Kış bahçesinin kapısını arkalarından kapadı ve yavaşça girişteki masaya doğru yürüdü, Lucy de mavi ciltli kitabı oraya bırakmıştı. "Ah, hâlâ burada." Dönerek kâğıdı yırtılmış olan kutuyu ona uzattı, yaptığı işten pek emin değildi.

Lucy'nin alını kırıkmıştı. "En azından biraz uzanman gerekmiyor mu?"

Simon hiç sesini çıkarmadan paketi ona verdi.

Lucy'nin dudakları engel olamadığı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Simón karşısında yaramaz bir çocuk gibi dururken ciddiyet

Elizabeth Hoyt

gösterisi yapması mümkün değildi. "Nedir bu?" Paketi aldı. Biraz ağırdı, açabilmek için tekrar masanın üzerine koydu.

Simon omuz silkti. "Aç."

İpi çözmeye başladı.

"Sana daha önce bir evlilik hediyesi vermem gerekirdi," dedi yanından. Lucy onun nefesini ensesinde hissediyordu.

Lucy'nin dudakları büküldü. O Londralı bilge aristokrat neredeydi? Komik ama Simon ona Noel hediyesini verirken son derece heyecanlıydı. İpi çözdü.

"Artık bir vikontessin, Tanrı aşkına," diye mırıldanmaya devam ediyordu Simon. "Sana mücevherler almam gerekirdi. Zümrütler ya da yakutlar. Safir. Kesinlikle safir ya da elmas."

Kâğıt yere düştü. Önünde kiraz ağacından bir kutu duruyordu. Soran gözlerle ona baktı. Karşılığında Simon kaşlarını kaldırdı. Lucy kutuyu açtı ve kalakaldı. İçinde sıra sıra dizilmiş kalemler vardı; kömür uçlu çizim kalemleri siyah ve renkli pastel boyalar, küçük bir kavanoz mürekkep ve dolma kalemler. İçinde sulu boyalar olan başka bir kutu, fırçalar ve su koymak için küçük bir şişe.

"Beğenmediysen ya da bir şey eksikse yenisini ısmarlayabilirim," dedi Simon çabucak. "Belki de daha büyük bir tane. Ciltli çizim defterleri de ısmarladım ama onlar henüz hazır değil. Sana mücevherler de alacağım. Bir sürü hem de. Bir sandık dolusu mücevher, bu sadece ufak bir..."

Lucy yaşlı gözlerini ona çevirdi. "Bu, hayatımda gördüğüm en güzel şey." Kollarını Simonin omuzlarına sararak onu kendine çekti, içine çektiği kokusunun tadını çıkardı. Simonin kolunun ona sarılmak üzere yükseldiğini hissetti ama o anda bir şey hatırladı. "Benim de sana bir hediyem var." Ona mavi ciltli kitabı uzattı.

Bir Aşk Masalı

Simon kitabın ilk sayfasını açtı ve sırttı. "Yılan Prens. Bu kadar çabuk nasıl bitirdin?" Sulu boya resimleri inceleyerek sayfaları çevirdi. "Sanırım bunu Cepçi'ye vermek zorundayım. En başta onun için ısmarlamıştım ama..." Son sayfaya geldiğinde neredeyse boğuluyordu.

Lucy sayfaya doğru uzandı; gümüş saçlı yakışıklı Prens'e ve yanındaki güzel Keçi Kız'a hayranlıkla baktı. Gerçekten de güzel bir çalışmaydı, bunu kendi bile kabul ediyordu.

"Sonunu değiştirmişsin!" Simon'ın sesi biraz öfkeliydi.

Lucy bunu umursamadı. "Evet, Angelica'nın Yılan Prens'le evlenmesi daha iyi oldu. O Rutherford'u bir türlü sevememiştım zaten."

"Ama meleğim," diye isyan etti Simon. "Onun başını kesmişti. Nasıl iyileştğini anlayamıyorum."

"Aptal." Lucy yüzünü ona doğru kaldırdı. "Gerçek aşkın her şeyi iyileştirdiğini bilmiyor musun?"

Dudakları buluşmadan önce Simon duraksadı, yaşlarla buğulanmış gözleri iyice grileşmişti. "Doğru ya, senin bana olan aşkın." "Aşkımız."

"Seninleyken kendimi eksiksiz hissediyorum. Ethan ve Christian'dan sonra bunun mümkün olabileceğini düşünmüyordum... Olan biten her şeyden sonra. Ama sen hayatıma girdin ve beni kurtardın, ruhumun şeytana olan borcunu ödedin."

Lucy, "Yine günah işliyorsun," diye fısıldadı, parmak uçlarında yükselmiş, ona dudaklarını uzatıyordu.

"Hayır, ama gerçekten..."

"Sus, öp beni."

Simon onu öptü.

Elizabeth Hoyt *Yazar Hakkında* yaşadığı New Orleans'ta doğdu ve kışlarında büyüümüştür. Büyüme çağında ailesi İngiltere'ye doğru uzun bir yolculuğa çıkmış, bir yazı İskoçya'daki St. Andrews'ta ve bir yılı da İngiltere'de geçirmiştir. Madison'da bulunan Wisconsin Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nden mezun olmuştur. Wisconsin aynı zamanda arkeolog olan eşiyle tanıştığı yerdir; mısır tarlasındaki bir oyuğun içinde, Mısır tarlası konusuna devam ederek Elizabeth ile eşi Illinois'nin merkezine yerleşip iki çocuk, üç de köpek sahibi oldular. Son derece açgözlü bir bahçıvan olarak bahçelerinde yirmi altı çeşit zambak ve sayılamayacak kadar çok türde sabır otu yetiştirmektedir. Hoyt ailesi sonu mutlaka arkeolojik bölgelere uzanacak tatiller yapmaktan keyif alır.

Elizabeth okuyucularından haber almayı çok sever. Ona farklı şekillerde ulaşabilirsiniz. E-posta: elizabeth@elizabethhoyt.com
Posta: PO Box 17134, Urbana, Illinois 61803

Yarışmalar, kitaplarından alıntılar ve güncellemeler için lütfen internet sitesini ziyaret edin: www.elizabethhoyt.com